

Người Điên

Contents

Người Điên	1
1. Chương 1: Thỏa Thuận	2
2. Chương 2: Hoảng Sợ	5
3. Chương 3: Cướp Đoạt	8
4. Chương 4: Gặp Mặt	11
5. Chương 5: Cút Đi	15
6. Chương 6: Ân Cần	18
7. Chương 7: Thông Báo	22
8. Chương 8: Sinh Nhật	27
9. Chương 9: Phim	32
10. Chương 10: Giao Thừa	37
11. Chương 11: Tên	40
12. Chương 12: Mê Hoặc	45
13. Chương 13: Âm Nhạc	48
14. Chương 14: Dồn Nén	53
15. Chương 15: Bất Ngờ	57
16. Chương 16: Du Lịch	62
17. Chương 17: Đố Kị	66
18. Chương 18: Lời Tỏ Tình	70
19. Chương 19: Ma Quỷ	75
20. Chương 20: Luân Hâm	78
21. Chương 21: Cực Lạc	82
22. Chương 22: Hạnh Phúc	85
23. Chương 23: Khiếp Sợ (đã Bỏ Sung Đoạn Thiếu)	89
24. Chương 24: Mưa Xối Xả	94
25. Chương 25: Cha	99
26. Chương 26: Mâu Thuẫn	104
27. Chương 27: Điên Cuồng	109
28. Chương 28: Lòng Sắt	114
29. Chương 29: Sát Ý	119
30. Chương 30: Đi Săn	125
31. Chương 31: Hiện Thực	133
32. Chương 32: Chương Cuối	141
33. Chương 33: Phân Tích Và Lời Cuối Sách	147
34. Chương 34: Một Chút Suy Nghĩ Về “” Của Đậu	150

Người Điên

Giới thiệu

Thể loại: Niên hạ, ngược luyến tình thâm, thần bí tâm cơ bệnh kiều công X lòng dạ ác độc thẳng nam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dien>

1. Chương 1: Thỏa Thuận

Giữa hè, tại khu nhà trọ.

Quạt thổi phần phật, Diệp Tử giống như thường ngày, ngồi vắt chân trước máy tính chơi game, dạo quanh diễn đàn, tụ tập tán nhảm. Bởi vì một cơ hội ngẫu nhiên, anh hưng phấn bồng bồng mà tranh luận xôm tụ, lướt xem thử mấy đoạn tán gẫu phía trên.

Sau đó, anh nhìn thấy một dòng chữ màu đỏ, đứt quãng viết thành ba hàng giống nhau. Con mắt Diệp Tử trong nháy mắt mở to.

“Ta muốn giết ả ta.”

“Ta muốn giết ả ta.”

“Ta muốn giết ả ta.”

Bất luận là nhóm chat nói gì, cái người tên “Thỏ” này đều chỉ viết ra năm chữ giống y nhau như vậy.

Hay là do mình cả nghĩ quá? Có khi chỉ là một nữ sinh cấp hai nào đó đang đùa mà thôi? Hoặc là cô ấy mô phỏng theo lời thoại châm biếm trong truyện nào đó? Tuy Diệp Tử nghĩ như vậy, nhưng vẫn không kìm được mà nuốt nước miếng, đi add người bạn này.

Lập tức được chấp nhận, Diệp Tử mở trang cá nhân người đó ra. Nền đen, không có trang trí gì, tường cũng chỉ đăng có hơn hai mươi bài viết. Người này tựa hồ rất thích làm chuyện trái phép, phương diện ngôn từ và cách hành văn đều thâm trầm mùi máu, những hình ảnh đăng tải cũng hàm chứa cảm giác rợn người. Nhật ký mới nhất chỉ có một câu:

“Người tuyệt đối đừng từ bỏ. Chân bị cào rách cũng được, té ngã đến tàn phế cũng không sao, hãy phần chân lên mà truy đuổi ta.”

Đây là cái quái gì vậy?

Nhưng xem ra người này vẫn còn rất lạc quan yêu đời?

Đương nhiên chờ đến sau khi Diệp Tử nhìn cách người này ghi status thì liền thay đổi hoàn toàn suy nghĩ. Bởi vì cái trang cá nhân này giống như là được tạo nên bởi những lời nguyên rủa.

“Đồ dê tiện.”

“Con ả này sao còn chưa chết hả?”

“Đồ đàn bà đáng chết.”

“Nếu như thế giới này bị diệt vong thì tốt biết mấy.”

...

Hình như còn bị mắc phải bệnh đa nhân cách.

Khi Diệp Tử còn đang chìm trong suy tư, thì góc phải màn hình biểu tượng chim cánh cụt sáng lên, hiện lên avatar là con thỏ.

Thỏ: Hi.

Predator (Diệp Tử): Hi.

Diệp Tử cân nhắc một chút rồi tiếp tục ghi.

Predator: Tôi thấy bạn ở trên tường ghi “Tôi muốn giết ả ta”, bạn thật muốn vậy hả?

Thỏ: Ừ. Là thật.

Predator: Cô ấy, thực tế là người thế nào?

Thỏ: Cô ta là do cha tôi vì muốn có con mà đi tìm tân hoan khác. Cô ta nhân lúc tôi không có mặt mà dùng móc áo đánh mẹ tôi, mẹ tôi sợ tôi lo lắng, nên vẫn giấu kín, sau này tôi mới nhìn thấy lưng mẹ tôi cùng cánh tay bà ấy đầy vết bầm tím.

Predator: Thật quá đáng.

Thỏ: Cho dù tôi có nói với cha tôi cũng vô dụng, ông ta không tin tôi. Như vậy thì thôi đi. Thế mà cô ta còn vọng tưởng muốn bò lên giường tôi, quả thật quá mắc ói. Tôi hận không thể chém ả thành trăm ngàn mảnh. Bạn có hiểu cái cảm giác này không?

Predator: Tôi hiểu.

Bị nữ nhân câu dẫn, xem ra, người tên “Thỏ” này hơn phân nửa là nam. Do dự một hồi, Diệp Tử mới tiếp tục gõ.

Predator: Bởi vì tôi cũng có một người hận không thể giết chết.

Thỏ: Ai?

Predator: Đồng nghiệp cũ của mẹ tôi, cũng vì hấn mà mẹ tôi mỗi đêm đều mất ngủ, hiện tại tuy đang cố gắng sống thật tốt, nhưng vẫn cảm thấy rất ảm ức đè nén.

Thỏ: ...

Vốn dĩ cũng không muốn tiết lộ quá nhiều với người lạ, nhưng có thể do quá lâu rồi chưa có tâm sự với ai, nên Diệp Tử rất nhanh đã ghi ra một đoạn dài.

Predator: Sau khi ly hôn thì tôi theo mẹ, sinh hoạt trở nên bấp bênh. Có hôm về nhà muộn, bị tên súc sinh kia ám hại, mấy thằng chó giữ trò... Khi đó tôi mới mười hai tuổi, căn bản không có năng lực giáo huấn những thằng đấy. Chứng kiến thân thể bà run run quần áo xốc xếch, còn ngăn tôi báo cảnh sát, tôi tức đến muốn tắt thở... Chuyện này trở thành bóng đen của mẹ với tôi. Rốt cục một năm trước, bà tái hôn, cũng coi như tạm ổn, nghe nói còn muốn sinh thêm một đứa nữa cơ. Thế nhưng, cái thằng súc sinh kia lại dám uy hiếp mẹ tôi, nói nếu như không cho nó tiền, nó sẽ đem mấy bức hình kia cho dựng xem.

Thỏ: Nó muốn bao nhiêu?

Predator: 10.000.000. Lúc đầu nó đến chỉ đòi có 5.000.000, chúng tôi đưa cho nó. Rồi nó thấy có vẻ thuận lợi, nên lần sau tăng lên 10.000.000. Cha tôi có cho một ít tiền, nhưng số tiền này đã dùng để mua căn nhà mới, bây giờ còn đang trong thời kỳ cấp bách, kiếm được 5.000.000 đã đủ khó, làm sao có thể rút đâu ra 10.000.000 nữa, dựng chắc chắn sẽ nghỉ ngơi. Chúng tôi có nghĩ đến việc báo cảnh sát, nhưng lúc ấy chuyện mẹ tôi từng bị làm nhục cũng sẽ bị đưa ra ánh sáng, dựng vẫn sẽ biết được, mẹ tôi cũng không còn mặt mũi nào ở cùng dựng nữa. Khoảng thời gian này mẹ tôi hay khóc một mình, bà cảm thấy cuộc hôn nhân này sẽ sớm kết thúc một lần nữa... Vì vậy, tôi luôn nghĩ, nếu tên súc sinh kia chết thì tốt quá.

Thỏ: Bạn muốn giết hấn?

Predator: Muốn chứ, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy.

Ước chừng qua hai ba phút, chân dung con thỏ lần thứ hai lấp lóe.

Thỏ: Tôi sẽ giết hẳn giúp bạn.

Diệp Tử nhìn chăm chăm vào dòng chữ hiện rõ ràng trên màn hình, cảm thấy người này tuyệt đối là đang nói đùa.

Predator: Đùa gì thế hả, chúng ta còn chưa nhận thức đối phương.

Thỏ: Trao đổi giết người, bạn có nghe qua chưa?

Predator: Có nghe nói, nhưng không rành.

Thỏ: Chính là kiểu hai người giết cừu hận lẫn nhau của đối phương, để cảnh sát không điều tra được động cơ gây án, làm như vậy có thể giúp bản thân chúng ta càng thêm an toàn.

Predator: Nói rõ hơn chút đi.

Thỏ: Ví dụ, bây giờ tôi thay bạn giết chết người đồng nghiệp cũ kia của mẹ bạn. Tôi cùng người đàn ông kia vốn chẳng biết nhau, chỉ cần tôi không lưu lại lông tóc hay vết máu chứng cứ gì, cảnh sát chần chẫn không tìm được tôi. Đương nhiên, nếu như quả thật có lưu lại lông tóc hay vết máu, cũng khó mà tìm ra tôi, có khi còn quấy nhiễu đến phán đoán của bọn họ; mà cho dù bạn có bị đưa vào diện tình nghi, thì cũng không tra ra được động cơ của bạn, người vốn không phải do bạn giết, bạn cũng có chứng cứ ngoại phạm. Loại án mạng này đối với cảnh sát mà nói khá là khó phân định.

Predator: Nhưng mà, chúng ta cũng không nhận thức lẫn nhau. Ngay cả bạn tên gì, học ở đâu, trường gì, là nam hay nữ tôi còn không biết.

Thỏ: Không quen biết lại càng tốt hơn, gặp nhau rồi trái lại càng khiến cho người ta hoài nghi.

Predator: Có thể chúng ta ở khác thành phố, cách nhau rất xa, không tiện thực hiện.

Thỏ: Chúng ta cùng thành phố.

Predator: Hả?

Thỏ: Ban nãy tôi có xem thông tin của bạn, chúng ta đều ở thành phố X.

Nói thật, Diệp Tử dần dần bị người bạn này thuyết phục. Cái người nick tên Thỏ này, ban đầu Diệp Tử cảm thấy đối phương là một học sinh trung học bị đa nhân cách, mà hiện tại, anh cảm thấy, đối phương có khả năng là một người rất có logic, đầu óc cùng tính can đảm.

Diệp Tử ngày càng trở nên hưng phấn, hô hấp dần gấp gáp lên, rốt cục nói ra vấn đề anh quan tâm nhất.

Predator: Được rồi, bỏ cái này qua một bên đi. Thế nhưng, chỉ nói suông như vậy thì loại đại sự này có chút không phù hợp? Làm sao để tôi tin bạn?

Thỏ: Như vậy đi.

Thỏ: Trước tiên tôi giúp bạn giết. Chờ sau khi mọi chuyện thành công, thì bạn động thủ, thế nào?

Diệp Tử nhìn thấy câu nói này trên màn hình mà có chút không dám tin.

Người này, cứ như thế tin mình sao?

Nếu như hẳn giết người trước, rồi sau đó mình đối ý thì sao?

Hoặc, nếu hẳn thất bại, bị tóm thì làm sao bây giờ?

Hiện tại bất luận nhìn thế nào, đều là hẳn gặp bất lợi. Giết người là chuyện của hẳn, nếu hẳn thất bại, cảnh sát bắt hẳn; hẳn thành công, đối với mình càng có lợi, dĩ nhiên không cần bản thân ra tay, người mình hận nhất tự biến mất khỏi thế gian này. Sau khi mọi chuyện thành công nên lựa chọn tiếp theo sẽ như thế nào, đến đấy lại nói!

Tim Diệp Tử đập bịch bịch, giống như sắp thắng một trò chơi nào đó, nên khá hưng phấn.

Predator: Được.

Thỏ: *icon mặt cười* Vậy quyết định vậy đi. Đem thông tin người kia đưa cho tôi. Mặt khác, có thể trao đổi số điện thoại không? Cái này là để phòng ngừa bất ngờ, bình thường tôi sẽ không quấy rầy bạn đâu.

Predator: Ừ. Tôi tên Diệp Tử, xưng hô với bạn thế nào đây?

Thỏ: Cứ gọi tôi là Thỏ.

Tất cả bắt đầu, dường như mọi thứ khởi đầu từ lúc này.

Mục đích đơn giản như vậy, đơn thuần như vậy.

Sự khởi đầu này giống như một mạng nhện tinh tế, dụ dỗ người ta theo lưới mà chui vào, nhưng lại không hề nhận thức được, ở đầu khác của mạng nhện, là vực sâu không đáy.

2. Chương 2: Hoảng Sợ

Yên tĩnh qua một tuần, tên súc sinh kia... mất tích, làm cho sắc mặt của mẹ Diệp Tử vui vẻ hơn hẳn, nói không còn nhận được tin nhắn uy hiếp, đồng nghiệp rỉ tai với bà, tên súc sinh kia đã bỏ bê công việc tròn ba ngày.

Nhưng tâm trạng vui vẻ của mẹ chỉ làm Diệp Tử vui lây được nửa tiếng. Sau đó, anh bắt đầu hoang mang, mỗi ngày đều mua báo, cẩn thận tìm từng ngóc ngách trong báo xem có tin tức gì về tên súc sinh kia bị sát hại hay không, hay theo dõi các tin tức liên quan. Qua ba ngày nữa, tên súc sinh ấy vẫn không xuất hiện, phòng của gã cũng không có bóng người.

Xem ra, Thỏ thành công rồi.

Diệp Tử bắt đầu mất ngủ, chỉ cần di động vang lên tiếng chuông nào thôi liền đứng ngồi không yên. Tại mọi thời điểm, anh đều suy đoán thử xem lúc nào Thỏ sẽ liên lạc với anh, thỉnh thoảng, anh sinh ra một loại ảo tưởng, giao dịch ngày đó với Thỏ chỉ là trò đùa, Thỏ cũng không coi là thật, tên súc sinh kia mất tích cùng Thỏ không có liên quan. Nhưng mà không lâu sau, anh nhận được một tin nhắn, nội dung chỉ có ba chữ:

“Tối lượt bạn.”

Diệp Tử nắm chặt điện thoại mình, thần kinh căng đến cực đại, tim bịch bịch nhảy loạn.

Hai phút sau, anh nhận được một phần thông tin, trong đó có chân dung, họ tên, nghề nghiệp, địa chỉ nhà, thậm chí còn có cả sở thích, đối tượng kết giao, các đề xuất đưa ra khá tường tận đầy đủ.

Họ tên: Giang Duy.

Tuổi: 25.

Nghề nghiệp: Ca sĩ.

...

Đây là một cô gái tương đối xinh đẹp, mái tóc nhuộm thành màu rượu đỏ, da thịt trắng nõn, đôi mắt màu xám tro, đôi môi đỏ tươi cùng vóc người nóng bỏng. Cô thỉnh thoảng sẽ đến quán bar hát, xem như là ca sĩ cũng có chút tiếng tăm. Cô ta, chính là nữ nhân mà cha “Thỏ” dùng để sinh con? Chính là nữ nhân đã ngược đãi mẹ của “Thỏ”? Chính là nữ nhân bò lên giường của “Thỏ”? Chính là... Chính là người mình phải giết?

Di động chẳng biết từ lúc nào đã trở thành củ khoai nóng phỏng tay, Diệp Tử ngã trên ghế sofa, sau đó đứng dậy vò tóc. Trời ạ, lẽ nào thật sự phải giết người? Nhưng mà... Bản thân xưa nay có từng giết ai đâu, làm gì có can đảm này? Nên làm gì để giết được cô ta?

Diệp Tử hoàn toàn mất ngủ.

Qua ngày thứ hai, anh bắt đầu theo dõi Giang Duy. Anh có lẽ nên cảm tạ bây giờ đang vào thời gian nghỉ hè, nên sinh viên đại học được nghỉ.

Kỳ thực sinh hoạt của Giang Duy rất bình thường. Trời xế chiều mới ra khỏi nhà, đến thăm mỹ viện, hoặc đi chơi mát chược, tối khuya mới về hoặc sẽ đến bar. Nửa đêm có khi còn bước lên những chiếc xe sang trọng rồi đi, đến giữa trưa ngày hôm sau mới trở lại.

Mỗi ngày, Diệp Tử đều lên kế hoạch để làm sao có thể giết được cô gái này. Giả thành tai nạn xe cộ? Hạ độc? Đưa cô ấy đi dã ngoại? Thuê người? Hay nhân lúc cô ta đang say rượu mà ra tay?

Tuy vậy phần lớn thời gian Diệp Tử vẫn do dự không quyết định được. Mặc dù anh thích phim kinh dị, đã sớm quen thuộc với các cảnh máu me đầm đìa, thế nhưng, anh chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ có một ngày thật sự đi giết ai đó.

Ngày thứ ba, Diệp Tử cuối cùng cũng tóm được một cơ hội.

Trong một quán bar, bầu không khí đang ngày càng high, cô ta đã nốc rất nhiều nên say bí tỉ. Bạn cô ta cũng say đến bất tỉnh. Diệp Tử ngồi cách hai người khoảng hai ghế, hai tay nắm chặt lại. Trong túi áo của anh, có thuốc ngủ lén lấy của mẹ, trong túi quần, có một con dao.

Có thể thấy rõ có một người phụ nữ dưới ánh đèn huyền ảo gối đầu lên tay gục xuống bàn, đôi vai trắng như tuyết.

Bây giờ, anh thậm chí không cần dùng đến thuốc ngủ, chỉ đi qua giả vờ làm bạn bè rồi đưa cô ả rồi đi là được. Địa điểm gây án, là một nhà kho cũ nát cách đây một cây số, sàn nhà nơi đây đã được dọn dẹp sạch sẽ, các công cụ đã được mua xong, chỉ cần bình tĩnh tự tin, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, không sao không sao cả.

Nhưng anh cứ như vậy ngồi nhìn cô gái chăm chăm, không cách nào nhúc nhích nổi.

Toàn thân anh đều đang dần run rẩy, anh phát hiện căn bản mình không dám làm. Thật vậy, lớn như vậy rồi, nhưng ngay cả một con gà anh còn chưa từng giết, chứ nói chi là người!

Bỗng điện thoại của anh vang lên. Là mẹ gọi.

“A Tử, muộn vậy sao còn chưa về hả? Hôm nay mẹ với dưỡng con rảnh, còn định cho con một bữa tiệc lớn, chuẩn bị một bàn đồ ăn cho con đây nè.”

“Con về liền.”

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Tử đứng lên, rời khỏi quán bar.

Gió lạnh táp vào mặt, cả người anh thở phào nhẹ nhõm.

Tối hôm ấy gia đình anh trải qua rất vui vẻ, cả nhà hòa hợp ăn bữa cơm, sau đó anh cùng mẹ rửa bát, cùng dưỡng trò chuyện. Lần đầu tiên anh cảm nhận được cuộc sống gia đình mình thật hạnh phúc, bây giờ anh lại càng sợ mất đi niềm hạnh phúc này hơn so với trước đây.

Nếu như mẹ biết anh muốn giết người, tuyệt đối sẽ bị dọa đến ngất đi.

Nếu như anh thất bại, sẽ bị tống vào ngục giam, thậm chí có khi còn bị tử hình.

Tại sao cần phải mạo hiểm như vậy?

Tại sao cần phải đi giết người chứ?

Diệp Tử bắt đầu lên mạng điên cuồng tra các thông tin liên quan đến vụ án giết người, mắt cậu sáng lên.

Sao bản thân lại ngu xuẩn đến như vậy? Tên súc sinh kia, chẳng qua chỉ mất tích thôi mà. Chỉ mất tích thôi, có thể hắn vẫn chưa chết!

Ha, tên Thổ kia, cũng giỏi hoạt thật. Hắn đang muốn lừa mình giết người thay hắn sao?

Sau khi nghĩ như thế, Diệp Tử cả người thoải mái hơn hẳn, thậm chí còn ngủ được một giấc rất ngon. Rồi một tuần tĩnh lặng trôi qua.

Vào một ngày, điện thoại của anh rung lên, như anh dự liệu, nhận được tin nhắn giục mình giết người của Thỏ: “Đã hai tuần rồi, sao bạn còn chưa động thủ?”

Diệp Tử trả lời: “Bạn nói sau khi thành công, tôi mới động thủ. Nhưng người kia chỉ mới mất tích mà thôi. Bạn có chứng cứ gì chứng minh là do bạn làm không?”

Đúng. Chính là như vậy.

Giết người rất đáng sợ, cần rất nhiều dũng khí. Anh căn bản không tin Thỏ có thể thật sự có loại dũng khí này!

Thỏ không trả lời tin nhắn anh ngay.

Diệp Tử cảm thấy cả người như được giải thoát, anh quyết định phải tự thưởng bản thân một bữa ra trò, bù đắp cho những ngày tháng kinh hãi kia.

Tuy nhiên, chỉ năm phút sau, anh nhận được một video.

Anh ngạc nhiên mở ra, xem khoảng hai phút, cả người như bị điện giật không dám nhúc nhích, hai mắt tròn to, con ngươi bởi vì bị chấn kinh mà thu nhỏ lại, anh nhấn nút pause, tim kinh hoàng đến phát nôn.

Video không rõ nét, nhưng anh có thể nhận ra, video này chính là nhật ký ghi chép lại hành hung của Thỏ.

Người đàn ông trong màn hình nửa thân trên trần trụi, thân thể mập mạp bị trói lại. Một bóng lưng đối diện với màn hình, trên người mặc áo mưa mang ủng đi mưa, tay phải cầm con dao nhọn phản chiếu. Người đàn ông giống lợn bị chọc tiết mà gào thét thê thảm, đầu của hắn bị người mặc áo mưa giẫm lên, không ngừng bị đè xuống sàn nhà. Sau đấy, người mặc áo mưa giơ lên con dao nhọn, hướng về cổ người đàn ông chém xuống...

Diệp Tử hoàn toàn không xem phần giữa, mà kéo đến cuối.

Trong căn phòng chất rất nhiều bọc ni lông, một phần của cánh tay lộ ra ngoài, đầy chất lỏng màu đỏ sẫm.

Lúc này hứng thú muốn ăn của Diệp Tử bị quét bay sạch, anh dựa vào tường nôn thốc nôn tháo. Cả người như bị nhấn vào nước, toàn là mồ hôi, ngay cả tóc cũng bị ướt nhẹp.

Người qua đường thỉnh thoảng quay qua nhìn anh, có một dì có lòng tốt còn chạy đến hỏi anh: “Anh bạn trẻ, không sao chứ?”

Diệp Tử lắc đầu, lau ứ vật bên miệng, loạng chà loạng choạng đứng dậy, đại não hỗn loạn thành một mảnh.

Trời ạ, quá mức biến thái... Quá không nhân tính...

Thỏ... Cái người mặc áo mưa kia chính là Thỏ sao?

Nếu như giết người mà kinh khủng như vậy, mình tuyệt đối làm không được.

Có thể không giết người phụ nữ kia được không?

Nhất định phải thực hiện nghĩa vụ sao?

Đúng vậy, Thỏ căn bản không biết mình ở đâu, cũng không biết mình trông thế nào, nếu mình có không làm, hẳn làm sao bắt được mình?

Đương nhiên, đây chỉ là ảo tưởng của Diệp Tử.

Thỏ như biết hết những suy nghĩ trong đầu của anh, lại gửi cho anh một tin nhắn.

Diệp Tử xem xong, nội tâm sợ hãi đến cực độ.

Bởi vì trên tin nhắn kia viết:

“Bạn có biết, nếu không tuân thủ ước định sẽ có kết cục ra sao không? Tôi đã giết một người, không ngại giết thêm người nữa đâu.”

“Đúng rồi, tôi quên nói cho bạn biết. Từ nãy đến giờ tôi vẫn đang quan sát bạn đó nha ^^, đã được mười phút rồi đó.”

3. Chương 3: Cướp Đoạt

Cái gì cơ??

Tên giết người biến thái kia, đang... theo dõi mình sao??

Diệp Tử vội vã nhìn xung quanh mình. Phía bên cây liễu, có các bác gái đang tản bộ, có mấy đứa nhóc nghịch ngợm đùa giỡn, có cô gái đang dắt chó đi dạo, không nhìn thấy dáng dấp của ai khả nghi cả, hẳn đang đứng ở đâu? Đang đùa đó à?

Tay Diệp Tử run lên, qua một lúc sau, anh mới gửi đi một tin nhắn: “Người đang ở đâu?”

Lát sau, Thỏ trả lời, nhưng không phải trả lời câu hỏi của anh.

“Thấy sắc mặt anh không được tốt lắm, cách anh nằm mét có một cái ghế, tới đó ngồi nghỉ một chút đi.”

Diệp Tử ngẩng đầu lên, xác thực cách nằm mét có một cái ghế công cộng màu trắng.

Nhưng Diệp Tử vẫn không tin, hậu tri hậu giác anh ý thức được số điện thoại cũng có thể định vị được, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa hẳn có thể nhận ra mình! Anh hít sâu, lại gửi tin nhắn cho Thỏ: “Nếu người có thể thấy ta, vậy ta trông ra sao?”

Thỏ: “Tóc đen, để xõa ra, cao m75, mặc áo T-shirt ngay ngắn, quần jeans tối màu, giày thể thao màu trắng, tôi nói có đúng không?”

Diệp Tử hoảng sợ cùng phần nộ: “Người theo dõi ta! Ta nhớ người từng nói sẽ không quấy rầy ta!”

Thỏ: “Đừng nói vậy, chỉ là hôm nay ngẫu nhiên gặp được thôi.”

Ngẫu nhiên??

Đùa đùa.

Diệp Tử đặt điện thoại xuống bàn, trong lòng phi thường hỗn loạn. Rốt cục Thỏ muốn gì, hẳn là đang muốn nói với mình, hành động của mình đều bị hắn nắm trong lòng bàn tay sao? Cho nên một khi mình không tuân thủ ước định, hẳn sẽ...

Không khí dần áp bức, trên người anh đã đổ mồ hôi ướt nhẹp. Một cơn gió thổi tới, Diệp Tử mới cảm nhận được sự mát mẻ. Anh cảm thấy mình như chú bướm bị mắc vào mạng nhện, hoàn toàn không cách nào giãy dụa vùng vẫy. Anh hi vọng biết bao đối phương có thể bỏ qua cho anh một lần, anh thậm chí còn xét đến chuyện báo cảnh sát, nhưng nếu báo cảnh sát, bản thân cũng không thể không liên can, việc đau lòng kia của mẹ cũng có thể bị bại lộ, gia đình mới khó giữ được... Lại nói cũng là do anh với hắn ta giao hẹn từ trước, nếu như đột ngột đổi ý thì cũng quá...

Qua một hồi lâu, Diệp Tử từ trong kinh hoàng chậm rãi từ từ bình tĩnh lại, suy nghĩ lại đầu đuôi câu chuyện.

Báo cảnh sát không phải là một hành động khôn ngoan; không tuân thủ ước định bản thân có thể nguy hiểm đến tính mạng; dựa theo trình tự sự việc, tuân thủ lời hứa là lựa chọn tốt nhất, thành công, bản thân sẽ không gặp bất kì nguy hiểm nào. Huống hồ, trong tay anh còn có video chứng cứ của Thỏ, xem như anh nắm giữ được nhược điểm của hắn, vì vậy bản thân cũng có một đường lui.

Rốt cục, Diệp Tử gửi tin nhắn cho Thỏ: “Bạn yên tâm, tôi sẽ tuân thủ ước định. Nhưng, sau khi tôi tuân thủ ước định, bạn có thể đảm bảo sẽ không quấy rầy tôi chứ?”

Đối phương lập tức hồi âm: “Tôi bảo đảm.”

“Tốt, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này.”

“Tôi chờ tin tốt từ anh.”

※ ※ ※

Nếu người phụ nữ kia phải do cậu giết, như vậy thực hiện càng sớm càng tốt. Giống như bài tập giáo sư giao, ngâm càng lâu càng phiền muộn, giải quyết chừng nào hay chừng ấy.

Mẹ Diệp Tử phát hiện sắc mặt con trai ngày càng kém, con người có tư máu nghiêm trọng, màu da cũng càng lúc càng khô vàng, cho nên nhiều lần bảo anh thả lỏng, không cần phải học hành áp lực như vậy. Diệp Tử an ủi mẹ bảo không có chuyện gì, còn nói qua khoảng thời gian này, nhà mình đi Hải Nam chơi giải sầu đi. Mẹ anh nghe xong rất vui, vội vã đi thuyết phục dượng.

Sau khi Diệp Tử trở lại nhà trọ của mình, bước vào căn phòng bừa bãi — đâu đâu cũng có mấy mẫu tin được cắt từ báo. Trong máy tính cũng có các loại tin tức, tranh ảnh liên quan đến Giang Duy, chỉ riêng phương thức sát hại cô ả, đã có đến hơn hai mươi cách.

Rõ ràng nghĩ ra nhiều cách như vậy, nhưng trên thực tế nếu thực thi, kết quả chỉ có thể là tay chân lỏng ngóng vụng về.

Đã qua một giờ sáng, Giang Duy loạng choạng đi từ quán bar ra, rõ ràng đã hoàn toàn say. Cô giẫm lên đôi giày cao gót màu đỏ, đứng trên đường chờ taxi, đáng tiếc đã quá khuya, nơi này lại hẻo lánh ít người, đợi lâu như vậy cũng chưa thấy được một chiếc nào vắng khách.

Có lẽ cô ta dự tính vừa đi bộ vừa tìm xe, nên lão đảo tiến về phía trước, thỉnh thoảng lại nắc cụt.

Diệp Tử đi sau cô ta gần mười phút, rồi tại một chỗ đèn đường bị hỏng mà đánh cô ta hôn mê. Tiếp theo nhét cô ta vào bao tải đã chuẩn bị từ trước, tiến vào hẻm nhỏ yên tĩnh, rất nhanh đã đi đến cái nhà kho cũ nát kia.

Lấy băng dính bịt miệng cô ta, đem hai chân, hai tay cô ta cột chặt lại.

Diệp Tử đến trước cửa hàng mua bộ quần áo mới, dùng mũ giấu tóc, đeo khẩu trang che kín mặt, bắt buộc bản thân phải bình tĩnh, ở trong đầu chuẩn bị tác chiến.

Dùng dây thừng siết đến chết sao? Không được. Siết chết, cô ta sẽ bị chuột rút co giật, khó kiểm soát đại tiện tiểu tiện, khi thu dọn sẽ rắc rối. Ngược lại dùng dao vẫn tốt hơn. Thật ra, phòng tắm là nơi tốt nhất, dễ xử lý vết máu hơn. Đáng tiếc, mang cô ta đi mượn phòng chắc chắn sẽ bị camera quay lại; mang về nhà xử lý thì, cửa ải bảo vệ cũng không dễ qua mặt. Hiện tại trên mặt sàn đang được trải kín các bạt vải plastic, một chốc nữa chỉ cần dùng cái thau sắt hứng những phần máu chảy ra, đem đi đổ vào cống thoát nước là được; máu văng ra sẽ dính vào mấy tấm plastic, cái này cũng không sao, đem thân thể cùng với quần áo đi đốt là xong. Nội tạng cứ vứt vào mấy bãi rác thải, dầu dùng xi măng phủ kín lại, lấy chất tẩy trắng cần thận chà lau mặt sàn với ống cống. Năm giờ sáng xong xuôi rồi đi là hoàn thành công việc. Nhà kho cũ nát này căn bản không còn ai sử dụng đến nữa, bị phong tỏa mấy năm gần đây, phỏng chừng sẽ không có ai quanh quẩn tại đây. Vì vậy, tuyệt đối sẽ không bị ai phát hiện. Chắc chắn.

Nghĩ như vậy, Diệp Tử cầm con dao sắc bén, đứng lên, từ từ tiến về phía cô gái.

Anh không ngờ, cô ta đã tỉnh.

Hình như là bị tiếng bước chân của anh đánh thức.

Đầu tiên cô ta cau mày, giống như sắp khiển trách gì đó.

Sau đó cô trừng lớn hai mắt, khuôn mặt đẹp đẽ hiện lên vẻ sợ hãi, hô hấp dồn dập, trong miệng phát ra âm thanh “ừm..ừm”, cơ hồ sau một khắc, cô khóc nức lên, hết sức hoảng sợ mà gào khóc.

Cô có lẽ muốn cầu xin “Đừng giết tôi”, “Đừng giết tôi”?

Diệp Tử nhìn cô, hai tay không ngừng run.

Vào giờ phút này, anh thật sự cảm thấy cô gái này rất đáng thương, cảm giác bản thân như cầm thú.

Có thể cô gái này từng làm một ít chuyện xấu, nhưng theo dõi cô lâu như vậy, anh cảm thấy, cô cũng không xấu như lời Thổ nói. Cô trú tại một nhà trọ xinh xắn, nhưng vẫn luôn sầu não uất ức. Thời điểm cô hát ở

quán bar, vẻ mặt luôn u buồn. Cũng từng nghe thấy cô phẫn nộ cãi nhau với ai đó trong điện thoại, muốn đối phương không dính dáng gì tới cô nữa; cũng từng chứng kiến cảnh cô vừa bước xuống từ một chiếc xe màu đen, cả người liền co quắp ngồi dưới đất, quần áo xốc xếch, cô trông không giống như tình nhân của ai đó, cũng không giống công cụ tiết dục của ai; cũng từng nhìn thấy cô đi siêu thị mua đồ, sau đó ngồi xổm xuống, mỉm cười xoa xóc tóc một bé gái, cổ vũ bé gái cố gắng học tập, không muốn bé trở thành người giống như cô.

Cô gái này, có vui sướng đau thương, cũng có khía cạnh thiện lương hiền lành. Cô có cha mẹ, có bạn bè.

Nếu hôm nay cô chết, thì có lẽ sẽ không ai còn có thể nghe được giọng hát của cô, bé gái kia cũng không còn ai xoa xoa tóc nữa, mà cha mẹ của cô, có lẽ sẽ rất bi thương...

Cô gái không ngừng lắc đầu, giãy dụa, nước mắt nước mũi rơi đầy mặt, trông rất chật vật.

Nhưng mà, mặt cô rất nhanh bị bóng tối vây kín.

Giờ khắc này, đối với Diệp Tử mà nói, chính là thời điểm xác định rõ đáp án của bản thân.

Nói cho cùng cô ta chết, hay anh chết? Cô ta hay hạnh phúc của gia đình anh quan trọng hơn? Đáp án không cần phải nói.

Vách tường u ám bị một dòng máu đặc sệt văng lên.

Tiếng đâm chọc vang lên nặng nề trong kho hàng cũ nát.

Kỳ quái ở chỗ, rõ ràng ban đầu anh còn lo lắng mình sẽ không hạ thủ được.

Nhưng trên thực tế, sau khi bắt đầu ra tay, anh vậy mà không dừng lại được. Dường như có một luồng cảm xúc mãnh liệt cuồng nhiệt đang dâng trào trong máu anh, bóng dáng phản chiếu lên vách tường u ám, dưới ánh đèn chớp tắt ảm đạm liên tục không ngừng, mãi đến khi tạo thành hình dáng tương tự với quái vật.

Đây là loại cảm giác kỳ diệu.

Anh yêu thích loại cảm giác cướp đoạt này. Dường như mỗi một đao, là một sự cướp đoạt, chiếm lĩnh. Một linh hồn khác, một thân thể khác không ngừng tràn vào cơ thể anh, anh cảm giác mình càng trở nên cường đại, tựa hồ có thể chiến thắng kẻ nhu nhược trước đây, anh bắt đầu trở nên khác biệt.

Anh yêu thích loại cảm giác trở thành chúa tể của vạn vật này.

Tựa như không phải đang tàn khốc giết người, mà chỉ là đang siêu độ cho một linh hồn mục nát. Cô gái ấy nên nhận được kết cục này, ai bảo ả đi câu dẫn nam nhân đã kết hôn, ngược đãi người lớn tuổi, không tuân thủ theo nữ tắc (chuẩn mực đạo đức phụ nữ), hy vọng hảo huyền chiếm cứ nam nhân không phải của mình.

...

Giống hệt như một cơn ác mộng vừa đáng sợ vừa thoải mái, lúc Diệp Tử bừng tỉnh, cảnh tượng trước mắt làm anh kinh hãi đến ngất người.

Anh lập tức nôn ra, nôn đến lợi hại.

Sau mười phút, anh hoàn toàn tỉnh táo, cũng bình tĩnh trở lại. Dựa theo kế hoạch, anh gần như xử lý hoàn mỹ tất cả.

Chưa tới năm giờ sáng, anh rời khỏi nhà kho.

Mười một giờ, anh gọi cho mẹ.

Mẹ: “Hôm nay ngủ nướng sao?”

Diệp Tử: “Ngày hôm qua chơi game đến nửa đêm, hôm nay ngủ thẳng đến mười giờ.”

Mẹ: “Thằng nhóc này! Không phải từng nói không cho phép thức khuya sao?”

Diệp Tử: “Dượng có đồng ý đi Hải Nam không?”

Mẹ: “Vốn muốn gọi đến thông báo tin vui này đây, ông ấy đi vay rồi, tuần sau có thể đi nha, chơi một tuần lận! Con bên này có chắc là rảnh không?”

Diệp Tử: “Đương nhiên! Đúng rồi, mẹ.”

Mẹ: “A Tử, làm sao?”

Diệp Tử: “À, con nên gọi là ‘cha’ đi, kêu đương nhiều năm như vậy rồi, thật xa lạ.”

Mẹ: “... .. A Tử!”

Diệp Tử: “Mẹ khóc sao? Quá phô trương rồi đó nha.”

Mẹ: “Rồi con có dọn tới ở cùng cha mẹ không?”

Diệp Tử: “Ở một mình sung sướng như này, con còn lâu mới ở chung. Cho dù có không ở cùng cha mẹ, con vẫn yêu hai người.”

Mẹ: “Thằng nhỏ này, hôm nay miệng sao mà ngọt vậy.”

Diệp Tử: “Haha. Sớm sinh em gái cho con là được.”

Mẹ: “Nếu như sinh ra em trai thì sao?”

Diệp Tử: “Vậy thì nhét lại vào bụng, chờ sinh lần nữa.”

Mẹ: “Huyền thuyên! Được rồi được rồi, mẹ đi làm cơm trưa, có tới dùng không?”

Diệp Tử: “Vâng.”

Tuy rằng tối hôm qua cả một đêm không ngủ, nhưng tâm tình Diệp Tử không ngờ rất thoải mái ung dung. Anh ăn mặc tươi trẻ, đi dưới ánh mặt trời, khiến dòng người đôi khi ngoái lại nhìn.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi. Thật tốt.

Đem tất cả những gì của ngày hôm qua, biến thành một giấc mơ đi.

Thời gian trôi qua, cô gái kia sẽ bị người đời quên lãng.

Cuối cùng, cái gì cũng không lưu lại.

Mà mẹ mình rất cục cựa cũng không còn bất kỳ thứ gì uy hiếp đến hạnh phúc của bà, chính mình cũng nắm giữ hạnh phúc của gia đình, tương lai tươi sáng, thật tốt quá.

4. Chương 4: Gặp Mặt

Cuộc sống sau đây suông sẻ giống như dự đoán.

Một tuần du lịch Hải Nam trải qua muôn màu muôn vẻ, ở khách sạn năm sao, tắm nắng, nghịch cát, thưởng thức các món ăn mỹ vị,... Gần như mỗi ngày đều trải qua với những tiếng cười, với niềm hạnh phúc khi đi vào giấc mộng.

Sau khi đại học khai giảng, Diệp Tử cuối cùng trở thành đàn anh năm ba. Nghênh đón tân sinh viên, tham gia hoạt động đoàn, bận đến mức không biết đầu trời đầu đất. Có vẻ như số đào hoa của anh cũng đến rồi, anh kết giao với một bạn nữ, là học muội thanh thuần xinh đẹp, Nhiếp Hải Hà. Hơn nữa trước đó học muội còn nói rõ, nguyên nhân để ý đến anh là vì anh là người đã nghênh đón cô ở cổng trường, còn vì cô mà chuyển hành lý, bao bọc miễn cưỡng giúp làm cho cô cảm động.

Thế là, bọn họ rất nhanh trở thành cặp tình nhân mỗi tối đều ngồi dưới gốc cây lớn, đi tản bộ dọc bờ sông, ngồi trên ghế trò chuyện, nắm tay đi xem phim, cùng mặc áo T-shirt đôi đứng trên khán đài của giải thi đấu nào đó, hay gương mặt đỏ ửng đứng trước một nhà nghỉ....

Tuy nhiên, quen càng lâu, vấn đề của hai bên càng lộ ra ngoài.

Chưa tới hai tháng, bệnh công chúa của Nhiếp Hải Hà liền bộc phát.

Gia cảnh cô sung túc, cho nên luôn muốn thứ tốt nhất. Cô không ngồi xe buýt, để ý bộ váy nào liền mua bộ ấy, đến kì kinh nguyệt đặc biệt gắt gỏng quá đáng, sinh nhật nhất định phải được tổ chức ở nơi long trọng, lãng mạn nhất. Khi cô biết Diệp Tử lãnh lương, thì bắt đầu điên cuồng quẹt thẻ, mỗi ngày đều bắt Diệp Tử chạy ra ngoài trường nhận hàng chuyển phát nhanh, rất nhiều thứ mua xong chỉ dùng một vài lần, rồi chán không động đến, thậm chí còn vứt đi. Thẻ Diệp Tử vốn không nhiều tiền, nên rất nhanh đã bị xài hết. Sau đó cô trực tiếp đòi Diệp Tử, Diệp Tử lúng túng nói mình gần đây không nhận được phí sinh hoạt, thái độ cô liền xoay chuyển 180 độ, buổi tối để Diệp Tử đứng một mình ngoài trời hứng gió lạnh lẽo, còn mình thì ngồi trong ký túc xá chơi game.

Đương nhiên, nếu như chỉ có những chuyện này, Diệp Tử vẫn có thể nhẫn nhịn được. Nhiếp Hải Hà là hoa khôi của hệ tiếng Trung, bao nhiêu người theo đuổi đều thất bại, anh nhất định phải quý trọng cơ hội này. Cho nên anh liền đi vào trong thành phố kiếm thêm ba suất gia sư vào cuối tuần, còn những ngày bình thường thì đi giao hàng vật cho chủ quán. Vì sinh nhật bạn gái, anh ngày ngày nghĩ cách làm cô vui lòng, tỷ như đứng dưới lầu xếp nên thành hình trái tim, hay tặng hoa bày tỏ tấm lòng trước mặt mọi người.

Nhưng, quen nhau được ba tháng, vấn đề ngày càng trở nên gay gắt.

Anh chính tai nghe thấy bạn gái nói xấu mình. Nguyên văn như sau.

Một bạn nữ bảo: “Hải Hà cậu thật hạnh phúc, có một bạn trai như thế!”

Nhiếp Hải Hà trả lời: “Hạnh phúc con khi ấy.”

Bạn nữ ngạc nhiên: “Sao lại không hạnh phúc, cậu muốn gì người ta đều cung phụng, còn lãng mạn, đáng người cũng soái. Là vì không phải con nhà giàu à?”

Nhiếp Hải Hà: “Nhà giàu cái quần què, lúc tố với anh ta vừa quen nhau cũng nghĩ rằng gia cảnh anh ta không tồi, ai dè lại ba mẹ ly hôn, trong thẻ cũng chỉ có hơn một vạn (1 vạn=10.000), mẹ anh ta tái hôn, nghe nói sau này còn định sinh thêm con, anh ta lại không ở cùng gia đình, chắc chả xơ múi được gì rồi. Aizz. Nhưng làm cho người ta khó chịu nhất là...”

Bạn nữ: “?”

Nhiếp Hải Hà khinh bỉ: “Anh ta bị bệnh luyến mẫu! Đi ăn với tớ thì bảo mẹ nấu ăn mới ngon, đẹp đi, mẹ tốt vậy thì lăn về chơi với mẹ, tìm tớ làm gì, thật là.”

Bạn nữ liền nói: “Ồm, nếu cậu không hài lòng với anh ấy thì để cho tớ đi.”

Nhiếp Hải Hà: “Ai nói, tuy anh ta không có cái gì gọi là tiền đồ, nhưng hiện tại vẫn không tồi. Đẹp trai như thế, đi cùng tớ ra ngoài, vẫn là chuyện tốt, muốn mua cái gì liền mua. Có điều... Ừ.... Không thể treo cổ trên một cái cây được.”

Bạn nữ: “Ha, hèn chi gần đây cậu cùng với Lưu Khải hệ Tin học gần gũi vậy.”

...

Buổi tối hôm ấy, Diệp Tử làm một chuyện rất đê tiện. Anh nhân lúc bạn gái đang tắm rửa, liền lục điện thoại của cô, xem tin nhắn của cô.

Sau khi phát hiện ra sự thật, anh tức đến run người, nổi trận lôi đình.

Nhiếp Hải Hà gọi Lưu Khải là “lão công”.

Cô chưa bao giờ gọi anh như vậy.

Nhiếp Hải Hà vừa mặc áo tắm đi ra, một bên quyn rũ sậy tóc, một bên ngồi lên người Diệp Tử, anh liền đẩy cô ra.

Tối đó, anh cùng cô ta ằm ỉ một trận, đưa ra lời chia tay. Sau đấy, một tuần liền tránh né Nhiếp Hải Hà.

Nhưng sau nửa tháng, Nhiếp Hải Hà ngồi khóc lóc chờ trước cửa nhà anh, nói xin lỗi, trước mặt anh đưa điện thoại ra nói bên trong ngoại trừ số anh ra thì toàn bộ đều bị xóa hết rồi, sau đó quỳ trước mặt anh, quỳ đến nửa đêm.

Anh tha thứ cho cô, lần thứ hai hai người đi chung với nhau, lần thứ hai tiếp tục ân ái bên nhau.

Tháng mười hai, đoàn tổ chức hoạt động liên hoan lớn, tất cả bạn học bạn ngành đều có thể “mang theo người thân”. Hoạt động này gần như đem một tầng lầu của khách sạn trong thành phố bao hết, là tiệc đứng, có rượu có thịt có âm nhạc, có thể nói là tương đối xa hoa.

Diệp Tử và Nhiếp Hải Hà ngồi cùng một chỗ, cùng mọi người cùng ly trò chuyện, chỉ một lát sau cả người liền nóng lên, sắc mặt hồng hào. Anh em thân thiết của Diệp Tử, Khương Văn, ngồi moi móc ra hết lịch sử đen tối của Diệp Tử, Diệp Tử phải ngồi thanh minh đến mức phiền não, sau đó bọn họ lại trêu đùa hai người, nói đêm nay không cần đối chiếu, cứ trực tiếp kiểm tra tại đây luôn đi. Nhiếp Hải Hà nghe xong câu ấy, cả người đều đỏ, dễ thương đến không thể không yêu.

Buổi liên hoan diễn ra được nửa chừng, Khương Văn đột nhiên trở nên thần bí, chờ hoa khôi hệ Tài chính Tiểu Cầm bên cạnh kích động đứng lên, giẫm giày cao gót rời xa, mới cầm lấy di động cô bỏ quên thấp giọng nói: “Các người thật chả biết gì cả, Tiểu Cầm vừa mới chia tay không lâu, bây giờ lại quen bạn trai mới rồi!”

Một đám người lập tức nâng cao tinh thần: “Cái gì? Là ai?”

Khương Văn nhìn trái nhìn phải, sau đó mở điện thoại Tiểu Cầm ra, thuận thực mở pass, cười khẩy với đám người xung quanh, mở ra một dãy số điện thoại: “Nhìn tên đi này, lưu tên là gì hả, là ‘Thân, yêu,!’”

“Tớ đương nhiên biết rồi. Bọn họ được ví là nhanh như chớp đó, tuần trước mới biết nhau, mà tuần này đã hẹn hò rồi, ngày hôm nay còn biến thành “người thân”, có thể thấy...”

“Này này! Đến cùng là ai vậy? Trong trường chúng ta à? Hệ gì?”

“Không học trong trường mình, hình như là học sinh cấp ba.”

“Gi???? Học sinh cấp ba???? Tiểu Cầm thì ra là loại tỷ đệ luyến?? Hải tử ngâm thơ như thế cũng quen được?”

“Mấy người đừng nói người ta trẻ con, thằng ấy so với tớ còn soái hơn nhiều đó, là kiểu cấp bậc thần tượng.”

Lần này mấy cô gái xung quanh hưng phấn hẳn lên, Diệp Tử nhảy bén phát hiện Nhiếp Hải Hà bên cạnh cũng rục rịch. Anh phi thường khó chịu. Mà hậu quả của việc khó chịu, chính là giục điện thoại trên tay Khương Văn, xem thử dãy số trên điện thoại.

Nhưng mà, khi nhìn thấy dãy số, anh liền ngây người.

Số điện thoại của Thỏ, anh đã khắc sâu vào tâm trí, đọc lâu lâu.

Số điện thoại ấy làm anh hoảng sợ, những con số của tội nghiệt.

Anh làm bộ vô ý, nhìn đi nhìn lại nhiều lần. Lấy ra điện thoại của mình, anh so thử.

Không sai số nào, giống nhau như đúc.

Tại sao.

Không.

Không có chuyện trùng hợp như vậy.

Hay là, cái số điện thoại này đã bị người khác sử dụng? Là do mình lo xa?

Đúng, chắc chắn là do mình lo xa rồi.

Sau đó, Diệp Tử thấy có hai người đi về hướng này, hai người đó, hấp dẫn mọi ánh mắt.

Hoa khôi hệ Tài chính Tiểu Cầm, vào tiết trời tháng mười hai lạnh lẽo vẫn như cũ mặc váy ngắn mang tất chân đi giày cao gót, vóc người hoàn hảo, trang điểm tinh xảo. Cho dù cô có mang giày cao gót thì vẫn chỉ

đứng đến cả vai chàng trai bên cạnh. Chàng trai một thân trang phục nhưng đèn đơn giản, khăn quàng cổ màu xám đậm, giày đen, vóc người cao gầy kiên cường, màu tóc nhạt, da dễ trắng nõn.

Cậu ta rất nhanh đi tới một bàn. Những người chung quanh vội vã nhường chỗ, các nữ sinh đều phát ra tiếng thán phục: “Trời ạ.”

Động tác thiếu niên rất tự nhiên, hoàn toàn không luống cuống, cậu ta cởi áo khoác cùng khăn quàng cổ xuống, mặc ở trên ghế. Lúc này trên người cậu chỉ mặc một cái áo len mỏng manh màu xám bạc, áo sơ mi màu trắng cổ chữ V lộ ra. Cái cổ trắng nõn, hình dáng đẹp đẽ. Đối với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu bình thản nở nụ cười, Tiểu Cầm sau khi giới thiệu, cậu nhẹ giọng nói: “Chào mọi người, tôi là Jason.”

Thiếu niên ngồi đối diện với Diệp Tử, động tác tao nhã lịch sự, giờ tay nhắc chân đều làm cho người ta cảm thấy được loại khí chất thuộc về quý tộc. Đối với oanh tạc của các bạn nữ, cậu trả lời mơ hồ. Trên thực tế, đại khái chỉ cần nghe được giọng nói ôn hòa như nước ấy, cũng đủ để các bạn nữ thấy ôm áp hoài niệm trong lòng.

“Jason, tóc của em là nhuộm hả? Màu đẹp thật đó, ở dưới ánh đèn trông khá giống màu nâu, giờ lại có chút ánh kim.”

“Trời sinh, là do khuyết thiếu một loại dinh dưỡng nào đó thôi.”

“Mềm mượt như vậy, em là con lai sao? Màu mắt còn nhạt như vậy, đẹp quá đi mất.”

“Có thể nha.”

“Oa –“

“Em thật là học sinh cấp ba hả? Cao như vậy.”

“Tôi học lớp 11.”

“Mới lớp 11! Trong trường được hoan nghênh không?”

“Chắc được.”

“Em sao quen được Tiểu Cầm? Có thể giao du với đại tỷ không...”

...

Cô gái hỏi liên tiếp không ngừng, mà Diệp Tử liên tục nhìn chăm chăm vào thiếu niên, quan sát từng chi tiết nhỏ của cậu. Ngay cả khi bạn gái nói chuyện với anh, anh cũng chẳng quan tâm.

Rõ ràng, thiếu niên đối với đa số mọi người mà nói, là một anh chàng đẹp trai mê chết người. Thế nhưng Diệp Tử lại không thấy cậu ta đẹp trai cỡ nào, trái lại lại cảm thấy, cậu ta quá mức âm nhu. Mặt nhỏ, hơi hột, tóc chận tầm mắt, con ngươi khá nhạt, nhạt đến mức có thể không tính đến màu xanh trong đấy, sống mũi cao, môi mỏng nhợt nhạt, giọng nói rất nhu hòa, tốc độ nói chuyện khá chậm rãi, thông thả.

Cậu ta, là Thổ sao?

Thổ là một kẻ rất tàn nhẫn. Trong trí tưởng tượng của mình, hắn rất âm u, bệnh tật, hơn nữa còn phải có sức khỏe. Hắn có khả năng là tên du côn toàn thân chằng chịt vết thương, cũng có thể là kẻ cơ bắp tàn nhẫn nào đó, hay một gã đeo kính mờ ma chước quỷ... Nhưng người này, quá nhu hòa, quá thuần khiết, giống như một công tử không bám bụi trần nhân gian.

Đám người hỏi đến đề tài người lớn, thiếu niên liền thoáng ngẩn người, khuôn mặt bỗng nhiên có chút ửng đỏ.

Không phải hắn.

Diệp Tử ngay lập tức nghĩ như thế.

Anh từng thấy Thổ, thông qua cái video đáng sợ kia. Trong video, Thổ trên người mặc áo mưa, động tác tàn khốc. Anh không cách nào đem người trong video liên hệ với cậu thiếu niên trước mặt này. Phải nói là, trong video là một dã thú, còn cậu thiếu niên này, chỉ là một chú dê non mà thôi.

Huống hồ, từ đầu đến giờ người này chẳng hề liếc về phía mình. Thỏ là tên biến thái luôn theo dõi anh cơ mà. Vì vậy, nhất định không phải là hắn.

Diệp Tử thở phào nhẹ nhõm, gấp cho Nhiếp Hải Hà một món ăn.

Mà Nhiếp Hải Hà cứ luôn nhìn mãi về phía kia, Diệp Tử khó chịu nói: “Đến mức này luôn sao.”

Nhiếp Hải Hà ngẩn người, thoáng cái mới hiểu Diệp Tử đang ghen, cười cười cọ lên vai Diệp Tử: “Ai da, lão công không cho người ta ngắm trai đẹp sao. Được rồi được rồi, em chỉ nhìn mỗi anh chàng đẹp trai này thôi.”

“Hừm. Đây còn tạm được.”

Buổi liên hoan tiếp tục tiến hành, rất nhanh, một đám người đã ngã rạp. Có người đã sớm cáo về nhà trước, có người muốn quẩy suốt đêm.

Một bàn của Diệp Tử cũng đã vui đi một nửa, nghĩ đến cũng phải dắt bạn gái về nhà, di động Diệp Tử bỗng reo lên, là âm thanh tin nhắn.

Diệp Tử lấy ra xem.

Cả người anh hít một ngụm khí lạnh.

[Thỏ: Thật tốt nhỉ, bạn gái anh xinh đẹp như vậy.]

Trong nháy mắt, Diệp Tử ngay lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng đối diện.

Quả nhiên!

Vào giờ phút này, thiếu niên đang thích ý chống cằm, xuyên qua tầng tầng ánh sáng nhìn mình chằm chằm.

Khóe miệng thiếu niên nở nụ cười như có như không, rõ ràng rất nhu hòa, nhưng Diệp Tử lại đổ mồ hôi lạnh.

Đôi mắt kia, con ngươi nhạt màu chậm rãi nheo lại, chắc là ảo giác thôi, Diệp Tử bỗng nhiên thấy trong đôi mắt ấy như mang theo tia nhìn khủng bố. Mà đôi môi mỏng kia, khi quan sát thấy phản ứng của Diệp Tử, thì khẽ chậm rãi nhếch lên.

Hắn đang cười.

Hắn đang nói.

Anh căn bản không nghe được giọng nói của hắn.

Nhưng Diệp Tử biết, hắn đang nói gì.

Hắn đang không ngừng, đang không ngừng gọi tên anh: Diệp, Tử.

Mang theo vẻ hưng phấn quý dị, khiến cho người sợ hãi mà vui sướng gọi thầm tên anh.

Một lần lại một lần.

Giống như ma quỷ hắc ám đang ẩn náu, gọi thầm tên con mồi, ý đồ mưu tính cái gì đó, trong vô thanh vô tức (không một tiếng động.)

5. Chương 5: Cút Đi

Diệp Tử đột nhiên đứng dậy, ghé gối ma sát vào sàn nhà, phát ra âm thanh “két..két”.

Nhiếp Hải Hà ngẩng đầu nghi hoặc: “Sao vậy?”

“Anh đi toilet.”

Diệp Tử nắm chặt điện thoại, không quay đầu lại đi thẳng vào phòng vệ sinh. Hoảng sợ, phiền muộn, nghi hoặc không ngừng vang vọng trong lòng anh, cuối cùng hình thành sự phẫn nộ mãnh liệt. Thở chính là ác mộng của anh. Anh không muốn nhìn thấy hắn, căn bản không hề muốn nhìn thấy hắn!

Ngón tay lướt trên màn hình mấy lần, cuối cùng nhấn nút gửi.

Vì để cố gắng cho bản thân bình tĩnh, Diệp Tử vùi đầu vào vòi nước dùng nước lạnh hắt vào mặt.

Nước tháng mười hai đặc biệt lạnh lẽo, thời điểm nước hắt lên má anh, cả người không nhịn được run lên theo. Một luồng khí lạnh trượt từ trán xuống, thần kinh cũng bị đông lạnh theo. Diệp Tử nhắm mắt lại định với tay tắt nước, nhưng đột nhiên cảm giác được có một ngón tay ấm áp bao trùm lên mu bàn tay anh, chậm rãi vận thay anh, mãi đến khi tiếng nước ào ào biến mất.

Diệp Tử đứng thẳng người, mở mắt, nước xuôi theo tóc anh, trượt xuống lông mi.

Ở trong gương, sau lưng anh, là con người làm anh sợ hãi — cao hơn Diệp Tử nửa đầu, khoe miệng vẫn mang theo nét cười như cũ, yên tĩnh chăm chú nhìn về mặt sợ hãi của Diệp Tử trong gương, hoàn toàn không biết hắn đang suy nghĩ gì trong đầu.

Diệp Tử hồi phục tinh thần, gầm nhẹ: “Cậu làm gì ở đây?”

Thiếu niên xé ra một ít giấy, thích thú lau chùi tay phải anh: “Chỉ là giúp anh tắt nước thôi mà.”

“Tôi đang hỏi cậu, vì sao lại ở đây? Rốt cục cậu có ý gì?”

“Cầm tỷ dẫn tôi tới, tôi không có ý gì cả. Đứng rồi, vẫn chưa có nói cho anh biết.” Thiếu niên hạ đôi mắt đẹp xuống nhìn anh, cười nói, “Thật hân hạnh được gặp anh, Diệp Tử, học trưởng.”

“Đừng khiến người khác buồn nôn, Thỏ.”

“Ha, anh nhận ra hả.” Thỏ cười đến hồn nhiên, “Bạn gái của anh thật đẹp.”

“Phí lời.”

Giọng Thỏ đột nhiên thấp xuống, hơi cúi đầu, ở bên tai Diệp Tử thì thầm: “Nhưng mà, anh lại càng đẹp hơn.”

Diệp Tử cảm thấy như bị sỉ nhục. Anh tóm lấy cổ áo Thỏ, đem đối phương lôi ra khỏi toilet, đi tới chỗ khuất sáng, người trên hành lang thừa thốt, đẩy vào tường, hung dữ nói: “Đừng có nhạo báng tôi. Đừng quên dù thế nào đi chăng nữa tôi vẫn lớn hơn cậu bốn, năm năm, tiểu quỷ thì nên trở về nhà ngủ đi, hiểu không. Hơn nữa, tôi có nên nhắc nhở lời hứa lúc trước của cậu cho cậu nhớ không? Cậu không được quấy rầy cuộc sống của tôi. Chuyện này đã sớm kết thúc, tôi không muốn gặp lại cậu, cũng không dính dáng gì đến cậu, có hiểu không?”

Thỏ không cố tránh ra, vẫn như cũ yên lặng nhìn Diệp Tử.

Màu sắc tròng đen của hắn thật sự rất nhạt, hình như nó rất tối, thời điểm nó phóng to ra, làm cho người ta cảm nhận được một loại yêu dã, quỷ quyết. Như đôi mắt mèo trong bóng đêm, làm người ta sợ hãi nổi da gà.

Gần như là theo bản năng, Diệp Tử thốt lên: “Ai cho phép cậu nhìn tôi?”

Thiếu niên ngoan ngoãn hạ mi mắt xuống, lông mi hắn khá dài mảnh, trong bóng tối mờ tỏ phản chiếu ánh lên.

Đèn hành lang nhấp nháy, vụt tắt.

Một màu đen kịt.

Ngay vào thời khắc Diệp Tử mất kiên nhẫn, Thỏ rốt cục lên tiếng: “Còn chưa kết thúc đâu.”

“Cậu có ý gì?”

“Một khi phóng thích cánh cửa giết người mở ra, sẽ không còn đường lùi nữa rồi...”

“Cậu nói...”

Diệp Tử vẫn chưa hỏi xong, lòng bàn tay đột nhiên mất lực, tiếp theo cảm nhận được một luồng khí lạnh tràn lên mặt, tai, mang theo hương thơm quý dị, khiến cho người ta phiền lòng.

Thỏ thì thầm bên tai, từng chữ từng chữ, cực kỳ rõ ràng: “Tôi vẫn luôn theo dõi anh, A Tử. Vẫn luôn, vẫn luôn. Đã không cách nào dừng lại, không còn dừng lại được nữa rồi. Cứ chờ xem... Anh nhất định sẽ cần tôi, chắc chắn.”

— Tiếng vỗ tay vang lên, đèn sáng.

Diệp Tử chấn động, nếu không phải bên tai còn lưu lại nhiệt khí của Thỏ, anh nhất định sẽ hoài nghi có phải vừa rồi là ảo giác hay không.

Nhiếp Hải Hà đứng cách đó không xa, có chút lo âu hỏi: “Lão công, một mình anh đứng đó làm gì vậy?”

Diệp Tử nhìn xung quanh, trong lòng lạnh lẽo.

Tên kia đã biến mất.

Trở lại bàn, Diệp Tử nhìn thấy Thỏ vẫn còn đang thoái mái dùng cơm, cũng không có nhìn qua bên này. Nữ sinh chen chúc bên cạnh hắn, cảnh tượng ấy khiến cho người ta thấy không thoải mái.

Diệp Tử dẫn bạn gái về trường, nhưng cho dù là đứng ngoài pub, ngồi trên taxi, hay băng qua rừng rậm, anh đều không thấy thoải mái, luôn cảm thấy sau lưng có một ánh mắt luôn theo dõi mình, vẫn luôn, vẫn luôn.

Cái gì gọi là “Tôi vẫn luôn theo dõi anh” chứ, đây là điều không thể.

Thằng ấy chỉ là tên nhóc lớp 11, mà mình là sinh viên đại học năm ba, hoàn cảnh sinh hoạt hầu như không cùng nhau, chắc chắn hắn đang lừa mình!

Qua ngày thứ hai, Diệp Tử lần thứ hai nhìn thấy Thỏ.

Chạng vạng, Thỏ đứng cạnh bồn hoa trường đại học, kế bên dòng suối phun nhỏ, bóng hắn mờ lung bởi hơi nước.

Khương Văn đập đập vai Diệp Tử: “Oh, cậu xem tên tiểu tử này thật chu đáo, còn tới đón Tiểu Cầm.”

“...”

“Chắc chắn, nhìn kìa, mấy đứa con gái chờ xe đều đang nhìn cậu ta, quả là trên hoa ghẹo nguyệt.”

“Liên quan quái gì tới chúng ta, đi thôi.”

“Dừng lạnh nhạt như thế.” Khương Văn nói xong liền hướng Thỏ vẫy tay, “Jason, đến đón Tiểu Cầm hả?”

“Vâng.” Thỏ khẽ cười, “Hai vị học trưởng đi ăn sao?”

“Đi mua ít đồ ăn vặt, a, điện thoại kêu.”

Khương Văn nhận điện thoại, mặt mũi ủ dột phóng đi, phỏng chừng là bên đoàn xảy ra chuyện gì đó rắc rối cần cậu xử lý.

Diệp Tử qua đường, hướng đến chỗ ăn vặt, sắc mặt khá không tốt: “Ai bảo cậu đi theo tôi, lẩn đi.”

Thỏ như kẻ không biết xấu hổ, giọng nói nhu hòa vang lên: “Tôi không có đi theo anh, chẳng qua cũng muốn đến chỗ ăn vặt thôi, học trưởng.”

“Ai là học trưởng của cậu? Còn có, không phải cậu đợi Tiểu Cầm sao? Đi hẹn hò đi, đừng có bám tôi dai như đĩa.”

“Tôi không có kết giao với chị ấy.”

Diệp Tử sững sốt một chút, sau đó cau mày: “Liên quan gì đến tôi.”

“Ngày hôm qua tôi tham dự buổi liên hoan của các anh, cũng chỉ vì biết anh ở đó.”

“...” Diệp Tử không nhìn đối phương, tự nhiên mua đồ. Anh quen rồi, bạn gái thích ăn gì anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đúng ngay thời gian ăn tối, nên chỗ ăn vặt đông nghịt người.

Chen chúc trong dòng người, mùi hôi trộn lẫn, âm thanh ầm ĩ vang lên, Thỏ yên bình theo sát sau Diệp Tử, thách thức sự nhẫn nại của Diệp Tử.

Chờ đến khi chỗ bán đồ nướng, nghe được người phía sau nói: “Tôi muốn tiếp cận anh.”

Chẳng ra sao!

Chỉ có một lần thỏa thuận mà thôi, còn gì để tiếp cận nữa sao?

Lẽ nào không được bình thường? Không biết tiếp cận anh rất dễ thất bại sao?

Ta con mẹ nó muốn rời xa người!

Diệp Tử quả thực muốn nhắc quyền đánh người, thế nhưng anh không làm cho người ta chú ý, vì vậy liền tiếp tục không chú ý đến.

Xách bao lớn bao nhỏ hướng về phía cầu vượt, lần thứ hai anh nghe thấy giọng nói tên kia: “Tôi muốn theo đuổi anh.”

Nghe thấy câu này, Diệp Tử quả thực không thể nhịn được nữa.

Cái tên mặt dày này? Thích sỉ nhục người khác như vậy sao?

Anh xoay người, đem bịch cháo đậu ném lên người hắn, chất lỏng nóng hổi men theo áo len trắng tinh của Thỏ trượt xuống, bữa bọn không tả. Xung quang vang lên nhiều tiếng kinh ngạc.

“Đừng có tìm tôi nói chuyện nữa, đồ điên!”

Diệp Tử mắng xong, một mạch rời đi.

Dù anh biết nếu bạn gái thấy thiếu đi cháo đậu sẽ nổi lên tính khí tiểu thư, nhưng anh chấp nhận. Không thể không nói, nhớ đến dáng vẻ tên kia một thân dính đầy cháo đậu đứng trong dòng người, trong lòng anh liền thấy thoải mái.

Cút đi, đừng có tiếp tục quấy rầy đến cuộc sống của ta, người điên.

6. Chương 6: Ân Cần

Kẻ điên gửi tin nhắn tới càng ngày càng nhiều.

“Chào buổi sáng.”

“Ngủ ngon.”

“Hôm nay thời tiết thật đẹp.”

“Anh cùng với cô ta lại cãi nhau sao?”

“Cô ta tốt ở chỗ nào chứ?”

“Anh với cô ta có hạnh phúc không?”

Những tin nhắn như vậy, Diệp Tử toàn bộ xóa đi, không trả lời lại.

Có điều, Thỏ nói đúng. Quan hệ của anh cùng Nhiếp Hải Hà cũng chẳng ra sao, lúc tốt lúc kém. Thời điểm tốt đẹp, ngày ngày gặp nhau đến chán ngấy, giống như mấy cặp tình nhân khác mà đi dạo quanh trường, đi căng tin ăn. Nhưng bạn gái thường hay nổi giận vô cớ, tỷ như khi cô ấy muốn ăn kem Diệp Tử quên mang

theo thể ăn cơm, cô liền giận hết một ngày. Lại ví như có lúc đang đi trên đường, cô đột nhiên đen mặt, tát Diệp Tử một cái xong chạy mất, Diệp Tử cũng không biết nguyên do vì sao.

Nhưng, mối quan hệ của anh với bạn gái là chuyện riêng của anh, không cần phải trình bày với Thỏ.

Những tin nhắn ngắn không ngừng gửi đến, gửi nhiều đến mức khiến người ta bực mình.

“Sắc mặt anh hôm nay không tốt, thân thể không thoải mái sao?”

“Anh có thật nhiều bạn bè.”

“Thích nhìn anh chạy bộ.”

“Anh toàn ngồi hàng cuối.”

“Anh lại ngủ, khi đi học không được ngủ nha.”

Sau đó, phát sinh ra bốn sự việc.

(1)

Diệp Tử lần đầu nhìn thấy tin nhắn “Khi đi học không được ngủ nha”, bỗng ngẩng đầu, trái tim đập thịch thịch.

Anh đang học trên lớp, chỗ ngồi đều đầy người, nhiệt khí từ điều hòa tỏa ra. Lão sư đeo kính đang nghiêm trang chỉ vào máy trình chiếu giảng dạy, giọng nói vang to, hơn nửa bạn học đã ngủ gật. Cẩn thận quan sát các bạn học, từ bên trái sang bên phải, không nhìn thấy bóng người nào khả nghi.

Dần dần, càng ngày càng cảm thấy bên trái sống lưng, có một loại hàn khí, đâm đâm vào người mình.

Anh nắm chặt hai tay, từ từ xoay người lại, nhìn về phía chỗ cách mình hai bước.

Quả nhiên!

Cửa không khóa được, còn để lại một khe hở.

Người kia đang đứng ở đấy, hai mắt trừng thật to nhìn mình chằm chằm.

Lẽ nào là ảo giác, Diệp Tử chẳng biết vì sao mình có thể nhìn thấy rõ ràng như thế. Có thể nhìn thấy con ngươi đối phương hưng phấn phóng to, tia máu vằn vện trong mắt, khóe miệng nhếch lên.

Diệp Tử sợ đến suýt chút nữa nhảy lên.

Nhiếp Hải Hà ngồi bên cạnh Diệp Tử thấy động tĩnh, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

“Hơi lạnh.”

Diệp Tử trả lời, sau đó đứng lên, đi đóng cửa lại, đem người điên kia ngăn bên ngoài, gây ra tiếng động không nhỏ. Những bạn học khác nhìn sang, Diệp Tử lộ ra nụ cười áy náy, ngồi tại chỗ tiếp tục nghe giảng bài, lòng vẫn còn sợ hãi.

(2)

Vì kì thi cuối kỳ, Diệp Tử mỗi ngày đều lên thư viện, thường mất ăn mất ngủ.

Có một lần, anh được Nhiếp Hải Hà vừa đến đánh thức dậy, đã là bảy giờ tối, anh còn chưa ăn cơm, bụng đói đến ục ục kêu. Nhiếp Hải Hà chỉ vào hộp cơm thơm ngon cùng ly trà sữa, và các loại ăn vặt trên bàn, cười nói: “Lão công, đây là anh mua cho em hả?”

“Chắc là người khác.”

“Ai?”

“Vừa rồi anh vẫn đang ngủ, làm sao mua được.”

Nhiếp Hải Hà hỏi bạn học đối diện: “Bạn học, những cái này là của các bạn hả?”

Cô bé đối diện nói: “Là do một nam sinh đem tới, vừa rồi cậu ấy vẫn còn ở đây, các bạn nhờ cậu ấy mua đúng không.”

Nam sinh bên cạnh qua qua Diệp Tử: “Là em của bạn hả, mặc đồng phục cao trung XX, nhìn thật cao. Cơm này là do cậu ấy mua, lúc còn nóng ăn đi mất ngon.”

Cô gái có chút đỏ mặt: “Cậu ấy vẫn luôn ngồi cạnh nhìn cậu nha, vẻ mặt siêu cấp ôn nhu, đáng tiếc bạn vẫn ngủ, nên không phát hiện ra.”

Nhiếp Hải Hà cau mày: “Hóa ra anh còn có em sao?”

Nói xong mở hộp cơm ra, cảm thán: “Phong phú quá, có thịt có rau có nước cốt, còn có đồ tráng miệng, trà sữa nguyên chất a, cơ mà sao lại không có trân châu chứ, chỉ có thạch. Buổi tối ăn đồ ngọt sẽ béo phì mất.”

Từ xưa đến giờ Diệp Tử không thích ăn trân châu, chỉ cần có thạch trái cây, hơn nữa mỗi lần anh uống đều uống loại nguyên chất. Anh thích đồ ngọt, thích nhất là sữa kem... Những món này, đều đúng với khẩu vị của anh.

Nhiếp Hải Hà: “Em có thể ăn không?”

Diệp Tử: “Anh sợ có độc.”

“Hahahaha, vậy để em thử độc giúp anh.”

(3)

Một ngày nào đó anh tự học đến mười giờ, trời đổ mưa to. Tháng mười hai hiếm khi mưa to, mà một khi đã mưa, thì thế nào cũng lạnh.

Diệp Tử mới vừa từ thư viện lao ra, nước mưa thấm vào người, lạnh đến thấu xương.

Bỗng có một người mặc áo liền mũ cầm cây dù đen chạy đến, đem nước mưa chặn hết.

Diệp Tử chỉ liếc mắt nhìn hắn, lập tức cau mày rời đi.

Thế nhưng đối phương chạy theo, đem cây dù đặt vào tay anh, dứt hai tay vào áo, nhanh chân chạy mất. Nước mưa lạnh lẽo rơi trên vai Thỏ, bóng người hắn rất nhanh biến mất trong màn mưa.

(4)

Sau đó Diệp Tử bị cảm, là do dầm mưa. Trước đó rõ ràng Thỏ có đưa dù cho anh, nhưng anh vẫn không dùng, đợi mưa về ký túc xá, nhà tắm đã sớm đóng cửa, anh tùy tiện chà xát thân thể một chút liền đi ngủ. Đương nhiên qua ngày thứ hai liền bị sốt.

Mấy anh em trong ký túc xá đều đã đến thư viện chiến đấu. Gửi tin nhắn cho bạn gái, cô nhắn lại: “Ngoan, uống nước ấm sẽ ổn thôi.”

Diệp Tử nhìn thấy tin nhắn như vậy đầu càng thêm nhức. Nói không thất vọng là nói dối. Nhiếp Hải Hà mỗi lần bị cảm, anh đều chạy ra tiệm thuốc gần nhất mua thuốc cho cô, khi kinh nguyệt cô không đều, cũng là anh mỗi ngày dắt cô đến bệnh viện khám bệnh, mỗi ngày đều tìm bác gái ở căng tin nấu thuốc cho cô. Mà hiện tại anh chỉ bị cảm thôi, cô lại nói “Uống nước ấm sẽ ổn”.

Nghĩ lại xem rốt cục là mình có lỗi với Nhiếp Hải Hà ở chỗ nào? Hay là bởi vì, Nhiếp Hải Hà không quen quan tâm người khác, hoặc không giống như anh quan tâm đến cô ấy như vậy.

Cả người khó chịu vô cùng, nhưng lại chẳng muốn đi mua thuốc. Diệp Tử nằm trong ký túc xá mê man, không uống nước, không ăn cơm. Vừa đói vừa khó chịu, cảm giác mình là người khốn khổ nhất trên đời này.

Điện thoại của Khương Văn cũng không bắt, tin nhắn của Thỏ cũng không nhìn.

Tối bạn học quay về, cảm thán: “Diệp Tử, lão bà nhà cậu rất tốt với cậu nha, mua cho cậu bao nhiêu thuốc? Còn để lại nhiều giấy note như vậy, cái gì mà ngày uống hai lần, ngày ba lần, cái gì mà chú ý sức khỏe, thật chu đáo nha.”

“Cô vừa mới rời khỏi thôi, lẽ nào là do chúng ta quay về nên không tiện? Còn đặc biệt mua cháo cho cậu, nấu nước nóng, chườm trán giúp cậu sớm thuốc đủ thứ, tiểu tử cậu thật hạnh phúc, như thế nào, có khá hơn chưa?”

“Aizz? Sao mà cửa mở không ra? Hình như hỏng rồi ấy.”

Diệp Tử mơ mơ màng màng phát hiện đúng là trên trán mình có khăn ướt, cả người trần trụi, có khăn treo bên giường, cả phòng đều là mùi thuốc. Mà cậu tựa hồ khá lên rồi, nhiệt độ cũng không cao như lúc trước, bụng cũng không đói.

Vào nhà vệ sinh, anh có chút cảm động gửi tin nhắn cho bạn gái: “Hôm nay cảm ơn em.”

Một lát sau cô trả lời: “Sao vậy, tự nhiên cảm ơn?”

“Hôm nay em cả ngày chăm sóc anh đúng không?”

“Lão công anh nằm mơ đi, xế chiều em có một bài thi, giờ mới từ thư viện đi ra. Đúng rồi, anh nói hôm nay anh bị sốt đúng không? Giờ sao rồi? Uống nước ấm nên khỏe rồi hả?”

Diệp Tử ngồi xuống, lật tìm tin nhắn.

Quả nhiên, là hẩn tới!

[Buổi sáng, 7:40]

Thỏ: A Tử, chào buổi sáng.

[Buổi sáng, 9:30]

Thỏ: Hôm nay không thấy anh ở thư viện, không thoải mái sao?

[Buổi sáng, 11:00]

Thỏ: Lẽ nào anh bệnh, do hôm qua mắc mưa?

[Buổi trưa, 12:20]

Thỏ: Cuối cùng cũng mở được cửa ^^

[Buổi trưa, 12:40]

Thỏ: Áo của anh ướt cả rồi, em giúp anh cởi nha.

[Buổi trưa, 13:00]

Thỏ: Anh lúc hôn mê thật đáng yêu, mặt hồng hồng.

[Buổi trưa, 13:02]

Thỏ: Đáng vẻ lúc ăn cũng rất ngoan nha, ăn nhiều ra, như đứa bé vậy.

[Buổi trưa, 13:20]

Thỏ: Vừa nãy ôm anh đi WC ^^ Yên tâm em cái gì cũng không thấy.

[Buổi trưa, 13:40]

Thỏ: Đều do em không thời thời khắc khắc quan tâm anh, nên lần này mới nghiêm trọng như vậy. Anh cũng thật không biết chăm sóc bản thân. Người phụ nữ kia hoàn toàn không có tác dụng quỷ gì cả.

[Buổi chiều, 15:20]

Thỏ: Có điều, có em rồi, anh không cần phải lo nữa, em sẽ chăm sóc anh, A Tử.

...

Diệp Tử ngồi trên giường, toàn thân sợ hãi.

Anh nghĩ. Anh xác thực luôn trong trạng thái hôn mê, xác thực không được tỉnh táo, nhưng anh vẫn có ít ấn tượng. Chỉ là anh đều cho rằng đó là mộng!

Có người ngồi bên cạnh anh, không ngừng dùng khăn lau trán cùng gò má anh;

Có người ghé vào tai anh nói gì đó, giọng nói trong trẻo, nhu hòa;

Có người đỡ anh ngồi dậy, không ngừng đút cho anh;

Có người ôn nhu lau khô miệng anh;

Có người ôm ngang anh lên, đi tới WC;

Cả khuôn mặt Diệp Tử đỏ lên, cũng không biết là vì xấu hổ, hay do phần nộ.

Anh choáng váng lấy ra di động, đem số điện thoại của Thỏ bỏ vào mục “Chặn”.

Ngờ đâu, mới vừa chặn, lại nhảy ra một tin nhắn mới.

[Buổi tối, 22:02]

Thỏ: A Tử, ngủ ngon, mai gặp lại.

Diệp Tử nghĩ, có phải di động của anh bị vấn đề rồi hay không, vì sao đã chặn rồi, còn có thể gửi tin nhắn nữa.

Anh nằm trên giường xoắn xuýt lẫn lộn, vừa thấy mắt mặt vừa thấy phần hân.

Anh không biết, trong phòng, có mấy chỗ giống như ngôi sao mà lấp lánh lập lờ. Những chỗ đó có gắn camera.

Đầu khác hiện lên hình ảnh nửa thân người.

Trước màn hình computer

Thỏ mới vừa tắm xong thích ý uống sữa bò, trên mặt mang theo nụ cười mê người.

Diệp Tử của hắn, bình thường tâm phòng ngự luôn xù lên như con nhím vậy, mà hiện tại lại như một tiểu hài tử, đỏ mặt ôm gối lẫn lộn trên giường. Aa, quả thực đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến cho người ta muốn rống lên rồi vỗ lấy nuốt trọn.

7. Chương 7: Thông Báo

Diệp Tử bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc đến chuyện của Thỏ.

Không cần nghi ngờ, hai người bọn họ không nên nảy sinh ra bất kỳ quan hệ gì. Nếu như hành vi của Thỏ bại lộ, phía mình cũng sẽ gặp nguy hiểm. Nếu như Thỏ trở thành kẻ tình nghi, phía mình cũng sẽ bị cuốn vào. Chứng cứ xác thực nhất, chính là đoạn tin nhắn của hai người bọn họ, trên điện thoại cùng trên mạng. Cảnh sát hiện đại nắm giữ cái gọi là “Kỹ thuật giám định số liệu điện tử”, nếu mình chỉ sử dụng thao tác xóa bỏ đơn giản, thì cảnh sát có thể khôi phục lại như thường.

Như vậy, nên làm gì để ngăn cản hành vi cực kỳ ngu xuẩn này của Thỏ đây? Nên làm gì để ngăn cản hắn đem bản thân nhảy vào trong hố lửa đây?

Đầu tiên, nhất định phải hoàn toàn, xóa bỏ hết mọi cuộc trò chuyện của hai người, thế nhưng, phải làm thế nào giờ?

Diệp Tử lên mạng tra, xem rất nhiều những quảng cáo nói có thể xóa bỏ hết toàn bộ tin nhắn, nhưng xem ra chẳng đáng tin. Xoắn xuýt hết một buổi tối, qua ngày thứ hai không biết là anh bị nổi điên cái gì, mà tự động gửi một tin nhắn cho Thỏ, đem nghi vấn của bản thân nói thẳng cho đối phương biết.

Thỏ rất nhanh trả lời lại.

Thỏ: Thật vui ^^ A Tử chủ động nhắn tin cho người ta!

Thỏ: Tin em đi, A Tử, em sẽ giúp anh thực hiện hết nguyện vọng của anh. Cứ giao tất cả cho em, anh không cần lo lắng gì cả.

Diệp Tử bán tín bán nghi, nghĩ đối phương chẳng lẽ đang lừa mình?

Nhưng chỉ vùn vụt một tiếng đồng hồ sau, di động đột nhiên tự tắt. Khởi động lại, hết thấy tin nhắn liên quan đến Thỏ đều bay mất sạch. Đoạn chat trong máy tính cũng mất luôn.

Thỏ: Đã hoàn thành ^^

Diệp Tử vẫn không tin.

Anh bỏ ra chút tiền tìm một hacker, lấy ra một cái cơ nào đó bảo đối phương kiểm tra những số liệu kia đã xóa bỏ triệt để chưa. Đối phương nghiên cứu mất nửa ngày, trả lời là — người đã xóa bỏ nó là một thiên tài, tất cả những nội dung liên quan đều bị xóa sạch, bao gồm cả trên máy tính và trên điện thoại, hoàn toàn không có cách nào kiểm tra bất kỳ tung tích nào, hơn nữa, từ nay về sau, tin nhắn trên mạng của hai bên, một khi bị xem trộm, liền sẽ tự động bị xóa đi. Điện thoại cũng sẽ không lưu lại dấu vết gì.

Diệp Tử rất bất ngờ.

Nhưng, sau bất ngờ, là hoảng hốt cùng hoảng sợ.

Thỏ rốt cục là ai? Hắn mới chỉ mười bảy tuổi, đến cùng đã nắm giữ được kỹ thuật gì? Có thể được hacker gọi là “thiên tài”, có thể chỉ trong vòng một tiếng đã có thể xóa bỏ nhiều thứ như vậy, cũng như có thể từ xa thiết lập lại điện thoại cùng máy tính của mình?

Ngày hôm qua cũng thế, tuy hắn tới đây mua thuốc cho mình, chăm sóc cho mình, thật sự, bản thân rất biết ơn hắn. Thế nhưng, hắn lại cạy hư cửa ký túc xá. Người bình thường sẽ làm như vậy sao? Họ sẽ đi tìm quản lý mới phải chứ? Làm gì có chuyện phá hỏng cửa?

Vậy thì, hắn đến cùng đã làm bao nhiêu chuyện bản thân không biết rồi?

Cùng người như vậy tiếp xúc, thật sự quá nguy hiểm.

Diệp Tử do dự rất lâu, nghĩ phải như thế nào triệt để từ chối đối phương, nhưng lại không quá thẳng thừng, chọc giận một nhân vật nguy hiểm như vậy, có khi hắn sẽ trả thù mình.

Viết đi viết lại rồi lại xóa bỏ rất nhiều lần.

Sau đó không hiểu sao anh trên điện thoại viết một câu: Vì sao cậu lại làm những chuyện này cho tôi?

Diệp Tử muốn biết, đối phương tại sao theo đuổi không tha mình, tại sao đứng sau cánh cửa phòng học nhìn trộm mình, tại sao mỗi ngày đều đi sau lưng mình, tại sao đi đưa cơm, đưa ô, tại sao lại chăm sóc cho mình như vậy?

Nhưng, Diệp Tử lập tức xóa câu hỏi này.

Tại sao?

Chỉ là một học sinh trung học mà thôi, còn có thể có năng lực gì nữa?

Giở trò hả?

Trò chơi truy đuổi?

Thật thú vị. Muốn chơi trò chơi này, có thể tìm một cô gái xinh đẹp mà. Tiểu tử kia tuy rằng bị điên, nhưng nhân duyên với con gái không phải không tệ sao.

Lẽ nào là bởi vì, bản thân càng bị đe dọa, thì càng kích thích?

Diệp Tử bình tĩnh lại, rốt cục nghiêm túc viết một tin nhắn dài:

“Thỏ, tôi rất cảm ơn những chuyện cậu làm cho tôi trong khoảng thời gian này. Nếu như không có những chuyện kia phát sinh trước, tôi đã có thể xem cậu làm em của mình. Nhưng cậu cũng biết đấy, chúng ta đều đang trong thế quần dây gai lên người, lúc nào cũng có thể chôn thây trong hố lửa. Vì an toàn của chúng ta, vẫn là không nên nảy sinh quan hệ gì thì hơn, không nên tiếp xúc với nhau nữa. Có thể cậu thấy chẳng có gì, nhưng chuyện như thế, tôi rất hoảng, mất ngủ, sợ hãi. Tôi biết mình nói vậy rất ích kỉ, nhưng, tôi có cuộc sống của tôi, tôi có thứ cần phải bảo vệ, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống thanh thanh đạm đạm, sau khi tốt nghiệp sẽ cùng bạn gái kết hôn, tìm một công việc thật tốt, nuôi gia đình sống qua ngày. Cùng cậu dù chỉ có quan hệ một chút thôi, tôi sẽ cảm thấy mình phạm phải tội ác tày trời. Quên những chuyện này đi, trở về cố gắng học tập, cậu mới học lớp 11, tương lai còn rất rộng mở.”

Sau đó, nhắn gửi qua.

Một giây sau khi gửi, di động Diệp Tử tự động xóa bỏ tin nhắn này. Nhưng Diệp Tử biết, đối phương đã nhận được.

Nghĩ đến câu cuối mình viết kia, quả thực giống như là thầy giáo khuyên bảo học sinh yêu đương sớm, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Lần này, Thỏ không trả lời.

Nhưng, hẳn không còn tiếp tục gửi tin nhắn cho Diệp Tử nữa, cũng không còn xuất hiện ở trường học.

Rõ ràng, tin nhắn này của Diệp Tử có tác dụng.

Tuy chỉ là tình cờ, nhưng Diệp Tử vẫn vô thức theo thói quen quay đầu lại, ngồi trong lớp sẽ nhìn về phía cửa sau lớp học, khi trời đổ tuyết sẽ nhớ đến cái ô đen kia. Nhưng Thỏ không còn xuất hiện, tựa hồ, hẳn thật sự biến mất.

Đương nhiên, đó chỉ là, tựa hồ.

Kì nghỉ đông, bạn gái về nhà, Diệp Tử đi thực tập ở một công ty. Tuần đầu rất dễ dàng, tuần thứ hai bắt đầu khá bận rộn. Anh hoàn toàn trở thành culi của văn phòng, bưng trà bưng nước tính toán photo phiên dịch đều đến tay anh, mấy tiền bồi ngồi ở kia ung dung nhàn hạ rung chân, thỉnh thoảng quảng cho Diệp Tử một tập văn kiện, đem anh mệt chết mới thôi.

Thời điểm bận rộn nhất, không có gì bằng từ lúc 11 giờ sáng đến 1 giờ chiều, anh thường không có thời gian đi ra ngoài ăn cơm trưa. Thời điểm trở về, đã là 2 giờ chiều, bụng đói đến không chịu được, muốn đi ra ngoài ăn cơm, kết quả lãnh đạo lại đến, giao cho một đồng nhiệm vụ.

Ngay lúc anh trở nên hậm hực, một đồng nghiệp nữ đem hộp cơm đặt xuống trước mặt anh, nói: “Diệp Tử, ăn đi!”

Diệp Tử đã sớm đói bụng đến lả người, lập tức mở ra, ngấu nghiến ăn sạch, đem canh trứng tím uống hết, xem ra rất ngon miệng.

Mấy đồng nghiệp nữ bên cạnh cười khúc khích: “Tôi nói nha, Diệp Tử, bạn cậu thật tốt, đi xa như vậy để đưa cơm cho cậu.”

Diệp Tử đầu tiên nghĩ đến Khương Văn. Nhưng thấy khả năng không cao, không phải cậu ta đang đi du lịch sao?

Sau đó, Diệp Tử nhìn thấy trà sữa chỉ có thạch kia, động tác liền ngừng lại.

Các đồng nghiệp cười haha: “Kỳ thực tôi đã sớm chú ý tới cậu ta, mấy người biết tôi ngồi cạnh cửa sổ mà, tôi thường nhìn thấy cậu ta đứng dưới đó, chỗ có cây ngô đồng cao cao á, quả thực như một phong cảnh hữu tình!”

“Hôm nay là lần đầu tiên cậu ta đến công ty chúng ta, mợ, nhìn gần quả thật không chịu nổi mà. Bạn cậu là người mẫu sao? Có thể giới thiệu cho chúng tôi không?”

“Ê ê ê trâu già muốn gặm cỏ non kia...”

“Khụ khụ, nói gì thế hả! Cậu ta phỏng chừng không muốn quấy rầy cậu hay sao ấy, tôi thấy cậu ta cứ cầm hộp cơm đứng trước công ty, các cô gái đều nhìn cậu ta chăm chăm hahaha. Sau đó cậu ấy nhờ chúng tôi đem hộp cơm nóng hổi lên, đưa cho cậu. Tôi hỏi sao không tự mình mang lên đây, cậu ta cũng chỉ cười cười.”

“Rồi cậu ta ngồi lên ghế sofa, nhìn cậu ăn ngấu nga ngấu nghiền...”

“Cậu ta chỉ vừa mới đi thôi, hiện tại chắc còn đứng dưới lầu đó, Diệp Tử cậu có muốn chào hỏi người ta không?”

Diệp Tử nghe bọn họ nói, liền đứng lên, chạy ra phía cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Nơi này là chỗ thương mại sầm uất, dòng người dòng xe tấp nập ra vào. Dưới cây ngô đồng to lớn kia, chỉ có một cụ già đang phơi nắng, cùng một đôi tình nhân. Không nhìn thấy Thỏ.

Buổi tối ngày 18 tháng 1 hôm ấy, anh khắc sâu vào trong tâm trí. Đi tới đi lui, đều có cảm giác có người đang theo dõi mình, Sau đó, trên vách có in bóng đen chứng thực suy nghĩ của anh. Trong lòng Diệp Tử loạn lên, anh cảm thấy ba lô trên lưng khê rung rung, hình như là bị ai giật.

Anh xoay người lại.

Thì thấy hai người đàn ông nước ngoài cao to, hung thần ác sát.

“Làm cái gì vậy?” Diệp Tử thấp giọng hỏi, nghĩ phải làm cách nào để thoát thân được.

“Tiểu ca, cho chút tiền mừng tuổi đi? Tết sắp đến rồi, tụi này lại tù túng thiếu thốn, thấy tiểu ca ăn mặc cũng không tệ, chắc hẳn cũng có mấy trăm nhỉ?”

Diệp Tử sợ hãi, nhưng vẻ mặt hai người đàn ông đột nhiên thay đổi.

Bọn họ nhìn chăm chăm Diệp Tử, không, nói đúng hơn là nhìn phía sau anh. Mới vừa rồi hai người còn hung thần ác sát, hiện tại lại trợn hai mắt lên, ẩn đường (phần nằm giữa hàng lông mày) biến đen, miệng mở to, hành vi không đồng nhất, rõ ràng là quá hoảng sợ mà thành.

“Haha.... Chúng ta sai rồi... Chúng ta lập tức lặn đây...”

Nói xong, bọn họ quay đầu chạy đi mất, chạy đến chật vật, giày của một người còn rơi ra đường.

Lẽ nào cảnh sát xuất hiện?

Diệp Tử nghĩ như vậy, quay lại nhìn thử.

Nhưng mà, chỉ có đèn đường mờ mờ, bông tuyết phiêu dạt, không một bóng người nào xuất hiện.

Năm ngày cứ thế trôi qua, Diệp Tử lần thứ hai nhìn thấy Thỏ. Trên tàu điện ngầm.

Qua tám giờ, tình trạng bên trong tàu điện ngầm luôn luôn quá tải chen chúc nhau.

Diệp Tử thật vất vả tìm được một chỗ ngồi, thỏa mãn ngồi xuống, buồn bực ngán ngẩm. Sau đó, anh bắt đầu quan sát hành khách trên tàu. Có cô gái ăn mặc tao nhã, có ông chú lồi thối nhếch nhác, còn có thành phần tri thức đang nói chuyện điện thoại, cả những đứa bé cười haha nô đùa nữa.

Hành khách muôn hình muôn vẻ, tuy nhiên anh lại thấy có một bóng dáng quen thuộc đứng trước cạnh cửa ra vào.

Trên người mặc bộ đồng phục màu lam xám được làm từ phong cách Châu Âu, khăn quàng cổ dài màu xám bạc, đeo một cái ba lô đen đơn giản, vóc người cao gầy, màu tóc hơi nhạt.

Tim Diệp Tử lập tức siết chặt.

Đáng tiếc hành khách đang chuẩn bị chen lấn nhau trước cửa để xuống ga, cho nên chỉ có thể nhìn thấy một góc của nam sinh ấy. Anh thấy hần gối tay phải lên, nắm lấy thanh vịn. Mu bàn tay trắng nõn.

Sau đó, chỉ còn có thể nhìn thấy nửa sau cái gáy hần.

Không lâu sau, tàu điện ngầm ngừng lại, một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên:

“Đã đến XX, xin mời sau khi cửa sau bên trái mở ra mới bước xuống tàu. Cửa mở xin hãy cẩn thận, chú ý an toàn dưới chân.”

Thời khắc cửa xe lần thứ hai đóng lại, nam sinh đã biến mất rồi.

Diệp Tử đột nhiên đứng dậy, đi tới cạnh cửa, nhìn ra bên ngoài,

Nam sinh theo đoàn người đi phía trước, sau đó quẹo phải, tới thang máy.

Gò má đỏ, là Thỏ. Chắc chắn không sai.

Nhưng hôm nay, hắn không theo dõi mình. Diệp Tử đột nhiên nhớ tới, Khương Văn từng nói Thỏ học ở một trường trung học quý tộc tư nhân, mà trường đó quả thật cũng ở gần đây. Vì vậy, chắc là hắn chỉ đang trong thời gian nghỉ giữa giờ đi dạo thôi? Gặp hắn như vậy, có lẽ là ngẫu nhiên.

Diệp Tử yên lòng.

Có điều anh lại lập tức nghĩ đến, nếu như Thỏ thật sự đến trường, cách trường học mình đến bốn mươi phút tàu điện ngầm. Thêm thời gian đi bộ nữa, chắc phải mất tới một tiếng đồng hồ. Xa như vậy, mà lúc đó hắn mỗi ngày còn...

Diệp Tử lắc lắc đầu, nhắc nhở bản thân không được nghĩ nữa.

Về sau, mỗi ngày đi làm, anh đều có thêm một tâm nhân. Anh phát hiện, bản thân thường xuyên vô tình gặp được Thỏ.

Buổi sáng, Thỏ đều mặc đồng phục trên người, đứng cạnh cửa, đeo ba lô, gấn tai nghe. Buồn ngủ. Cũng không biết tối hắn ngủ thế nào, mà sau lưng tóc thường sẽ tán loạn tứ tung. Hắn tựa hồ chưa từng phát hiện ra sự tồn tại của Diệp Tử, căn bản còn không nhìn về phía này một cái;

Diệp Tử thật sự không hiểu làm sao mà Thỏ được hoan nghênh đến vậy. Chỉ cần hắn đứng ở toa xe, nữ sinh tựa hồ sẽ nhiều hơn một chút. Nhưng không có nữ sinh nào bắt chuyện với hắn, chỉ đứng xa xa nhìn hắn. Rõ ràng cái tên này chỉ là kẻ độc lai độc vãng (lẻ loi một mình), xem ra không có anh em bạn bè gì cả;

Buổi tối khi tàu điện ngầm ít người hơn, Thỏ sẽ ngồi ở toa xe góc tối, chơi điện thoại, nghe tai phone, ngủ thiếp đi. Ban đầu Diệp Tử sẽ đổi vị trí chỗ ngồi liên tục, nhưng sau đó thấy Thỏ không phát hiện ra mình, nên cứ ngồi yên một chỗ. Anh ngồi cách khá xa Thỏ, cùng bạn gái gửi tin nhắn;

Chạng vạng ngày 28 tháng 1, Diệp Tử cảm giác buồn ngủ ập tới, phát hiện Thỏ an vị ở chếch đối diện với mình, cũng đang ngủ.

Nếu là lúc trước, Diệp Tử sẽ cảm thấy cả người không thoải mái.

Nhưng, đại khái đối phương cũng đã ngủ, mặt mũi của đối phương, cũng quá nhu hòa, Diệp Tử không nhúc nhích, cứ như thế ngồi đối diện với hắn, nhìn hắn rơi vào giấc ngủ.

Thỏ ngủ hơi ngứa đầu, sợi tóc nâu mềm mại kề sát vào gương mặt trắng nõn, chớp mũi ửng đỏ, môi khẽ nhếch. Ánh đèn soi sáng đồng phục trên người hắn, trên khăn quàng cổ màu xám bạc, có vẻ như đã xù lông.

Trong nháy mắt, Diệp Tử cảm thấy tóc của hắn, mang theo sắc vàng nhạt, mặt mũi hắn thật tinh khiết, xem ra, quả thực là một đứa trẻ.... chưa va chạm gì nhiều, trên đầu đội vầng sáng của Thiên Sứ. Hoàn toàn chính là kiểu tướng mạo yên bình. Nữ sinh bây giờ đại khái cũng yêu thích loại dáng vẻ này nhỉ, ôn nhu, tỏa nắng, cao gầy, đẹp trai.

Nhìn khuôn mặt như thế, Diệp Tử không khỏi hoài nghi lúc trước có phải hay không chỉ là chuyện cười ông trời bày ra?

Anh không nhịn được mà cười nhạo bản thân.

Có lẽ bị người đối diện cảm hóa, dần dần, Diệp Tử cũng mệt mỏi. Càng ngày càng mệt mỏi.

Hết cách rồi, khoảng thời gian này anh thật sự bận bịu chết mất, đi sớm về khuya, so với lúc chuẩn bị cho kỳ thi trong trường còn kinh khủng hơn. Có lúc anh cảm thấy cho dù đang đứng cũng có thể ngủ được. Thế nhưng, Diệp Tử luôn luôn thuộc về kiểu người căng thẳng, lại còn mệt mỏi, anh chưa bao giờ trên các

phương tiện công cộng như tàu điện ngầm ngủ gật cả, chẳng giống như mấy hành khách ngủ say như chết kia, Diệp Tử thậm chí còn không ngáp lấy một cái.

Nhưng thật kỳ quái, ngày hôm nay, anh thế nhưng lại ngủ.

Anh ngủ rất say, cảm giác cả người đều bay bổng.

Anh mơ thấy rất nhiều, giấc mơ quen thuộc, giấc mơ xa lạ, còn có giấc mơ thương tâm quái lạ, giấc mơ vui sướng hạnh phúc, hỗn hỗn độn độn xuất hiện xen kẽ nhau.

Từng nhóm từng nhóm người xung quanh thay đổi, quang cảnh chập chờn.

Cũng không biết qua bao lâu, điện thoại reo lên.

Diệp Tử tỉnh dậy, dụi dụi con mắt, không hề liếc mắt nhìn, liền nhận điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại, âm thanh ầm ĩ.

Nhưng mà, giọng nói người đó, lại rất rõ ràng, quen thuộc.

“Đến trạm rồi, A Tử.”

Diệp Tử đột nhiên đứng lên, người bên cạnh sợ hết hồn.

Đổi điện không còn ai, cửa tàu điện ngầm mở rộng, xác thực đã đến trạm.

Anh lập tức đi ra ngoài, thở hồng hộc.

Lần thứ hai đưa điện thoại đến gần lỗ tai, lại nghe được âm thanh ầm ĩ vang lên ở đầu bên kia. Tiếng vang cùng với phía bên mình tạo thành một tràng âm thanh vụn vặt giống nhau, không hề khác biệt. Diệp Tử ý thức được đối phương có khả năng đang ở chỗ cách mình không xa gọi cho mình.

Trong dòng người tập nập, anh nhìn thấy rõ ràng.

Cách anh hơn mười mét, Thỏ đứng ở nơi đó, cầm điện thoại di động, cách qua người đi đường nhìn về phía anh. Không tài nào nhìn rõ vẻ mặt hắn.

Thanh âm ôn hòa lần thứ hai vang lên: “Xin lỗi, A Tử, em quả nhiên không thể đáp ứng anh được. Anh có thể bắt em xóa đi bất kỳ liên hệ gì giữa chúng ta, anh có thể không nhìn em, mắng em, anh có thể chán ghét em, anh có thể thỏa thích lợi dụng em, có thể bắt em giúp anh đạt được bất kỳ nguyện vọng nào đó của bản thân, nhưng anh không thể, bắt em rời xa anh.”

“...”

Gió đêm lạnh lẽo xuyên thấu trong tàu điện ngầm, tóc bay từng sợi. Rõ ràng cách xa như vậy, Diệp Tử lại tựa hồ như có thể nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Thỏ: “Em sẽ bảo vệ anh, sẽ không để cho anh gặp bất kỳ nguy hiểm nào, tin tưởng em.”

Giọng Thỏ thấp xuống, khản giọng nói:

“A Tử, em yêu anh.”

8. Chương 8: Sinh Nhật

Thỏ rời khỏi tầm mắt của Diệp Tử, mãi đến khi hắn lẩn vào đoàn người, anh mới phản ứng lại, cảm giác tim mình đang đập mất kiểm soát trong lồng ngực. Cũng không phải vì thích đối phương, dù sao người ta cũng từng bày tỏ với mình, đây là lần đầu tiên anh được người khác bày tỏ như vậy. Nếu nói không có chút cảm động nào, thì là nói dối.

Nhưng Diệp Tử nghĩ mãi không ra.

Thích?

Thở tại sao lại thích anh? Phương thức liên lạc ban đầu của bọn họ kinh khủng vô cùng, gặp mặt cũng tràn đầy sự uy hiếp cùng sợ hãi, và thêm cả nguy hiểm rình rập. Tình cảm của Thở hoàn toàn không phải là lý do đủ để người ta tin tưởng. Hắn làm như vậy, càng giống như đang diễn trò hơn, quá không chân thật.

Dọc đường đi đầu Diệp Tử có chút hỗn loạn, nhớ đến bạn gái, anh gửi cho cô một tin nhắn.

Bạn gái Diệp Tử đôi lúc sẽ niềm nở gọi điện thoại, nhắn tin cho Diệp Tử, một ngày Diệp Tử không trở về, cô sẽ giận dữ, căn bản không quan tâm xem anh có đang bận việc hay không, có sắp mệt chết rồi hay không; mà đôi lúc, cô thấy nhưng không trả lời, qua ngày sau, lại gửi một tin nhắn hoàn toàn không liên quan gì đến nội dung trước đó Diệp Tử nhắn cho cô qua cho Diệp Tử, nói mình đang làm tóc, hỏi anh thấy màu tóc nào đẹp.

Thấy ngày 1 tháng 2 sắp đến, Diệp Tử rất muốn nhắc nhở đối phương một chút.

Sinh nhật bạn gái, là lúc hai người họ vừa mới kết giao được một tháng. Lúc ấy Diệp Tử làm Phó bộ trưởng bộ phận nên đem toàn bộ phận cùng toàn bộ sinh viên, lên kế hoạch chuẩn bị trước mấy ngày. Đêm hôm đó, anh mang bạn gái đến giảng đường của trường học xem phim tình cảm, phim vừa mới kết thúc, trong nháy mắt đèn sáng, ruy băng đủ mọi màu sắc bay ra, bánh ga tô cũng được bày biện ra, một đám bạn học hát chúc mừng sinh nhật, Diệp Tử đeo cho bạn gái cái vương miện lên đầu.

Lần đó, bạn gái anh cảm động đến bật khóc. Khi đó, anh với bạn gái thật sự yêu nhau, anh còn nghĩ rằng, hai người sau này sẽ vẫn ngọt ngào với nhau như vậy mãi.

Điện thoại vẫn không có bất kỳ tiếng động gì, Diệp Tử thở dài một hơi.

Anh cười tự giễu.

Bạn gái của anh không thể nào để tâm tới chuyện của anh đâu; còn cái tên điên kia, vậy mà mỗi ngày lại tới lui quanh mình.

Mà, thật ra cũng không sao cả. Chỉ là một cái sinh nhật thôi mà. Đã lớn như vậy rồi, còn chờ mong gì chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, bước chân Diệp Tử đột nhiên dừng lại, thân thể cương cứng.

Lối đi bộ phía kia, lẫn trong đám người.

Có một cô gái xinh đẹp tóc màu đỏ. Mặt trái xoan, môi đỏ da trắng, giữa tiết trời lạnh lẽo chỉ ăn mặc mỏng manh khoác chiếc áo lông chồn, váy màu đen, giày cao gót màu đỏ.

Cô gái này, anh rõ hơn so với bất kỳ ai. Màu da của cô, máu thịt của cô, tất cả của cô, đã sớm dưới con dao của mình, hóa thành hư không. Nhưng vì sao...

Diệp Tử dụi dụi con mắt.

Mấy chiếc xe trước mặt gào thét vượt qua.

Thời điểm Diệp Tử nhìn sang, đèn đã chuyển xanh, mà Giang Duy, đã biến mất.

Chuyện này, trở thành ác mộng của Diệp Tử.

Ngày nghỉ thứ hai, anh đi tới nhà kho, chỗ chôn đầu lâu vẫn không có dấu hiệu bị tác động. Những bộ phận khác sớm đã được xử lý sạch bách, dụng cụ sử dụng cũng đã ném xuống cống. Anh sẽ không ngốc đến mức đào đầu lâu ra. Anh quanh quẩn thử khu chỗ ở của Giang Duy, giả làm nhân viên chuyển phát nhanh dò hỏi bà lão dưới lầu.

Bà lão chỉ vào cột điện chẳng chịt tờ thông báo nói: “Đứa nhỏ ấy mất tích rồi, đã hơn nửa năm...”

Ngày trên tờ thông báo tìm người, là một tuần sau ngày cô bị giết.

Diệp Tử thở phào nhẹ nhõm.

Nghi bản thân làm gì mà lại nghi thần nghi quỷ vậy không biết. Rất có thể là người giống người mà thôi. Cô ta chắc chắn đã chết rồi, đây là chuyện không thể nghi ngờ. Diệp Tử đơn giản là người theo đuổi chủ nghĩa duy vật, tuyệt đối không tin vào thần quỷ.

※ ※ ※

Ngày 31 tháng 1.

Diệp Tử sau khi thức giấc, mặc quần áo rửa mặt xong xuôi, liền đến ga tàu điện ngầm.

Ngồi ở vị trí phía sau, Diệp Tử có chút buồn ngủ. Tiện tay lướt điện thoại một chút, thấy được toàn bộ đều là tin nhắn của Thỏ. Ngày hôm qua không đọc, hôm nay có thêm ba cái.

[Buổi sáng 7:30]

Thỏ: A Tử, chào buổi sáng.

[Buổi sáng 8:00]

Thỏ: Có phải anh không ăn sáng đã đi làm không, phải cố ăn điểm tâm chứ, nếu không làm sao có sức làm được.

[Buổi sáng 8:20]

Thỏ: Em nhìn thấy anh rồi, có thể ngồi cạnh anh không?

Xác thực có người bên cạnh Diệp Tử.

Diệp Tử không quay đầu nhìn đối phương, thế nhưng ngón tay đối phương vịn trên ghế trắng nõn, bộ đồng phục bó sát cặp chân dài, rõ ràng đã nói lên thân phận của đối phương.

Ngón tay Thỏ nhanh chóng lướt, rất nhanh, có tin nhắn đến.

[Buổi sáng 8:25]

Thỏ: Vẫn không thể cùng anh nói chuyện sao? TT

Thỏ: Không sao cả, như thế này, cũng rất tốt rồi.

Sau đó, cả hai người đều không hề nói gì.

Tàu điện ngầm khởi hành, bóng hai người hoặc cao hoặc thấp không ngừng xẹt qua mặt đất, nhanh chóng biến mất.

Diệp Tử dựa mạnh vào ghế, thiếp đi.

Đến thời điểm tàu đến trạm, bên người đã không còn ai. Nơi đó thế nhưng lại có một túi đồ ăn sáng, có bánh mì bơ, một hộp sữa bò nóng, còn có một quả trứng luộc trong nước trà.

Diệp Tử theo bản năng mà kiểm tra hộp thư tin nhắn, quả nhiên có mấy tin nhắn đến.

[Buổi sáng 8:40]

Thỏ: Nhân lúc còn nóng mau ăn nó đi.

[Buổi sáng 8:42]

Thỏ: Ngày hôm nay được ngồi cùng một chỗ với anh, rất vui. Em có một chuyện, A Tử.

[Buổi sáng 8:43]

Thỏ: Anh vẫn còn thích pháo hoa không?

Pháo hoa? Vẫn còn chứ.

Nhưng, cái gì gọi là “Vẫn còn thích”?

※ ※ ※

Ngày mùng 1 tháng 2, sinh nhật Diệp Tử. Hôm nay khí trời sáng sủa, trên đất là lớp tuyết mỏng rơi xuống.

Nếu là trước đây, mẹ Diệp Tử nhất định sẽ nấu một bữa ăn ngon cho anh, dù không có bánh ga to, cũng sẽ có không khí của ngày sinh nhật. Nhưng mấy ngày nay mẹ cùng dượng đang hưởng tuần trăng mật, đến Tết mới quay về. Kỳ thực Diệp Tử cũng rất hạnh phúc vì hai người, lãng mạn tình tứ như mấy cặp tình nhân còn trẻ. Có điều mẹ cùng dượng đảm thắm, tâm sự đều đặt lên người Diệp Tử. Anh cũng không phải tiểu hài tử, ghen cái gì chứ.

Buổi sáng nhận được điện thoại chúc mừng của mẹ cùng dượng, Diệp Tử vẫn rất vui vẻ, hoàn thành công việc cũng không tệ. Buổi tối có hẹn tụ tập đi chơi cùng đám anh em Khương Văn, vào phòng game chơi, sau khi ăn đồ nướng uống bia, hoàn toàn không cảm thấy gió lạnh. Những bác gái khiêu vũ trong tiếng nhạc, mấy đứa nhóc đánh bài chơi game, cũng thực không tồi. Từ khi có bạn gái, cũng đã lâu rồi chưa đi chơi cùng anh em.

Không ai biết hôm nay là sinh nhật của Diệp Tử.

Bọn họ đánh bài, rồi chơi trò nói thật, cái trò cũ rích ấy.

Sau đó luôn có người bị chinh, phải đi tìm bác gái bày tỏ, rồi “đóng cọc”, cởi quần áo, không hề thấy tiết tháo đâu. Người tham gia trò này ngày càng nhiều, mọi người tương đối huyền não ồn ào. Diệp Tử thấy cái người bị chinh kia nằm lẩn lộn trên sân cỏ đóng băng lẩn qua lẩn lại, bị một đám người cười lên, phải gào la cứu mạng, anh cười thật tươi.

Điện thoại rung lên.

Diệp Tử mở ra xem, là tin nhắn của Thổ. Bây giờ Diệp Tử hoàn toàn không còn ác cảm nữa, trên thực tế anh còn có chút ngạc nhiên, mở ra xem thử.

[Thổ: Em ở bồn hoa bên cạnh, anh có thấy em không? Em mang pháo hoa tới ^^]

Diệp Tử ngẩng đầu, nhìn về bồn hoa cách đó không xa. Bác gái khiêu vũ ở bồn hoa bên trái, phía bên phải, là một người tay cầm pháo hoa. Trên tay hắn không ngừng đốt pháo hoa, trong trời tối như này, lộ ra tương đối chói mắt.

“Đang nhìn gì vậy?” Khương Văn ôm lấy Diệp Tử, cười nói, “Đừng phân tâm, đến cậu tìm bài đó.”

Diệp Tử tìm tìm một tấm bài. Anh căn bản không khống chế được ánh mắt của mình, lại nhìn về phía bồn hoa kia.

Thổ vẫn như cũ đứng nơi đó, hai tay không ngừng đốt pháo hoa. Ánh lửa tuy nhỏ, nhưng rất rực rỡ. Chói sáng mặt hắn. Hắn vẫn chăm chú nhìn sang bên anh, như đã đứng nơi đây từ rất lâu rồi, như đã bị đông thành một khối băng, không động đậy nhúc nhích.

Tâm Diệp Tử ngày càng hỗn loạn.

Lại có người gọi tên anh: “Tự nhiên ngồi đờ ra đấy vậy, anh chàng đẹp trai, anh đánh bài đi, có phải thắng nhiều quá nên xem thường không?”

Diệp Tử tiếp tục đánh bài.

Anh nhìn thấy Thổ buông cánh tay xuống. Khói bùng cháy bên người hắn. Hắn vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào anh, nhìn chăm chăm vào đám người đang vui chơi bên này. Mà hắn, vẫn như cũ chỉ có một người.

Lẽ nào bị người kia lây truyền cảm giác cô độc nặng nề, nên Diệp Tử cảm thấy tim mình khó chịu thất lại. Quả thực chẳng hiểu ra sao.

Hơn nữa, còn có một loại cảm giác, một loại cảm giác không tên quen thuộc.

Ván bài rất nhanh kết thúc, người xung quang điên cuồng ồn ào: “Ôi chao, cơ hội tốt để khuấy động bầu không khí! Khương Văn, nhanh nhanh! Hôn Diệp Tử một cái đi!”

Diệp Tử lúc này mới hơi có chút phản ứng lại: “Hả?”

Mọi người tương đối kích động: “Hahaha, đây chính là cơ hội cho cậu đó nha, Khương Văn! Cậu không phải vẫn rất che chở cho anh chàng đẹp trai Diệp Tử của chúng ta sao? Cậu coi trọng người ta chứ gì? Hả? Và lại Nhiep mỹ nữ cũng không ở đây, hảo hảo hôn người ta một cái đi chứ? Lưu lại dấu ô mai cho Nhiep mỹ nữ xem, ai kêu cô ấy cướp mất đào hoa trái của người ta chứ!”

Khương Văn vốn đang ôm cổ của Diệp Tử, bị Diệp Tử nhìn sang, da mặt luôn luôn dày như tường thành của cậu thể nhưng đỏ ửng.

“Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”

Thanh âm đám đông càng ngày càng lớn, người vây xem cũng càng ngày càng nhiều.

“Diệp Tử.” Khương Văn có chút lúng túng hô một tiếng, mang theo hơi rượu phả ra.

Sau đó nghiêng đầu, hướng môi Diệp Tử mà hôn!

Diệp Tử giật mình, vội vã nghiêng đầu, Khương Văn liền hôn lên trên mặt của anh, nóng bỏng.

Các loại âm thanh chụp hình vang lên, còn có cả tiếng “Má ơi”.

Người vây xem tản đi, Khương Văn có chút xin lỗi nhìn Diệp Tử nói: “Tớ biết cậu ghét đồng tính luyến ái, tớ không phải cố ý...”

“Không có gì, chỉ là giận thôi mà.”

Diệp Tử nói như vậy, nhưng vẫn như cũ buồn bực mất tập trung, không phải là bởi vì nụ hôn trên mặt, mà vì chuyện khác.

Bồn hoa bên cạnh, Thỏ vẫn như trước đứng nơi đó, thế nhưng, pháo hoa trong tay đã sớm tắt khói.

Chẳng biết vì sao, Diệp Tử cảm thấy có chút áy náy.

Nhưng vào lúc này, điện thoại lại rung lên, Diệp Tử lập tức mở ra.

[Thỏ: Sinh nhật vui vẻ.]

Vừa nhận được tin nhắn này, liền nghe được âm thanh nổ vang. Pháo hoa từ chỗ bồn hoa bên cạnh bắn thẳng lên trời cao, đóa hoa năm màu rực rỡ trong tối đông tùy ý nở ra, trong nháy mắt thấp sáng cả thành phố. Mọi người ngẩng đầu lên, tiếng hoan hô, tiếng trầm trồ vang lên không ngừng.

Thỏ không hề nói pháo hoa này là do hắn bắn. Nhưng Diệp Tử không phải là đứa ngốc, anh biết, là Thỏ làm.

Khó có thể hình dung nỗi cảm thụ của anh vào lúc này. Anh không phải là con gái, cũng sẽ không giống những cô gái dễ khóc như vậy. Nhưng lần này, anh thật sự cảm động. Anh chưa từng nghĩ sẽ có một người làm nhiều như thế vì anh, sẽ quan tâm anh đến thế. Rõ ràng ngoại trừ người thân, căn bản không có ai nhớ hôm nay là sinh nhật anh. Nhưng Thỏ lại nhớ tới. Một mình hắn, mang theo pháo hoa nhiều như vậy, đi đến nơi này. Một mình đứng bên bồn hoa, nhìn mình mà nhóm lên ngọn lửa nhỏ bé đốt pháo hoa. Tiếp theo lại nói “chúc mừng sinh nhật” với anh, đem toàn bộ pháo hoa đều phóng lên trời tặng anh.

Lời bày tỏ lúc trước của hắn lại vang lên trong đầu anh, lặp đi lặp lại.

Đến cùng là loại tình cảm như thế nào, mà tình nguyện bị người lợi dụng, cho dù có bị ghét bỏ, bị cự tuyệt, bị chửi bới cũng không chẳng hề gì?

Thỏ vì sao lại chấp nhất như vậy?

Diệp Tử nghĩ đến tin nhắn lần trước của hắn: “Anh vẫn còn thích pháo hoa chứ?”

Rất cục là ý gì.

Diệp Tử không kìm lòng được đứng dậy, anh có một loại cảm giác kích động, muốn được gặp Thỏ, muốn trực diện hỏi Thỏ, rất nhiều rất nhiều chuyện.

Nhưng mà, pháo hoa trên đỉnh đầu vẫn tiếp tục bắn, còn Thỏ đã sớm biến mất.

Sau khi pháo hoa hết, các bác gái khiêu vũ ở quảng trường cũng trở về nhà, xung quanh khôi phục sự yên tĩnh. Nhóm người Diệp Tử cũng chuẩn bị lục tục về nhà.

Không ai đi đến bồn hoa bên cạnh, nhìn vào vị trí bắn pháo hoa.

Chắc hẳn, qua ngày mai, cô quét rác sẽ tương đối buồn phiền.

Bởi vì chỗ đó — trên mặt đất, dưới bồn hoa, tất cả đều là những dòng chữ nhỏ xíu được viết bằng khói pháo hoa, lít nha lít nhít, xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng lại cực kỳ rõ ràng. Như lời nguyên ẩn dấu dưới đáy sâu địa ngục, một mực khẳng khẳng, không biết mệt mỏi.

“Thả tay mày ra, ai cho phép mày chạm vào anh ấy...”

“Bọn người rác rưởi này, cút ngay.”

“Anh ấy là của tao. Của một mình tao.”

“Buồn nôn chết rồi.”

“Đi chết đi.”

“Đi chết đi.”

“Đi chết đi.”

“Đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi...”

“Đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi...”

Đương nhiên, Diệp Tử cũng không biết những thứ này.. Trên thực tế, anh vẫn còn ngây thơ cảm động với hành động của Thỏ.

Anh không biết, nguy hiểm đang ẩn nấp, sẽ ngay lập tức xuất hiện.

9. Chương 9: Phim

Ngày mùng 2 tháng 2, sáng sớm bạn gái liền gọi điện thoại cho Diệp Tử.

“Lão công xin lỗi, em vừa nhớ ra hôm qua là sinh nhật anh! Hôm nay bù đắp có được không, anh đừng trách em nha!”

“Chỉ cần em bù đắp, sẽ không trách em nữa.”

Vốn hôm qua còn rất thất vọng, nhưng nhìn thấy bạn gái mặc cái áo bông trắng đáng yêu, lấy ra một cái túi lớn nói là điểm tâm do mình tự làm, mái tóc dài chăm sóc kĩ càng xuất hiện trước mặt mình, tâm Diệp Tử mềm nhũn.

Ngày đó, bạn gái hiếm khi không trưng ra cái dáng vẻ tiểu thư. Cô vẫn ngoan ngoãn kéo tay Diệp Tử, cùng anh ngồi trên xe bus, như một đứa trẻ, vui vẻ trong công viên chơi trò chơi.

“Lần trước lúc đến công viên, chúng ta mới chỉ quen nhau có một tuần ha.”

“Em còn nhớ sao.” Diệp Tử cười.

“Đương nhiên.” Bạn gái chu chu môi, trông rất đáng yêu.

“Khoảng thời gian này bạn gì hả?” Diệp Tử hỏi.

“Về thăm nhà, mỗi ngày phải tiếp đủ loại người, a, không nói mấy cái này nữa. Anh đấy, có nhớ đến người ta không?”

“Dĩ nhiên có. Chỉ là sợ em đã sớm quên mất anh rồi.”

“Haha, em sao mà quên anh được!”

Diệp Tử nhìn bạn gái hai má hồng hồng, liền dùng mu bàn tay xoa xoa hai má mềm mại của cô. Hai mắt cô long lanh, vì cuộc hẹn này mà trang điểm xinh đẹp, làm cho Diệp Tử thập phần vui vẻ. Quả nhiên vẫn là con gái tốt hơn. Giờ khắc này, Diệp Tử đã hiểu vì sao đêm qua mình lại mất ngủ vì chuyện của Thỏ. Hẳn làm cho mình nhiều như vậy, đương nhiên bản thân sẽ cảm động. Nhưng, mình dù có thể nào cũng không thể tiếp nhận nam nhân, đây là vấn đề không có gì phải bàn cãi.

Cùng bạn gái chơi trò xe đung, cùng ngồi lên thú nhún hình con ếch xanh, đi vào nhà ma, còn trượt băng.... Chơi đến quên cả trời đất. Sau đó, hai người chậm rãi đi đến xe tàu hỏa, chạy quanh một vòng công viên.

Trời đông gió lạnh, nhưng bạn gái dựa thật chặt vào người Diệp Tử, hai người dính vào nhau, tựa hồ không bị cái lạnh ảnh hưởng đến.

Diệp Tử có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà lo sợ), anh hỏi: “Hôm nay em sao vậy? Có tâm sự gì sao?”

Bạn gái nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của chính mình, cúi đầu nói: “Quả nhiên vẫn là anh đối với em tốt nhất.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Bạn gái dựa vào vai Diệp Tử, “Yêu anh chết mất, lão công!”

Diệp Tử không nhìn thấy, trên cổ tay cô bị bấm ra một vết máu.

Xe tàu hỏa từ từ dừng lại, Diệp Tử liền nhận được một cú điện thoại. Là Khương Văn gọi tới.

Nhưng mà, đầu bên kia điện thoại không phải là giọng nói của Khương Văn, mà là một anh em khác của Diệp Tử, Từ Triệt.

“Thằng khốn! Làm sao giờ mới nghe điện thoại, mày có biết tại sao gọi bao nhiêu cuộc rồi không?? Tìm mày khắp nơi cũng không thấy, tại sao còn tưởng mày xảy ra chuyện gì rồi!!!”

Diệp Tử vô cùng nghi hoặc: “Xảy ra chuyện gì?”

“Mấy người hôm qua cùng uống rượu đều bị đánh! Khương Văn là nghiêm trọng nhất... Mẹ nó... Đến cùng là thằng chó nào làm, để lão tử biết, tuyệt đối sẽ đánh gãy chân chó của nó!!”

“Đến cùng là làm sao?”

“Khương Văn bị đứt tay, miệng cũng bị người ta cắt nát!!”

Nửa giờ sau, tại bệnh viện.

Máu Diệp Tử đông cứng lại.

Tối hôm qua còn khỏe như vâm, nay lại nằm hết trên giường bệnh, nếu chân không bị treo lên, thì cũng là bị quấn băng nửa người. Mấy bác phụ huynh xoay quanh bận bịu, một mặt tức giận, một mặt lo lắng. Nghiêm trọng nhất, là Khương Văn. Khắp toàn thân không chỗ nào còn nguyên vẹn, nửa mặt đều bị quấn băng kín mít. Một y tá đang giúp cậu thay thuốc, dù chỉ nhìn sơ sơ thôi cũng thấy được, mặt cậu bị sưng phù lên, bây giờ căn bản không nhìn ra nổi dáng vẻ của cậu.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Là ai làm?”

Khương Văn khẽ lắc đầu, sau đó liền nằm im không nhúc nhích.

Từ Triệt kéo Diệp Tử ra ngoài, nói: “Đừng để cậu ấy nói chuyện, sáng nay cậu ấy mới làm xong cuộc phẫu thuật, bây giờ không có cách nào nói chuyện. Khoang miệng, toàn bộ mặt đều bị sưng lên. Mày có biết thằng súc sinh kia biến thái cỡ nào không? Bác sĩ nói, thằng đấy dùng một cái lưỡi dao rất mỏng, từng nhát từng nhát cắt lên môi Khương Văn, rồi dùng lửa đốt vết cắt đi!”

“Có thể chữa khỏi không?”

“Ai biết. Nói chung chắc chắn phải làm giải phẫu khuôn mặt, rốt cục là làm sao không biết, nhưng không còn cách nào khác, lần này bị thương nghiêm trọng như vậy, đoán chừng phải nghỉ học một năm. Tao nói chứ, Khương Văn có phải đã đắc tội với ai không?”

Diệp Tử suy nghĩ cẩn thận. Khương Văn trong trường quan hệ khá tốt, bạn bè cũng nhiều, cha là công chức, mẹ là giáo viên Ngữ Văn, là gia đình kiểu mẫu thông thường thôi, làm gì có kẻ thù nào chứ!

“Cho dù không biết tội phạm là ai, chắc vẫn nhớ hình dáng của hắn chứ?”

“Ừ. Cảnh sát đã tới, có ghi chép rồi, cơ mà tao thấy có vẻ không bắt được! Người kia đeo khăn kín mặt, cả người căn bản đã được bao kín.”

“Chuyện này xảy ra lúc nào?”

“Lúc nào? Chắc chắn là sau 12 giờ. Lúc chúng ta tách nhau ra là khoảng 11 giờ. Khi đó bọn họ còn nói chơi chưa đã, ngồi hai xe taxi tìm quán bar. Aizz, tao lẽ ra nên cẩn thận.”

“Hôm qua cùng nhau tụ tập, không gặp chuyện gì, chỉ có hai đứa mình à?”

“Ừm.”

Xảy ra chuyện như vậy, tâm tình của Diệp Tử nháy mắt không còn.

Từ Triệt nói không sai, bọn họ bắt luận cầm hận kẻ kia thế nào, căn bản cũng không tra ra được. Đêm qua cũng chẳng biết bọn kia uống say thế nào, thậm chí một chút nhận dạng của tên đó cũng không nhớ nổi. Chỉ biết đối phương đeo khăn trùm đầu, khí lực lớn, đáng sợ, như quái vật, khát máu như mạng. Hiện trường hoàn toàn không để lại hung khí, người kia tuyệt đối là cao thủ, lông tóc, dấu giày gì cũng không hề lưu lại. Vụ án này, đương nhiên dần bị lãng quên.

Nhưng có chuyện này xảy ra, nên Diệp Tử cảnh giác hơn. Anh sẽ không giống trước đây đi chơi khuya nữa, đối với an toàn của bạn gái cũng đề mắt hơn, thường dặn cô đi sớm về sớm. Đối với các anh em bị thương, Diệp Tử thấy hổ thẹn vô cùng. Dù sao ngày đó cũng là chủ ý của anh. Sau khi tan việc, anh sẽ đến chăm sóc bọn họ. Đặc biệt là Khương Văn, anh thường đem cơm đến cho cậu, cùng cậu xem ti vi.

Sắp đến Tết, Khương Văn trở nên tốt hơn, mấy chỗ sưng cũng tiêu bớt. Diệp Tử xem qua miệng cậu sau khi gỡ băng, thực sự vô cùng thê thảm. Đôi môi trước đây dày đẹp đẽ, nay lại khô quắt, hình dạng kỳ quái. Đặc biệt là môi dưới, có hằn của vết dao chém. Bác sĩ bảo chờ một quãng thời gian, rồi lại tiến hành giải phẫu chỉnh hình. Còn cánh tay đứt rời của cậu, phỏng chừng nửa năm sau sẽ có thể khôi phục lại.

Câu đầu tiên cậu nói với Diệp Tử: Cậu nhất định phải cẩn thận.

Trước một ngày Tết đến, bạn gái gọi điện cho Diệp Tử, nói muốn cùng Diệp Tử xem bộ phim cuối cùng trong năm nay, đón tiếp tất niên tới,

Diệp Tử đương nhiên đồng ý. Anh tắt máy tính đi tắm, cẩn thận lau tóc, mặc vào một bộ quần áo bảnh bao, đi sớm mua một phần bắp lớn, đứng ở cửa rạp chiếu戏.

Ngày đó, tuyết rơi hơn lớn.

Từng hạt từng hạt hoa tuyết giữa vùng trời rộng lớn dần dần rơi xuống.

Toàn bộ thế giới đều bị nhuộm thành màu trắng xóa, được bao phủ bởi làn áo bạc.

Diệp Tử đợi từ 6 giờ đến 7 giờ, gọi điện cho bạn gái, nhưng không ai bắt máy. Gửi tin nhắn, cũng không thấy hồi âm.

Mất thấy 7 giờ, phim cũng sắp chiếu rồi, Diệp Tử có chút tiếc nuối đi vào nhà hàng bên cạnh ăn cơm. Sau đó, gọi hơn mười cú điện thoại cho bạn gái, vẫn không ai bắt máy. Diệp Tử bắt đầu lo lắng. Chẳng lẽ đọc đường cô ấy xảy ra chuyện gì rồi? Anh có số điện thoại nhà của bạn gái, lấy dũng khí gọi về. Bên kia vang lên giọng nói tương đối lạnh lùng của một phụ nữ trung niên, nói, Tiểu Hà ấy à? Vừa mới đi ra ngoài.

Từ 7 giờ đến 8 giờ, vẫn không có tin gì của Nhiếp Hải Hà.

Lần này Diệp Tử thật sự rối lên.

Anh chạy ra bắt taxi, anh nhất định phải tự đi tìm cô!

Nhưng mà, ngồi trên taxi không được lâu, rốt cục số bạn gái gọi tới.

“Thật không tiện, hôm nay tự nhiên có chuyện... Ừ... Cho nên không đi xem phim với anh được, lần sau đền bù cho nhé?”

Diệp Tử cau mày: “Em làm sao vậy? Giọng nói là lạ.”

Giọng bạn gái có chút khàn, có chút trầm, hô hấp rất nặng.

“Không có gì, lần sau gặp... Anh về nhà sớm đi.”

Nói xong, liền tắt điện thoại.

Sửng sốt đến nửa ngày, Diệp Tử mới phản ứng lại kêu tài xế quay đầu.

Chẳng được bao lâu, anh lại nhận được một cú điện thoại, của mẹ bạn gái gọi tới.

“À, chào dì.” Diệp Tử nói.

“Tôi đã sớm muốn nói với cậu, thằng nhóc này. Con gái nhà tôi là khuê nữ, từ nhỏ đến lớn đều dùng đồ tốt nhất, trải qua những tháng ngày đẹp nhất. Nó không thể chịu bất kỳ một oan ức nào, một chút xiu cũng không được, cậu có hiểu không?”

“Cháu sẽ không làm cô ấy tủi thân.” Diệp Tử không hiểu ra sao.

“Không nói mấy cái này, cậu có hiểu thế nào là môn đăng hộ đối không? Lúc học đại học, cho nó thử trải qua cảm giác giao lưu với tầng lớp hạ lưu chút cũng không sao, nhưng dẫu sao cũng phải lập gia đình. Còn nữa, cậu cho rằng nó thật sự để mắt đến cậu à? Nghe nói cha mẹ cậu ly hôn, mới tái hôn cách đây không lâu, không đi làm ở đâu, tiền mua nhà mới cũng là vay nợ bên ngoài đúng không? Cậu thì có thể cho nó cái gì? Hừ, nói trắng ra, hôm nay nó ra ngoài căn bản không phải để gặp cậu!”

Sau đó điện thoại tắt máy.

Tâm tình Diệp Tử u ám đến cùng cực.

Xuống taxi, một mình anh đi trong tuyết, từng bước từng bước, lưu lại một dãy vết chân.

Một mình anh đi vào rạp chiếu phim, mua suất chiếu lúc 8 giờ rưỡi.

Anh không biết, có người đi theo dấu chân anh mà bước đến. Từng bước từng bước. Đèn đường chiếu lên đầu người đó, rồi bả vai người đó. Nơi đó đã phủ một tầng băng mỏng manh. Cũng không biết đến cùng người kia đã đi theo Diệp Tử bao lâu rồi.

Phim bắt đầu chiếu, Diệp Tử tùy tiện ngồi một ghế phía sau, đem hộp bắp đã sớm nguội lạnh để ở bên cạnh.

Là một bộ phim lãng mạn mới phát hành.

Hình ảnh tinh xảo, diễn viên xinh đẹp, tình tiết khôi hài, mâu thuẫn đột phá, khúc chiết cảm động.

Chỉ chốc lát sau, các cặp tình nhân trong rạp đã vang lên tiếng sụt sịt.

Còn Diệp Tử liên tục nhìn chăm chăm vào màn ảnh, nhai bắp như không có mùi vị, đầu óc tỉnh táo bình tĩnh, như đang phân tích tình huống phim, hoàn toàn không có bất kỳ biểu cảm cảm động hay bi thương nào.

Điện thoại rung lên.

Diệp Tử mở ra xem, là Thỏ. Mỗi ngày Thỏ sẽ gửi cho anh rất nhiều, rất nhiều tin nhắn. Ngoại trừ Thỏ, có lẽ sẽ chẳng có ai quan tâm đến anh như vậy, thời thời khắc khắc đều nhớ đến anh.

[Thỏ: Thật đúng dịp.

Thỏ: Tôi có thể ngồi cạnh ngài không? Tiên sinh ^^]

Chẳng biết vì sao, Diệp Tử đột nhiên nhớ tới một cảnh kinh điển trong phim, cảnh tượng quý tộc mời ai đó nhảy. Khi đó phải nói: Có thể cùng ta khiêu vũ một điệu không?

Bị chính ý nghĩ của mình làm cho buồn cười, Diệp Tử không nhìn về phía người bên cạnh, không tỏ rõ ý kiến.

Thỏ thuận tiện cho rằng anh đã đáp ứng.

Ghế dựa bên cạnh nhẹ nhàng vang lên, làm cho chỗ của Diệp Tử lún xuống.

Diệp Tử biết, Thỏ đang ngồi cạnh mình. Dù cho nơi này tối thui, không cách nào nhìn thấy mặt đối phương, nhưng anh biết.

Đặt vào mối quan hệ như giờ anh cũng không căm ghét hẳn nữa. Trên thực tế, anh còn có chút an tâm, quả thực chẳng hiểu vì sao.

Phim đôi khi sáng lên, đôi khi tối đi.

Ánh sáng thay đổi xen kẽ như vậy, Thỏ cũng không chú ý đến bộ phim. Hắn dựa vào ghế, nghiêng đầu, yên tĩnh chăm chú nhìn Diệp Tử. Hai mắt hắn hẹp dài, lông mi cong dài, sợi tóc mềm mại, khóe miệng hơi nhếch, lâu lâu thấp thoáng trong làn ánh sáng chớp tắt, rồi lại chôn vùi trong màn đêm.

Diệp Tử suy tư, bất tri bất giác, đã nhẹ giọng nói ra một câu. Rõ ràng trước đó anh đã từng cảnh cáo Thỏ, tuyệt đối không được nói chuyện với anh.

“Cậu làm sao lại bám dai như đĩa vậy?”

Trong bóng tối, hai mắt Thỏ trợn to lên, gò má trắng nõn ửng đỏ, rõ ràng rất kích động. Hắn đứng dậy, như là đứa trẻ được tặng kẹo, vui mừng hỏi: “A Tử, em có thể nói chuyện với anh rồi sao?”

Diệp Tử khó chịu: “Trả lời tôi.”

Thỏ không chút do dự: “Bởi vì em thích anh chứ sao.”

“...”

Ngữ điệu Thỏ nhu hòa, nhẹ nhàng: “Em chính là âm hồn dính lấy thân thể anh, anh đi đâu, em liền theo đó. Em vẫn sẽ nhìn anh. Tất cả của anh, em đều biết.”

Diệp Tử nhìn về phía màn hình: “Vậy giờ tôi đang nghĩ gì, cậu biết không?”

Thỏ suy nghĩ một chút, nói: “Đối với em, anh có rất nhiều nghi vấn. Nhưng, anh bây giờ, lại phiền lòng vì vấn đề khác. Không sao cả, A Tử, cứ ngủ một giấc là ổn thôi. Em vẫn sẽ ở bên cạnh anh.”

Diệp Tử nghĩ trong lòng, học sinh cấp ba bây giờ đều như thế sao? Hành động kỳ quái, nói chuyện buồn nôn.... Cũng thật là quái nhân.

Anh bất tri bất giác, ngủ thiếp đi. Đơn giản quên đi phiền não trong lòng mình.

Nhắm mắt lại, ngủ sâu, cả người thoải mái nhẹ nhõm.

Giờ khắc này đối với anh mà nói, tựa hồ hiện thực đã đổi chỗ cho mộng cảnh. Mộng cảnh mới là điều chân thực. Dần dần, anh có chút không nhận rõ thân phận của bản thân, quên đi chuyện muốn làm. Nguy hiểm, hoảng sợ, nghi hoặc, hoài nghi, toàn bộ đều biến mất.

Có người ghé vào tai anh nhẹ giọng nỉ non, như là cơn gió mềm mại, trong vắt như nước, nghe không rõ ràng được.

Đầu ngả vào nơi rất ấm áp, rất ấm áp.

Bất tri bất giác, mũi tự nhiên chua xót không thôi.

Trong mơ mơ màng màng, anh có thể cảm nhận được có một ngón tay lạnh lẽo đang nhẹ nhàng sờ sờ gò má mình, giống như đang chùi cái gì, liên tục lặp đi lặp lại.

Không nói rõ được, anh chỉ còn lưu lại một nguyện vọng trong đầu mình:

Chỉ nguyện cho thời khắc này dừng lại vĩnh viễn, giấc mộng ngưng đọng tại lúc này.

10. Chương 10: Giao Thừa

Khi Diệp Tử thức giấc, phim đã kết thúc từ lâu, ánh đèn chói mắt. Mà cả người lại ấm áp, người ngồi bên cạnh cũng không rời đi. Một cái áo lông dày ấm khoác lên người anh, lông trên áo còn vương mùi thơm nhàn nhạt.

“Tỉnh rồi?” Âm thanh của Thỏ vang lên trên đỉnh đầu.

Diệp Tử đột nhiên đứng dậy, phát hiện thì ra bản thân vẫn luôn dựa vào người Thỏ ngủ. Còn Thỏ đã cởi áo khoác, giờ khắc này chỉ mặc một cái áo len xám đậm đơn giản.

Diệp Tử có chút lúng túng, anh vội vàng đem áo lông trả lại cho Thỏ: “Mặc vào!”

“Ừm.”

Thỏ gật đầu, mặc vào, mặt mày mang theo ý cười bên trong: “A Tử, ngủ ngon không?”

“...”

“Vừa ngủ vừa ngáy, mơ đẹp sao?”

“Cậu cảm miệng cho tôi!”

Diệp Tử nhanh chân đi ra ngoài rạp chiếu phim, tai hồng hồng. Thỏ đi sau lưng anh, quan sát anh kĩ càng, ý cười càng sâu.

Ra ngoài, Diệp Tử hướng trạm xe buýt đi đến. Anh có thể cảm giác rõ ràng Thỏ đang đi sau anh, anh thậm chí còn thấy bóng của đối phương, trên mặt tuyết bao trùm lên người mình.

“Dừng đi cùng tôi.” Diệp Tử nói.

“Em không có đi cùng anh, chỉ là, em cũng phải dùng xe buýt số 61 nha, Diệp Tử học trưởng.”

“Dừng có xưng hô thân mật như vậy!”

“A Tử.”

Diệp Tử không nhìn hắt, sau đó, hai người lại không trò chuyện với nhau. Nhưng cho dù có không nói tiếng nào với nhau, Diệp Tử vẫn biết, Thỏ vẫn đang đi cạnh anh. Theo anh đi tới chỗ xe bus, đứng cạnh anh, thời điểm xe đông, còn chặn lại cho anh, vì anh mà chừa ra một khe hở. Nói thật, Diệp Tử không thích hành động như vậy. Đây là chuyện con trai làm cho con gái, giống như anh vẫn luôn che chở cho Nhiếp Hải Hà như vậy.

Năm trạm sau, anh xuống xe. Thỏ cũng xuống.

Diệp Tử cau mày: “Bộ cậu sống ở đây à?”

Thỏ lắc đầu.

“Vậy cậu xuống xe làm gì?”

“Em tiễn anh, em sợ anh gặp chuyện gì nguy hiểm.” Thỏ cười đến ngọt ngào.

Cậu mới là thứ nguy hiểm đó!

“Nhà cậu ở chỗ nào?”

Thỏ sửng sốt một chút: “Cửa phía Nam bên kia.”

“Đây chẳng phải là hướng ngược lại sao!” Diệp Tử thở dài một hơi, “Cậu mới lớp 11, phải lấy việc học làm trọng. Tôi lớp 11 hồi đó, cuối tuần còn phải đi học thêm lớp bổ túc, nghỉ đông cũng đến lớp học, cậu làm sao lại nhàn như vậy chứ, mỗi ngày đi khắp nơi, học tập sao tiến bộ được?”

Thỏ khuôn mặt ửng đỏ, càng thêm xấu hổ: “A Tử, anh đang quan tâm em hả? Cái kia, anh giúp em bổ túc nha?”

Diệp Tử muốn chửi thề.

Còn Thỏ cũng không có được voi đòi tiên, hắn nhìn đồng hồ trên tay một chút, nói: “Muộn rồi, học trường mau về nhà đi. Em cũng phải đi. Lần sau gặp lại.”

Nói xong, liền xoay người rời đi.

※ ※ ※

Sau khi về nhà, Diệp Tử nghỉ ngơi một lúc, rồi gửi tin nhắn cho bạn gái. Nhất định phải cùng cô đàm luận một tiếng mới được.

Lần này, Diệp Tử nói rất rõ ràng. Anh nói với bạn gái: “Hải Hà, anh rất quý trọng em, cũng hy vọng có thể bước tiếp cùng em. Thế nhưng anh cảm thấy, em không coi trọng anh như vậy. Tình cảm em đối với anh lúc tốt lúc kém, anh căn bản không thể nắm bắt được. Em chắc đối với anh bất mãn nhiều lắm phải không, nói anh biết đi? Nếu như có thể, anh sẽ cải thiện, anh không hy vọng bản thân rơi vào tình huống chẳng biết gì, đối với em cũng không tốt.”

Lần này bạn gái rất nhanh hồi âm: “Lão công, anh không có điểm nào không tốt!”

“Em không hài lòng với gia cảnh của anh đúng không? Quả thực, tình trạng của anh bây giờ không tốt, cũng không cách nào cho em hứa hẹn gì...”

Diệp Tử bên này còn chưa viết xong, bạn gái đã gửi tới một tin nhắn.

Bạn gái: “Ngày hôm qua thật xin lỗi, em đột nhiên có việc, thật sự không cách nào đến tìm anh.”

Diệp Tử: “Anh có gọi đến nhà của em, mẹ em nói, em đi ra ngoài rồi, nhưng không phải là đi gặp anh.”

Cách mấy phút, bạn gái mới trả lời: “Thân thể bạn em không thoải mái, em đến chỗ cô ấy... Vì vậy không cách nào cùng anh xem phim, xin lỗi.”

Diệp Tử: “Vậy hôm qua sao không nói với anh, nói cho anh, anh nhất định sẽ đồng ý. Anh gọi cho em nhiều như vậy, còn tưởng em xảy ra chuyện gì rồi.”

Lần này bạn gái trực tiếp gọi điện thoại đến. Cô mang theo giọng mũi, khóc nói: “Lúc đó cuống lên, không nghe thấy. Lão công xin lỗi, thế nhưng tin tưởng em có được hay không, em thật sự thích anh, anh đối với em là tốt nhất, em không thể mất anh!”

Diệp Tử lại nhẹ dạ. Anh đứng là bó tay trước nước mắt của phụ nữ. Buổi tối hôm đó, anh nói chuyện điện thoại với bạn gái hơn một tiếng, lại lên QQ nói chuyện một lúc, rồi mới ngủ.

Ngày thứ hai, chính là tượng trưng cho câu nói “Nhất nguyên phúc thủy, vạn tượng canh tân” (*). Nhà khác đã sớm dán lên câu đối xuân, chữ Phúc, một nhà to nhỏ ăn bữa cơm đoàn viên, buổi tối cùng xem chương trình văn nghệ tất niên. Còn bên trong nhà Diệp Tử, vẫn vắng ngắt như cũ, trong không khí mang theo mùi vị ẩm ướt âm lạnh. Mẹ anh với dương còn đang đi chơi, có lẽ qua Tết mới trở về.

(*) “Nhất nguyên phúc thủy” có nghĩa là năm mới đã bắt đầu, còn thành ngữ “Vạn tượng canh tân” có nghĩa là sự vật hay cảnh vật đã đổi thay hình dáng, xuất hiện cảnh tượng mới. Ngoài được sử dụng riêng ra, hai thành ngữ này còn được coi là về trên và về dưới trong câu đối để phối hợp sử dụng, nhiều gia đình Trung Quốc đều dán câu đối này trên cửa nhà khi năm mới đến, mong gia đình mình sẽ có những thay đổi tốt đẹp trong năm mới.

7 giờ sáng anh đã thức giấc, nhưng đầu toàn tâm tình u ám, chủ yếu là không muốn đứng dậy.

Bất tri bất giác, lại nghĩ đến tân niên trong hơn hai mươi năm nay.

Thời điểm học cấp hai, cấp ba, cuối năm Diệp Tử cùng mẹ hai người đồng thời trải qua. Ăn uống túng thiếu, cũng không du ngoạn ở mấy chỗ xa hoa. Nhiều nhất là đêm khuya đi ngắm pháo hoa, trở về thì xem văn nghệ này nọ;

Hồi học tiểu học, Diệp Tử còn là một thiếu gia. Tết hàng năm, đều sẽ đi đến những nơi vô cùng xa hoa tham gia tiệc tối. Mười mấy năm đều coi chính mình đúng là con trai ruột trong nhà, sau đó mới biết, bản thân là được nhận nuôi. Bị đóng khuôn nghiêm khắc, đạt được hiệu suất cao bởi đường ra hài tử, được báo sẽ trở thành hài tử kế thừa gia tộc, kiêu ngạo, ngập tràn tự tin, cuối cùng lại đơn giản bị vứt bỏ, cùng mẹ rời đi.

Chỉ là, vào những dịp Tết như này, Diệp Tử cảm thấy cực kỳ cô độc.

Dường như những người khác đều sẽ rời đi, hòa vào trong đám người náo nhiệt. Chỉ có anh ở lại chốn này, lưu tại một nơi nhỏ hẹp, không gian lạnh lẽo.

Mơ mơ màng màng thấy một vài giấc mộng. Đầu là màu trắng tinh, tương đối ngọt ngào, thậm chí khiến người ta cảm thấy sợ hãi vô cùng. Sợ bị giam lại trong giấc mộng không thể thoát ra.

Không muốn mơ tiếp những cơn ác mộng kia, Diệp Tử bỏ dậy, làm ly sữa đậu nành, hấp bánh bao, sau đó quét tước căn phòng.

Buổi trưa đi ra bên ngoài ăn chút gì, buổi chiều chơi game.

Buổi tối tùy tiện nấu cái gì đó, bởi vì thất thần, cho nên đồ ăn bị nấu đến khét, không thì nhạt như nước ốc.

Sau khi ăn liền ngồi lên ghế sofa, tâm tình lúc thì uất ức, lúc thì buồn bực.

Tiếng tin nhắn vang lên, là Thỏ gửi tới.

Thỏ: Tối giao thừa, anh định trải qua thế nào?

Diệp Tử hồi âm: Ngủ.

Thỏ: Sao lại có thể lãng phí thời gian tốt như vậy chứ. A Tử, anh ở một mình phải không?

Diệp Tử: Đúng, làm sao?

Thỏ: Em đến ăn Tết với anh, có được hay không? ^^

Diệp Tử sửng sốt một chút: Cậu ở đâu?

Thỏ: Dưới lầu phòng anh ^^

Diệp Tử vội vã chạy tới, mở cửa sổ ra, trận gió lạnh lẽo thấu xương tấp vào mặt, không nhận được cả người run cầm cập. Những bông tuyết như lông ngỗng rơi xuống dày đặc, chỗ ghế ngồi trước bồn hoa dưới lầu, quả thực có một người đang ngồi.

Hắn mặc một thân đồ lông màu trắng, trên mũi có lông màu nâu, quấn một khăn quàng cổ, có mang theo găng tay. Gió lớn như vậy, mấy cây khô héo bên cạnh đều lay động, mà hoa tuyết lại như xoắn ốc tung bay xuống đất. Diệp Tử thậm chí có một loại ảo giác, cảm thấy tên này đã cùng tuyết hợp thành một thể, sau một khắc sẽ ngay lập tức tan biến vào tuyết trắng.

Thật là đứa ngốc!

Lần này, anh không còn dự gì nữa.

Diệp Tử cầm chìa khóa, chạy ngay xuống lầu.

Thời điểm Thỏ nhìn thấy Diệp Tử, tương đối kinh ngạc đứng phắt dậy, mũi cùng mặt của hắn đều bị lạnh đến hồng hồng, tóc cũng lộn xộn, xem ra phi thường đáng thương: “A Tử, anh sao lại xuống đây?”

“Nếu nhà tôi có khách, có phải cậu vẫn muốn ngồi đây mãi không hả?”

Thỏ gật đầu, nhiệt khí từ trong miệng hắn bay ra, lông mi hắn còn đọng lại vệt tuyết: “Đúng, em vẫn sẽ ngồi dưới lầu phòng anh, cùng anh ăn Tết.”

“Người điên!”

Diệp Tử chữ một tiếng, một phát cầm cổ tay lạnh băng của đối phương, đem hấn hướng về phòng trọ của mình đi.

Lúc này, Thỏ kinh ngạc, hấn nghi hoặc hỏi: “A Tử?”

Diệp Tử nhanh chân đi trên mặt tuyết, kéo Thỏ lên lầu. Động tác của anh không có chút dịu dàng nào, giọng nói cũng cứng nhắc: “Nếu cậu đông chết dưới lầu phòng tôi, thì sẽ phiền toái.”

Thỏ nhìn bóng lưng Diệp Tử, thấy Diệp Tử dừng lại để mở cửa, nhìn ánh đèn le lói từ khe cửa hở, từ từ tràn ra.

Con mắt đột nhiên liền đỏ, mũi cực kỳ chua xót, hấn hít sâu một hơi, không kìm lòng được mà nắm lấy góc áo mềm mại của anh.

Diệp Tử quay đầu nhìn hấn: “Làm sao hả người bạn nhỏ? Bị đông cứng đến phát khóc rồi?”

Thỏ đứng ở cửa, nở nụ cười: “Em quả nhiên vẫn thích anh nhất, A Tử.”

“Có tin hay không tôi lập tức ném cậu ra ngoài lại? Được rồi không dọa bé nữa, vào đi, xem bé bị đông thành cái dạng gì rồi này.”

“Ừm!”

11. Chương 11: Tên

Thỏ ngồi trên ghế sofa, không khí ấm áp bên trong xoa dịu đi cái lạnh lẽo trên thân thể hấn. Hấn rõ ràng tương đối kích động, thân thể đứng dậy, đánh giá phòng trọ của Diệp Tử. Phòng khách chật hẹp lấy màu xám trắng làm chủ đạo, rèm cửa sổ màu xám bạc, tường màu trắng, sofa màu đen, gạch màu nhũ bạch. Trên bàn có để tạp chí, không hề có hoa quả gì để trên đây. Gió lạnh nhiều lần đánh vào song cửa sổ, phát ra tiếng vang phản phật.

Diệp Tử bưng một ly nước nóng hồi đến, đặt trước mặt Thỏ: “Uống đi.”

Thỏ nhìn ly nước, lại ngẩng đầu lên nhìn anh.

Con người nhạt màu đông đầy hạnh phúc cùng cảm động, tựa hồ sau một khắc nước mắt sẽ không nén nổi mà tràn ra. Diệp Tử có chút khó chịu quay đầu, ngồi phía khác sofa, mở ti vi lên. Chương trình liên hoan văn nghệ Tết xuân bắt đầu rồi.

Vũ đạo hoa lệ, màu sắc tươi đẹp, âm nhạc tươi vui, rốt cục căn phòng cũng có chút không khí người ở.

Sau một quãng thời gian trầm mặc, Diệp Tử đang dựa trên sofa đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Thỏ.

Thỏ lập tức cứng ngắt: “A Tử?”

“Tên là gì?” Diệp Tử hỏi.

Thỏ sửng sốt một chút: “Em tên Thỏ, cũng có thể gọi em là Jason.”

“Đang hỏi tên thật của cậu.”

Ánh mắt Thỏ liếc về phía màn hình, liếc mấy cái, rồi mới trả lời: “Cố Thành Tịch. Thành trong thành thị, thủy triều ban đêm lúc ba giờ.”

Lông mày Diệp Tử nhíu lại.

“Sao vậy A Tử?”

Diệp Tử xoa xoa huyệt thái dương: “Có chút đau đầu, có thể là cảm mạo.”

“Uống thuốc chưa? Có muốn nghỉ ngơi chút hay không?”

“Không có chuyện gì. A, tôi nói chứ.”

Thời điểm Diệp Tử nói câu này, anh nhìn về phía Thỏ, không chỉ vậy, còn đưa tay bắt được một sợi tóc của Thỏ, hỏi: “Tóc cậu đúng là trời sinh sao?”

“Ừm.”

“Mắt cũng vậy à? Màu sắc thật nhạt.”

Thỏ khẽ rũ mắt xuống, khuôn mặt ửng đỏ, khóe miệng mang theo ý cười: “Là trời sinh. Bởi vậy nên màu so với cha mẹ em cũng không giống nhau, cha em nghĩ em không phải con ruột ông, dù cho có làm giám định rồi, vẫn không chịu tin.”

Chẳng trách cha Thỏ lại tìm nữ nhân khác sinh con, chẳng trách mẹ Thỏ bị ức hiếp. Đại khái, cha Thỏ nghĩ vợ mình có người bên ngoài chẳng?

Không cần thận lại nghĩ lung tung rồi, không cần thận lại quên mất khoảng cách rồi.

Diệp Tử chỉ là muốn quan sát cẩn thận dung mạo của Thỏ, mà không tự chủ được khoảng cách với đối phương càng ngày càng gần.

Ngón tay lẩn vào trong những sợi tóc mềm mại, thời điểm ma sát còn vang lên tiếng động nhỏ.

Con người Thỏ từ từ phóng to, rất nhanh, đôi mắt nhạt màu trở nên sâu thẳm âm u vô cùng.

Nhưng mà đột nhiên, Thỏ hơi nghiêng đầu, nuốt một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: “A Tử, anh áp sát em quá.”

Diệp Tử ngẩn người, thoáng lui về một chút: “Tôi còn tưởng cậu không còn da mặt nữa rồi chứ, không nghĩ tới dễ xấu hổ như vậy?”

Thỏ đem cái ly đặt lên bàn” “Đó là bởi vì đối tượng là anh.”

Diệp Tử nhìn ti vi một lúc, như đang chăm chú suy nghĩ gì đó. Một lát sau, anh bất chợt nói: “Trước đây có phải tôi từng gặp cậu?”

“?”

“Tôi cảm thấy hình dáng cậu rất quen thuộc, nhưng không nhớ ra được. Đúng rồi, trước sinh nhật tôi một ngày, cậu cũng đã hỏi một câu rất kì quái, cậu hỏi tôi, vẫn còn thích pháo hoa chứ?”

“Có khi chúng ta đời trước đã nhận thức nhau.”

“Nói trọng điểm cho tôi!”

“Vì thấy được anh, em vẫn luôn chờ đợi, len lén ở phía sau nhìn anh, hi vọng anh có thể nhớ tới chuyện của em.”

Diệp Tử thở dài: “Tôi nói này, sao cậu cứ buồn nôn với tôi thế? Mẹ, làm tôi cả người đều nổi da gà rồi này.”

Thỏ nở nụ cười: “Em chỉ đối vậy với mỗi anh. A Tử, anh là người đặc biệt.”

Diệp Tử triệt để câm nín: “Có lúc, tôi cảm thấy chỉ số IQ của cậu rất cao. Có lúc, tôi lại thấy cậu khó bảo, không thể dùng đạo lý để nói với cậu được. Chúng ta mới quen nhau được bao lâu chứ, tôi có điểm nào đáng để coi trọng? Tôi cũng không nhớ bản thân có đối tốt với cậu? Hay là học sinh cấp ba bây giờ thích phong trào như vậy, tùy tiện xác định một mục tiêu, sau đó đi quấy rối đối phương? Mỗi ngày đều đem mấy cái lời yêu thích này nọ treo bên miệng? Là đang thi đấu hử? Hay là trừng phạt thua game gì đấy?”

Thỏ lắc đầu.

“Vậy rốt cục xảy ra chuyện gì, hơn nữa cậu cũng biết tình huống của chúng ta có chút đặc thù... Cùng cậu giao lưu quả thật như nhảy vào hồ lửa vậy. Còn có, tôi có bạn gái rồi, chuyện có lỗi với em ấy tôi tuyệt đối sẽ không làm. Hơn nữa tôi đối với đàn ông không có hứng thú. Nói trắng ra là tôi không thể tiếp nhận cậu.”

“Không sao, cứ như bây giờ là tốt rồi.” Thỏ cúi đầu, “Có thể nói chuyện với anh như này, em thấy đã đủ lắm rồi.”

“ ... ”

Diệp Tử thở dài, triệt để bế tắc, nghiêng người vào sofa xem ti vi tiếp.

Quá 11 giờ đêm, Thỏ định cáo từ, nhưng bị Diệp Tử ngăn lại.

“Tuyệt lớn như vậy, cậu định về bằng cách nào?”

Từ trong ngăn kéo lấy ra một cái chăn bông đã lâu không sử dụng, vút lên ghế sofa: “Cậu ngủ ở đây đi, không cho phép làm bẩn.”

“Được.” Thỏ giương mắt, “A Tử, anh thật biết chăm sóc người khác.”

Diệp Tử khó chịu: “Ai chăm sóc cậu? Còn nữa, để cậu ở lại phòng tôi tuyệt đối không có nghĩa là tôi chấp nhận cậu. Sau này không được được voi đòi tiên, biết chưa?”

“Ừm, em biết. Hôm nay cảm ơn anh, A Tử, năm mới vui vẻ.”

Diệp Tử xì một tiếng, liền tiến vào trong phòng ngủ, đóng cửa. Sau khi đánh răng rửa mặt xong, anh tắt đèn ngủ.

Anh không biết.

Lúc nửa đêm, thời khắc vạn vật chìm vào im lặng, cửa phòng anh bị lặng lẽ mở ra.

Một nam sinh cao gầy chậm rãi, chậm rãi tiến vào, bước chân như u linh không hề phát ra tiếng động.

Hắn ngồi ở bên giường, trong bóng tối nhìn chăm chú vào thùy nhan của Diệp Tử.

Ánh sáng yếu từ bên ngoài xuyên thấu qua cửa, chiếu vào. Đèn song cửa cùng rèm cửa trong suốt họa tiết hoa hồng chiếu lên người Diệp Tử, hắt lên nửa người Thỏ.

Tay trái Diệp Tử đặt ở mép giường, phía sau lưng trắng nõn, ngón tay thả lỏng, hơi cuộn mình lại.

Thỏ cẩn thận từng chút một gơ tay, mãi đến khi nhẹ nhàng bao trùm lên tay Diệp Tử.

Hoa tuyết rì rào rơi xuống, kim giây tí tách chuyển động, hô hấp Diệp Tử đều đều.

Cứ như vậy, cũng không biết đã qua bao lâu.

Thỏ ngủ thiếp đi.

Tựa bên giường Diệp Tử.

...

... ..

Diệp Tử tỉnh lại, đầu không còn choáng nữa. Thỏ cũng đã rời đi.

Trên bàn có đặt sẵn bữa sáng. Trong điện thoại có một tin nhắn, lúc 7 giờ 30 phút sáng.

Thỏ: “Em đi trước, nhớ ăn sáng đó. Sữa đậu nành với bánh bao hâm lại hãy ăn. PS: Anh lúc ngủ thật sự rất đáng yêu, không cầm lòng được chụp lại vài tấm ^^ [hình] “

Trên hình chính là cảnh lúc Diệp Tử ngủ ngả chổng vó lên trời, tóc lộn xộn, miệng há to, nước miếng nhiều ra, tay còn gãi gãi trên bụng....

Diệp Tử ngả mạnh xuống ghế sofa, buồn phiền nói: “Tên khốn này!”

※ ※ ※

Ngoài miệng tuy rằng ghét bỏ, nhưng trên thực tế, trải qua buổi tối giao thừa ấy, quan hệ của Thỏ cùng Diệp Tử có chút tiến triển.

Hiện tại không phải chỉ có Thỏ đơn phương gửi tin nhắn, đôi lúc Diệp Tử cũng sẽ trả lời, cũng sẽ gửi tin “Chào buổi sáng” rồi “Ngủ ngon”; Ở tàu điện ngầm, trên xe bus có gặp được, cũng sẽ nói với nhau mấy câu; Sau khi khai giảng, Thỏ càng thường xuyên chạy tới trường học của Diệp Tử hơn, lúc Diệp Tử chơi bóng rổ, sẽ thấy Thỏ đang ngồi ở phía trên khán đài nhìn xuống; Thời điểm Diệp Tử cùng bạn gái tự học ở thư viện, tình cờ, Thỏ cũng sẽ ở cạnh bên đọc sách làm bài.

Sau đó, tình cảnh phát triển thành Diệp Tử phụ đạo cho Thỏ làm bài. Thời điểm như vậy không nhất thiết phải ở trong thư viện, vì không muốn quấy rầy người khác, hai người sẽ không chọn phòng học.

Trình độ môn Toán của Diệp Tử không tệ, những cái đề toán của Thỏ dưới con mắt của Diệp Tử chỉ là chuyện nhỏ. Thời điểm tâm tình không tệ, anh còn vui vẻ đóng vai một học trưởng, giúp cho bạn nhỏ cấp ba giải quyết khó khăn.

Cũng chỉ có những lúc như vậy, Thỏ tựa hồ mới giống với hải tử lớp 11. Nhìn hẩn cau mày, cầm bút chì nhấp nhấp trên giấy; nhìn hẩn vật vờ dưới mấy cái đề, nhìn hẩn kinh ngạc xem phương thức làm bài của Diệp Tử, nhìn ánh mắt sùng bái của hẩn... Diệp Tử cực kỳ đặc ý, xem ra cũng không uống công anh sống sớm hơn hải tử này bốn, năm năm.

Diệp Tử phát hiện trong vở Thỏ, toàn là mấy mẫu giao tiếp Trung Anh hỗn loạn.

“Đây là gì?”

“Vở ghi chú. Ghi lại một số mẫu câu mà thôi.”

“Có tâm quá ha, mấy câu này, là bài thơ?” Diệp Tử một bên gửi tin nhắn với bạn gái, một bên hỏi.

“Chủ yếu là thơ, còn có thêm mấy cái đoạn trong tiểu thuyết.”

“Ồ?”

Đại khái chờ bạn gái quá trễ nhạt, Diệp Tử bất chợt nảy sinh ý nghĩ, nói: “Đọc một đoạn cậu thích đi? Đứng đọc bằng tiếng Anh, đọc tiếng Trung ấy, tôi nghe không hiểu tiếng chim kia.”

“Được.”

Thỏ thuận thực lật vở, tiếng trang sách vang lên. Rất nhanh, hẩn cầm vở lên, âm thanh tương đối nhu hòa, trong veo, Diệp Tử chống cằm nghe hẩn đọc.

“Có một truyền thuyết, kể rằng có một con chim non, nó một đời chỉ hót có một lần, tiếng hót so với bất kỳ tiếng hót của tất cả sinh linh trên đời này đều ưu mỹ êm tai hơn. Từ khi nó rời khỏi tổ của nó, nó liền tìm kiếm một bụi gai, mãi đến khi được toại nguyện, mới dừng lại trú mình.”

Diệp Tử nhắm mắt lại, nói giọng mũi “Ừ”, “Tiếp tục đi.”

“Nó đem thân thể của mình trú ở nơi cao nhất, toàn gai nhọn bao bọc, trên một cành cây xơ xác cất giọng hót. Thời khắc thoi thóp, nó đã có thể tự siêu thoát khỏi thống khổ của bản thân, mà giọng hót kia khiến cho các loài sơn ca cùng dạ oanh đều bị mờ nhạt chán nản. Đó là một khúc ca cực kỳ hoa mỹ, khúc chung mệnh cuối cùng.”

“...”

“Thế nhưng, toàn bộ vạn vật đều đang lắng nghe nó hót, Thượng Đế trên cao cũng mỉm cười. Bởi vì những thứ tốt nhất đẹp nhất, chỉ có thể dùng thống khổ cùng cực đối lấy (1)”.

Nghe xong, Diệp Tử dĩ nhiên không có cách nào bình luận lời nào.

Anh không biết phải nói gì.

Anh thậm chí còn có chút bắt đầu choáng váng đầu óc.

Thời điểm anh đi vệ sinh, vừa vặn Nhiep Hải Hà tới, phía sau còn đem theo một đám cô nương.

Nhiep Hải Hà ngồi xuống chỗ của Diệp Tử, xoay xoay bút của Diệp Tử, móng tay cô vừa mảnh vừa dài, xinh đẹp: “Jason, cậu với lão công sao lại quan hệ tốt như thế? Tôi có chút ghen nha.”

Thỏ cười cợt, bắt đầu thu dọn đồ vật.

Các cô gái hưng phấn nhìn hần, mồm năm miệng mười.

“Jason, cha mẹ cưng gen tốt quá đi, làm sao có thể sinh ra cưng đẹp thế cơ chứ?” “Em không có quen với Tiểu Cầm hả? Vẫn độc thân?” “Jason, tuần sau bé rảnh không, tới tham gia hoạt động của mấy chị nhé? Đúng rồi thứ sáu tuần này hội điện ảnh thiếu người, có muốn tới hỗ trợ bọn chị không, có phần thưởng đó nha?”

Thỏ lắc đầu: “Học tử, thật không tiện, tôi sợ không đến được.”

Các cô gái lập tức tiếc nuối thất vọng.

Nhiếp Hải Hà hoài nghi hỏi: “Rõ ràng trông cậu rất nhàn, nếu không không thể mỗi ngày đều chạy đến trường học của chúng tôi nha. Cho tụi tôi mặt mũi đi chứ, không biết sao mấy nữ sinh kia lấy được ảnh cậu, hiện tại mỗi ngày đều đòi người đây. Nếu cậu có thể tới tham dự hoạt động của chúng tôi, chúng tôi sẽ coi như đây là đại ân.”

Thỏ thu dọn xong, dùng tay nhẹ nhàng sờ lên thất lưng nhẵn bóng của mình, hơi nhếch khóe môi lên: “Đây là đang mời tôi sao, học tử?”

Các nữ sinh trong nháy mắt chết lâm sàn tại chỗ.

Nhiếp Hải Hà ngược lại không bị thuần phục, tiếp tục nói: “Đúng đấy, cho nên, có thể tới không? Mà, nói như thế, cậu muốn chơi cái gì đây? Tôi vừa may làm bên ban tuyên giáo, có thể tạm thời tăng thêm hoạt động nha. Hát? Bơi lội? Thể dục hoạt động?”

Cô gái bên cạnh chen vào: “Nếu như lấy được nhiều tiền thưởng, xong hoạt động còn có thể ra ngoài ăn uống nha, đi KTV hát đi!”

“Cô cùng học trưởng đã từng đến KTV hát sao?” Thỏ nhìn Nhiếp Hải Hà, đột nhiên hỏi.

Nhiếp Hải Hà sửng sốt một chút: “Đã từng.”

“Có hôn chưa?”

Các cô gái nghe xong liền bùng nổ, Nhiếp Hải Hà cũng có chút xấu hổ: “Tự nhiên hỏi cái này vậy, cái kia đương nhiên...”

“Từng hôn rồi?”

Cô gái bên cạnh kích động nói lớn: “Không nghĩ tới học sinh cấp ba bây giờ đều trưởng thành sớm như vậy a...”

“Là nam nhân ăn thịt đấy!”

Nhiếp Hải Hà mặt đỏ bừng: “Đừng trêu học tử, cậu cuối cùng có muốn...”

Cô còn chưa nói hết, Thỏ đột nhiên bật dậy, cái ghế cùng sàn nhà ma sát, phát ra âm thanh sắc bén, như đang sợ hãi rít gào.

Hần vốn đã cao gầy, sau khi đứng dậy như thế, cảm giác như đang đứng từ trên cao liếc mắt nhìn đám nữ sinh vậy. Không, trên thực tế, hần chỉ đang liếc nhìn một người, đó là Nhiếp Hải Hà.

Nửa khuôn mặt hần khuất trong tối, không hề có cảm xúc, có chút giống với phần tử khủng bố.

Hần há miệng, môi hơi giật giật.

Không ai nghe được hần nói cái gì, bởi vì hần chỉ động khẩu hình.

“Cậu nói gì, tôi nghe không rõ.” Nhiếp Hải Hà hỏi.

Thỏ đột nhiên nở nụ cười, vẫn ôn nhu thân thiết như vậy, trên mặt không chứa bất kỳ nét thâm độc nào: “Chỉ cần có A Tử học trưởng tham gia, tôi nhất định sẽ đến.”

Nói xong, hần liền rời đi.

Không có ai nghe được hắn vừa nói gì, chỉ có một mình hắn biết.

Ai bảo Nhiếp Hải Hà tự nhiên hỏi nguyên vọng của hắn làm gì, cho nên hắn chỉ là thành thực trả lời mong muốn bản thân mà thôi:

“Tao muốn giết mày, nữ nhân đáng chết.”

Lời tác giả: (1) Tuyển tập lời tựa [Tiếng chim hót trong bụi mận gai].

12. Chương 12: Mê Hoặc

Diệp Tử sau khi kết thúc hoạt động mới nhìn thấy Thỏ, nghi ngờ nói: “Cái thằng nhóc này sao cũng lết tới đây vậy?”

Thỏ vẫn chưa trả lời, cô gái cạnh hắn liền tiếp lời: “Là tụi em mời cậu ấy đến!”

Nhiếp Hải Hà đi đến: “Lão công.”

Diệp Tử giúp cô chỉnh sửa quần áo, phủ cánh hoa dính trên vai cô xuống: “Một học sinh trung học thì có tác dụng gì? Còn nữa, mấy người đừng quên hắn còn có nhiệm vụ quan trọng là học tập, phí hết một buổi trưa, có đáng giá không?”

Nhiếp Hải Hà kéo cánh tay anh: “Cũng không phải chỉ một buổi trưa, tụi em còn mời cậu ấy đi KTV, buổi tối đi chung với chúng ta.”

Cô gái bên cạnh nói: “Học trưởng chắc không biết đâu, hôm nay vì em ấy đến đây, mà có rất nhiều nữ sinh tụ tập nha, tối nay có khi còn lên cả tieba bình luận đó.”

“Buổi tối cũng đi chung với tụi tôi?” Diệp Tử nhìn về phía Thỏ, hỏi.

Mắt Thỏ sáng lên: “Có được không? A Tử.”

“A a a a a

” Giọng mấy nữ sinh kích động kéo dài.

“A Tử, A Tử, A Tử... Gọi thân mật như vậy nha, quan hệ hai người từ khi nào lại trở nên thân thiết như vậy...”

Diệp Tử trong âm thanh ồn ào đi đến KTV, cánh tay vẫn bị Nhiếp Hải Hà kéo.

Thỏ đi phía sau bọn họ.

Mấy cô gái chen chúc cạnh Thỏ, cười cười nói nói. Mà hắn gần như một câu cũng không để tâm. Bất luận bên trong KTV có náo nhiệt thế nào, đề tài có bùng nổ mạnh bạo bao nhiêu, hắn tựa hồ vẫn không hòa nhập vào trong đó. Tầm mắt hắn vĩnh viễn dừng trên người Diệp Tử. Hắn quan sát Diệp Tử cùng những người xung quanh giao lưu với nhau, nhìn Nhiếp Hải Hà tựa ở trên người Diệp Tử uống rượu. Trên mặt vẫn không có bất cứ biểu tình gì.

Nhưng mà, khi hắn nhìn thấy Nhiếp Hải Hà bị một cú điện thoại gọi rời đi, hắn nở nụ cười. Cười đến xán lạn.

Cô gái bên cạnh nói: “Jason, tâm tình cậu thay đổi rồi hả?”

Thỏ cười không nói.

Khởi đầu của vấn đề, bắt đầu từ cuộc điện thoại này.

Nhiếp Hải Hà đi ra ngoài rồi, chậm trễ mãi không quay lại. Nửa giờ sau, Diệp Tử có chút bận tâm bắt đầu gọi điện thoại cho cô, nhưng không gọi được. Đương nhiên, Diệp Tử rời khỏi phòng, đi xuống lầu tìm bạn gái.

Thỏ theo đuôi phía sau.

Diệp Tử tìm thấy Nhiếp Hải Hà, nhưng, cả người anh cứng lại.

Một người đàn ông tóc vàng đang cùng cô dây dưa.

Nhiếp Hải Hà dùng bốp đánh hấn, không ngừng nói: “Em không đi! Kết thúc rồi! Em không đi! Anh rõ ràng đã không cần em nữa!”

Mà mấy cái đánh của cô đối với người đàn ông tóc vàng kia mà nói, chỉ là gãi ngứa. Hấn ta bắt được eo cùng vai cô, tựa hồ muốn làm cô bình tĩnh lại.

Máu trên người Diệp Tử sôi trào, ngón tay run lên, phần nộ cùng căm phẫn như muốn thoát ra khỏi đầu óc anh.

Anh đi tới, dấn lên mặt người tóc vàng kia, gầm lên: “Con mẹ nó mày làm gì với bạn gái tao thế?”

Tên tóc vàng hứng vào đấm, phun ra ngụm máu, liếc mắt nhìn chăm chú Diệp Tử, giọng nói cọt nhả: “A, đây chính là thằng nghèo rớt mồng tơi mà em nói đến đó hả?”

“A Sướng! Đừng nói nữa!” Nhiếp Hải Hà hét lên.

Nhiếp Hải Hà vậy mà gọi hấn là “A Sướng”. Diệp Tử cảm giác cơ thể mình đang dần tan vỡ, anh hỏi tên tóc vàng: “Nói rõ, mày đến cùng là ai? Các người rốt cục có quan hệ gì?”

Tên tóc vàng cười ha ha, đắc ý liếc về phía Nhiếp Hải Hà nói: “Bảo bối, em thế nhưng không giới thiệu anh với hấn à, thực sự không tốt nha.”

Nói xong, bỗng nhiên nâng cằm Nhiếp Hải Hà lên, hôn xuống.

...

Hai mươi phút sau, Diệp Tử đem bạn tốt của Nhiếp Hải Hà đến hỏi, mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Tối khoảng 9 giờ, một mình anh đi đến quán bar gần đó, trốn ở nơi u tối nốc rượu, một ly rồi một ly. Rất nhanh, anh bắt đầu cảm thấy xung quanh trở nên mờ mờ ảo ảo, thân thể nóng lên, đầu lại tỉnh táo lạ thường. Trên sàn nhảy từng bóng người lắc lư, tiếng nhạc metal tựa hồ sắp đâm thủng màng nhĩ anh.

Lại mở thêm một chai rượu, trực tiếp đưa lên miệng, nhưng rượu lại bị giạt đi, có người từ bên trong tiếng nhạc đem bản thân anh kéo lên. Diệp Tử trong nháy mắt cảm thấy cả thế giới như đang xoay quanh mình, hoàn toàn không đứng lên nổi. Sau đó, anh bị công lên, rời khỏi quán bar.

Gió lạnh tấp vào mặt, anh không nhận được rung mình một cái.

“Có khỏe không, A Tử?” Thỏ vừa công Diệp Tử đi, vừa hỏi.

“Hắc.” Diệp Tử nắc cục, “Giày... giày sắp rơi rồi.”

Thỏ đem Diệp Tử ôm đến ghế đá ven đường, để anh dựa lưng vào ghế. Sau đó nửa quỳ xuống, cúi đầu giúp Diệp Tử xỏ lại chiếc giày bên trái.

Diệp Tử mơ mơ màng màng, nhìn Thỏ dưới ánh trăng mang vẻ nhu hòa dịu dàng, sợi tóc ánh lên màu sắc nhợt nhạt, tai trắng nõn, lông mi dài nhỏ, anh nở nụ cười: “Coi như tôi là học trưởng của cậu, cậu cũng không cần... Hắc... Giúp tôi mang giày..... Cảm giác kỳ quá.”

Thỏ ngẩng đầu nhìn anh: “Anh có thật sự khỏe không đó? Có muốn nôn không?”

Diệp Tử lắc đầu.

Thỏ lần thứ hai công Diệp tử lên lưng, hướng về phía trước bước đi.

Mùi gió thoang thoang mùi cỏ xanh trộn lẫn, mặt đường ẩm thấp, trên đó là những nhánh hoa dại mọc xen kẽ.

Trọng lượng cả người Diệp Tử đều đặt lên người Thỏ, anh ngẩng đầu, phóng tầm mắt lên đỉnh trời cao.

Trăng lưỡi liềm trắng toát đang ẩn nấp sau những rặng mây lượn lờ, chỉ lộ ra một ít. Vài ngôi sao nhỏ nơi xa xôi lúc ẩn lúc hiện trên bầu trời.

Vẫn còn muốn thưởng thức thêm cảnh đẹp ban đêm một lúc, nhưng thực tế, Diệp Tử đã ngủ thiếp đi trên lưng Thỏ.

Trên người Thỏ, có một loại mùi hương.

Là một mùi hương rất quen thuộc, ngửi rất thơm.

...

Thỏ mang Diệp Tử về biệt thự vùng ngoại ô của hắn. Thời điểm Thỏ cởi quần áo Diệp Tử, rốt cục anh tỉnh lại, liền vội vàng đuổi Thỏ ra ngoài, tại phòng tắm xa lạ tắm rửa nửa tiếng mới loạng chà loạng choạng đi ra, mặc đại một cái áo tắm, ngồi trên một chiếc giường xa lạ. Lúc này, anh đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Thỏ bưng cho Diệp Tử một chén nước ấm: “A Tử, khá hơn chút nào chưa?”

Diệp Tử xoa xoa huyết thái dương: “Đầu có chút choáng, nhưng đỡ rồi. Nơi này là chỗ nào?”

“Nhà em.”

Mặt Diệp Tử nháy mắt biến đen.

Thỏ vội xoa xoa tay: “Đừng nhìn em như vậy, học trưởng! Đã khuya rồi nên không đưa anh về ký túc xá được, lại khó tìm ra đường nhà anh, cho nên mới đưa anh trực tiếp về nhà em, thuận tiện chăm sóc cho anh luôn. Ngày mai hãy trở về ký túc xá nhé?”

Diệp Tử thở dài: “Đêm nay cảm ơn cậu. Đúng rồi, cha mẹ cậu có ở đây không?”

Thỏ lắc đầu: “Cha mẹ em không sống cùng em. Bình thường chỉ có một mình em, nên vô cùng lạnh lẽo.”

Diệp Tử tùy ý nhìn lướt qua: “Ừ, quá lãng phí.”

“Vậy sau này học trưởng qua đây ở với em đi.”

Diệp Tử xì một tiếng: “Đừng được voi đòi tiên.”

Thỏ cười khẽ một tiếng, hỏi: “Xảy ra chuyện gì, có thể nói cho em biết không?”

Diệp Tử cũng không phải kiểu người dễ dàng hướng người khác giải bày tâm sự bản thân. Nhưng, có lẽ là do chất cồn, có lẽ vì Thỏ là người duy nhất trên thế giới này biết được tội ác của anh, nên giờ khắc này, anh cảm thấy mình có thể nói hết tất cả với hắn: “Bạn gái của tôi cảm sùng. Tôi thật là một thằng ngu mà, đến tận giờ mới phát hiện. Trước đây cùng tôi quen nhau, thì đã dây dưa cùng mối tình đầu của cô ta, một đám bạn học cũng mập mờ không nói. Vẫn còn dây dưa, chưa chấm dứt hẳn.”

“...”

Diệp Tử tiếp tục nói: “Hiện tại, tôi cuối cùng cũng biết rõ rồi. Lần trước đi xem phim, tại sao cô ấy lại không đến, nhưng mẹ cố lại nói cô ta có đi ra ngoài gặp ai đó, cô ta lừa tôi, bạn cô ta không có bị bệnh, chẳng qua là cô ta đi gặp thằng kia thôi; mẹ cô ta nói cô ta không thể chịu nổi một điểm oan ức. Có lẽ, là lúc cô ta đang khóc ròng vì thằng kia... Vừa nãy bạn thân của cô ta nói cho tôi, cô ta thường cùng thằng đó gặp mặt, còn cùng nó về nhà sống chung, quen biết cũng không phải mới chỉ mấy tháng... Đùa giỡn người khác vui vậy sao... Còn không chịu chia tay... Còn nói cái gì mà không rời khỏi tôi được... Kỳ thực coi tôi thành đồ dự bị chứ gì! ... Rõ ràng.... Rõ ràng...”

“A Tử.”

Diệp Tử đột nhiên ngẩng đầu, con mắt ửng đỏ: “Rõ ràng, cô ấy xem thường tôi! Cô ấy trước mặt bạn mình, trước mặt người nhà nói tôi, nói tôi không mua nổi nhà mới, nói tôi không có tiền, nói tôi nghèo rớt mồng tơi.... Cô ấy đang cười nhạo tôi... Tôi không tin nổi.... Cô ấy phản bội tôi! Một bên đi với tôi, một bên đi với kẻ khác, vừa ôm ấp tôi, vừa lêu lổng với kẻ khác! Quá buồn nôn! Quá buồn nôn!! Quá buồn nôn!!!”

Mặt Diệp Tử càng ngày càng đỏ, anh dùng tay gãi mái tóc đen ẩm ướt, mạch máu trên trán đều hiện lộ.

Thỏ đứng trước mặt Diệp Tử, nhẹ giọng an ủi anh: “Quên cô ấy đi, sẽ tốt lên thôi.”

Diệp Tử vẫn như cũ gào thét: “Làm sao quên được... Làm sao có thể quên đi được... Tôi hận cô ta! Tôi thật hận cô ta! Sau này làm sao đối mặt với cô ta đây? Tôi nghĩ đến cô ta thôi đã muốn nôn rồi!”

Thỏ chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, mãi đến tận khi quỳ gối xuống trước mặt Diệp Tử, ngược lên nhìn Diệp Tử đang ngồi trên giường.

Hắn dùng mu bàn tay chùi đi nước mắt vô thức rơi xuống của Diệp Tử, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa tóc Diệp Tử. Như đang động viên một động vật nhỏ đang phát điên.

Từ miệng hắn phát ra lời nói khủng bố: “Chỉ cần cô ta biến mất, không phải sẽ tốt hơn à.”

Diệp Tử từ từ bình tĩnh, nhưng, đầu so với lúc bình thường còn trĩu nặng hơn, anh vẫn chưa lý giải được: “Có ý gì?”

Bàn tay ấm áp của Thỏ áp sau gáy Diệp Tử, đem anh kéo xuống, gò má chậm rãi hướng đến gần anh, rất nhanh, hô hấp mềm mại liền hòa cùng Diệp Tử: “Chúng ta làm tiếp một lần giao dịch nữa, được không?”

“?”

“Giao dịch trao đổi giết người, giống như lần trước.” Giọng Thỏ dần dần mất hẳn, đã triệt để biến thành lời thì thầm, luồng khí như vậy càng khiến người ta sởn tóc gáy, nhưng, ý thức không tỉnh táo lắm của Diệp Tử không có cảm nhận điều bất thường gì, “Em, sẽ giúp anh giết cô ta.”

“... Vậy còn tôi? Giết ai?” Diệp Tử hỏi.

“Hầu gái trước đây của mẹ em. A Tử, lần này cũng lần trước không giống nhau, anh có thể lựa chọn nha. Em giúp anh giết người, là cam tâm tình nguyện. Còn anh nếu không ra tay, cũng không sao cả.”

“Tại sao?”

Thỏ nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Thỏ, cười đến bất đắc dĩ: “Bởi vì em yêu anh. Em đã từng nói với anh, A Tử, anh có thể thỏa thích lợi dụng em, em có thể giúp anh đạt được bất kỳ nguyện vọng nào.”

“...”

Khoảng cách hai người càng ngày càng gần, gần đến mức có thể tinh tường thấy được lông mi của Thỏ.

Đầu óc Diệp Tử choáng váng nặng nề, anh cảm giác miệng lưỡi trở nên khô khốc, càng ngày càng không phân rõ trước mắt là hiện thực hay là mộng cảnh.

Nhưng Thỏ không làm gì cả, tay hắn rời khỏi đầu Diệp Tử, đứng lên: “Đã rất muộn rồi, ngủ đi.”

Hắn để Diệp Tử nằm xuống rồi kéo tấm chăn thơm ngát lên người anh, tắt đèn bàn, giọng nói ôn nhu thấp mị trong không khí lưu động, đó là giọng nói của ma quỷ đang mê hoặc con mồi của mình: “Thông thông thả thả ngủ một giấc đi, ngủ thẳng đến chiều cũng không sao đâu. Chờ đến khi anh tỉnh lại, tất cả buồn phiền đều sẽ biến mất. Ngủ ngon, A Tử.”

13. Chương 13: Âm Nhạc

Nhiếp Hải Hà rất hối hận.

Quả thực, A Sướng là mối tình đầu của cô, từ hồi tiểu học đã bắt đầu thích, cũng từng thề lớn lên sẽ kết hôn với gã. Nhưng mà, mấy năm qua gã dần thay đổi. Trở nên thô bạo hơn, tính khí thất thường, lúc hai người đang ngọt ngào đột nhiên dùng dây thừng ghìm cô lại, lại bỗng nhiên dùng sức mạnh với cô... Gã đã thay đổi. Cô khóc hết mấy ngày, rõ ràng đã quyết định kết thúc đoạn tình cảm này, cố gắng đối đãi tốt với bạn trai mới Diệp Tử. Tuy gia cảnh Diệp Tử không được tốt, tuy cô luôn cảm thấy Diệp Tử không quá yêu

cô, luôn cảm thấy trong mắt Diệp Tử cô chỉ là nghĩa vụ, nhưng, Diệp Tử quả thực luôn dành cho cô quá nhiều cảm động, chỉ ít ở hiện tại, không ai có thể tốt hơn so với Diệp Tử.

Cô thật sự không muốn mất đi Diệp Tử. Mà dựa theo hiểu biết của cô với anh, chỉ cần chủ động xin lỗi, chủ động làm hòa với Diệp Tử, anh nhất định sẽ không làm khó cô. Giống như mấy lần trước vậy.

Cho nên sáng sớm, cô liền gửi tin nhắn xin lỗi cho Diệp Tử.

Nhiếp Hải Hà: Xin lỗi lão công, em thừa nhận đã từng yêu Đặng Sướng. Thế nhưng, đó chỉ là chuyện của quá khứ, ngày hôm qua cũng là hấn ép em, em với hấn đã sớm kết thúc. Em cam đoan với anh tuyệt đối sẽ không liên lạc gì với hấn nữa, chuyện gì liên quan đến hấn cũng đều sẽ nói thẳng với anh, có thể cho em một cơ hội nữa hay không? Hôm nay chúng ta cố gắng nói chuyện một chút nhé, có được không? Lão công, đừng chia tay với em có được không, em thật sự không muốn rời khỏi anh...

Cô đã chuẩn bị tốt tâm lý Diệp Tử nhất thời sẽ không hồi âm.

Nhưng di động lập tức rung lên, Diệp Tử trả lời:

Diệp Tử: Được, hôm nay nói rõ.

Nhiếp Hải Hà: Quá tốt rồi! Hôm nay em mua ít thức ăn qua nhà trọ anh có được hay không? Em làm đồ ăn ngon cho anh! Chỉ cần anh chịu tha thứ cho em, cái gì em cũng làm cho anh ăn!

Diệp Tử: Tôi không ở nhà trọ.

Nhiếp Hải Hà: Vậy anh ở đâu?

Diệp Tử: Tôi ở nhà bạn, trưa mới về.

Nhiếp Hải Hà: Vâng, em chờ lão công!

Nhiếp Hải Hà đi chợ mua hai bịch lớn nguyên liệu nấu ăn, lấy chìa Diệp Tử đưa trước đây mở khóa, đi vào quét tước gian phòng một chút, sau đó bật cười, vừa lên mạng tra thực đơn, vừa làm cơm. Không thể không nói, Diệp Tử thật sự thay đổi cô rất nhiều. Đại tiểu thư như cô xưa nay ở nhà đều được người hầu hạ, căn bản chưa từng nấu ăn, cũng không có dọn dẹp phòng ốc gì cả. Mà, không chỉ thay đổi mấy chuyện này. Đại khái xưa nay đều được xem thành công chúa mà đối xử, nên dần dần nảy sinh suy nghĩ không muốn tiêu tốn hết thời gian chỉ trên một người bạn trai, mà hi vọng có thể kết giao với nhiều bạn trai, trải nghiệm đồng thời cảm giác không tương đồng, cuối cùng sẽ lựa chọn ra người tốt nhất. Bởi vì Diệp Tử, cô vậy mà lại xóa hết số của những người khác, bây giờ càng từ bỏ mối tình đầu... Hay là, Diệp Tử chính là số mệnh của cô đây?

Khoảng 11 giờ sáng, chuông cửa vang lên.

Nhiếp Hải Hà chỉnh lại đầu tóc cùng tạp dề một chút, mỉm cười mở cửa, nhưng khi thấy nam sinh đứng trước cửa thì sững người.

Cô nghi hoặc: “Jason, sao cậu lại đến đây?”

Thỏ cười đến hiền lành: “Tôi đến tìm học trưởng phụ đạo cho. Anh ấy không ở đây sao?”

Nhiếp Hải Hà: “Trưa mới về. Vào đi.”

Nhiếp Hải Hà nghĩ nếu có người thứ ba, vạn nhất xuất hiện vấn đề gì, chí ít còn có người ngoài hỗ trợ, có thể xoa dịu không khí.

Thỏ đổi dép, ngồi trên sofa đọc sách, Nhiếp Hải Hà tiếp tục quay về bếp nấu ăn. Âm thanh thái rau, thái thịt vang lên trong không gian. Di động trong túi đột nhiên vang lên, Thỏ đem sách để trên đầu gối, lấy điện thoại ra, đây hứng thú mở camera theo dõi lên, quan sát tình hình.

Trong video, một chàng trai tóc đen ngồi đây, xoa tóc, xem ra không được thoải mái. Nửa bên áo ngủ trượt xuống, lộ ra đầu vai cùng xương quai xanh xinh đẹp, ha, lần này camera lắp đặt ở chỗ tương đối gần đối phương, trắng nõn như vậy thật không tệ, trong địa phương tầm tối lại nổi bật như thế, thật đáng ca ngợi.

Chàng trai tóc đen cầm điện thoại lên, vùi đầu coi. Không tới năm phút, anh đột nhiên đứng dậy, lảo đảo vài cái mới ổn định thân thể, đem áo ngủ cởi xuống, mặc quần áo vào, liền chạy ra khỏi phòng.

Xem ra, ngày hôm qua để anh uống ly nước kia, liều lượng bỏ quá ít?

Rõ ràng, đã cố tình để anh ấy ngủ thẳng đến chiều, hoặc tối, tất cả cứ để mình tự giải quyết. Anh cái gì cũng không cần phải lo lắng, không cần sợ hãi nữa, rõ ràng là phải như vậy.

Khỏe miệng Thỏ hơi nhếch lên.

Có điều, vở kịch không phát triển theo hướng đã định, chẳng phải là càng thú vị hơn sao.

—Xạch xạch—

Dao gọt hoa quả bỏ xuống quả chanh xanh, phần thịt nhanh chóng vỡ tan, nước chanh trượt xuống, tràn ra, hương vị xông vào mũi. Trên mặt bàn không dính một hạt bụi lưu lại một vệt nước.

Thỏ ung dung đem từng phần, từng phần chanh ném vào ly, thêm đường phèn, nước ấm cùng loại bột phần nào đó, dùng thìa dài chậm rãi khuấy đều. Khói nóng nhàn nhạt tỏa ra, thơm ngọt tới cỡ nào.

Thỏ bưng ly tới, đi vào nhà bếp, cười nói: “Học tỷ, chuẩn bị mấy món ăn lâu như vậy, khổ cực rồi, uống ly chanh đi.”

Một mặt khác.

Diệp Tử trên đường cái vùng ngoại thành chạy đi, nơi này người sống thưa thớt, căn bản khó tìm được taxi!

Anh hoa mắt chóng mặt, sống lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Lúc tỉnh lại anh mở hộp thư ra, liền thấy tin nhắn xin lỗi của bạn gái. Thành thật mà nói, anh hối hận rồi. Ngày hôm qua là do anh say, mà người say dễ trở nên cực đoan. Xác thực, anh nhớ được bản thân có chửi Nhiếp Hải Hà, đêm qua, anh quả thực muốn đối phương biến mất. Thế nhưng, hiện tại anh đã tỉnh táo rồi, anh hiểu, dù cho Nhiếp Hải Hà thật sự căm thù anh, dù cho cô có làm chuyện có lỗi với anh, vậy thì chia tay là được rồi, căn bản không cần phải lấy mạng của cô! Bạn gái có làm mình tức giận thế nào đi chăng nữa, thì hai người cũng từng có quãng thời gian ngọt ngào, vẫn có cảm tình....

Đi cùng với hối hận, là lo lắng cùng hoảng sợ.

Bởi vì, Thỏ thế nhưng lại lấy điện thoại của anh để trả lời bạn gái! Còn hẹn gặp mặt ở nhà trọ!!

Lẽ nào, Thỏ muốn tại nhà trọ giết chết Nhiếp Hải Hà sao?

Diệp Tử gửi tin nhắn cho Thỏ, nhưng không có hồi âm.

Gọi điện thoại, đối phương lại tắt máy.

Trời ạ, hắn đến cùng muốn như thế nào đây? Ngay tại nhà trọ anh mà giết người sao?

Nếu như, nếu như anh không đuổi tới kịp, nếu như lúc anh mở cửa, bạn gái đã chết rồi, thì phải làm sao bây giờ?

Không nói đến chuyện tình cảm, lần này tuyệt đối không thể thoát khỏi liên can. Mất bảo vệ không phải bị mù, trong tháng máy còn có camera. Còn có hàng xóm biết hình dáng bạn gái mình nữa... Thỏ đến cùng muốn như thế nào?? Bây giờ nên làm gì bây giờ??

Sau hai mươi phút, rốt cục anh bắt được một chiếc taxi.

Qua 12 giờ, anh thở hồng hộc chạy lên lầu.

Rốt cục tới phòng, rồi lại do dự khiếp đảm, thậm chí ngay cả tay nắm chìa khóa cũng run lên.

Cô hàng xóm thân thiết chào hỏi Diệp Tử, Diệp Tử cười gật đầu. Gió lạnh thổi đến, mồ hôi đã ướt nhẹp trên sống lưng Diệp Tử.

Nuốt vài ngụm nước miếng, Diệp Tử mới mở cửa.

Anh hy vọng trong phòng chỉ mỗi Nhiếp Hải Hà.

Đương nhiên, đây là điều không thể.

Một mùi hương thức ăn xông tới, Diệp Tử nhìn chăm chăm vào đôi giày cao gót để ở cửa, cùng với một đôi giày da màu đen lớn hơn nhiều so với chân mình, tim anh không ngừng đập nhanh. Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi vào phòng.

Tiếng TV càng lúc càng gần, đó là âm thanh của tiết mục giải trí, khán giả cùng MC đang cười nói tương đối vui vẻ.

Một vệt ánh nắng từ cửa sổ trượt vào, chìm nổi bay lượn vẩn vơ.

Diệp Tử cứng người.

Trên ghế sofa, bạn gái anh nhiệt tình ngồi trên người Thỏ, lôi kéo quần áo hần.

Thỏ chống cự lại cô, mà cô lại càng hăng say, vội vã không nhin nổi, nửa người trên chỉ còn sót lại nội y. Cô bắt đầu cởi thắt lưng Thỏ...

Diệp Tử không hiểu.

Ngày hôm nay, cô vì anh mà ở đây nấu cơm, rồi còn định cùng nhau đàm luận một chút.

Trên bàn ăn, rõ ràng đã dọn xong đồ ăn, phong phú tươi ngon như vậy.

Anh chẳng qua chỉ là đến muộn một chút thôi mà.

Liên, liên vội vã không nhin nổi như vậy, muốn cùng nam nhân khác làm một hiệp rồi?

Anh đáng lẽ nên đi qua đó, kéo bạn gái đứng dậy, tách hai người ra. Kỳ thực, có quá nhiều điểm kỳ lạ, anh nên suy nghĩ kỹ lại mới đúng. Nhưng Diệp Tử một bước cũng không bước nổi, cả người anh cứng ngắc tại chỗ. Anh không cách nào nghĩ ra, hắc ám chôn dưới đáy lòng anh cuộn cuộn dâng trào, giống như hố đen vậy, nuốt chửng lý trí của anh. Anh tức giận, nổi điên, cực kỳ phẫn nộ.

Tại sao lại muốn phản bội anh.

Tại sao lại muốn phản bội anh.

Lần đầu tiên phản bội anh, anh đã tha thứ cho cô; Đến lần thứ hai, anh cũng dự định sẽ coi như không biết; Nhưng mà, tại sao vẫn tiếp tục phản bội anh?

Tại sao hết lần này đến lần khác khiêu chiến với tính nhẫn nại của anh?!

Tại sao lại xem thường anh như vậy? Tại sao không lựa chọn anh? Tại sao lại muốn lựa chọn những kẻ khác?

Tại sao ai cũng vậy.... Đều như vậy.

Tiền nhân.

Tiền nhân.

Tiền nhân.

Bất tri bất giác, anh thốt ra hai chữ này.

Cả người anh như bị bóng đen bao phủ, anh muốn kiếm nơi phóng thích nó ra.

Khi anh lần thứ hai mở mắt nhìn, nữ nhân đói khát kia đã bị áp chế trên ghế sofa.

Cô khó chịu vặn vẹo thân thể, như là con cá bị vớt lên từ dưới sông. Quần áo vương vãi trên mặt đất, cô lắc cánh tay làm đổ ly nước chanh đặt trên bàn, trong khoảnh khắc, mùi hương thơm ngát tỏa đầy căn phòng.

Thỏ dùng đầu gối áp chế cô, thông thả dùng cả vật trối tay cô, nhét vỏ chanh vào miệng cô, sau một hồi thưởng thức, hần từ trong bao lấy ra băng dán dán lên miệng cô.

Cô bắt đầu khóc la, nôn khan, tiếng ô ô gần như lẫn át âm thanh từ TV.

Thỏ cầm lấy con dao nhỏ vẫn mang mùi chanh thơm mát đang nằm trên bàn, ngửi một cái, khép hờ mắt liếm một hồi. Rốt cục, hắn giương mắt nhìn về phía Diệp Tử, lông mi cùng tóc dưới ánh sáng ánh lên màu vàng nhạt, lộ ra vẻ tinh khiết không gì sánh được: “A Tử, cần em giết ả không?”

Diệp Tử nhìn hắn, lại nhìn đến nữ nhân đang giãy dụa ngày càng lợi hại kia, rồi cười. Anh mở miệng, giọng nói trầm thấp, lạnh lùng, như giọng nói của ai đó không phải anh:

“Giết cô ta, ngay lập tức.”

Giống như đang đóng một vai diễn khôi hài nào đó, Thỏ ôn nhu nở nụ cười: “Tuân lệnh, tiên sinh. Và, ngài có kéo lại rèm không thưa ngài?”

Diệp Tử đến bên cửa sổ, đem rèm cửa dày kéo lại, trong phòng nhất thời lâm vào mảnh tối, nguồn ánh sáng duy nhất, đến từ màn hình TV đang phát sóng chương trình tấu hài.

Anh quay lưng lại với sofa, tuy anh không thể nhìn thấy từng chi tiết một, nhưng anh có thể cảm nhận được âm thanh quanh quẩn bên tai.

Có rất nhiều rất nhiều âm thanh trộn lẫn với nhau, như vỡ tuồng, như mộng cảnh, hoặc chân thực, hoặc trống rỗng. Những âm thanh này kết hợp với nhau, hình thành nên tổ hợp kỳ diệu, thứ âm nhạc tráng lệ.

Trên TV vang lên giai điệu violon tao nhã, cô gái dáng cao mặc một chiếc váy đỏ, giơ cao hai tay, âm thanh cao vút cất lên, đẹp dễ duy mỹ, dường như trong chớp mắt đã đi đến giáo đường Gothic, thiêng liêng mà trang nghiêm. Chất lỏng màu hoa hồng thấm ướt sofa, chảy xuống dưới gạch men dưới sàn, không ngừng lan rộng, tựa hồ cả không gian đều bị nhuộm màu đỏ diễm lệ;

Anh có thể nghe thấy âm thanh huyền ảo ngoài đường. Tiếng người đi đường cười nói, tiếng động cơ xe cộ, mơ mơ hồ hồ, như âm luật đàn violon, trầm thấp mà trang nhã. Vô tình, sẽ có vài âm thanh sắc bén chọc thủng, âm thanh của vết cắt vết chém, a, đó là tiết tấu của nhịp trống, vừa trống rỗng vừa trầm thấp, âm thanh kim loại huyền bí, âm rung giảo hoạt vang lên từng hồi;

Anh có thể nghe thấy tiếng Thỏ nói, dứt quãng, giống như nghiêm túc giải thích vì sao lại có đoạn âm luật này:

“Mày chính là dùng cái miệng này để hôn anh ấy sao? Cắt bỏ đi là được.”

“Dùng đôi mắt này để nhìn anh ấy hả? Ha ha.”

“Thật đáng thương.”

“Không bao giờ có thể đến KTV hát nữa đâu.”

“Vẫn còn khóc? Vô ích haha.”

“Ai bảo mày... Chạm vào người không nên chạm... ha ha ha... ha ha ha...”

Tuy anh không nhìn thấy vẻ mặt Thỏ, nhưng anh có thể tưởng tượng ra được, đáng vẻ vui cười sung sướng của hắn.

Tiếng cười của hắn, ban đầu là khàn khàn, tiếp đến là càn rỡ, âm cuối kéo dài. Lời hắn nói khỏi miệng, liên tiếp nhau, quái gở, hoặc cao hoặc thấp. Hắn lúc thì phóng túng cười to, lúc thì chất chứa nét thương hại cùng sấm hối.

Trào phúng, dằn vặt, vỗ về, hủy diệt,... Dường như, hắn chỉ đang đùa giỡn một món đồ chơi mà thôi.

Móc con mắt đồ chơi ấy xuống, cắt miệng nó, chém đứt cổ nó, móc nội tạng nó ra, bằm nhỏ nát vụn.

Âm nhạc quá mức kích thích, Diệp Tử cảm giác tai mình ù đi.

Tai phải bị ù đi.

Có con ve đang quanh quẩn bên tai anh. Vo ve, vo ve, vo ve, không hề gián đoạn.

Bất giác, anh từ trên vách tường lạnh lẽo trượt dài xuống sàn nhà.

Chất lỏng đỏ sẫm không ngừng lan tràn, cũng sắp lan đến làm bẩn hai chân anh rồi.

Tâm tình Diệp Tử tựa hồ cũng theo tiếng nhạc mà thoải mái chập trùng.

Anh rõ ràng đang rất hưởng thụ, âm nhạc kích thích như vậy dường như đã kích thích đến anh, trong nháy mắt, anh cảm thấy sung sướng nối tiếp vui sướng lan tỏa trong cơ thể anh.

Thế nhưng, sau một khắc, dã tâm tàn khốc trong anh lại biến mất không thấy tăm hơi.

Không hiểu vì sao lại cảm thấy trống rỗng cùng sợ hãi, cùng với bất lực không biết làm gì. Cảm giác tuyệt vọng nặng nề đè lên anh. Tiếng vang ù tai vang dội bên tai, to đến không thể nào xem nhẹ nó.

Anh vùi đầu vào đầu gối, cố gắng che tai lại, cả người run rẩy kịch liệt.

Nhưng tại sao, âm thanh vẫn như cũ vang, vẫn như cũ dội bên tai anh như thế.

Ầm ỉ chết mất.

Ầm ỉ chết mất.

Ầm ỉ chết mất.

...

Không biết trải qua bao lâu, ngoại trừ âm thanh ù tai nhỏ bé, những âm thanh khác đều đã biến mất.

Đèn được bật lên, sáng đến mức chói mắt.

Thở chân trần đi đến bên anh, hai chân đều dính đầy máu, ống quần cũng bị dính thứ chất lỏng đỏ đỏ, mà trên thực tế, cả người hắn đều là máu.

Diệp Tử theo bản năng lùi ra sau, sống lưng dựa trên vách tường lạnh lẽo. Anh ngẩng đầu nhìn về phía Thỏ, nhưng, vì ngược sáng, nên anh không thấy được vẻ mặt hắn.

“Lạch cạch”, con dao trên tay Thỏ rơi xuống sàn, bắn lên vài giọt máu.

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt Diệp Tử, dùng ngón tay nhuộm máu xoa xoa gò má Diệp Tử.

Không hiểu vì sao, thân thể Diệp Tử không hề run như anh nghĩ.

Dù cho khuôn mặt Thỏ tràn đầy máu trông rất đáng sợ, dù cho giờ phút này, hắn như là ma quỷ đến từ Địa Ngục.

Thế nhưng Diệp Tử quả thực lại rất bình tĩnh, dù có nhìn thấy hắn.

Thỏ nhẹ nhàng ôm Diệp Tử vào trong ngực, một bên vỗ về lưng anh, một bên thì thầm, như là đang xướng một khúc hát ru dịu dàng: “Sau này, sẽ không còn ai có thể làm bẩn anh nữa rồi.”

“Anh sẽ không bị ai làm bẩn nữa.”

“Sẽ không bị ai phản bội nữa.”

“Thật tốt quá.”

14. Chương 14: Dồn Nén

Diệp Tử ngồi trên giường, trong phòng một màu đen kịt. Thỏ ở bên ngoài thu dọn hiện trường, thỉnh thoảng phát ra âm thanh kết kết, bang bang. Diệp Tử cũng không biết cụ thể hắn đang làm gì, mà thực ra, anh cũng không có hứng thú.

Trong hòm thư, có một bưu kiện mới, tối hôm qua mới nhận được. Bên trong là thông tin về một bà lão, giống với Giang Duy lúc trước, đều cẩn thận tỉ mỉ đến cực điểm. Diệp Tử khi thì mở máy, khi thì tắt đi, rõ ràng là đang mù mịt.

Rốt cục, anh ném di động qua một bên, khom lưng, tay ôm lấy đầu.

Trời ạ, đến cùng là phát sinh chuyện gì thế này.

Phát sinh chuyện gì.

Nếu như tất cả chỉ là giấc mộng thì tốt rồi.

Hiện tại, đến cùng là nên làm gì đây?

Làm sao bây giờ?

Không biết qua bao lâu, tiếng gõ cửa vang lên. Sau đó, cửa bị mở ra, ánh sáng vàng nhạt mờ ảo tràn vào, rồi từ từ khuếch đại ra.

Thở trên người một chút vết máu cũng không có, từng bước từng bước hướng Diệp Tử đi tới. Tóc hần ẩm ướt, giọt nước xuôi theo mái tóc rớt xuống, từng giọt từng giọt, mang theo mùi hương thơm ngát.

Hắn lo âu hỏi: “A Tử, anh có khỏe không?”

Diệp Tử vẫn cúi đầu như cũ, ngón tay xoắn xuýt, giọng nói khàn khàn: “Kết thúc.”

“Cái gì kết thúc?”

“Hết thấy đều kết thúc rồi, sẽ bị tóm mất.”

“Em không...”

Thỏ còn chưa nói xong, đã bị Diệp Tử ngắt lời. Giọng Diệp Tử từ từ to lên, cơ thể hơi run: “Camera chính là chứng cứ xác thực nhất, cô ấy đến nhà tôi, nhưng không hề có cảnh rời đi. Bảo vệ cũng có thể làm chứng. Có thể lúc trên đường đi cô ấy có gặp được người quen, hoặc là lúc mua thức ăn ngoài chợ có người nhớ được cô, hàng xóm cũng sẽ thấy cô ấy. Có bằng chứng, cảnh sát chỉ cần lục soát một chút, trên mặt đất, trên ghế sofa toàn là vết máu...”

Thỏ ngồi xổm xuống trước mặt Diệp Tử, ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Sẽ không. Em đã điều tra rồi, camera bên dãy nhà trọ anh đã bị hỏng mấy tháng nay rồi, không có ai sửa chữa cả. Bảo vệ là người mới đến, hơn nữa còn một bên canh gác, một bên chơi điện tử, hẳn nhất định không nhớ bạn gái anh đâu. À còn đến rất sớm, vắng người, hàng xóm chưa chắc đã thấy được ả.”

“Điện thoại! Điện thoại! Điện thoại của cô ấy đâu? Cô ấy có gửi tin nhắn cho tôi, hơn nữa, có điện thoại thì có thể định vị...” Hai mắt Diệp Tử trừng to, thân thể càng run dữ dội, “Camera trên đường không thể hư hết được, có thể cổ còn nói cho cha mẹ hay bạn bè biết... Còn có.... Lần này, không có chuẩn bị gì kĩ càng cả...”

Thỏ một phát bắt được hai tay Diệp Tử, cất cao giọng nói: “Bình tĩnh một chút, A Tử! Giết người không phải là anh, mà là em. Cứ coi như bị bắt được, cũng là em bị bắt, không có quan hệ gì với anh.”

“Làm sao không liên quan gì tới tôi được...”

“Anh phải tin em!” Thỏ nhìn chăm chú vào mắt Diệp Tử, thấp giọng nói, “Bất luận thế nào, em đều sẽ không để anh gặp chuyện. Em nói rồi, em sẽ bảo vệ anh. Vì vậy, tin tưởng em, A Tử, anh cái gì cũng không cần lo lắng, không cần sợ hãi.”

...

Vụ án Nhiếp Hải Hà mất tích gây chấn động trường học. Cha mẹ Nhiếp Hải Hà ở trường học huyền não vài trận, dù sao con gái bọn họ biến mất vào lúc có tiết ở trường.

Diệp Tử ở trường tiếp tục ôn thi, giả vờ bình tĩnh. Nhưng trên thực tế, anh bắt đầu sợ sệt cảnh sát, vừa nhìn thấy cảnh sát, anh liền cảm thấy những người đó đến là để bắt anh. Mỗi đêm anh đều gặp ác mộng, cơn ác mộng giống hệt nhau.

Trong mộng tất cả đều là màu trắng toát, anh không cảm giác được sự tồn tại của bản thân, dường như tất cả đều đã biến mất. Sau đó, một đoàn bóng đen cao lớn từ ngoài cửa đi đến, mãi đến khi vây quanh anh,

đứng bên cạnh anh mà ríu ra ríu rít trò chuyện. Xoa xoa đôi mắt, nhìn kỹ, mới phát hiện ra bọn họ đều là thỏ, thỏ lớn, thỏ nhỏ, thỏ cười, thỏ khóc, thỏ chảy máu.

Diệp Tử gầy đi rõ rệt. Một ngày nào đó anh vô tình soi gương trong lúc rửa tay, phát hiện làn da của mình càng ngày càng trắng xanh, quầng mắt thâm đen, tóc tai rối bời, ngay cảm là những cộng râu lún phún mọc. Cả người như bệnh nhân mắc bệnh nan y đáng thương.

Các bạn học đương nhiên chú ý đến thay đổi này của anh, đều cho rằng anh vì bạn gái mất tích, mà đau buồn đến thương tâm. Có rất nhiều người đến an ủi anh, nói anh bạn gái có khi sẽ trở về. Người trưởng thành đôi lúc lại thoát khỏi thực tại tàn nhẫn như vậy đấy, đi đến chốn xa xôi nào đó để tự an ủi bản thân, bọn họ đều bảo, Nhiếp Hải Hà sẽ trở về thôi.

Hơn mười ngày sau, cảnh sát bắt đầu đến trường học điều tra. Diệp Tử đương nhiên trở thành đối tượng điều tra trọng điểm, bọn họ tổng cộng khảo tra anh ba lần. Thậm chí cảnh sát còn đến thăm nhà trọ anh.

Thời điểm thẩm tra lần thứ ba, Diệp Tử thật sự muốn từ bỏ hết thấy những gì Thỏ đã dạy cho anh, anh muốn nói thật tất cả.

Bởi vì xác thực là anh sai rồi.

Anh cùng với Thỏ đã đoạt đi ba mạng người.

Cứ tiếp tục mà sống cuộc sống tham sống sợ chết như giờ, nhẫn nhịn đè nén mà sống, thì có ý nghĩa gì?

Nhưng mà, điện thoại của anh đột nhiên vang lên.

Mẹ anh gọi điện tới.

Nhìn về phía cảnh sát đối diện gật gật đầu, Diệp Tử cúi đầu nhận cuộc gọi này.

Đầu bên kia điện thoại, giọng mẹ Diệp Tử vẫn nhẹ nhàng như vậy: “A Tử, gần đây sao không về ăn cơm với với mẹ? Còn có rất nhiều đặc sản nha, đặc biệt mang về cho con đó, chiều nay có tiết không?”

“Không có.”

“Sao vậy? Giọng có chút nghẹt, bị cảm à?”

“Không...”

“Hôm qua mua thịt bò măng, rong biển, đều là món con thích cả đấy, về dùng cơm đi ha? Mẹ với dưỡng... Không, cha con tối nay có tin tốt muốn thông báo.”

“Ừm...”

Cú điện thoại này đã cứu vớt Diệp Tử. Những lời nói thật sắp bật ra từ cổ họng lại bị anh nuốt xuống lại.

Cuối cùng cũng được mấy cảnh sát đó thả ra, cuối cùng cũng bước vào nhà mẹ cùng dưỡng, nhìn thấy chuông gió trước cửa, ngửi được mùi thức ăn mê người, nhìn thấy mẹ nét mặt hồng hào người đeo tạp dề ra đón mình, thay dép cho mình, nhìn thấy dưỡng bỏ báo xuống, hướng mình gật đầu, nhiệt tình hỏi tình hình học tập của mình, rồi sức khỏe bản thân, Diệp Tử cảm giác mình muốn khóc to lên.

Thời khắc này, anh thật sự hi vọng mình có thể trở lại khi còn bé.

Ở trường học gây sự, trở về chỉ bị ba ba mắng một trận, đánh một cái lên mông mà thôi. Chỉ cần nói một tiếng xin lỗi, là có thể được tha thứ. Muốn khóc, là có thể không kiêng kị mà khóc to. Trong nhà chỉ có mình anh, là bảo bối của cha mẹ, nếu anh khóc, hai người sẽ sốt ruột, rồi đến an ủi anh. Ba ba sẽ đưa cho anh đĩa rau, nói: “Quên đi, sau này không tái phạm là được.” Còn mẹ, sau khi ăn xong sẽ đem món kem anh thích nhất ra để dụ dỗ, rồi chạng vạng rủ anh đi tắm sự tản bộ...

Nếu như, anh là con ruột của cha mẹ, thì tốt rồi.

Nếu như anh là con ruột của cha mẹ, thì sẽ không bị ai thay thế;

Nếu như anh là con ruột, thì sẽ không cần phải cùng mẹ rời khỏi ngôi nhà kia;

Nếu như là con ruột, mẹ sẽ không gặp phải thằng súc sinh kia, mình cũng không phải giết nó, giết cả người mình chẳng quan hệ gì, sẽ không đối với ai có sát ý, cũng không mắc thêm lỗi lầm nào cả...

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Được hỏi.

Diệp Tử nở nụ cười: “Không có gì, chỉ là thấy mấy món đặc sản hai người mang về ngon quá.”

“Cái kia là gừng ngọt đó, mẹ con nói con thích ăn, chúng ta liền mua một chút về. Sau này nếu có đi du lịch, con cùng với cha mẹ đi luôn đi, con thích cái gì mua cũng dễ hơn.”

“Được, ba ba.”

Nam nhân nghe được hai chữ “ba ba” này có chút kinh ngạc, sau đó cao hứng mà cười lớn.

Mẹ cầm một đĩa hoa quả lại đây: “Con làm sao lại gây thành vậy, sắc mặt cũng không tốt lắm, đồ ăn ở trường không ngon sao? Hay là tại thức khuya rồi? Nếu đồ ăn không ngon, vậy thì đến đây ăn đi, ba ba con bình thường rất ít ăn cơm ở nhà, mẹ ăn một mình cũng nhàm chán.”

“Vâng...” Diệp Tử cúi đầu, hít sâu một hơi.

Có trời mới biết anh cố gắng đến mức nào mới không để nước mắt chảy xuống.

Có trời mới biết, anh cỡ nào muốn được trở lại làm một đứa trẻ không sợ trời không sợ đất, chỉ cần nắm lấy góc áo mẹ, khóc oa oa một hồi.

Nhưng lại không thể, anh đã thành người lớn, anh không thể để cho họ lo lắng vì anh được.

Qua lâu sau, Diệp Tử ngẩng đầu, mặt đã bình tĩnh lại. Anh nhẹ giọng nói: “Đúng rồi, mẹ, mẹ nói có tin tốt muốn nói cho con, là cái gì vậy?”

Mặt mẹ tự nhiên đỏ ửng lên: “A Tử, con sắp có muội muội.”

Diệp Tử kinh ngạc: “Có thai? Được bao lâu rồi?”

“Bốn tháng!”

“Quá tốt rồi... Chúc mừng hai người.”

Diệp Tử vì mẹ mà trở nên vui vẻ. Cuối cùng, ngôi nhà mới của bà đã hoàn chỉnh, lấy được một người chồng tốt, sẽ có thêm một đứa con gái xinh đẹp. Thật tốt. Nhưng trong lúc ấy, không hiểu sao anh lại có chút thương tâm trong lòng.

Anh chỉ là đứa trẻ được thu dưỡng, rốt cục, một lần nữa, lại bị con ruột thay thế.

Anh chẳng còn tác dụng gì.

Quả nhiên, mọi người không ai chọn anh, không đúng sao.

Loại tâm tình u ám này bám lấy anh, Diệp Tử liền mạnh mẽ xua tan nó đi.

Mình thật là, ích kỉ quá đi.

Như vậy đã rất tốt rồi. Ừm. Rất tốt rồi.

Tương lai, cho dù có bị bắt, bị tử hình, cũng sẽ còn người chăm sóc cho mẹ.

※ ※ ※

Diệp Tử có thể cảm giác được, anh cần phải được khuây khỏa.

Không kiểm tra tin trong điện thoại, một cuối tuần nọ, anh lên một chiếc xe công cộng, ngồi vào ghế cuối, đi đến nơi anh thích nhất lúc bé. Tiếc nhất đó là, đã từng là một rừng cây um tùm, nay lại bị hủy không còn vết tích. Từng tòa từng tòa núi lớn núi nhỏ đều bị máy xúc đào hết, đồng rác đầy dưới chân núi, công nhân rộn rộn ràng ràng, giống như một con cá bị cạo hết vảy, co quắp đáng thương thoi thóp trên mặt đất.

Diệp Tử dọc theo đường núi, hai bên đều là bùn đất, thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy mấy cây đào. Người đi đường đứng đó chụp ảnh, vui mừng túm lấy cành cây, ở trước ống kính tạo ra đủ loại hình dáng mê người, sao đó tùy tiện vứt cành xuống đất.

Rõ ràng, trong trí nhớ của anh, nơi này toàn là, toàn là cây cối.

Cây du cổ thụ cao to, cây bồ kết, cây đề đèn. Anh thích leo lên thân cây, đào bới mấy tổ chim; anh thích rút tâm trúc ra, bảo mẫu từng nói dùng nó có thể nấu thuốc hạ nhiệt; anh thích thu thập mấy xác ve, bắt giữ đủ loại sinh vật, để men, hồ điệp, bọ rầy, ốc sên,... Dọc đường có rất nhiều dấu đại, mâm xôi đại, anh hái ăn, sau đó miệng sẽ biến thành màu tím, trông rất đáng sợ...

Rốt cục, Diệp Tử đi đến một chỗ chưa có bị đào bới.

Vẫn rất đẹp đẽ, như khi anh còn bé.

Một sân cỏ rộng lớn nở đầy loại hoa không biết tên, đỏ đậm, trần bì, vàng lấp lánh. Ven hồ nước, hoa đại màu tím cao ngang gối nở rộ, mang theo mùi thơm kì diệu. Cây cối cao lớn, rồi những bụi cây thấp bé xanh biếc mềm mại, từng tầng từng tầng đá lớn soi mình vào mặt hồ, chỉ khi cẩn thận quan sát, mới có thể phát hiện trong bể nước là các rong biển sinh trưởng lít nhít, dưới là các chú cá bơi lội thò ra từng bọt nước.

Diệp Tử ngồi trên sân cỏ, từng nhánh cỏ thanh mảnh lay động theo gió, thời điểm đưa tay chạm đến, anh cảm nhận được sự mát lạnh.

Anh không nhận được mà nằm xuống, dùng mu bàn tay che khuất mắt mình.

Nằm một lúc, anh hơi híp mắt lại xem trời cao.

Bầu trời mang màu chàm, từng đám mây màu trắng như được vẽ trên tranh — đủ loại hình dạng, như một đóa hoa trắng đang nở rộ. Một làn gió nhẹ nhàng thổi tới, mấy đám mây liền kéo dài thành từng vụn nhỏ, như là từ kẹo bông thành sợi tơ.

Vì có gió, hơn trăm ngàn cây lá lay động, phát sinh ra tiếng vang sà sạt.

Diệp Tử thở dài, nhẹ giọng nói: “Đi ra đi, đứng đó hoài không mệt sao?”

Thỏ vẫn lén đứng bên cạnh cây đại thụ nhìn Diệp Tử kinh ngạc đi ra, ngồi xổm bên người Diệp Tử, có chút mất tự nhiên, cố gắng nghĩ nói làm sao để không làm Diệp Tử không vui, mới có thể an ủi được đối phương.

Mà Diệp Tử chỉ hơi nghiêng người, nói ra một câu, liền nhắm hai mắt lại: “Không cần nói chuyện.”

Thỏ liền vội vàng đem hết thấy lời muốn nói nuốt lại vào miệng. Hắn ở trong gió nhẹ nhìn chăm chú gò má Diệp Tử, rồi những sợi tóc đen mất trật tự, đến đôi tai đáng yêu. Đáng đáp như vậy, bất luận nhìn ngắm bao nhiêu lần, hắn đều không chán.

Yên lòng ngủ đi, A Tử.

Bất luận anh ngủ đến tận hoàng hôn, hay ngủ thẳng đến tối khuya, hay cho dù ngủ qua ngày mới, đều không sao cả.

Em vẫn sẽ ở đây mà bồi anh.

15. Chương 15: Bất Ngờ

Hoàng hôn, mặt trời ngã về phía Tây. Sườn núi nhấp nhô ở nơi xa, bên trên rừng cây, là màu vàng trùng trùng điệp. Khắp nơi thỉnh thoảng thổi vài cơn gió lạnh, mang theo hơi lạnh tinh tế, như một tấm lụa mỏng che đậy lên thanh xuân của cô gái.

Diệp Tử tỉnh dậy, anh ngồi lên, dụi dụi con mắt: “Còn chưa đi?”

Thỏ giơ tay, Diệp Tử khẽ cau mày, hần đem cỏ dại dính trên người anh phủ xuống, lấy cánh hoa đậu trên vai anh: “Ừm. Ngủ có ngon không?”

Diệp Tử nhớ lần trước ở rạp phim, bản thân cũng dựa vào hần mà ngủ quên mất. Rõ ràng anh lớn hơn hần đến bốn tuổi, cảm giác này cứ như là hần đang chăm sóc cho anh, thật mất mặt.

Lấy điện thoại di động ra, đột nhiên nhớ đến bưu kiện của Thỏ, anh liền hỏi: “Nói cho tôi một ít chuyện về Trương Thực Nghi đi, tại sao lại muốn giết bà ấy?”

Trương Thực Nghi, chính là người Thỏ muốn anh giết, là một bà lão góa phụ.

Thỏ nhìn sóng nước lấp lánh trong hồ, nói: “Mụ ta là người hầu của mẹ em, tương đối bài xích mẹ em, cảm thấy điều kiện của mẹ không tốt, đã từng.... bán thân, tiến được vào gia tộc này cũng bởi vì mang thai. Mụ ấy cảm thấy mẹ em không xứng làm nữ chủ nhân của gia tộc này. Lúc em còn nhỏ, mụ từng cho mẹ em uống thuốc độc, chỉ bệnh xoàng mà kéo dài ngày càng trầm trọng, suýt chút nữa không qua được!”

“...”

“Sau đó phát hiện ra, cha em cũng không có trừng phạt gì mụ ấy, chỉ bắt mụ rời khỏi gia đình em. Mà em thấy vẫn chưa hả dạ. Bởi vì chất độc đó, thân thể mẹ em ngày càng kém, hiện tại ngay cả ra ngoài đi chơi cùng bạn bè cũng không thể, mỗi ngày chỉ có thể ở trong nhà, nằm ở nơi bị mọi người lãng quên, nhẩn nhẩn cha em cùng với những nữ nhân khác chơi đùa,... Tất cả những thứ này, đều là do mụ đó hại, em vẫn luôn muốn trả thù mụ.”

Diệp Tử lật xem thông tin về bà ta: “Bà ấy không phải sống gần đây sao?”

“Đúng.”

“Đi, đi tới xem thử.”

Thỏ hơi ngạc nhiên: “A Tử, anh muốn động thủ sao?”

Diệp Tử xì một tiếng: “Kẻ ngu mới động thủ. Tôi đối với mối thù này của cậu một chút hứng thú cũng không có, nhưng giờ tôi không muốn quay lại trường, nhà trọ bị hạn xúi quẩy, càng không muốn về. Coi như giết thời gian đi.”

Đúng, nếu Thỏ cho anh quyền được lựa chọn, chỉ có kẻ ngu mới chọn đi giết người.

Anh đã không còn muốn giết người.

Cũng không muốn tiếp tục nghĩ đến nó.

Dưới sắc đỏ phản chiếu của trần bì, từng đàn chim nhỏ xoay quanh bay lượn trên đỉnh đầu, lá cây vang dội sần sật, hoa dại không tên cao hơn đầu gối nở rộ tầng tầng lớp lớp.

Diệp Tử đi phía trước, Thỏ đi phía sau.

Tóc cùng tay áo đánh nhịp nhẹ nhàng.

Anh có chút trách cứ Thỏ sao mà đi chậm như vậy, rõ ràng hần mới là người biết rõ nơi sống của bà lão góa phụ kia, Diệp Tử quay đầu lại nhìn về phía Thỏ, anh muốn giục đối phương vài câu.

Nhưng mà, mới vừa nhìn về phía Thỏ, hết thấy từ ngữ trong đầu đều biến mất.

Diệp Tử lại bắt đầu đau đầu, anh hơi nhíu mày.

Sau đó anh nghe được tiếng ong ong lạnh lạnh, riu ra riu rít, riu ra riu rít, từ tai phải truyền đến.

Cách đó không xa, Thỏ trên người mặc áo sơ mi trắng tay dài, tựa hồ trong chớp mắt nhắm lại đó, bóng người của hần, cũng dần biến xa.

Hình ảnh không ngừng thay đổi xoành xoạch, như là băng đĩa cũ tín hiệu không tốt, mơ mơ hồ hồ, tiếng băng đĩa xước vang lên hỗn độn.

Đó là một bé trai khoảng chừng năm tuổi, mặc một cái quần yếm màu xanh nước biển, tất dài cùng áo sơ mi nhỏ, đứng ở chỗ xa, gương mặt tha thiết nhìn anh chăm chăm. Dưới ánh mặt trời, màu tóc nhợt nhạt của nó tung bay, giống như được dát lên một lớp vàng.

Hình ảnh dứt quãng, nó hướng phía anh bước lại gần, một bước rồi một bước.

Nó mở miệng, kêu tên của chính anh:

“A Tử.”

“A Tử.”

“Cùng em chơi đùa, có được không, A Tử.”

...

Diệp Tử bỗng nhiên nhắm mắt.

Thở cảm giác được khác thường của anh, lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Diệp Tử xoa xoa huyệt thái dương, lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Thở kéo tay anh lại, nói: “Cẩn thận một chút, phía trước là vùng nước.”

Mới vừa nhìn thấy vùng nước kia, bên tai lại vang lên tiếng ong ong, đầu đau quá. Hình ảnh vừa mới xuất hiện lúc này lại hiện lên —

“A Tử.”

“Chơi với em, có được không?”

Non nốt, là thanh âm non nốt quen thuộc, Diệp Tử đã từng nghe qua thanh âm này: “Phiền chết mất! Đừng có suốt ngày leo đẹo theo tôi!”

Vì đứng quá gần, nên bé trai bị đẩy ngã, nó lùi về sau vài bước, giày bị trượt, liền chật vật ngã vào vùng nước, nước bắn bắn lên, làm bắn quần yếm xanh dương đất tiền của nó, cùng với áo sơ mi trắng đẹp đẽ có thắt nơ.

Nó ngồi ở vùng nước bắn ấy, vô cùng đáng thương nhìn chăm chăm mình.

Mắt của nó rất lớn, lông mi nhỏ dài, như là một con búp bê tinh xảo. Mà giờ khắc này nó đột nhiên nhúu mày, khuôn mặt chau lại, miệng méo đi, cả người đều đang phát run, rất nhanh, đôi mắt đỏ ửng, nước mắt tràn mi.

Nó khóc.

Khóc đến thiên hôn địa ám, thở không ra hơi.

Vừa khóc vừa gọi: “A Tử, A Tử, A Tử...”

Giọt nước mắt của nó, ánh ra một bóng người, chính là gương mặt của anh.

Vùng nước từ từ lắng đọng lại, phản chiếu lại khung cảnh trời xanh mây trắng.

Nó ở dưới khung cảnh trời xanh mây trắng gào khóc...

Vừa khóc, vừa hét to tên của chính mình: A Tử.

...

...

“A Tử? A Tử?” Thở lắc lắc Diệp Tử, Diệp Tử mới tỉnh táo lại.

“Anh rốt cục sao vậy? Sắc mặt cũng không được tốt, hôm nay hay là về đi thôi?”

Diệp Tử sững sốt mấy giây, hình ảnh vừa xuất hiện liền trở nên mờ ảo, giống như chỉ là một giấc mộng.

Anh lắc đầu một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Đã đến chỗ mấy ngôi nhà mái bằng rồi.

Thỏ chủ động dẫn đường, đi đến trước một ngôi nhà hai tầng cửa khắc đá, ngừng lại.

Cửa sắt mở rộng, trong nhà, là một đám đàn ông đang chơi mạt chược, khí thế ngất trời. Một bà lão ngồi ở ngưỡng cửa, vùi đầu lựa đậu, một con chó nằm cạnh bà sưởi nắng, đầu lưỡi thè ra thật dài.

Bà lão ấy so với trong tưởng tượng của anh còn già hơn.

Rõ ràng chỉ mới sáu mươi tuổi, nhìn qua chẳng khác gì tám mươi mấy. Tóc trắng phau, da dẻ nhăn nheo, gầy yếu, lưng còng, mắt đeo kính thật dày.

Diệp Tử thực sự nghĩ không ra, một lão nhân sắp chết như vậy, còn cần chi phải giết bà như vậy?

Cứ như vậy để bà ấy sống, nhìn bà cũng đã đủ cực khổ rồi.

※ ※ ※

Diệp Tử hoàn toàn không dự định động thủ. Có điều, có lẽ cảnh sắc bên này đã mê hoặc anh, cho nên sau ấy, anh thường thường cơm nước trên trường xong, sẽ chạy qua đây, dưới ánh tà dương lật xem sách, ngủ một giấc, sau đó lên xe đi về nhà, kỳ thực cũng không tệ lắm.

Anh thường đụng phải bà lão đó. Trên thực tế, từ một góc độ nào đó mà nói, anh cùng bà lão ấy rất giống nhau.

Bà lão thường chống gậy, con chó cùng bà đi tới bờ sông, mãi đến tận khi mặt trời lặn sau núi. Thời điểm như vậy, anh thường ngồi cách bà lão không xa mà đọc sách, chỉ cần ngẩng đầu, liền có thể nhìn thấy bóng lưng lom khom của bà lão.

Cuộc sống của bà lão tựa hồ cũng không tốt, có một lần, bà đến đây ngồi không được bao lâu, thì có một thằng đến kéo bà đi, một bên kéo, một bên chửi, nói bà đã không còn tích sự gì, chỉ biết hưởng thụ, cái gì cũng không làm; tình cờ có người đến bắt chuyện với bà, bà sẽ rất vui mừng, đáng tiếc chính là, người kia rồi đi rất nhanh. Bởi vì bà gần như là không nghe được, cùng bà đối thoại sẽ rơi vào tình huống “ông nói gà bà nói vịt”; bà rất thích đùa trẻ cách vách, thường thường cầm quả cam đến cho nó, đứa bé đó cũng thường xuyên chơi cùng bà và con chó kia...

Nói chung, nhìn thế nào cũng thấy bà lão ấy vừa đáng thương vừa hiền lành. Thật sự rất khó tưởng tượng bà sẽ dùng độc hại người.

Bất tri bất giác, Diệp Tử cảm thấy chính mình như trở thành bạn cũ của bà lão.

Bất luận thế nào, cũng muốn cùng đối phương trò chuyện một hồi, nói về nam nhân trẻ tuổi bắt nạt bà, nói về chuyện quá khứ của bà, gia đình của Thỏ, có thể, sẽ giúp đỡ bà một chút, vân vân.

Anh ngồi bên cạnh bà lão, thân thiết đến hỏi thăm sức khỏe của bà.

Dùng phương thức rất bình thường để hỏi: “Bà bà, hôm nay khí trời không tệ lắm nhỉ.”

Anh đại khái nói với bà lão cỡ năm, sáu phút thì bà mới như vừa tỉnh giấc mà quay đầu nhìn về phía Diệp Tử, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của bà hiện lên nét nghi hoặc, sau đó, bà run run đôi tay khô héo, gỡ xuống cặp kính lão dày.

Chú chó màu nâu nhạt ở bên người bà quơ quơ đuôi, tiếp tục ngủ.

Diệp Tử thời điểm nhìn thấy đôi mắt bà lão, trái tim nặng nề.

Bà lão trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Diệp Tử, mặt đầy kinh hoảng, sau đó run rẩy duỗi ngón tay xấu xí của mình ra chỉ về phía Diệp Tử, há miệng, khô căn rống lên: “Cậu... Cậu... Cậu...”

Sau đó chống gậy đứng lên, muốn rời khỏi đây.

Nhưng mà, bà không hề rời đi, cả người bà lão ngã trên cỏ, không ngừng xoay vòng, xoay vòng, xoay vòng xuống sông...

Hoa thủy tiên mọc cao cao, con chó trên đất điên cuồng sủa.

Diệp Tử ngơ ngác nhìn hai tay của mình, không thể tin được, vừa rồi, anh thế nhưng, lại đẩy bà xuống.

Anh chạy đến, đem người kéo lên.

Thế nhưng, nước sông đã nhuộm đầy màu máu tươi, trán bà lão vừa vịn chạm vào cạnh đá sắc bén trên mặt sông, máu tươi tuôn ra, hai mắt bà lão lồi to lên, tràn đầy tơ máu, chết không nhắm mắt. Bà đã không còn hơi thở.

Trời ơi...

Rốt cục phát sinh cái gì vậy...

Tại sao...

Tại sao lại như vậy!?

Đây là bất ngờ... Cần bản là bất ngờ...

Vốn anh không hề muốn giết người, nhưng cuối cùng sao lại thành ra thế này?!!

Con chó vẫn còn đang sủa, nhưng bị Diệp Tử dùng đá ném ngắt. Anh nhanh chân rời đi, liều mạng bỏ chạy, liều mạng rời khỏi đây.

Mây đen tụ tập trên trời, sắc trời ngày càng tối, đây chính là khúc nhạc dạo trước giông bão.

Gió lạnh thổi phần phật, từng mảng lá cây xoay tròn rớt xuống, Diệp Tử cảm giác mình như rơi vào một cái bẫy, cái bẫy hình xoắn ốc, liên tục rơi xuống, sa đọa, không có điểm kết.

Không biết chạy bao lâu, có người nắm lấy anh, ngăn cản anh.

Là Thỏ.

Từng giọt từng giọt mưa trũ nặng rớt xuống, rất nhanh, mưa ào ạt xối xả tuôn xuống.

Thỏ đem Diệp Tử đẩy mạnh lên thân cây, không ngừng nói: “Bình tĩnh, A Tử, bình tĩnh!”

Diệp Tử không ngừng lắc đầu, đã hoàn toàn mất lý trí: “Tôi không phải cố ý... Tôi cũng không muốn... Tôi... Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ... Tôi chỉ là muốn nói chuyện với bà bà... Tôi...”

Thỏ không tiếp tục nói gì, hắn chỉ đem Diệp Tử ôm chặt vào trong ngực.

Nhịp tim hai người đồng nhất với nhau.

Mưa càng lúc càng lớn, tàn nhẫn nghiền ngã vạn vật thế gian, ào ào, ào ào, như muốn hủy diệt tất cả.

Thời điểm Thỏ buông Diệp Tử ra, Diệp Tử đã ngã ngồi dưới gốc cây.

Gió nhẹ đi rất nhiều, anh không nhận ra bản thân mình ngồi dưới đây từ lúc nào.

Đôi tay lạnh lẽo của Thỏ không ngừng lau gò má Diệp Tử, sau đó nhẹ nhàng nâng mặt anh lên.

Rốt cục Diệp Tử cũng nhìn về phía Thỏ.

Thỏ hoàn toàn bị nước mưa xối ướt, trông rất chật vật.

Tóc lộn xộn xòa trước trán, trên mặt, màu so với bình thường đậm hơn, là màu nâu đậm. Lông mi hắn mang theo vệt nước, môi hắn hơi tím tái, da dẻ đặc biệt trắng xám.

Tròng mắt hắn vẫn nhạt màu như cũ, giờ khắc này, con người hắn phóng to âm u như vậy, bên trong, toàn bộ là gương mặt của Diệp Tử, một khuôn mặt chật vật tương tự hắn.

Tầm mắt của hắn, đang không ngừng di chuyển xuống dưới, dừng lại một chỗ.

Môi Diệp Tử.

Tim Diệp Tử đập loạn, nuốt một ngụm nước miếng.

Ngón tay Thỏ nâng gò má Diệp Tử nắm chặt lại, hô hấp trở nên nóng rực, con người lại lớn thêm một vòng. Sau đó, hắn thăm dò hướng đến gần Diệp Tử.

Diệp Tử thế nhưng lại cảm thấy đau đầu, đầu óc choáng váng. Đặc biệt là khi anh nhìn thấy đôi mắt đối phương, liền đột nhiên nhớ đến thời điểm đứa bé rơi vào vũng nước bẩn kia, khóc lóc oa oa.

Tựa hồ có người đang cảnh cáo anh, ở trong đầu anh, nhắc nhở anh: Không được để Thỏ đến gần hơn nữa! Hắn chỉ đang muốn kéo người cùng xuống Địa Ngục mà thôi... Hắn chỉ dẫn người nảy sinh sát ý với bạn gái người, hắn chỉ dẫn người giết bà lão kia! Hắn chính là tội nhân! Hiện tại, hiện tại người còn có cơ hội để né tránh! Hắn quá nguy hiểm! Quá nguy hiểm! Vì chính người, phải cách xa hắn một chút! Rồi sau đó, phải quên hết mọi chuyện ngày hôm nay, như vậy là tốt rồi! Như vậy là được rồi!

Ngay lập tức, anh bỗng nhiên né ra, đứng lên.

Thỏ ngồi xổm trên mặt đất nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói có chút mất mát, có chút gọi cảm: “Làm sao vậy, A Tử?”

Diệp Tử cúi đầu, tóc che khuất mắt, qua một hồi lâu, anh mới nhỏ giọng nói: “Hiện tại, lần giao dịch thứ hai của chúng ta, hoàn thành rồi.”

Thỏ gật đầu.

“Sau này, đừng tới tìm tôi nữa, đừng theo tôi nữa.”

Về mặt Thỏ trong nháy mắt thay đổi, ôn nhu cùng ý loạn tình mê lúc nãy trong nháy mắt biến mất, giọng hắn trầm thấp: “Tại sao?”

“Tôi không chịu được. Cùng cậu, tôi nhất định sẽ nhớ đến Nhiếp Hải Hà đã chết, còn có... cái chết của bà lão. Cùng cậu, tôi sẽ đau đầu, còn ù tai nữa, cả người không được thoải mái... Cùng cậu, có lẽ vĩnh viễn sẽ không có cách nào rút lui, tôi không muốn như vậy, tôi nghĩ, chúng ta đều cần không gian của riêng mình, chúng ta cần tỉnh táo lại...”

Mưa tạnh, Thỏ đứng lên.

Vốn Diệp Tử nghĩ hắn sẽ nổi nóng, hoặc đánh người, hoặc gào khóc.

Nhưng, Thỏ không có.

Hắn từ trong túi lấy ra tờ một trăm đồng, nhét vào túi Diệp Tử, nói: “A Tử, chắc anh không mang theo tiền đúng không. Một lát nữa bắt taxi về phòng nhé, hiện tại không bắt được đâu. Sau khi về trường, nhất định phải ngay lập tức cởi đồ này ra, tắm nước nóng, nếu không sẽ bị cảm đó.”

Diệp Tử sững sờ: “Này, cậu có nghe tôi vừa nói gì không, sao...”

Thỏ cắt ngang lời Diệp Tử, lông mi cụp xuống run run, vẫn như cũ mỉm cười: “Nếu như đây là nguyện vọng của anh, được, không thành vấn đề.”

Nói xong, hắn liền xoay người rời đi.

Vạt áo của hắn ướt sũng, giọt nước lạnh lẽo nhỏ xuống từ trên góc áo hắn, rơi xuống cỏ, bắn lên bọt nước nhỏ bé.

Thời điểm hắn đi tới dưới đèn đường, liền quay đầu lại nhìn về phía Diệp Tử, miệng khẽ mở.

Hắn đang nói: “A Tử, tạm biệt.”

16. Chương 16: Du Lịch

Đại khái vì vận may quá tốt, lão phụ nhân chết không gợi ra bất kỳ chuyện gì, mọi người đều suy nghĩ do bà lão tự trượt chân nên té ngã mà thôi, nhân chứng duy nhất nhìn thấy sự thật, chỉ có con chó không biết nói chuyện kia thôi; liên quan đến vụ án Nhiếp Hải Hà, Diệp Tử vẫn luôn lo lắng bạn thân cùng tên bạn trai tóc vàng của Nhiếp Hải Hà sẽ nghi ngờ mình, rồi cung cấp thông tin cho cảnh sát, dù sao trước khi sự

việc xảy ra, anh cùng bọn họ cũng đã có xung đột. Nhưng mà, cái gì cũng đều không phát sinh. Tất cả đều thuận lợi đến quý dị.

Thỏ cũng tuân thủ theo lời hứa, không đến quấy rầy Diệp Tử nữa.

Chỉ là, từng chuyện trước đây, từ từ hình thành thói quen trong anh. Tỷ như, khi đi học, anh đều sẽ lơ đãng nhìn về phía cửa sau xe; tỷ như, thời điểm chơi bóng rổ trên sân, anh sẽ không nhìn được mà nhìn về phía sân khấu cao nhất; mỗi buổi sáng khi tỉnh dậy, anh đều sẽ không nhìn được mà mở hòm thư tin nhắn ra...

Mỗi khi ý thức được việc làm của mình, Diệp Tử đều sẽ tự khinh thường bản thân mình. Anh cũng biết, anh làm như vậy, cũng không phải là vì không nỡ để Thỏ đi. Một số chuyện khi xảy ra quá nhiều lần, quá nhiều lần, thì sẽ trở thành một loại quen thuộc không bỏ được.

Anh vốn tưởng rằng, theo thời gian, Thỏ, cùng với những chuyện phát sinh đều sẽ biến mất không vết tích, nhưng Diệp Tử phát hiện mình sai rồi. Thỏ không trở lại quấy rầy anh, nhưng anh dần dần cảm nhận được, đối phương có mặt ở khắp mọi nơi.

Các bạn học hay hỏi anh: “Hey? Đứa nhỏ cấp ba hồi trước hay đi cùng cậu đâu rồi? Làm sao không tới vậy?” “Ha ha người ta không cần cậu phụ đạo cho người ta, Diệp Tử chắc đau lòng lắm ha.” “Học trưởng, Jason muốn thi vào trường này của chúng ta sao?” “Nghe nói cậu nhóc ấy biết đàn dương cầm, lần hoạt động này mời nó tham gia có được không?” “Học trưởng, Jason có bạn gái sao? Anh hay đi cùng hần vậy chắc biết ha? Có thể giới thiệu cho chúng em được không?”

Gặp học muội của Thỏ, họ càng thường ở bên cạnh anh bàn luận về vấn đề của Thỏ hơn nữa:

“À, tuần trước em với bạn thân đi chơi, nhìn thấy Jason trên đường, cùng với một nữ sinh khác nha, nhìn giống Tiểu Cầm lắm!”

“A? Bọn họ lại tái hợp rồi?”

“Em em học ngay trường Jason nè, nói cậu ấy siêu được hoan nghênh luôn, mỗi ngày đều có người đưa thư... Còn nói gia cảnh cậu ấy rất tốt, cha là chủ tịch của công ty đa quốc gia, ngày đầu tiên nhập học đã có xe sang đưa đón, nhà quả thực như biệt thự hay thấy trong phim, còn có cả khuôn viên với bể bơi! Hơn nữa cậu ấy còn là con một đó!”

“Em coi như hiểu rõ vì sao mọi người thích ăn cỏ non rồi, cậu ấy là điển hình của Cao-Phú-Soái mà.”

...

Trong mấy tháng, Diệp Tử chỉ gặp được Thỏ đúng một lần. Ở trên tàu điện ngầm.

Lúc đó, Diệp Tử đang dẫn mẹ đi vườn bách thảo giải sầu, vừa vặn gặp được Thỏ. Hần vẫn mặc đồng phục học sinh như cũ, tay cầm thanh vịn, quay lưng lại với Diệp Tử đứng ở cửa, tai đeo tai nghe. Bên cạnh hần, là một nam sinh thấp hơn hần một chút, trông rất khả ái, luôn cười nói với Thỏ.

— Hừ, không phải có người khác rồi sao?

Diệp Tử trong nháy mắt cảm thấy tất cả trước đây với Thỏ, đều trở thành trò hề.

Vị này là công tử có tiền có ngoại hình, đến cùng là muốn chơi đùa gì đây? Nói gì mà thích mình yêu mình, biểu hiện si tình như vậy, kết quả vừa bị cự tuyệt liền có đối tượng mới liền? Cái dáng vẻ kiểu “Em chỉ có anh” đấy, thực ra, người yêu có đấy ra chứ gì? Ở trường học tựa hồ cũng buông thả phóng túng chứ thua kém ai?

Thật đặc sắc nhỉ, tìm mình để chơi ván game, chơi đến hứng khởi vậy luôn sao.

Cùng còn may, chưa đáp ứng hần.

Không tiếp nhận hần.

Không vui vẻ với hần.

Thời điểm Diệp Tử nghĩ đến những điểm này, đột nhiên sững sờ.

Yêu thích?!

Đùa gì vậy?!

Anh lắc lắc đầu, quyết định phải tìm bạn gái khác, nhất định phải đem Thỏ quên sạch.

※ ※ ※

Bạn gái không phải chuyện đơn giản, đặc biệt là sau khi trải qua sự kiện Nhiếp Hải Hà kia, Diệp Tử vô tình hình thành cảm giác bài xích với nữ sinh. Hơn nữa năm ba sắp đến kỳ viết luận văn, công tác cũng có rất nhiều vấn đề phải bận tâm, mãi đến tận khi nghỉ hè, Diệp Tử vẫn đọc thân như trước.

Đến thời điểm được nghỉ hè, lớp học tổ chức đi biển du ngoạn. Mọi người còn đặc biệt đi mời Khương Văn đã gần như khỏi hẳn đi cùng, hy vọng cậu ấy có thể cùng lớp đi biển tản mạn.

Tay Khương Văn cử động vẫn có chút cứng ngắc, nhưng cầm nắm đồ vật, vận động đơn giản đều không thành vấn đề. Miệng môi cậu ấy khôi phục nhanh hơn so với tưởng tượng, trước bởi vì bị cắt mất da thịt, nên trở nên khô quắt, hiện tại trải qua mấy lần chữa trị, nếu không nhìn kĩ, thì cũng sẽ không thấy được gì, ngoại trừ việc môi dưới cậu ấy có một đường dọc rõ ràng, cái này không cách nào giải phẫu hết dấu vết. Có điều mọi người vẫn luôn khen cậu ấy là minh tinh Hàn Quốc, nói môi như vậy mới gọi cảm.

Nhưng, lời mời của mọi người thất bại rồi, cha mẹ Khương Văn kiên trì dẫn cậu ấy về nhà tĩnh dưỡng, không muốn cậu ấy tham gia hoạt động. Không còn cách nào khác.

Ngày xuất phát, Diệp Tử kinh ngạc phát hiện, Thỏ thế nhưng cũng đến!

Đại khác vì quá lâu chưa thấy gương mặt Thỏ, Diệp Tử lúc nhìn thấy Thỏ, trong nháy mắt cảm thấy mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng, tim đập bịch bịch, thân thể lạnh ngắt, tựa hồ như trở về với hôm chập tối mưa tầm tã kia, anh gần như tan vỡ bị hán ôm chặt vào ngực, cả người bị xối ướt.

Diệp Tử có chút khó chịu hỏi tiểu đội trưởng: “Không phải chỉ có mỗi lớp chúng ta sao? Thế nào mà tên kia cũng có mặt ở đây?”

Rất cục hiểu rõ người Diệp Tử nói là ai, tiểu đội trưởng lăm mồm nói: “Ai da, cậu còn tính bài ngoại hả? Cậu nhìn lớp chúng ta toàn mấy đữu mê trai không, đi mời nó mấy lần, may mà nó chấp nhận đó. Tôi nói chứ, lúc trước mấy mẹ đó định kêu cậu mời, nói cậu với nó quan hệ tốt, cơ hội thành công lớn hơn, ai dè cậu vô tình từ chối mấy mẹ...”

“Quan hệ tốt lúc nào!”

“Ôi ôi ôi... Cãi nhau sao? Cậu xem, nó vẫn luôn nhìn cậu kìa.”

Diệp Tử không nhìn sang, có chút buồn bực đi lên xe.

※ ※ ※

Cũng may chuyến đi tương đối thuận lợi, vẫn có thể khiến người ta quên hết những chuyện bực dọc trong người.

Một nhóm người rủ nhau đi xuống biển xem động vật thủy sinh; ở trên bờ cát vẽ tranh đắp nhà; đồ đạc để khắp nơi; đeo bình dưỡng khí lặn xuống biển chụp ảnh; một bên ngắm mỹ nữ, một bên uống nước dừa; cười ngoác miệng, đứng dưới biển chụp hình cùng nhau; chảy nước miếng nhìn đồ ăn đang được nướng...

Mấy bạn gái thì trốn dưới dù tránh nắng chơi bài, còn đám con trai chơi dưới biển cả buổi chiều, một hai người bị phơi đến vừa đen vừa đỏ. Ngay cả Diệp tử cũng bị cháy nắng đến đen người, chỉ còn lại móng cùng với xung quanh đôi mắt là trắng. Cái này bị mọi người cười chọc quá trời, nói sau này không cần gọi anh là Diệp Tử nữa, phải gọi là gấu mèo mới đúng.

Chỉ có một nam sinh không bị cháy nắng, đó là Thỏ.

Diệp Tử vừa đi vào tránh nắng ăn đá lạnh, thì nghe mấy bạn gái thảo luận vềThỏ.

“Xem, em ấy lại đến đây, vóc người quá tốt, hơn nữa mấy bà có thấy em ấy không giống với đám con trai kia không? Căn bản là đẹp trai chết người mà còn không bị đen da, da dẻ vẫn trắng vậy nha, tui mà đứng chung một chỗ với em chắc...”

“Mấy thằng kia xấu chết mẹ, còn em ấy trông ngon bỏ bà!”

“Em có cơ bụng kia, chắc bình thường hay tập lắm nhỉ...”

Diệp Tử thật sự rất không muốn nghĩ đến Thỏ, cũng không muốn nhìn hắn, nhưng anh vẫn không kìm được nhìn sang.

Thỏ đi chân trần hướng nơi này đi đến, ánh mặt trời chiếu người hắn, sau lưng biển lại xanh thẳm như vậy, lượn sóng nhấp nhô lấp lánh sáng. Màu xanh của biển tựa hồ trộn lẫn với sắc vàng của ánh mặt trời, ánh vào trên người hắn, làn da của hắn trắng đến lóa mắt.

Hắn rút cục đi đến, cách Diệp Tử chỉ có hai bước chân. Từng giọt nước theo tóc hắn rơi xuống, theo bả vai rần chắt trượt xuống, lướt qua xương quai xanh, xuống cơ bụng....

Diệp Tử không muốn nhìn tiếp, nghiêng đầu tránh đi.

Thế nhưng, Thỏ đột nhiên hướng anh mà đi tới, càng ngày càng gần. Thậm chí một tay còn chống lên ghế dựa của Diệp Tử.

Diệp Tử sợ đến trợn to hai mắt — cách mắt anh một hai cm, chính là da dẻ căng mịn của Thỏ. Gần như thế, anh thậm chí có thể thấy được tóc gáy nhạt màu của hắn, cùng với lỗ chân lông nhỏ xíu. Cơ bụng Thỏ thật sự kiện mỹ, thuộc loại trái ba phải bốn, học sinh cấp ba giờ phát dục nhanh vậy sao? Tựa hồ chỉ cần nhìn thôi, cũng có thể cảm nhận được sức mạnh bên dưới lớp da thịt ấy.

Bóng người cao gầy của Thỏ gần như bao trùm Diệp Tử, mùi vị thuộc về riêng hắn xông vào mũi anh... Xác thực là mùi này, lần trước bị hắn công trên lưng, anh cũng ngửi thấy được mùi hương này.

Nhiều lần, Diệp Tử muốn đẩy đối phương ra.

Nhưng chuyện nảy sinh quá mức đột ngột, đầu của anh vẫn chưa thông kíp.

Nước biển, hoặc là mồ hôi theo gò má hắn chảy dọc xuống, chảy qua cái cảm cương nghị của hắn, tách một tiếng, rơi xuống ngực Diệp Tử, nóng bỏng như vậy.

Dưới khuất nhục, phần nộ cùng phản cảm của Diệp Tử, Thỏ rời đi.

Hắn nhếch khóe miệng, nói một tiếng “Cảm ơn”, sau đó vặn nắp chai nước, giữa đầu, liền tu uống ừng ực, hầu kết lên xuống chuyển động.

Sau lưng Diệp Tử vang lên giọng của tiểu đội trưởng: “Không cần cảm ơn, cứ uống nhiều vào, chúng ta mua rất nhiều.”

— Mẹ.

Nguyên lai hắn chỉ đi lấy chai nước thôi, làm gì dựa sát đến vậy... Có ý hả?

Nhưng hắn từ đầu đến cuối không hề nhìn mình a, một chút cũng không có.

Nói như vậy, chỉ là tình cờ thôi sao?

Mẹ. Thần kinh mình cũng yếu quá, hắn chỉ là đi lấy đồ thôi mà... Không cần để ý không cần để ý, quên đi quên đi.

Diệp Tử nghĩ như vậy, liền yên lòng, nằm trên ghế chợp mắt.

Rõ ràng trên bờ cát vẫn có gió, hơn nữa còn vừa mới bơi xong, phải thấy mát mới đúng, nhưng, sao anh cảm thấy mình càng ngày càng nóng vậy nè, như bị bỏ vào lò lửa vậy, mồ hôi đầm đìa.

Rút cục anh bị hun tỉnh, phát hiện thấy có một cái khăn tắm dày đem thân thể anh quấn chặt chẽ, coi anh là bánh chưng à?

Anh đem khăn tắm bỏ ra: “Ai làm hả, muốn nóng chết tôi sao?”

Mấy cô gái vẫn lo đánh bài không hiểu chuyện gì.

Diệp Tử bất lực, nằm ngủ tiếp.

Lần thứ hai tỉnh dậy, anh thể nhưng phát hiện mình đã mặc áo, bấp đầu lần thứ hai bị khăn tắm che khuất. Diệp Tử nổi điên, nhìn về phía phạm nhân duy nhất anh nghĩ đến, vừa vạm chạm ngay tầm mắt của đối phương.

Thở hơi sững sờ, sau đó trong nháy mắt quay đầu đi, tiếp tục giả vờ giả vệt uống nước, mắt nhìn ra biển, chỉ có điều tai hần đỏ ửng.

Diệp Tử: = = +

=====

17. Chương 17: Đố Kị

Có người trêu: Diệp Tử cậu diễm phúc quá đi nha, Đào Tử thật giống như rất thích cậu đó.

Còn có người bảo: Diệp Tử còn một lòng với Hải Hà. Đào Tử sợ là không có hy vọng rồi.

Đào Tử, nữ sinh hệ Trung văn, đeo cặp kính đen trên mặt. Bình thường trông cũng không có gì nổi trội, thể nhưng gỡ cặp kính mất xuống, mặc vào bộ bikini, vóc người kia quả thực khiến cho đám con trai phụt máu. Không biết có bao nhiêu nam sinh muốn dụ dỗ cô, có điều đôi mắt của cô vẫn luôn dõi theo Diệp Tử, lúc ở ven biển nướng đồ ăn cũng là cô chủ động lại bắt chuyện với Diệp Tử.

Nói thật, Diệp Tử đối với cô rất có hảo cảm. Đào Tử là nữ sinh rất đáng yêu, trước đây chưa từng cùng nam sinh nào giao du, ngay cả nói chuyện cũng ít, vì vậy khi cùng Diệp Tử trò chuyện cô hay đỏ mặt. Nữ sinh thẹn thùng như vậy, lại dám chủ động đến bắt chuyện với Diệp Tử, sau đó lại lấy dũng khí nhờ Diệp Tử dạy bơi cho mình, có thể thấy được quyết tâm của cô lớn thế nào. Chỉ tiếc trời lại mưa lất phất, nên việc dạy bơi không thành.

Ở trong phong chơi mát chườc, ồn ào náo loạn, Đào Tử tất nhiên không thể không sợ sệt. Cô là tuýp con gái tinh tế, luôn suy nghĩ cho người khác, xưa nay không hề tự cao tự đại. Đồng thời, cô cũng rất độc lập, sẽ không giống như Nhiếp Hải Hà, cảm thấy chuyện đàn ông phải trả tiền cho phụ nữ là việc đương nhiên. Diệp Tử mua cho cô một chai nước, cô sẽ lập tức mua lại cho anh đồ hải sản...

Một cô gái tốt đẹp như thế đặt trước mặt, Diệp Tử làm sao có thể không động lòng được cơ chứ.

Chỉ mất hai ngày, bọn họ liền thân quen đối phương.

Tối ngày thứ ba, khí trời mát mẻ. Một nhóm người đi dạo dọc biển tìm mấy hàng quán mua sắm, mua đặc sản về. Chợ nhỏ trông cổ kính, có khắc những đá lan, giăng đèn kết hoa, làm cho người ta có cảm giác như trở về với thời cổ đại.

Diệp Tử, Đào Tử đi trước mọi người, Đào Tử một thân quần dài màu da cam phóng khoáng, trông từ đằng sau rất xinh đẹp.

Thở đi phía sau, bên cạnh hần có mấy nữ sinh.

Các cô gái một bên tán nhảm dự định của mình với Thỏ, một bên gửi tin nhắn cho Đào Tử, không ngừng cổ vũ cho cô. Quả nhiên, Đào Tử thỉnh thoảng quay đầu lại nháy mắt, thời điểm Diệp Tử gọi cô đi nhanh một chút, cô rút cục chạy đến ôm lấy cánh tay Diệp Tử.

“A a, thành công rồi!” Các cô gái vui mừng hoan hô, tự nhiên mà hướng về phía Thỏ, “Đúng không Jason! Quả nhiên là nơi thích nhất để yêu đương mà! Chị nhìn thấy hâm mộ quá!”

“Jason, em cũng mau tìm bạn gái đi. Ở ven biển ân ái ái, thật tốt.”

Thỏ mỉm cười, không lên tiếng.

Đột nhiên, hắn dừng bước. Một quán bán mặt nạ hấp dẫn sự chú ý của hắn. Những chiếc mặt nạ treo trên chiếc màn sẫm màu đủ loại màu sắc, hình thù kỳ quái. Có vẽ mặt (những nhân vật trong hí khúc), có động vật, có nhân vật phim hoạt hình, có quái vật, đỏ, trắng, hoa, sặc sỡ, trông rất nổi bật.

Hắn không kìm lòng được gỡ xuống một cái mặt nạ, đeo lên —

Vừa đi vào trong cửa hàng, Diệp Tử liền nhìn thấy một người mang mặt nạ.

Đào Tử vui vẻ đi vào nhìn ngắm mấy chiếc mặt nạ, còn Diệp Tử cả người đứng yên không nhúc nhích, như là bị trúng phép thuật của Thổ.

Đó là một chiếc mặt nạ hình con thỏ đơn giản, lỗ tai thật dài, đen thui, hai mắt thật to, râu thật dài, mặt tròn tròn... Rõ ràng là khuôn mặt phổ thông như vậy, nhưng Diệp Tử lại cảm thấy đau đầu khó chịu. Anh lùi lại mấy bước, dùng sức đè huyết thái dương.

Đau đớn vặn xoắn, tựa hồ mọi thứ xung quanh đều biến hóa.

Đó là một buổi tối, ở trong hẻm nhỏ đen kịt.

Một bé trai đứng trước mặt mình, tay nhỏ cầm một cái hoa đèn, pháo hoa bốc cháy xì xì, rực rỡ cực kỳ.

“A Tử, anh có thích pháo hoa không? Cùng em đốt pháo hoa, có được không?”

Pháo hoa tắt, hoa đèn rơi xuống mặt đất. Hẻm nhỏ lại trở về với không khí âm u lạnh lẽo.

Đứa trẻ vẫn bám lấy không buông anh, nó cố gắng đeo một chiếc mặt nạ Thổ, giọng nói run run: “A Tử... Anh thích thỏ nhất đúng không... Anh xem... Em... Em đã biến thành Thổ rồi nè... Anh. Vậy, đừng chán ghét em có được không... Cùng em chơi đùa nhé, được không A Tử?”

...

Diệp Tử bỗng nhiên hoàn hồn, Thổ đưa tay, gỡ mặt nạ xuống, liền rời khỏi, đi thoáng qua người Diệp Tử.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Đứa trẻ lúc nãy, là Thổ sao?

Lẽ nào thật sự trước đây, anh đã cùng hắn nhận thức? Những hình ảnh này, bao gồm cả cảnh mình đẩy đứa trẻ vào vũng nước, chính là Thổ sao? Tất cả những thứ này, đều là hồi ức gợi về sao?

Diệp Tử đột nhiên nhớ tới, Thổ quả thực đã từng nửa đùa nửa thật nói, hắn đã sớm biết mình. Điều có thể chứng minh điểm này, đó chính là hắn biết số điện thoại của mình, ở trong đám đông có thể nhận ra mình... Không phải do năng lực nhận biết của hắn cao siêu, mà do, hắn vốn đã biết hình dáng của mình.

Như vậy, đến cùng mình cùng hắn có quan hệ gì? Đã từng xảy ra chuyện gì với hắn? Những cái này có thể giải thích cho chấp niệm khác thường của Thổ sao?

Anh muốn tìm Thổ hỏi cho rõ ràng, nhưng lại không thấy người đâu.

Sau đó Diệp Tử bị mọi người kéo đi mua sắm, lại trở về bão biển, ở trong lều chơi cờ tỉ phú. Có lẽ mọi người muốn cho Diệp Tử cùng Đào Tử không gian, nên không lâu sau, liền kéo nhau đi ra ngoài ăn đồ nướng uống bia. Nói cách khác, giờ trong lều chỉ còn lại hai người Diệp Tử cùng Đào Tử.

Đào Tử rõ ràng rất hồi hộp, cô ngồi đối diện Diệp Tử, lấp bắp nói cho Diệp Tử nghe chuyện ngày hôm nay, nói về mấy vỏ sò đẹp đẻ, hay những ngôi sao lớn trên bầu trời, rồi cá mập dưới biển, vân vân. Mà Diệp Tử lại mất tập trung. Trên thực tế anh bây giờ trong đầu chỉ có chuyện về Thổ, vừa nghi hoặc vừa buồn bực.

“Vì vậy, vì vậy... Diệp Tử... Học Trưởng...”

Đào Tử đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng về Diệp Tử, làm Diệp Tử sợ hết hồn. Đồ uống trong tay lay động, anh hỏi: “Ừm, làm sao?”

Gò má Đào Tử ửng đỏ, môi khê mở: “Học trưởng... Em... Em...”

Cô nỗ lực nửa ngày, cũng không nói ra được một chữ. Nhưng Diệp Tử gần như đoán được điều cô muốn nói. Anh lẽ ra nên cao hứng, một cô gái ôn nhu đáng yêu như vậy thích anh, lại còn chủ động như thế, anh

nên lập tức đồng ý mới phải. Nhưng Diệp Tử cảm thấy cả người không được thoải mái, sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Anh thậm chí còn thỉnh thoảng nhớ lại cảnh tượng vô số lần anh muốn quên đi — âm ỉ huyền não, tiếng nhạc duy mỹ lại đáng sợ, máu tươi tràn đầy, sinh mệnh khô kiệt.

Diệp Tử khẽ cau mày, đang nghĩ nên làm sao để từ chối đối phương một cách uyển chuyển khéo léo nhất.

Đào Tử lại bỗng nhiên đứng dậy, hướng về phía Diệp Tử. Cô nhát gan như thế, vậy mà dám hôn môi Diệp Tử!

Trong nháy mắt này, Diệp Tử mất đi phản ứng.

Thế nhưng, động tác của cô bất động. Một cánh tay lạnh lẽo, trắng xám bắt lấy bờ vai cô.

Đào Tử thét nhỏ một tiếng, cả người đều đỏ bừng. Cô liếc nhìn Diệp Tử với Thỏ, tương đối lúng túng vò vò tóc.

Thỏ bình tĩnh nhìn cô, mỉm cười: “Thật không tiện, tôi đến tìm học trưởng có chút việc.”

“Vậy thì... Vậy thì tôi đi ngủ trước đây...” Đào Tử nói xong, liền chạy ra khỏi lều vải.

Sau đó, trong lều hoàn toàn rơi vào tĩnh mịch. Bên ngoài mọi người ăn uống vui vẻ, cùng với âm thanh của sóng biển hợp thành.

“Chuyện gì?” Diệp Tử trầm mặc hồi lâu, mới lên tiếng hỏi.

Thỏ ngồi đối diện Diệp Tử, vẻ mặt nhu hòa: “Đào Tử, anh thấy thế nào?”

Diệp Tử cảm thấy Thỏ quả thực chẳng ra sao, đột nhiên đi hỏi vấn đề này, nhưng anh vẫn trả lời: “Rất tốt, rất đáng yêu, rất chu đáo, vóc người cũng không tệ.”

Sau một khắc, cái bàn nhỏ hoàn toàn bị lật đổ, toàn bộ bài đều văng trên cát.

Cổ áo Diệp Tử bị nắm lấy, đối diện với mặt Thỏ. Gần sát như vậy, anh mới phát hiện vẻ mặt Thỏ có bao nhiêu đáng sợ. Đôi mắt kia trợn thật lớn, hoàn toàn đỏ sẫm, trong mắt toàn là tia máu. Trên trán gân xanh tuôn ra, hần vẫn đang lắc lắc đầu.... Nhìn thấy dáng vẻ Thỏ phần nộ như vậy, quả thực không khác gì so với ma quỷ.

“Con mẹ nó cậu đến cùng...” Diệp Tử có chút sợ sệt, nhưng nhiều hơn là tức giận.

Thỏ cắt ngang Diệp Tử, âm thanh khá trầm, gần như mất tiếng: “Không nên ép em... A Tử. Em chưa muốn, chưa muốn giết cô ta đâu.”

“Cái gì?”

Về khung bố trên mặt Thỏ biến mất, quả thực hần trở mặt rất nhanh, trong khoảnh khắc, hần nở nụ cười, cười đến sồn tóc gáy: “Ha ha... ha ha... Một cô gái đáng yêu như thế, nếu như chết đi, sẽ như thế nào đây, trên mặt, sẽ có biểu hiện gì nhỉ? A Tử, anh thì sẽ thế nào? Anh sẽ hoảng sợ? Anh sẽ sợ sao?”

“Cậu rốt cục xảy ra chuyện gì?”

“Ha ha ha ha... Anh biết không... Em có bao nhiêu chán ghét ả? ả dựa vào cái gì mà có thể quần lấy tay anh, dựa vào cái gì mà có thể đến gần anh, có thể nói chuyện với anh, hả? ả mới biết anh mấy ngày? Anh đã động tâm với ả sao? Vậy còn em thì sao, tại sao em lại không được hả? Tại sao lại cự tuyệt em? Bởi vì em là đàn ông, còn ả là con gái? Bởi vì ả mặc quần dài trông đẹp đẽ? Bởi vì ả đỏ mặt trông dễ thương? Vậy thì, nếu ả không có da mặt, không có hai chân, không có tóc dài, thì sẽ thế nào đây? Thì sẽ thế nào đây? Thì sẽ thế nào đây??? Nếu như thế, anh sẽ chọn em chứ?!!!”

“Cậu điên rồi!!!” Diệp Tử giãy giụa.

Nhưng sau một khắc, anh bị Thỏ đẩy ngã trên cát, cả người Thỏ đều đè lên. Gió biển thổi cửa lều rút xuống, đèn trần tắt, toàn bộ lều vải một màu đen kịt, đưa tay không thấy năm ngón.

Trong bóng tối, tiếng thở dốc của Thỏ rất nặng, hơi thở nóng bỏng của hần dâng trào trên mặt Diệp Tử, có thể thấy, hần đang ở rất gần, rất gần anh: “Đúng đấy, em điên rồi. Em đã sớm điên rồi. Có trời mới biết

em nhần nhin cực khổ biết bao, em muốn đem anh nhốt trong lồng sắt, hi vọng anh chỉ nhìn mỗi em, chỉ nói chuyện với mình em...”

“ ... ”

Tâm tình Thổ từ từ bình ổn lại, hần nói: “A Tử à. Nếu anh không muốn Đào Tử chết, cũng được, cho em hôn một cái đi.”

“Đừng vọng tưởng.”

Nửa phút sau, Thổ không hề lên tiếng.

Khoảng tĩnh mịch khủng bố này, Diệp Tử gần như có chút hối hận chính mình lại đi từ chối hần, làm cho Đào Tử rơi vào thế nguy hiểm.

Có một giọt chất lỏng nóng rực rơi xuống cổ Diệp Tử, một giọt rồi một giọt, hết thấy tức giận của Diệp Tử đều bị dập tắt. Rõ ràng là anh bị hần uy hiếp, bây giờ lại cảm thấy khá ngượng ngùng. Khó mà tránh khỏi, anh lại một lần nữa nghĩ đến đứa trẻ ngã trong vũng nước gào khóc kia, đứa trẻ cầm pháo hoa, đứa trẻ mang mặt nạ thổ.

Giọng nói của Thổ lần thứ hai vang lên, mang theo chút âm mũi: “Ha ha, giỡn thôi. Em sẽ không giết Đào Tử đâu, anh yên tâm đi. Em không muốn nhìn thấy dáng vẻ thương tâm của anh, em sẽ không ngốc đến mức để một người chẳng liên quan phá hoại mối quan hệ của chúng ta. Aizz, em làm sao lại quên mất, anh vốn chán ghét em, anh căn bản không muốn gặp lại em đâu nhĩ. Anh muốn em cút đi, ừ, em lập tức đi liền đây A Tử.”

Nói xong, hơi thở của hần biến mất.

Tiếp đó, lều vải bị lôi kéo, Thổ rời đi.

Diệp Tử có chút mờ mịt dùng tay động vào chất lỏng trên cổ, sau đó, đột nhiên đứng lên, chui ra lều vải, nhanh chân chạy về phía trước.

Đám người đang ăn đồ nướng uống bia nhìn thấy Diệp Tử, kinh ngạc hỏi: “Đào Tử đâu? Cậu không phải nên cùng cô ấy một chỗ sao?” “Cậu đang tìm ai? Chẳng lẽ dọa Đào Tử chạy mất rồi? Phải từng bước từng bước một mà làm, sao mà vội vã thế chứ...”

Diệp Tử không hé răng, anh dựa vào trục gác hướng về phía biển mà chạy.

Quả nhiên, Thổ đang đi dọc biển, một bước đi lưu lại một vết chân. Ánh trăng mờ lung soi xuống bóng lưng hần, hải âu chao lượn trên trời đêm, có lẽ là chim bay về tổ.

Diệp Tử thở hổn hển: “Cậu đứng lại đó cho tôi!”

Thổ không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước. Đây là lần đầu tiên hần không nhìn Diệp Tử. Trước đây chỉ cần Thổ nghe thấy giọng nói của Diệp Tử, tuyệt đối sẽ như bé ngoan mà chạy tới, như chú chó chờ được chủ gọi đến thưởng xoa xoa đầu.

Diệp Tử rống lớn: “Cậu nói rõ cho tôi, chúng ta trước đây đã từng xảy ra chuyện gì? Cậu đến cùng là làm sao, tại sao lại có loại chấp nhất như vậy chứ? Hôm nay thời điểm nhìn thấy cậu đeo cái mặt nạ thổ đó, tôi liền nhớ đến một chút chuyện, chúng ta hồi nhỏ có nhận thức nhau sao? Đây! Cậu có nghe tôi nói không?? Đến cùng là xảy ra chuyện gì hả?”

Gió đêm gào thét tấp vào mặt bọn họ.

Thổ rốt cục dừng bước, giọng nói khản đặc: “Diệp Tử, anh biết anh đang làm gì sao? Nếu anh đối với em không có cảm giác, thì đừng có đến quấy em, cũng đừng có hiểu kỳ với những chuyện nhảm chán kia, ngược lại, dẫu sao thì, anh vẫn sẽ như cũ bảo em cút đi, không phải sao. Nói thật, em hiện tại không muốn nhìn thấy mặt anh.”

Ngoại trừ lần đầu tiên gặp gỡ, đây là lần đầu hần gọi đầy đủ họ tên Diệp Tử.

Lần đầu tiên hần nói “Hiện tại em không muốn nhìn thấy mặt anh.”

Diệp Tử cảm thấy cực kì sốt ruột, cực kỳ nóng lòng.

Anh thậm chí thấy ngực rất khó chịu, câu nói này làm cho anh còn khó chịu hơn ban nãy. Khí nóng trong lòng bốc lên mặt, ngay cả ngón tay cũng khẽ run.

Diệp Tử cũng không hiểu bản thân bị làm sao, anh chỉ dựa theo bản năng mà cố chấp rống lên hỏi: “Tôi con mẹ nó quần cậu có muốn hay không muốn thấy tôi? Đừng có dài dòng, đêm nay cậu nhất định phải nói cho tôi biết –“

Diệp Tử còn chưa nói hết, Thỏ đột nhiên xoay người lại.

Hắn tàn nhẫn giữ cằm Diệp Tử, nâng lên, hôn mạnh xuống.

18. Chương 18: Lời Tỏ Tình

Gió biển gào thét, từng cơn sóng liên tiếp không ngừng nghỉ công kích vào bờ.

Mà nụ hôn của Thỏ, giống như sóng biển vậy. Dày đặc, hung ác, mang theo tính chiếm hữu cực kỳ mãnh liệt, khiến cho người ta như nghẹt thở.

Ngón tay của hắn từ dưới cằm Diệp Tử lần lần trượt đến sau gáy anh. Hắn dùng sức khống chế gáy Diệp Tử, nghiêng đầu hôn môi anh, tựa hồ muốn đem toàn bộ không khí trong khoang miệng anh cướp sạch hết, tựa hồ muốn từ trong miệng anh, lưu lại dấu ấn nóng bỏng của hắn.

Đáng lẽ Diệp Tử phải cho Thỏ một đấm.

Nhưng, anh lại không làm.

Anh sẽ không có cảm giác, anh nhất định sẽ không rung động.

Nhưng thực ra, trong chớp mắt bị Thỏ hôn, bao nhiêu buồn phiền, phẫn nộ trong lòng ngực anh đều tan biến, mặt khác có một loại kích động kêu gào trong thân thể anh, anh chưa bao giờ có cảm giác như vậy. Cảm giác xa lạ này, làm anh có chút hoảng sợ, nhưng lại mang theo quen thuộc khó hiểu.

Anh hoảng sợ phát hiện, đối với nụ hôn của Thỏ, anh thế nhưng lại có loại xúc động quyến luyến đến tận xương tủy.

Loại quyến luyến này làm cho anh không có cách nào phản kháng, không cách nào chạy trốn, hoặc nói, bản năng của anh không cho phép anh chạy trốn.

Thỏ đem anh đẩy đến trên tảng đá ngầm cứng rắn, vùi đầu hôn môi anh, liên tiếp không dứt.

Thỉnh thoảng, lý trí kéo Diệp Tử trở lại, anh sẽ cố tách ra, nhưng môi Thỏ nhất định sẽ truy đuổi đến cùng, không lâu sau, môi lưỡi hắn lại dây dưa quấn quýt với anh.

Diệp Tử đôi lúc không tự giác được đáp lại chính là lời động viên rõ ràng nhất với Thỏ. Dần dần, động tác cuồng dã ban đầu của Thỏ chuyển thành ôn nhu dịu dàng, cực kỳ ôn nhu dịu dàng, như đang hôn một loại gốm sứ dễ vỡ nào đó.

Ánh trắng đỏ xuống, sợi tóc nhạt màu của Thỏ từ bên tai trượt xuống, gần như chuyển thành màu trắng. Long mi hắn gần trong gang tấc, rung động nhẹ nhàng, như cánh bướm khẽ run run.

Bất tri bất giác, Diệp Tử cả người vô lực ngã ngửa trên tảng đá ngầm, còn Thỏ ngồi trước mặt anh, nâng mặt anh lên, hôn xuống, hôn đến không biết mệt mỏi.

...

Cuối cùng, Diệp Tử không hề hỏi được gì.

Đến khi trở lại khách sạn, đã quá 12 giờ 30, anh rất mệt, cực kỳ mệt, rất nhanh đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Anh mơ thấy một giấc mơ.

Đó là một buổi chiều hoàng hôn, anh thấy mình đang đi dạo trên bờ cát.

Thỏ đi chân trần đứng phía trước, tầm mắt chìm sâu vào nước biển đỏ sẫm. Hàng ngàn con chim hải âu bay lượn lơ, vô biên vô hạn, trần bì sóng lượn dập dờn. Cảnh sắc như vậy, giống như đang được một cây bút họa lại trên tranh sơn dầu.

“A Tử, anh có nghe thấy không?” Giọng nói của Thỏ truyền đến, “Biển lớn ngoài kia đang gọi tên chúng ta, hãy đến đây đi, đến đây đi, đến đây đi.”

“ ... ”

Thỏ quay đầu lại, ôn nhu nhìn Diệp Tử, hướng về phía anh chìa tay ra. Đường nét của hắn đã hoàn toàn bị tà dương nhuộm đỏ: “Đến đây đi, A Tử. Chúng ta cứ nắm tay nhau như này, hướng về biển xa mà bước đi, từng bước một, giống như được ai đó vậy gọi nhé.”

“A Tử, anh biết không? Nhân loại sẽ chỉ tồn tại ngắn ngủi trong mấy chục thập niên mục nát, còn thiên nhiên, vẫn luôn dài lâu như thế, gần như là trường tồn vĩnh hằng. Cứ để chúng ta trở thành một phần của thiên nhiên, hòa hợp với nó có được không, nếu như vậy, chúng ta sẽ có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nhau.”

“Tất cả sẽ chấm dứt trong chớp mắt, sau đó chúng ta có thể trở nên bất tử.”

...

...

Sau khi Diệp Tử tỉnh lại, anh không còn nhớ rõ nội dung giấc mộng ấy là gì.

Chưa tới nửa phút, anh liền nhớ đến nụ hôn đêm hôm qua, cả người lập tức đỏ ửng.

Trời ạ, thật không thể tin được. Đến cũng đã xảy ra chuyện gì? Thỏ là thằng nhóc nhỏ hơn anh đến bốn, năm tuổi lận đó! Anh thế mà không phản kháng, không từ chối, không đánh hắn.... Tối hôm qua, bọn họ lại... Hôn ít nhất nửa giờ?!

Diệp Tử ép buộc bản thân phải quên đi chuyện tối hôm qua, thế nhưng, thời điểm anh soi gương rửa mặt, đôi môi sưng đỏ kia lại nhắc nhở anh; thời điểm anh ngậy người, sẽ không tự chủ được mà rờ lên môi, sau đó như bị điện giật mà lập tức rút tay lại; người khác nói chuyện anh cũng mất tập trung, chỉ cần vô ý chút thôi sẽ lại nhớ đến chuyện tối hôm qua.

Diệp Tử cố ý tránh né Thỏ, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng Thỏ, anh sẽ lập tức rời đi.

Anh cảm giác mình có gì đó không đúng, lý trí nói cho anh biết, mấy ngày nay chỉ cần tạm thời rời xa Thỏ, anh liền có thể khôi phục lại bình thường. Anh cũng từng nghĩ đến chuyện dùng Đào Tử để phân tán sự chú ý của mình, nhưng nghĩ đến lời nói của Thỏ, anh quả thực đau đầu! Vì an toàn của người khác, anh tốt hơn hết là không nên đến quá gần người ta thì hơn.

Vốn đã thuận lợi tách khỏi Thỏ được nửa ngày, đến tối, Diệp Tử vẫn bắt gặp hắn.

Hết cách rồi, một đám người đang cùng nhau chơi đùa, Diệp Tử không thể không tham gia.

Trò chơi lần này là game mà các cô gái thích nhất, người thua phải dùng “phương thức lãng mạn nhất” để hướng về một người bày tỏ. Liên quan đến cái “lãng mạn nhất” này, kỳ thực quy tắc rất lỏng lẻo, cho nên khi thực hiện cũng không khó. Có nam sinh tiện tay lượm được vỏ ốc biển, cứ thế đưa cho đối phương kèm theo câu “Anh thích em”, liền đại công cáo thành (việc lớn đã thành).

Đương nhiên trò chơi này càng chơi càng lộn xộn, tiểu đội trưởng đại nhân (là con gái), trực tiếp đánh gục Đào Tử, ở trên má cô hôn một cái, rồi tỏ tình. Bức ảnh hai người nhanh chóng bị lan truyền lên forum trường, phỏng chừng không lâu nữa lên báo nóng cũng nên.

Chẳng mấy chốc, Thỏ thua trận.

Ngay cả mấy cô gái đang chơi cầu gần đó cũng chạy đến vây quanh, mọi người một mặt chờ mong, xem thử hắn sẽ tỏ tình với người nào đây.

Vả lại, cho dù chỉ là một trò chơi, nhưng nếu như được một anh chàng đẹp trai như vậy tỏ tình, tuyệt đối là điểm phúc nha, nếu được ghi âm, chắc chắn có cái để nghe suốt một tuần. Còn nếu được quay lại, chỉ sợ sẽ liếm màn hình đến một tháng mất.

Diệp Tử thật sự muốn rời khỏi đây.

Anh theo bản năng cảm thấy Thỏ sẽ hướng về anh tỏ tình.

Anh sợ Thỏ làm vậy lắm!

Anh sẽ thấy khá khó chịu, cộng thêm xấu hổ... Thực ra, anh căm ghét bản thân thế nhưng lại có chút chờ mong với chuyện này!

Thỏ mỉm cười hỏi mọi người: “Các người muốn nhìn thấy kiểu tỏ tình thế nào?”

Các cô gái cấp tóc nhón nháo: “Ừm... Đừng giống với lúc này, muốn... Đặc biệt đặc biệt lãng mạn, tao nhã...” “Này mấy cô không nên làm khó người ta à nha.” “Thật buồn nôn vào!” “Đặc biệt buồn nôn luôn...” “Mấy người yêu cầu nhiều quá, nghe lời của tui, chỉ cần làm người cảm động là được.” “Tôi thấy cái của cô là cái khó nhất đó...”

Thỏ hơi suy tư một chút, nói: “Tôi khá đơn giản, chỉ đọc một bài thơ thôi.”

“Thơ hả? Được lắm được lắm, của nước nào? Anh hay Trung?”

“Thơ Pháp.”

“Cậu còn có thể đọc thơ Pháp sao... Có thể đọc một lần tiếng Pháp, xong đọc lại tiếng Trung được không?”

“Được.”

Rất cục, âm thanh huyền ảo biến mất, Thỏ bắt đầu đọc.

Thỏ rỏ mắt, môi khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng ngâm:

“Sur toutes les pages lues

Sur toutes les pages blanches

Pierre sang papier ou cendre

J'écris ton nom

...”

Tuy rằng họ nghe không hiểu tiếng Pháp, thế nhưng giọng đọc của hắn thật sự rất dễ nghe. Phi thường trong vắt, nhu thuận, từ từ chậm rãi đọc. Sau khi đọc xong tiếng Pháp, một đám người nghe rõ ràng không hiểu, nhưng vẫn hưng phấn hoan hô, đến khi bọn họ nghe tiếng Trung, thì lại im lặng phăng phắc.

“Trên những trang đã đọc

Trên những trang trắng tinh

Đá xanh, máu đỏ, tàn tro bụi

Ta viết tên em

Trên những vầng son sáng ảnh hình

Chiến bào cung kiếm thuở đao binh

Vương miện ngôi tôn triều đại cũ

Ta viết tên em

Trên vụn ngôi nhà ta tan hoang

Trên muôn hải đăng sập, sóng tràn

Trên bức thành sâu lòng ta đó

Ta viết tên em

Trên xa vắng không ước thêm

Trên quạnh hiu trần trụi

Trên bậc thềm cái chết

Ta viết tên em”

Đọc đến đây, Thỏ chậm rãi ngẩng đầu, yên lặng nhìn chăm chú Diệp Tử. Đôi mắt nhạt màu của hắn lấp lánh, tim Diệp Tử đập thành thịch. Anh muốn lập tức trốn đi, nhưng căn bản anh không nhúc nhích nổi, thật ra, anh muốn nghe tiếp, anh muốn vĩnh viễn được như thế này, nghe hắn đọc...

Thỏ tiếp tục, giọng đọc thoáng lên cao, rồi dần dần chậm chậm, bình thản:

“Và bằng uy lực của tên người

Ta giành lấy nguồn sức sống mới

Sinh tử của ta là vì em

Thấm thiết gọi vang tên của người

A, Tử.”

Sau khi bài thơ kết thúc, mọi người yên tĩnh trong mười mấy giây, rồi mới bùng nổ “wow wow” hô to, các nữ sinh kích động la hét. Diệp Tử không biết đến cùng bọn họ đang phấn khích vì cái gì, anh không tài nào nghĩ nổi hai chữ cuối cùng kia sẽ tạo nên hiệu ứng như thế nào, anh đứng dậy, rời khỏi.

Rõ ràng trời đang là buổi tối, nhưng anh như đang đi dưới ánh nắng mặt trời chói chang.

Cả người đều tỏa nhiệt, đầu óc trống rỗng.

Anh đang cố kìm nén một số tâm tình. Nhưng chút tâm tình này lại không cách nào khống chế nổi, không biết vì sao. Anh xấu hổ nhưng lại vui sướng, e ngại nhưng cũng mong chờ. Từng dòng máu đang cuộn cuộn sục sôi trong anh, tế bào tựa hồ cũng bành trướng, thần kinh rít cục giãn nở — dường như đoạn tình cảm như này, là thứ anh đợi từ rất lâu trước đây.

Đi vào phòng, ngồi trên giường, anh vô tình dùng tay xoa xoa gò má một hồi.

Sau đó kinh ngạc phát hiện, anh thế nhưng đã rơi lệ đầy mặt.

Quả thực chẳng hiểu vì sao!

Anh mở ti vi, tùy tiện chuyển vài kênh, sau đó tắt đi.

Mới vừa mở điện thoại lên, hòm thư tin nhắn liền vang lên không ngừng, toàn bộ đều là tin nhắn của Thỏ. Đây hòm thư. Hơn nữa còn mới được gửi đây, mỗi hai, ba phút lại gửi một tin.

Tiện tay ném điện thoại qua một bên, Diệp Tử tự nói với mình phải bình tĩnh, anh không ngừng nhắc nhở bản thân, Thỏ là đàn ông, hơn nữa còn là một kẻ diên tượng đối nguy hiểm, tuyệt đối không được giao lưu với hắn, không được bỏ xuống phòng tuyến, không được tiếp nhận hắn, không được ôm ấp những tâm tình kỳ quái kia.

Bỗng nhiên, cửa bị mở ra.

Anh thuận miệng nói một câu: “Tiểu Trịnh, về rồi đấy à.”

Ở cùng phòng khách sạn với anh là cậu em họ Trịnh.

Thế nhưng đối phương không hề lên tiếng, chỉ có cảm giác từng bước từng bước chân hướng về đây, rất nhẹ.

Như nhận thức được điều gì, anh quay lại nhìn, hai mắt bỗng trợn to: “Cậu... Cậu làm gì...”

“Em cùng Trịnh ca đổi phòng.”

“Đổi trở lại!”

Thỏ không nói gì, chỉ là vẫn như cũ hướng về phía anh: “Anh không xem tin nhắn em gửi tới sao?”

“...”

“Em tổng cộng gọi cho anh mười lăm cuộc điện thoại, gửi sáu mươi tin nhắn. Tại sao lại không nhìn? Tại sao lại muốn rời khỏi em? Bởi vì không muốn nghe em tỏ tình? Không thích em hôn? Cảm thấy buồn nôn sao? Khó chịu sao? Quả nhiên, anh đang nghĩ, Đào Tử vẫn tốt hơn chứ gì?” Giọng nói của Thỏ vẫn rất ôn nhu, nhưng vấn đề hần đề cập lại rất sắc bén, hùng hổ dọa người, hai mắt ẩn kín mù mịt, không thấy rõ vẻ mặt. Qua hồi lâu, chỉ nghe thấy giọng hần tiếp tục vang lên: “A Tử, phải làm sao, em phải làm sao anh mới chịu ở cạnh em đây? Mới chịu chọn em đây? Hả?”

“Cậu đừng đến đây!” Diệp Tử cau mày.

“Đừng đến đây?” Thỏ đột nhiên nở nụ cười.

Sau một khắc, Thỏ đem Diệp Tử đẩy ngã lên giường. Màn giường rung động, bên ngoài cửa sổ chính là âm thanh rì rào của sóng biển cùng với tiếng chim.

Hai mắt Thỏ sâu thẳm, hỏi: “Anh có biết lúc này khi em vừa vào, anh đang nhìn chỗ nào không?”

“Chỗ nào?”

Thỏ dùng ngón trỏ nhẹ nhàng nhấn lên môi anh, nói: “Chỗ này.”

Diệp Tử lập tức đỏ mặt, anh nhìn lảng sang chỗ khác: “Đừng đùa.”

“Rất thoải mái đúng không, cùng em hôn môi ấy.”

“Làm sao có thể!” Diệp Tử vươn mình muốn ngồi dậy, nhưng tay anh vì bị Thỏ giữ lại, nên sau một khắc, đã chuyển thành tư thế anh ngồi trên người Thỏ.

Ánh sáng lọt lạt chiếu vào Thỏ nằm trên ga giường màu trắng tinh, lộ ra cái trán trơn bóng của hần.

Khoảng cách hai người gần đến vậy, trong khoảnh khắc này, lý trí Diệp Tử gần như biến mất.

Ánh mắt của anh gần như là vô thức di chuyển đến môi của đối phương.

Môi Thỏ rất mỏng, nhạt màu, vành môi tương đối đẹp.

Nhưng dù có đẹp hơn nữa thì cũng là đàn ông!

Diệp Tử vừa định chống người ngồi dậy, khóe miệng Thỏ nhếch lên.

Cổ áo của anh bị kéo lại...

Lần này, Diệp Tử không giãy giụa, không né tránh, thậm chí sau khi hôn năm phút đồng hồ, anh còn chuyển qua thể chủ động.

Chỉ vì khi hôn, Thỏ nhẹ nhàng gọi tên anh.

Giữa hai làn môi, tiếng thở dốc đan xen, từng âm thanh nóng bỏng phát ra, bài thơ ban nãy tựa hồ lại vang vọng bên tai anh, lặp đi lặp lại, đem hết thấy lo lắng cùng buồn bực trong lòng anh đều tan biến.

“Và bằng uy lực của tên người

Ta giành lại nguồn sức sống mới

Sinh tử của ta là vì em

Thấm thiết gọi vang tên của người”

19. Chương 19: Ma Quỷ

“Trước đây, chúng ta có loại quan hệ gì?”

“Chúng ta từ nhỏ đã nhận thức nhau. Anh lớn hơn em năm tuổi, là một anh trai đáng tin cậy, em luôn luôn muốn được chơi đùa cùng anh.”

“Tại sao trong ấn tượng của tôi, đều là cảnh cậu khóc?”

“À, bởi vì anh không muốn chơi với em.”

“Tôi đối với cậu không tốt?”

“Không, anh đối với em rất tốt. Năm ấy em sáu tuổi, ở trên núi bị lạc đường, rồi còn bị gió bão, em cứ tưởng mình sẽ bỏ mạng ở đấy. Là anh đến cứu em, A Tử.”

“Tôi hình như có chút ấn tượng... Mà, cậu nói cậu yêu tôi, bắt đầu từ khi nào?”

“Em từ nhỏ đã yêu anh, nhưng, em thật đau lòng, anh thế nhưng lại quên mất em.”

“Chuyện hồi nhỏ ai mà nhớ rõ chứ...”

“Không sao, một ngày nào đó anh sẽ nhớ, em tin vậy.”

“Thật không...”

...

Trò chuyện đứt quãng, giống như một giấc mộng.

Diệp Tử cảm giác mình đã mơ một giấc mộng dài.

Khi thì duy mỹ mà từ tốn, khi thì võ vụn nhanh chóng, như màn ảnh đang tua thật nhanh trước mắt. Sau vách tường lạnh lẽo dày nặng, là hắc ám bao trùm lên ánh sáng. Một lớn một nhỏ hai bóng người chạy trốn dưới bóng cây loang lổ. Nơi đó có tiếng nước róc rách, từng trận âm thanh xào xạc, đàn bướm uyển chuyển bay, cùng với những đóa hoa rực rỡ... Ánh mặt trời vẫn luôn ấm áp như vậy, lấp lánh như giọt sương mai, cứ như thể đang phản chiếu cả thế giới.

Mới vừa mở mắt ra, Diệp Tử liền nhìn thấy một gương mặt đang kề sát.

Thỏ nằm quay về phía anh ngủ say, lông mi nhỏ dài, những cọng lông mi bên trái áp sát vuốt ve gối nằm. Ánh nắng nhân nhật từ cửa sổ lách qua khe hở chiếu xuống, soi sáng sợi tóc hắc cùng với khuôn mặt. Sợi tóc dài nhỏ mềm mại mang theo ánh vàng nhật, da dễ tương đối trắng nõn, phẳng phát sức sống thanh xuân, môi khẽ nhếch.

Diệp Tử vừa nhìn đến môi Thỏ, cả người liền nóng lên. Cảm xúc hôn môi vẫn còn đọng lại trên môi anh, anh không nhịn được mím mím môi lại.

Tựa hồ cảm giác được động tĩnh của Diệp Tử, Thỏ hơi động dậy người.

Diệp Tử sợ hết hồn, lập tức chống người lên, hành động này triệt để đánh thức Thỏ. Thỏ mở mắt ra mơ màng màng nhìn về phía Diệp Tử. Ánh mắt quá mức hồn nhiên như thế, cộng thêm vẻ lười nhác khiến cho Thỏ trông như một con mèo vừa mới thức giấc.

Miệng Diệp Tử giật giật, nhưng vẫn lúng túng không biết nên nói gì.

Thỏ nở nụ cười, hắc đưa tay, nhẹ nhàng xoa xoa bên tai Diệp Tử, sau đó bàn tay hơi dùng sức, thừa dịp Diệp Tử cúi đầu chớp mắt, ở trên trán anh lưu lại một nụ hôn:

“A Tử, chào buổi sáng.”

“...Sớm.”

Diệp Tử nói xong, lập tức tránh thoát.

Tối qua dĩ nhiên anh mặc nguyên đồ, nằm cạnh Thỏ ngủ. Tuy rằng chuyện gì cũng đều không phát sinh, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy quanh thân không dễ chịu. Cho dù thời điểm đi ăn sáng cùng bạn, hay lúc ngồi lên xe lửa đi về, dù Thỏ không hề ngồi cạnh ghế anh, nhưng anh vẫn như cũ có cảm giác khó chịu —

Anh còn nhớ rõ, tối hôm qua Thỏ làm sao không chế gáy anh, nghiêng đầu hôn môi anh;

Anh còn nhớ rõ chính mình như thế nào đặt Thỏ lên gối, cúi người hôn môi hắn;

Anh còn nhớ rõ hai người liên tiếp thở dốc, còn nhớ Thỏ trong lúc hôn môi phát ra tiếng cười khàn khàn, còn nhớ bàn tay Thỏ xoa xoa trên sống lưng anh, loại cảm xúc này thật khiến người ta run rẩy...

Anh chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

“Không được suy nghĩ bậy bạ!” Anh như tự nói với bản thân.

Cuối cùng anh chuyển sự tập trung sang câu chuyện của mấy người bạn, nhưng không lâu sau, anh lại thất thần, không nhận được ngẩng đầu, xem vị trí ngồi của Thỏ. Thời điểm cả đám đánh bài, thật vất vả anh mới không suy nghĩ lung tung nữa, kết quả lại bị tiểu đội trưởng phán một câu, triệt để làm tâm Diệp Tử bấn loạn.

Tiểu đội trưởng kinh ngạc chỉ vào gáy Diệp Tử: “Diệp Tử! Cậu sao lại có dấu ô mai này?”

“Ô mai?”

Một đám thanh niên gian xảo lập tức nở nụ cười, ngay cả mấy cô gái ngồi ở chỗ khác cũng kích động, ở bên kia nói vọng sang: “Cái gì? Ô mai ấy hả? Hickey thì có! Diệp Tử có hickey sao? Tụi tui muốn xem!”

Diệp Tử lập tức che sau gáy mình, anh đang hồi tưởng lại.

Đêm hôm qua, Thỏ từ phía sau ôm anh thật chặt chìm vào giấc ngủ.

Thỏ từ tai Diệp Tử chéch lên dần dần thả xuống những nụ hôn vụn vặt, cuối cùng dừng lại trên gáy anh. Môi hắn nóng ẩm, ướt át, nhiều lần ra sức liếm duyên da thịt nơi đây, khiến lòng người run rẩy...

“Bị muỗi cắn thôi mà!” Diệp Tử giải thích.

“Có phải là... A... Là hickey đúng không? Là ai làm? Thành thật khai báo mau, Đào Tử sao?”

“Có phải Jason không... Hôm qua chẳng phải cậu nhóc ấy mới tỏ tình sao?”

“Thật là khôi hài nha.... Diệp Tử chúng ta thay đổi khẩu vị rồi!”

Nhưng vào lúc này, điện thoại Diệp Tử đột nhiên vang lên.

Diệp Tử không hề liếc mắt nhìn, liền bắt máy, “Alo” một tiếng.

Âm thanh ôn nhu, mềm dịu quen thuộc vang lên: “A Tử, trưa nay muốn ăn gì, em mua cho anh.”

Diệp Tử sững sốt một chút, có chút khô khốc nói: “Không cần.”

Thỏ có chút lo lắng, “Sao vậy? Không ngon miệng sao? Tâm tình không tốt?”

“Không.”

Đám người bên cạnh còn đang găm ú, thanh âm lớn đến mức lọt vào đầu kia của Thỏ. Diệp Tử lúng túng đến độ muốn tự tử ngay lập tức, lại nghe giọng Thỏ vang lên: “À, bọn họ đang thảo luận dấu hôn trên gáy anh sao?”

“...”

Giọng Thỏ từ từ trầm thấp, nghe cực kỳ gợi cảm. Giống như môi hắn đang kề sát vào tai Diệp Tử, phả hơi thở nóng bỏng vào gò má anh: “Trực tiếp nói cho bọn họ biết, là dấu hôn của em, không phải tốt rồi sao?”

“Chớ có nói hươu nói vượn.”

“Làm sao lại đột nhiên lãnh đạm như vậy? Rõ ràng...” Giọng Thỏ bỗng chuyển thành âm thanh trong trẻo, thể nhưng, mỗi câu mỗi chữ đều rõ ràng: “Đêm, qua, là, do, anh, chủ, động.”

Diệp Tử dứt khoát tắt máy, ném đến ghế ngồi.

Đám rừng rú kia hỏi anh làm sao vậy, anh chỉ lắc đầu, nhưng cả khuôn mặt lại đỏ ửng, đặc biệt là lỗ tai, đỏ đến mức muốn nhô ra máu.

Trong khoảnh khắc lúc này, anh vậy mà lại sinh ra một loại ảo giác.

Dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều biến mất, Thỏ đang từ phía sau ôm lấy anh, nghiêng đầu hôn lên sau gáy anh, giống như tối qua vậy, đầu tiên là nhẹ nhàng ;iếm hôn, sau đó, đột nhiên mút mạnh...

※ ※ ※

Từ sau lần đầu tiên hôn môi, Diệp Tử cảm giác như mình gặp ma.

Mỗi lần ngồi ngáy người, anh lại không nhận được mà nhớ đến nụ hôn kia; nhìn thấy cảnh hôn môi, anh ngay lập tức nhớ đến Thỏ; thậm chí lúc nằm mơ, hầu như mỗi giấc mơ, ít nhiều đều sẽ xuất hiện bóng dáng của Thỏ.

Có giấc mơ, sau khi choàng tỉnh anh quả thực đỏ tới tận mang tai.

Trong mơ anh lại chủ động đến thế, chủ động đến mức khiến người ta xấu hổ. Trong mơ bọn họ còn dùng phương thức không tưởng nổi động chạm đối phương, những động tác đó, dù có nghĩ anh cũng chưa từng nghĩ đến, cảm thấy đây là chuyện cực kỳ dơ bẩn.

Trên thực tế có rất nhiều buổi sáng, sau khi tỉnh lại anh phát hiện ga giường bị mình làm bẩn, đối tượng trong mơ thế nhưng lại là thằng nhóc kém anh năm tuổi, anh có cảm giác mình sắp phát điên rồi — Phải biết rằng, anh đã từng xem thường đồng tính luyến ái. Anh xưa nay đều cảm thấy mấy người đồng tính luyến ái là sinh vật kì dị, nữ nhân vừa sạch sẽ vừa mềm mại, còn nam nhân vừa trắng kiện lại cứng ngắc, một người trưởng thành yêu một người phụ nữ là chuyện đương nhiên, còn nếu thích một người đàn ông khác, quả thực giống như là cầu động dục tìm cầu động dục, thật quái dị!

Nhưng mà, có trời mới biết anh càng ngày càng trở nên quái dị, đều là lỗi của Thỏ!

Anh từng thử mỗi ngày đều không xem qua tin nhắn của Thỏ, từ chối điện thoại của hắn, cho số hắn vào black list, cố ý rời xa hắn.

Trên thực tế, lúc Diệp Tử cả tuần không nhìn tin nhắn Thỏ, Thỏ liền tự mình đến dưới lầu Diệp Tử đợi anh cả một buổi chiều, Diệp Tử vẫn như cũ không nhìn hắn. Kỳ nghỉ hè chỉ còn lại một tháng, Thỏ không còn xuất hiện, đương nhiên, điều này làm cho lòng Diệp Tử xảy ra biến hóa lớn —

Đầu tiên là ác cảm, sau đó là vui mừng, kế tiếp là thấy được giải thoát, rồi thất vọng, sang hối hận, rồi lại thất vọng, hậm hực, lo lắng, thống khổ... Tuần hoàn vô hạn.

Sau khi khai giảng, Diệp tử trở thành sinh viên năm tư.

Anh bắt đầu nghênh đón tân sinh viên, kiểm tư liệu, đi học nghe giảng, làm CV, tìm việc làm.

Cuộc sống của anh trở nên phong phú, từ từ có chút thông suốt. Ngẫm lại cũng nhận ra, Thỏ đã lên 12. Lớp 12 khẳng định rất bận, bận như thế, đương nhiên sẽ không có nhiều thời gian để quan tâm đến chuyện của anh. Hơn nữa, hai người hôn cũng đã hôn qua, chắc Thỏ cảm thấy ván bài này đã thành công, cho nên không muốn chơi tiếp nữa... À, hay là, hắn có bạn gái mới? Anh làm sao có thể quên cơ chứ? Quảng thời gian trước đồng học có nói, Thỏ đang cùng Tiểu Cẩm giao du...

Diệp Tử lần thứ hai cảm thấy vui mừng, cũng may chưa có làm gì với hắn! Cũng còn may chưa có tiếp cận hắn... Ở một phương diện khác, Diệp Tử lại tương đối phiền chán bản thân, sao lại giống như thiếu nữ, đa sầu đa cảm, hoài nghi cái này hoài nghi cái kia... Thực tiện (hèn hạ) mà, rõ ràng muốn cách xa đối phương, đến khi người ta không còn cùng mình liên hệ, chính mình lại thành như vậy...

Sau khi khai giảng một tuần, Diệp Tử ở lại trường làm tổng vệ sinh.

Một bên lau sàn, một bên ngăn người, cửa lớp học bỗng mở ra, đứng đó là một bóng dáng quen thuộc.

Là Thỏ.

Trên người hắn vẫn mặc đồng phục học sinh kiểu tây âu thẳng thớm sẫm màu như cũ, đeo một cái ba lô đen, tỉ lệ khiến người ta ngoảnh đầu lại cao đến kinh người.

Diệp Tử có thể cảm giác được rõ ràng trái tim mình đột nhiên nặng trĩu, sau đó bắt đầu đập kịch liệt, nảy mạnh lên, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực anh.... Đập nhanh như vậy, kịch liệt như vậy.

Có ngốc đến mấy, anh cũng biết mình đang xảy ra chuyện gì.

Không sai, anh thích Thỏ.

Nhưng anh không bước qua.

Anh đem cây lau nhà đưa cho học đệ, xoay người rời đi.

Anh có thể cảm giác được Thỏ đang đuổi theo.

Vì vậy anh chạy càng nhanh, càng lúc càng thấy buồn bực.

“A Tử!”

Thỏ ở phía sau gọi tên anh.

Diệp Tử không quay đầu lại, chỉ không ngừng chạy lên lầu, sau đó bước nhanh vào một hành lang.

Thỏ nắm lấy tay anh: “A Tử, anh làm sao không để ý đến em?”

Diệp Tử hất hăn ra, thấp giọng nói: “Làm sao vậy anh bạn nhỏ? Quá tẻ nhạt nên đến tìm tôi chơi à? Có điều tiếc quá, tôi không có nhiều thời gian rảnh như vậy.”

Thỏ lập tức giải thích: “Không phải em không muốn đến tìm anh... A Tử, khoảng thời gian này vừa mới khai giảng, cho nên đặc biệt bận, hơn nữa anh hình như còn đang giận em, cho nên em...”

“Có phải hôn rồi, cho nên trò chơi giữa chúng ta liền kết thúc?” Diệp Tử xoay đầu lại, đột nhiên hỏi.

Về mặt Thỏ vô cùng nghi hoặc: “Chơi gì cơ?”

“Đây chính là cái cậu gọi là yêu thích? Tôi không để ý cậu, cậu liền không đến sao? Rõ ràng là cậu đến quấy rầy tôi, là cậu làm cho tôi trở nên kì quái!”

“... A Tử?”

“Cậu tên khốn này!”

Diệp Tử gầm nhẹ một tiếng, đem Thỏ kéo vào trong một phòng học, đóng cửa phòng lại.

Thỏ còn chưa kịp phản ứng, Diệp Tử đã đẩy hắn lên cửa, có chút cứng ngắt dùng hai tay kéo vạt áo của hắn xuống, nghiêng đầu thô bạo hôn lên môi hắn.

20. Chương 20: Luân Hãm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Động tác của Diệp Tử chỉ đơn thuần là chạm môi. Anh vụng về chạm mạnh môi Thỏ, vừa đau mà còn gượng gạo.

Nụ hôn của anh, trong nháy mắt liền kết thúc.

Anh lui ra, định rời khỏi. Nhưng ngay lập tức, Thỏ dùng hai tay nâng gò má anh lên, nghiêng đầu mạnh mẽ hôn xuống. Lần này, Thỏ tựa hồ so với lần đầu tiên còn cuồng nhiệt hơn — dày đặc như những trận mưa mùa hè, liên miên không dứt xâm chiếm vào khoang miệng Diệp Tử. Đầu lưỡi hắn cạy mở hàm Diệp Tử ra, nút lấy đầu lưỡi anh, liếm từng chút lên hàm trên. Môi lưỡi hắn như mang theo dòng điện, mỗi khi

hôn liếm đến đầu, nơi đó liền run rẩy, trở nên nóng bỏng; hấn làm cho Diệp Tử như hóa thành vũng nước, không lâu sau, anh choáng váng đầu óc, cả người như nhũn ra, liên tục thở dốc.

Không được mấy phút, Diệp Tử đem Thỏ đẩy ra — Có người đến!

Con người Thỏ đã muốn tan rã liền chuyển thành trạng thái bất mãn. Hấn tàn nhẫn liếm một cái lên môi Diệp Tử, nhẹ nhàng cắn xuống môi dưới anh, hài lòng nhìn môi dưới anh chuyển trắng mới thả ra, đôi môi lại trở nên hồng nhuận như ban đầu, vừa hồng vừa sưng, lúc này hấn mới chịu tạm dừng trận mưa hôn này.

Diệp Tử dùng mu bàn tay chùi chùi môi, nhìn về phía cửa, suy nghĩ lý do, chờ những người kia sắp tiến vào trong phòng học, Thỏ một phát bắt lấy tay Diệp Tử, kéo anh đi trốn dưới gầm bàn.

Phòng này là phòng thiết bị, nên bàn đều có màu xám bạc. Bàn chính bị Thỏ xê dịch vị trí, nó khá cao, không gian phía dưới vừa vặn có thể chứa được hai người bọn họ. Chỉ cần những người kia không đi ra phía sau xem xét, thì sẽ không cách nào phát hiện bọn họ.

Cửa bị mở ra. Là tiếng nói của mấy học đệ.

“Ồ? Tao tưởng có người chứ.”

“Bên này cũng phải quét hả?”

“Tao thấy không dơ mấy, cứ lau sạch mấy cái cửa trắng là được.”

“Ừ, lau sạch chỗ trên bục giảng là được, còn cửa đóng lại liền không sao.”

Bọn họ nói xong, thì bắt đầu quét tước, phát ra âm thanh xì xào, cộc cạch.

Diệp Tử vẫn cúi đầu, ngồi trong góc bàn. Thỏ ngồi đối diện anh.

“A Tử.” Thỏ gọi nhỏ.

Diệp Tử không để ý đến hấn, đầu càng ngày càng cúi thấp, sau đó trực tiếp chôn luôn trong đầu gối.

“Sao vậy? Xấu hổ sao?” Thỏ trêu ghẹo.

Diệp Tử vẫn không chú ý đến hấn, Thỏ khó khăn chồm người lên, hướng về phía anh. Vóc người hấn vốn thuộc dạng cao gầy, trốn trong cái không gian chật hẹp này đúng là làm khó hấn.

Thỏ đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa tai Diệp Tử, nói: “Ngẩng đầu lên được không, em muốn nhìn anh.”

Diệp Tử né tránh, vẫn bất động như trước.

“Em muốn nhìn anh chút thôi mà.”

Thỏ nói như vậy, liền nghiêng đầu, ở bên tai Diệp Tử lưu lại một nụ hôn.

Đúng như dự đoán, Diệp Tử giống như bị điện giật, trong nháy mắt dựng đứng người, mở to hai mắt nhìn về phía Thỏ.

Cả người Thỏ choáng váng, vẻ mặt như vậy, hấn tưởng chỉ có thể nhìn thấy trong mơ...

Giờ khắc này, một vài vệt nắng vàng óng ánh soi chiếu lên gương mặt Diệp Tử, hai mắt anh ướt ướt, khóe mắt còn vương vệt nước. Gò má anh đỏ ửng, môi nở rộ như hoa đào, mềm mại, ướt át, hơi sưng đỏ.

Thỏ có chút thất thần nhìn chăm chú, nhẹ giọng nói: “A Tử, vẻ mặt này của anh không được để cho người thứ ba thấy, hiểu không?”

“...”

“Nếu có kẻ khác thấy được, em tuyệt đối sẽ băm thây hấn.”

“... Cậu đang nói gì vậy.. Rõ ràng chính cậu cũng cùng những người khác...”

“Trong mắt em chỉ chứa anh.”

Mấy người học đệ đang siêng năng chăm chú quét dọn, bọn họ không hề biết rằng, ngay ở vị trí thứ hai từ dưới lên bên phải, có hai người đang nồng nhiệt hôn nhau.

Một nam sinh tóc đen ngồi ở góc, nắm nhẹ lấy đồng phục của nam sinh khác, há mồm mặc người kia hôn. Nam sinh mặc đồng phục quỳ trước mặt nam sinh tóc đen, ngón tay lấn vào trong mái tóc đen mềm của người kia, tham lam hôn cắn anh.

Sai khi quét dọn xong xuôi, bọn họ đóng cửa sổ lại, kéo rèm che, rồi rời đi, mà hai người ngồi trong góc tối vẫn còn đang tiếp tục hôn môi.

Trong phòng học yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng nút môi, tiếng thở dốc, khiến cho máu nóng trong người sục sôi.

Trước đây Diệp Tử không biết, thì ra anh có thể cùng người khác hôn môi lâu như vậy, chỉ là một nụ hôn mà thôi, thế nhưng lại mang đến cho anh nhiều khoái cảm như vậy, có thể làm cho anh luân hãm sâu như vậy...

...

Cuối cùng khi bọn họ ra khỏi lớp học, màn đêm đã buông xuống. Dưới căn tin đã sớm hết đồ ăn, không thể làm gì khác hơn ngoài việc đi ra ngoài ăn vặt.

Hai người một trước một sau đi, tình cảnh này quá mức quen thuộc.

Thỏ đã từng như vậy đi phía sau Diệp Tử, nói câu “Em muốn theo đuổi anh”, sau đó ở chân cầu vượt bị Diệp Tử hất một bịch cháo đậu xanh. Còn hiện tại, tuy hai người đều không hề lên tiếng, nhưng trong lòng đều rõ, đối phương sẽ không bỏ mình.

Đi đi một hồi, đột nhiên nhìn thấy bóng người quen quen.

Diệp Tử kinh ngạc hướng người ấy đi tới, cao hứng gọi: “Khương Văn! Cậu về nhà hả? Sao chả báo với tôi một tiếng?”

Khương Văn cười: “Tháng sau mới về, hôm nay chỉ đến đây bàn bạc thủ tục thôi, định mấy ngày nữa mới nói cho cậu biết.”

“Gần đây thế nào? Sắc mặt cậu cũng không tệ lắm nhỉ? Khó khăn lắm mới trở về được, tôi mời cậu ăn cơm ha?”

“Một mình cậu?”

“Không, còn anh bạn nhỏ nữa.”

Nói rồi Diệp Tử kéo Thỏ qua, “Cậu nếu không ngại, hôm nay ba người chúng ta cùng đi ăn đi.”

Khương Văn cùng Diệp Tử cao gần bằng nhau, cho nên Thỏ cao hơn cậu nửa cái đầu.

Thỏ đứng trước mặt Khương Văn, không hề cúi đầu. Ánh mắt từ đôi mắt nhạt màu kia của hắn trượt xuống, con ngươi đẹp đẽ hơi nheo lại, lông mi nhỏ dài dưới bóng đêm càng thêm âm u.

Mà Khương Văn vừa cười cười nói nói lúc này, khi tầm mắt chuyển sang gương mặt Thỏ, sắc mặt lập tức biến đổi. Chỉ thấy hai mắt cậu trừng lớn, ấn đường biến đen, môi trắng bệch. Tựa hồ mới vừa từ Địa Ngục đau đớn trở về, mồ hôi lạnh nổi đầy trên lưng cậu.

Thỏ mỉm cười: “Học trưởng, đã lâu không gặp.”

Khương Văn xoa xoa huyệt thái dương của mình, lui lại vài bước.

“Sao vậy? Không thoải mái?” Diệp Tử lo lắng.

Khương Văn lắc đầu, nhưng cậu sau đó liền im bật, động tác cứng ngắc.

Lâu sau, lúc Thỏ đi sang quán khác mua đồ ăn cho Diệp Tử, Khương Văn do dự nửa ngày, rốt cục mới nói khẽ với Diệp Tử: “Diệp Tử, cậu tin tôi không?”

“Cậu đang nói nhằm gì vậy? Cậu là anh em tốt của tôi, không tin cậu thì tin ai?”

Khương Văn mặt đầy lo lắng, xoắn xuýt nửa buổi mới mở miệng: “Đừng chung sống một chỗ với tên kia... Quá nguy hiểm... Đôi mắt hắn quá mức đặc biệt, cho nên vừa nhìn tôi liền nhận ra... Hắn... Hắn chính là...”

“... Cái gì?”

Khương Văn đột nhiên nín bật, ly cầm trong tay run rẩy, đồ uống chảy xuống đất.

Bởi vì người vừa rồi còn đang ở quán khác mua đồ ăn cho Diệp Tử, giờ khắc này lại đứng sau lưng anh, mỉm cười nhìn Khương Văn.

Đây căn bản không phải là đang cười — Người này híp mắt lại, trong mắt không có chút ý cười nào, không có chút thiện ý nào, chỉ có ngạo mạn cùng tàn độc. Hắn lại đứng sừng sững sau lưng Diệp Tử như rắn hổ mang chiếm lấy con mồi, uy hiếp, tiêu diệt hết tất cả những người bên cạnh con mồi.

Khương Văn có lẽ cả đời này cũng không quên được đôi mắt tàn khốc của tên biến thái kia, lúc trước khi cắt môi cậu, nướng da thịt cậu, kẻ đó cũng dùng đôi mắt như vậy nhìn cậu... Gần như là phản ứng bản năng, cậu không cách nào không chế nổi, nước tiểu chảy ra, nhỏ xuống mặt đất, nóng rực, xấu hổ.

“Đang nói gì vậy?” Thỏ mở miệng, ôn hòa hỏi.

Khương Văn lập tức nhảy lên, đầu từng trận choáng váng, tùy tiện lấy một cái cốc, cậu bỏ chạy khỏi đây, chỉ để lại một băng ghế ẩm ướt.

※ ※ ※

Diệp Tử cũng không phải đũa ngọc, kỳ thực anh có thể đoán ra Khương Văn muốn ám chỉ cái gì. Anh biết Khương Văn đang cảnh cáo anh, cảnh cáo anh rời xa Thỏ kẻ nguy hiểm này. Anh biết Thỏ là người điên, là tên tội phạm giết người không chớp mắt, anh biết Thỏ đang kéo anh vào trong vũng bùn, trên thực tế, lý trí anh đã hò hét trăm ngàn lần với anh... Nhưng, không có tác dụng.

Tình yêu khiến người ta trở nên ngu ngốc, trở nên mù quáng. Diệp Tử cảm thấy anh bị tình cảm che kín mắt rồi.

Quan hệ của anh với Thỏ phát triển nhanh như gió, dần dần, anh quên mất phương diện dọa người của Thỏ, đem Thỏ thành một học sinh cấp ba bình thường: Một người sâu sắc, sẽ khóc sẽ cười, ý muốn chiếm hữu mãnh liệt, thích ăn giấm chua, nói chuyện thì buồn nôn, lâu lâu lại phát ngốc, là đứa trẻ thích làm nũng.

Nói đến làm nũng, đây là phát hiện gần đây của Diệp Tử.

Skill làm nũng 1: Cầu xoa xoa đầu.

Thỏ đặc biệt thích được Diệp Tử xoa xoa đầu, nhất là lúc học thêm. Mỗi lần hắn thành công giải được một bộ đề, liền sẽ chủ động đem đầu đến trước mặt Thỏ, giống như em chó lớn đang ngoắt ngoắt đuôi cầu được chủ nhân xoa xoa đầu.

Skill 2: Cạ cạ.

Thỏ mỗi lần đều thần không biết quỷ không hay xuất hiện sau lưng Diệp Tử, ôm lấy anh, dùng bên mặt cạ vào đầu anh, sau gáy với tai anh. Mỗi khi Diệp Tử ngồi trước bộ đàn dương cầm đen tuyền hình tam giác kia, thử đánh vài nốt bảy hạ, Thỏ đều sẽ ngồi ở phía sau ôm lấy anh. Lúc Diệp Tử chau mày không biết làm sao đàn tiếp, Thỏ sẽ phủ lên tay anh, ở trên ngón tay ấn ra những giai điệu trong lòng hắn.

Đương nhiên, hai skill làm nũng này của hắn, hiệu quả cũng không tồi, cũng dễ mài ra lửa. Thường thường bọn họ sẽ không biết mệt mỏi, không biết thời gian mà hôn nhau. Sau khi hôn xong, trong mắt hai người đều sẽ trở nên mơ mơ màng màng, liên tục thở dốc, thân thể nóng rực.

Thế nhưng, dù cho hai người đều ngủ cùng nhau, Thỏ vẫn chưa làm đến bước cuối cùng.

Ban đầu Diệp Tử cảm thấy như vậy cũng không tệ, nhưng dù sao anh cũng là một người đàn ông trưởng thành, đương nhiên sẽ có nhu cầu của bản thân. Luôn bị khiêu khích đến nóng người như vậy, kết quả lại đột ngột ngừng lại, lâu dần, Diệp Tử cũng sẽ cảm thấy buồn bực. Có trời mới biết, đến tối anh mơ thấy bao nhiêu giấc mộng đáng xấu hổ, lại còn vì chuyện này mà lên đọc bao nhiêu trang web...

Lại vào một buổi tối ngủ tại nhà Thỏ.

Qua 11 giờ đêm, Diệp Tử tắm xong liền nằm lên giường giả vờ ngủ.

Đại khái đến khoảng 11 giờ 30, Thỏ đi vào phòng, giống như thường ngày, ở trên trán Diệp Tử ấn xuống một nụ hôn, sau đó chui vào chăn quay lưng lại với Diệp Tử ngủ.

Diệp Tử trong bóng tối nhìn chằm chằm sống lưng hắn, thấy rất khó chịu.

Mấy phút sau, Diệp Tử từ từ đến gần Thỏ, sau đó đưa tay ra, từ phía sau ôm lấy hắn.

Thân thể Thỏ rõ ràng cứng đờ trong phút chốc, đặc biệt vào lúc Diệp Tử ác ý cọ cọ một hồi, hô hấp Thỏ liền biến trầm.

Qua mười phút sau, Thỏ cẩn thận từng li từng tí đem tay Diệp Tử buông ra, rời khỏi giường.

Diệp Tử đương nhiên biết hắn muốn đi nơi nào.

Thực ra, từ khi hai người bọn họ ngủ chung, mỗi tối Thỏ đều sẽ đi vào nhà vệ sinh một chuyến. Hắn có lẽ cho rằng Diệp Tử đã ngủ rồi, nhưng thật ra anh vẫn còn tỉnh táo, vẫn vểnh tai lên nghe ngóng tình hình. Vì vậy Diệp Tử có thể nghe thấy từ trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng thở dốc, như có như không.

Thỏ đứng dậy, đang chuẩn bị rời đi, tay đột nhiên bị bắt lấy.

Hắn quay đầu lại, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy, A Tử?”

Diệp Tử cúi đầu, thấp giọng nói: “Cậu lại muốn đi nhà vệ sinh tự giải quyết đến lúc nào hả, quý nhất gan.”

Thỏ sững sờ hồi lâu, nửa quỳ trên giường, nâng mặt Diệp Tử lên, thăm dò hỏi: “Ý anh là, em có thể cùng anh làm sao?”

“Tôi nói không thể lúc nào?”

Giọng Thỏ trong nháy mắt biến thành trầm thấp khàn khàn: “Anh có biết anh đang nói gì không A Tử? Một khi làm rồi, liền tuyệt đối không thể quay đầu lại nữa. Một khi làm rồi, anh cả đời này đều là người của em, ngoại trừ em ra, tất thấy những kẻ dám cả gan giành anh với em, tất thấy chướng ngại vật chắn đường chúng ta, em đều sẽ...”

Thỏ còn chưa nói hết, đã bị Diệp Tử cắt ngang.

Dục vọng là thứ mù quáng, như một tấm vải đen, che kín mắt Diệp Tử.

Diệp Tử thở nhẹ nói: “Đừng nói nhảm...”

Trong bóng tối, Thỏ đột nhiên đem Diệp Tử đè xuống giường, cúi đầu hung mãnh hôn môi anh, gặm cắn anh. Giống như con mãnh thú trong rừng rậm.

Diệp Tử ôm vai Thỏ từ phía sau, không kìm lòng được đáp lại hắn.

Dục vọng mãnh liệt hóa thành mùi hương thoang thoảng trong căn phòng, bào mòn tất cả. Cánh hoa khô héo lướt qua bàn gỗ rơi xuống, phát sinh ra tiếng động rất nhỏ. Nhưng chú bướm nhỏ bé bị mê hoặc bay về phía ánh đèn rực rỡ, ngay lúc chạm đến quang sáng chói lòa ấy, từng con rơi rụng, rơi rụng, rớt xuống địa ngục.

21. Chương 21: Cực Lạc

Quần áo, chăn đệm, áo ngủ ngổn ngang trượt xuống thảm đen trên sàn, hơi lạnh từ điều hòa bay ra, ánh sáng phát ra từ đèn bàn, thoảng thấp sáng hình ảnh hai người quấn quýt tứ chi. Bàn tay nóng rực của Thỏ từ bên hông Diệp Tử lướt đi lên, hắn hôn liếm hàm dưới Diệp Tử, chuyển xuống hầu kết anh, rồi xương quai xanh, sau đó lưu luyến quên đường về vệt tròn, gặm cắn đầu nhũ trước ngực Diệp Tử. Một bên gặm cắn, một bên kéo quần lót Diệp Tử xuống, ma sát hạ thân anh. Từ xưa đến nay chưa từng có ai kích thích thân thể Diệp Tử như vậy, đầu nhũ nhột nhột của anh nhanh chóng biến hồng, như hạt lựu chín đỏ, càng ngày càng cứng. Thỏ dùng sức nhào nặn ***g ngực anh, nắn đầu nhũ anh, ma sát nó đến nhô ra, loại cảm giác khiến người ta xấu hổ này, thực sự rất kích thích. Thân thể Diệp Tử run run, môi

hé mở, không ngừng thở dốc. Khi Thỏ đưa tay ma sát môi anh, hầu như là theo bản năng, anh liền đem ngón tay Thỏ mút vào, liếm lấy. Tiếng thở dốc của Thỏ càng ngày càng trầm, đồ vật bên trong quần lót sưng đến lợi hại, thậm chí còn có mong muốn phóng ra khỏi quần lót. Mà Thỏ là kẻ không thiếu sự kiên nhẫn, chờ đến khi hắn chơi đùa đầu nhũ Diệp Tử đến sưng đỏ, rốt cục mới chịu buông tha nó, theo ngực Diệp Tử lần xuống bụng hôn. Cảm giác xa lạ làm cho Diệp Tử muốn đẩy đối phương ra, nhưng đã chậm. Thỏ đến gần ngửi một cái, sau đó há miệng, đem hạ thể Diệp Tử hàm trong miệng, duỗi đầu lưỡi ra khẽ liếm lên. Trước đây chưa từng có ai làm như vậy với Diệp Tử, anh trợn mắt há miệng, nhưng rất nhanh, anh không còn thời gian để kinh ngạc. Sự sáng khoái Thỏ đem đến cho anh mang tính hủy diệt, anh căn bản không cách nào khống chế thân thể run rẩy, không cách nào ức chế dục vọng phát ra trong nội tâm, xuất phát từ bản năng, ngón tay anh xuyên qua tóc Thỏ, dùng sức đẩy đầu Thỏ sâu xuống... Chỉ vồn vồn có mấy phút, anh đã cao trào. Toàn thân xụi lơ mà thở hổn hển. Thỏ tách hai chân anh ra, lót dưới eo anh một cái gối. Hắn từ tủ đầu giường lấy ra một chai bôi trơn trong ngăn kéo, mở ra, đổ vào cửa sau của Diệp Tử. Chất lỏng vừa chạm vào thân thể Diệp Tử, vốn đang lạnh lẽo, nhưng khi bàn tay Thỏ thoa nó, liền trở nên nóng rực, còn mang theo hương dầu thoang thoảng. (còn hương dầu >///<) ngón=" tay=" thỏ=" mang=" theo=" chất=" bôi=" trơn,=" bôi=" hồi=" ở=" lối=" vào=" của=" điệp=" tử,=" sau=" đó=" có=" chút=" khó=" khăn=" thăm=" dò=" đi=" vào,=" phát=" sinh=" ra=" tiếng=" nước=" khiến=" người=" ta=" đỏ=" mặt=" tim=" đập.= điệp=" tử=" sợ=" hết=" hồn,=" lúc=" này=" mới=" lơ=" mờ=" ý=" thức=" được=" chuyện=" phát=" sinh=" kế=" tiếp.= anh=" theo=" bản=" năng=" né=" đi,=" khăn=" giọng=" hỏi:=" "muốn=" làm=" đến=" bước=" cuối=" luôn=" sao...=" còn=" nữa,=" tôi=" con=" mẹ=" nó..=" lại=" nằm=" dưới=" ">

“Yên tâm đi, A Tử, anh sẽ rất thoải mái.”

Thỏ một tay nói rộng lỗ ra vào, một tay bắt đầu đi kích thích phía trước Diệp Tử. Diệp Tử nghiêng đầu, cau mày: “Thoải mái chỗ nào... Kì lạ quá... Còn có...Chỗ ấy cậu rốt cục định...”

Diệp Tử nói xong, nỗ lực nâng người dậy, gơ tay chạm vào hạ thân của Thỏ. Anh còn chưa từng thấy qua hạ thể hắn. Kết quả mới vừa kéo quần lót xuống, vật kia liền cấp tốc nhảy ra ngoài, nhắm thẳng đến Diệp Tử. Bởi đã nhìn nhận hồi lâu, cho nên nó chuyển thành màu đỏ tím, rất thô, ít nhất cũng phải mười sáu, mười bảy centimet, phía mặt trên còn có đầy gân xanh nổi lên. “Không được... Quá lớn...”

Thỏ thở ra một hơi trầm đục, khăn giọng nói: “Đừng quyến rũ em, A Tử... Em sẽ không nhận được!”

Diệp Tử tận mắt nhìn thấy cái này nọ của hắn thể nhưng lại tưởng to thêm vài vòng... Khi ba ngón tay Thỏ từ trong thân thể của Diệp Tử rút ra, thì bật ra tiếng “phốc”

, kèm theo đó là chút trơn dịch. Diệp Tử theo bản năng dùng mu bàn tay che lên mắt mình, thân thể run dữ dội hơn, dần dần ửng hồng. Thỏ hai mắt âm u, mồ hôi từ trên trán hắn rớt xuống, nói: “A Tử, em muốn đi vào...”

Diệp Tử cắn chặt hàm răng, nắm lấy ga trải giường. Thỏ bóp nắn mông thịt Diệp Tử, nắm chặt phân thân, chống đỡ ngay lối vào ướt át, đồ bưng của anh, sau đó dùng sức, đút mạnh phân thân vào. Diệp Tử “A”

một tiếng, cau mày: “Không được... Đi ra ngoài!”

Thỏ nghiêng đầu hôn lên cằm chân anh, cố gắng banh rộng mông thịt anh ra hết cỡ, lần thứ hai dùng sức đút vào. Dương vật hắn từng chút từng chút thâm nhập vào, Diệp Tử ban đầu còn nắm chặt lấy ga trải giường, sau đó đổi thành trực tiếp ôm lấy bả vai Thỏ, co quắp ngón chân lại. Đi vào được một nửa, liền không có cách nào tiếp tục đút vào. Thỏ thoáng ngừng lại, ở bên tai Diệp Tử thở dốc, thấp giọng hỏi: “Có khỏe không A Tử Đau không”

“Cũng không phải đau lắm... Nhưng mà tưởng rất khó chịu... Phi thường kỳ quái...”

“Chờ chút nữa sẽ ổn thôi.”

“Cậu bị kẹp chặt vậy không đau sao”

“Rất căng, nhưng rất thoải mái... A Tử, trong cơ thể anh thoải mái quá... Không nhận nổi nữa... Em bắt đầu động đây, A Tử.”

Nói xong, Thỏ liền bắt đầu nháp vào. Chỉ cần Thỏ hơi động một chút, liền lôi kéo thịt non vùng sau của Diệp Tử, khiến anh đau đớn. Diệp Tử cảm thấy chỗ đó rất rát, thật giống như bị nhét một cây thiết côn vào người, hoàn toàn không có cách nào khống chế thân thể của mình, chỉ có thể bị vật kia đóng đưa qua lại. Nhưng không lâu sau, trơn dịch cùng với chất lỏng hai người phân bố có tác dụng, Thỏ nhiều lần rút ra, lại đâm vào. Mỗi một lần hấn tiến vào, đều đâm đến chỗ sâu nhất, từng nhịp từng nhịp, phân thân hấn tại trong dòng đạo nóng rực của Diệp Tử xâm chiếm, chôn sâu vào, năm, sáu phút sau rốt cục mới đẩy cao mông Diệp Tử lên. Lúc này, từ trong bụng Diệp Tử có thể cảm nhận được hình dạng phân thân Thỏ, khi thì co rút lúc lại chập trùng lên xuống. Thỏ động viên hôn một cái lên hàm dưới Diệp Tử, thỏ dốc nói: “Đã hoàn toàn đi vào, A Tử, chúng ta cuối cùng đã thực sự gắn liền với nhau. Không tin anh sờ một cái thử xem.”

Diệp Tử há to miệng thở hổn hển, tay anh bị Thỏ kéo đến bộ phận kết hợp giữa hai người. Lúc này anh mới kinh ngạc phát hiện, hai người bọn họ đã hoàn toàn liên kết với nhau. Chặt chẽ như vậy, tựa hồ hoàn toàn không thể tách rời. Còn chưa kịp nói chuyện, Thỏ đã dùng hết sức nháp vào trong mọi góc ngách cơ thể Diệp Tử, quan sát phản ứng của anh. Vừa mới bắt đầu, Diệp Tử còn cau mày, vẻ mặt thống khổ, nhưng khi Thỏ ở bên trong anh khuấy đảo, dùng sức đâm vào một nơi nào đó, thì vẻ mặt Diệp Tử lập tức biến đổi. Hai má anh đỏ ửng, đôi mắt ướt át, hạ thân mềm nhũn lại trở nên hoạt bát, bật thốt ra những tiếng rên rỉ đứt quãng: “A...A...Hừ... Rốt cục... Đã xảy ra chuyện gì vậy... A... Thật thoải mái... Thật thoải mái...”

Thỏ nắm lấy bắp đùi anh, dùng hết sức đâm mạnh vào nơi đó, cơ bụng hấn hiện lên mãnh liệt, hai bên bùi đánh trên mông Diệp Tử, phát sinh ra âm thanh bạch bạch. Sau khi nháp vào mấy trăm cái, mỗi lần hấn rút ra, đều chỉ rút ra một ít, mang theo chất lỏng dính dính, trượt theo kẽ mông đỏ ửng của Diệp Tử lướt xuống drap giường, từng giọt từng giọt, liên miên không dứt. Diệp Tử rất nhanh dựa vào cửa sau đặt cao trào lần hai. Cao trào qua đi hai mắt anh lâm vào mơ màng, không lâu sau, anh ôm lấy bả vai Thỏ, bắt tri bắt giác nâng mông lên, hai chân kẹp lấy eo Thỏ, thuận theo Thỏ đóng đưa. Đôi khi Thỏ giảm tốc độ nhịp đâm, cúi đầu xuống, ở bên tai Diệp Tử khẽ niệm tên anh, tàn nhẫn liếm mút môi anh. Diệp Tử ngay lập tức hé miệng, hôn đáp lại anh, từng trận nước bọt theo khóe môi hai người nhiều xuống. Thỏ khi thì nhào nặn, khi thì nút liếm đầu nhũ Diệp Tử, lúc ấy dòng đạo Diệp Tử sẽ không chịu được mà kẹp chặt, làm cho thanh âm thỏ dốc của Thỏ càng biến nặng; Khi Thỏ gia tăng tốc độ, hấn đâm tới vị trí sâu nhất trong cơ thể anh, giường lớn cách cách rung động, Diệp Tử nhiều lần bị hấn đẩy đến đầu giường, sau đó lại được kéo trở về; Thâm nhập càng sâu, bọn họ càng thoải mái, càng thân mật dung hợp với nhau, bọn họ càng thay đổi nhiều kiểu tư thế. Mới bắt đầu chỉ là tư thế bình thường; sau đó Diệp Tử nằm sấp nhào ra bên giường, Thỏ từ phía sau làm thêm một lần; kế tiếp, Thỏ đem Diệp Tử ôm lên người, lại làm thêm lần nữa; cuối cùng, bọn họ lại quay lại với tư thế ban đầu. Vui vẻ quá mức mãnh liệt, đầu Diệp Tử nhiều lần trở nên choáng váng. Sau đó, bụng anh vừa nóng vừa trướng, trên ga trải giường, nơi bọn họ kết hợp, trên đùi, trên bụng anh đều là chất dịch màu trắng đục, trong không khí ngập tràn hương vị ***. Anh cảm giác cả người tựa hồ đã tan ra, hạ thân Thỏ như đang khuấy đảo trong một hồ nước nhỏ, còn hết thấy xung quanh đều đã chuyển thành ảo ảnh loang lổ. Anh khát vọng thân thể Thỏ, không hề biết liếm rỉ thêm khát, dường như anh đã khát vọng nó từ rất lâu, dường như cơn thèm khát này chính là sinh mệnh của anh. Có lúc vì dễ thay đổi tư thế, phân thân Thỏ sẽ tạm thời rút ra, nhưng anh ngay lập tức cảm giác mình như rơi vào cảm giác tuyệt vọng cùng cực. Anh giống như kẻ nghiện, không nhận được mà chủ động ngồi lên người đối phương, mãi đến khi được lấp đầy, mới có thể quên đi những suy nghĩ tiêu cực đang lan tràn. Không biết rốt c cục đã làm trong bao lâu, hai người cuối cùng cũng đạt đến cực vọng mãnh liệt nhất, anh tựa hồ nhìn thấy một luồng ánh sáng cực mạnh trước mắt mình. Ánh sáng mạnh mẽ phá tan đi hắc ám, nuốt chửng hết mọi thứ, dường như cả thế giới trong nháy mắt này biến mất không còn dấu vết. Chẳng biết vì sao, Diệp Tử đang chìm đắm trong đỉnh cực lạc này, lại nghĩ đến cái chết. Những người sắp chết ấy, trong khoảnh khắc lìa hồn, có phải hay không cũng sẽ nhìn thấy luồng ánh sáng như anh Nếu chết trên đỉnh cực lạc như này, thì còn có cái gì để tiếc nuối đây * * * Diệp Tử lại mơ thấy giấc mộng kia. Tất cả đều một màu trắng xóa, ngọt ngào, tĩnh mịch. Tầng tầng bóng đen từ bốn phía bủa tới, thảo luận, báo cáo gì đó. Bất giác, từng bóng đen đã biến thành hình dạng to to nhỏ nhỏ khác nhau, có buồn cười, có xấu xí, có cười, có khóc, có hoàn chỉnh, có không trọn vẹn, có tàn tật, có dị dạng. Thỏ khóc lóc hướng Diệp Tử bò đến, không ngừng nói “Không có chút ý nghĩa nào không có chút ý nghĩa nào, không có chút ý nghĩa nào, không có chút ý nghĩa nào...”

Kỳ thực mới chỉ vừa ngủ có mấy tiếng mà thôi, nhưng tỉnh lại, anh có loại cảm giác, không nhận thức rõ

được thời gian địa điểm, ngực nặng nề, trống vắng, tâm tình cực kỳ u ám. Mất hết nửa ngày, anh mới ổn định được tâm tình, rốt cục mới rõ bản thân đang ở nhà Thỏ, đã 10 giờ sáng. Lấy điện thoại ra, mở hộp thư tin nhắn, bên trong toàn là tin nhắn của Thỏ. Thỏ: Em đi học đây. Sữa cùng bánh mì đều chuẩn bị sẵn rồi, anh nhớ ăn nha. Buổi trưa em về làm cơm cho anh. Nếu thấy không thoải mái, thì cứ nằm nghỉ trên giường đi. Diệp Tử cúi đầu xem, ga trải giường cùng chăn đệm qua giờ đã được đổi mới, trên người cũng đã được mặc quần áo cẩn thận, có thể thấy, Thỏ sau khi xong chuyện đã tắm cho anh, còn dọn dẹp đồng tằm tích. Bữa sáng quả thực đã được chuẩn bị chu đáo trên đầu giường. Diệp Tử nâng người dậy, đứng lên, kết quả cả người như mới vừa bị xe ô tô nghiền nát qua, mông đau đến mức anh nhe răng trợn mắt. Uống cạn ly sữa, gặm mấy cái bánh mì, anh có chút khó khăn đi vào nhà vệ sinh, chưa được mấy bước liền cảm giác có chất lỏng nào chảy từ chỗ kín chảy dọc theo bắp đùi xuống. Hết cách rồi, tối qua Thỏ bắn sâu như vậy, cho nên không thể rửa sạch được, nhất định phải vệ sinh lần hai mới may ra... Dần dần, anh nhớ lại từng chi tiết tối qua, cả người đỏ ửng. Có lẽ do hai người làm quá lâu, anh hiện tại còn mê tưởng Thỏ đang đâm vào sau anh, hai chân anh nhũn ra, đầu mê muội. Trời ạ, mấy tháng trước, anh tuyệt đối không nghĩ đến sẽ có một ngày mình cùng nam nhân làm tình, càng không bao giờ nghĩ, mình không chỉ làm tình với nam nhân, mà còn là nằm dưới, hơn nữa... Còn thấy rất thoải mái Thanh tẩy một tiếng đồng hồ, Diệp Tử mới từ nhà vệ sinh đi ra. Đột nhiên nhớ đến chiều có tiết học, giờ mà đi về trường chắc kịp, Diệp Tử gửi cho Thỏ một tin báo, rồi rời đi. Anh lên xe công cộng, eo mông đau, thực sự có chút đứng ngồi không yên. Qua hai trạm, gặp được một bà lão. Diệp Tử hồ hững liếc mắt nhìn bà một cái, đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh — Dáng người gầy gò, tóc bạc trắng, lưng lom khom, khóe mắt nhăn nheo, cằm chẻ, chống gậy, nhìn thế nào, cũng chính là bà lão anh đã đẩy chết dưới sông! Có người nhường chỗ cho bà, bà lão nói cảm ơn, ngồi xuống. Diệp Tử tâm thần bất định, anh không tin, tuyệt đối không tin. Bà lão kia không phải đã chết rồi sao Cứ coi như không chết, thì làm sao có thể khỏe mạnh như vậy... Lúc đó anh tận mắt chứng kiến đầu bà ta đập vào cạnh đá, máu chảy nhiều như vậy, còn thử kiểm tra hô hấp của bà rồi, lúc đó chắc chắn bà ấy đã tắt thở! Qua thêm ba trạm nữa, bà lão xuống xe, Diệp Tử cẩn thận quan sát, lại phát hiện, bà lão sao không giống với bà lão lúc nãy Bà giờ không còn đi lom khom, có chút hơi mập, trên mặt tàn nhan nghiêm trọng... Chẳng lẽ mình nhìn nhầm Vừa rồi chỉ là ảo giác Diệp Tử lắc lắc đầu, dự định quên mấy cái chuyện này đi. Sau khi xuống xe, anh hướng về phía trường học đi. Giữa trưa, ánh nắng mặt trời cực kỳ mãnh liệt, soi cháy da thịt người ta. Cửa lớn của trường có một tấm gương đặc biệt lớn, thời điểm Diệp Tử đi qua đó, đều theo thói quen đứng soi soi một chút. Bây giờ vẫn làm như vậy. Trong gương phản chiếu ra hình dáng anh, áo T-shirt màu đen cùng quần lửng, giống mọi ngày. Mà sau lưng anh, lại có thấp thoáng hình dáng của một người phụ nữ triệt để thu hút sự chú ý của anh. Đó là một cô gái mang giày đỏ, tóc đen thẳng tung bay trong gió, váy trắng rất đáng yêu. Diệp Tử đột nhiên xoay đầu lại. Dưới ánh mặt trời rực cháy, cô gái mang giày đỏ ngẩng mặt nhìn anh. Da dẻ trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo, mỗi cái móng tay đều được trang trí hoa văn đẹp đẽ. Rõ ràng chỉ là một cô gái xinh đẹp, nhưng Diệp Tử lại khiếp sợ không thôi, còn đáng sợ hơn lúc này. Nguyên nhân rất đơn giản, cô gái này không phải ai khác, chính là Nhiếp Hải Hà.

22. Chương 22: Hạnh Phúc

Dòng người tại cổng trường rất đông, đủ loại sinh viên từ trong trường tuôn ra. Trang phục Nhiếp Hải Hà mặc hoàn toàn không phù hợp với môi trường trường học.

Điện thoại reo lên, Diệp Tử sững sốt nửa ngày, mới bắt máy.

Đầu bên kia vang lên giọng Thỏ: “A Tử, anh đi bằng cách nào? Bữa trưa em đều mua về hết rồi.”

Diệp Tử không lên tiếng, toàn thân rét run, ngón tay run rẩy.

Thỏ thấy anh không trả lời, tiếp tục hỏi: “Này? Nghe được không? Sao không lên tiếng vậy?”

Giọng Diệp Tử khẽ run: “Cô ta... Cô ta không chết...”

“Ai?”

“Nhiếp Hải Hà, tôi thấy cô ta, cô ta...”

Giọng Diệp Tử im bật, không dám tin trọn to mắt lên.

Nhiếp Hải Hà vừa rồi còn đứng lẫn trong dòng người, mà hiện tại, nơi đó căn bản không thấy bóng dáng cô nữa!

Diệp Tử mặc kệ đầu kia điện thoại, trực tiếp đi hỏi bảo vệ thử có thấy một cô gái mang giày đỏ, cầm một cái ô màu hồng, váy trắng không. Bảo vệ lắc đầu, nói: “Tiểu tử cậu trúng tà à? Tôi vừa rồi vẫn ở đây, không có ai cầm ô hồng cả. Nói thật, bây giờ số người dùng ô màu hồng không ít lắm, nếu có sẽ dễ phát hiện mà.”

...

Thời điểm Thỏ chạy đến, Diệp Tử đang ngồi trên ghế công cộng, cúi đầu, những sợi tóc bừa bộn mất trật tự. Cơn gió ẩm áp thổi qua đưa từng chiếc lá, ánh mặt trời sắc sỡ chiếu rọi.

Thỏ đi đến trước mặt anh, nắm tay anh lên, nhẹ nhàng xoa xoa: “Có chuyện gì vậy?”

Diệp Tử lẩm bẩm nói: “Tôi thấy Hải Hà, cầm ô hồng, đứng sau lưng tôi. Chỉ có tôi nhìn thấy cô ta... Không chỉ vậy, tôi hôm nay còn nhìn thấy bà lão kia... Rõ ràng... Tôi tận mắt chứng kiến bà ta đập đầu chết... A, đúng rồi, rất lâu trước đây, tôi cũng từng nhìn thấy bóng dáng Giang Duy đứng không, đứng ở phía bên kia đường... Đến cũng là chuyện gì xảy ra, các người đó là oan hồn sao? Đến tìm tôi báo thù sao?”

“Không phải oan hồn, mấy người đó chết hết rồi, sẽ không hại được anh. Chỉ là ảo giác thôi A Tử.”

Diệp Tử nhú chặt mày lại: “Vì sao lại xuất hiện ảo giác? Tôi... Tôi bị bệnh sao?”

Thỏ cau mày, đôi mắt đỏ ửng, sau một khắc, hần không để ý đến mọi người xung quanh, trực tiếp đem Diệp Tử ôm chặt vào ngực: “Buổi chiều chúng ta đi bệnh viện ha, không sao đâu, nhất định không có chuyện gì đâu.”

※ ※ ※

Hai người đều xin nghỉ, buổi chiều liền đi đến bệnh viện kiểm tra vông mạc, lỗ tai, tất cả đều không có vấn đề gì. Vì để bảo vệ bí mật của hai người, bọn họ cũng không có trực tiếp đi đến bệnh viện tâm thần kiểm tra, mà Thỏ đem Diệp Tử đến một bác sĩ tâm lý, là bác sĩ tư nhân của nhà Thỏ, tính bảo mật tương đối tốt. Sau bữa cơm chiều, Thỏ đem Diệp Tử đến phòng khám của một vị bác sĩ ấy, Diệp Tử cùng bác sĩ ở trong phòng trò chuyện hơn hai giờ đồng hồ.

Xong xuôi, bác sĩ tâm lý nói Diệp Tử không cần quá lo lắng. Tình huống không nghiêm trọng, không phải là tâm thần phân liệt gì cả, chỉ bởi vì gần đây tinh thần chịu kích thích mạnh quá, liên tục lo âu nên dẫn đến ảo giác. Còn ù tai choáng đầu bởi vì có chút thiếu máu, thân thể hư nhược, hiện tại chuyện anh cần làm là thả lỏng tâm tình, nghỉ ngơi nhiều hơn, và dời đi sự chú ý của bản thân.

Diệp Tử ra về, đường đã lên đèn. Sắc tím lam trong màn đêm, khiến tầng tầng lớp lớp kiến trúc đều biến thành những khối màu đen, những đám mây xám đậm từng đám đám cuộn vào nhau, phía trên đường chân trời, là ráng màu đỏ hồng nhạt trơn nhẵn. Đèn đường màu da cam lan tỏa khắp phố, rồi biến mất sau những con ngõ chật hẹp.

Một trận gió ẩm áp thổi đến, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Có ổn không, A Tử.” Thỏ hỏi.

Diệp Tử phóng tầm mắt ra xa, nhìn ráng chiều nhạt màu, nói: “Nói thật, ngày hôm nay dọa tôi quá. Tôi thà mình bị bệnh gì đó thật nặng... cũng còn tốt hơn...”

“Có đi được không?”

Diệp Tử sững sốt một chút, lúc này mới cảm thấy bên dưới đầu nhức. Vừa căng vừa rát, chắc chắn nơi đó bị sưng lên rồi.

Anh trong nháy mắt đỏ ửng cả người, cảm giác cơ thể không được dễ chịu, khó chịu hơn nửa ngày mới chửi nhỏ: “Đồ vô lại, còn không phải tại cậu sao!”

Mặt Thỏ cũng có chút đỏ đỏ: “Xin lỗi... Ngày hôm qua em làm quá mức. Hôm nay cũng thật là, hình như em không thanh tẩy nó sạch sẽ, cũng không bôi thuốc, tối nay về thoa chút thuốc nhé?”

Diệp Tử xấu hổ che miệng Thỏ lại: “Cậu cầm miệng lại cho tôi! Bị người khác nghe được thì biết làm sao hả...A...”

Không cẩn thận, anh liền bật ra một tiếng rên rỉ.

Tình cảnh tối qua lại rõ ràng trước mắt anh, Diệp Tử có thể cảm giác được thân thể của mình trở nên mất cảm hơn so với trước đây, cho nên lúc này, bàn tay của anh chỉ là bị Thỏ liếm một cái mà thôi, cả người lại giống như bay mất nửa cái mạng, tim đập thịch thịch.

Thế nhưng, Thỏ cũng không làm ra thêm hành động gì.

Hắn dùng bàn tay lạnh lẽo của mình bao trùm lên mu bàn tay Diệp Tử, hạ mi mắt nhìn anh, hai mắt sâu nặng, gò má ửng đỏ, giọng nói mang theo ý cười: “A Tử, anh có biết hiện tại, em hạnh phúc đến mức nào không?”

Diệp Tử nhú mày: “Hạnh phúc đến cỡ nào?”

“Em chưa bao giờ nghĩ có thể hôn lòng bàn tay anh như vậy. Cũng chưa bao giờ nghĩ có thể giống như tối qua, cùng anh kết hợp như vậy... Nói thật, dù cho một giây sau có phải bỏ mạng, em cũng thấy không còn gì để nuối tiếc.”

“... Thật buồn nôn.”

“Em công anh đi.”

“Ừm. Hả?”

“Em công anh, A Tử. Nhà còn xa lắm, lại không bắt được xe, để em công anh đi.”

“Bị người khác nhìn thấy thì sao...”

Thỏ nở nụ cười: “Anh đem đầu chôn ở lưng em thì sẽ không ai thấy.”

Tối hôm đó, Thỏ công Diệp Tử, từ lúc đèn mới lên, đến lúc trời đã hoàn toàn về đêm; từ vùng ngoại ô xa lạ, cho đến con phố quen thuộc.

Ngay trong lúc gió đêm man mát, Thỏ lần đầu tiên đưa ra đề nghị “sống chung”.

Hắn nói: “Bác sĩ nói anh thiếu máu, thân thể quá mệt mỏi, ăn uống cũng không cân đối. Ở cùng với em đi, em mỗi ngày nấu ăn cho anh, cùng anh tập thể dục, cùng nhau giải sầu, anh nhất định sẽ tốt lên.”

Diệp Tử tựa trên lưng hắn, lén lút cười đến ngọt ngào, nhưng ngoài miệng lại ngạo kiều: “Xì... Có đứa nhỏ nào lại chăm sóc cho người lớn sao?”

Thỏ bất mãn: “Em không phải là đứa nhỏ, em đã 18 tuổi.”

“Cậu đang học 12, thời gian đâu chăm sóc cho tôi hả? Còn nữa, mỗi ngày cậu đều đi trễ như vậy, thành tích có vấn đề gì không?”

Thỏ cười: “Không thành vấn đề.”

Diệp Tử không tin: “Lần thi gần đây nhất, đứng thứ mấy trong lớp?”

“Thứ ba.”

“Thứ ba?!!”

Diệp Tử lúc này mới nhớ đến những chuyện bát quái trước đây mấy cô gái hay bàn tán. Các cô nói thành tích của Thỏ cực kỳ tốt, mỗi lần thi đều đứng thứ ba trong lớp. Lúc ấy Diệp Tử không tin, còn nghĩ nếu như thành tích tốt như vậy, làm sao còn để cho anh phụ đạo...

Mặt Diệp Tử không tốt: “Đồ lừa đảo này!”

Thỏ nghi hoặc: “?”

“Thành tích cậu tốt như vậy, còn kêu tôi phụ đạo làm gì?!”

Thỏ cười đến hồn nhiên: “Em thích đáng về anh giảng bài cho em...”

Thỏ còn chưa nói hết, âm thanh đã im bật. Bởi vì trên vai hắn có một vị nào đó vừa lưu lại một vết cắn, in nguyên dấu răng, làm cho hắn đỏ khốc đỏ cười.

※ ※ ※

Nói không muốn ở cùng một chỗ là nói dối, nhưng trước khi tốt nghiệp, hiện thực vẫn đúng là chưa cho phép.

Sinh viên năm tư rất bận. Viết luận văn đến kiệt sức, rồi lại không ngừng nghỉ đi tìm giảng viên sửa chữa cho, chỉ cái này thôi cũng dày vò hết mấy ngày; từ lúc mới tháng mười, hầu như mỗi người đồng học đều đang bận rộn công việc, sửa đi sửa lại CV không biết bao nhiêu lần, viết thư tự tiến cử bao nhiêu lần; thời điểm bận rộn nhất, không gì so bằng kỳ thi cuối kỳ, không ngừng sửa chữa luận văn, còn có nhiều loại thư tín quan trọng phải xem, rồi phải thi Anh ngữ cấp sáu; vì để chắc chắn còn phải chuẩn bị cho kỳ thi công chức, suy tư rốt cuộc có muốn đi thi nghiên cứu hay không, vân vân.

Nói đến cuối tháng mười, còn có một chuyện đại sự nữa, chính là mẹ Diệp Tử sinh ra một bé gái, đặt một cái tên rất dễ nghe, Lưu Nhược Yên. Đứa bé mới được sinh ra chỉ có bấy lớn, nằm trong người Hàn Dao, khuôn mặt hồng hồng nhảnh nhảnh nhú nhú, đôi mắt không mở lên được. Diệp Tử khi rảnh đều sẽ tranh thủ chạy đến bệnh viện, nói chuyện với mẹ, trông chừng cùng đùa giỡn với em gái.

Thỏ dù sao cũng là nam sinh lớp 12, bận rộn như thế nào cũng không cần phải bàn cãi.

Nhưng, bất luận bận rộn ra sao, hai người mỗi ngày đều có ít nhất một cú điện thoại, tin nhắn hầu như liên tiếp không ngừng nghỉ. Một khi có thời gian rảnh, liền không nhịn được chạy đến tìm đối phương, Chỉ cần hai người ở cùng nhau, dù cho chỉ nói một câu, dù cho chỉ đứng một chỗ, dù cho chỉ nhìn nhau một cái, cũng có thể làm hai người hài lòng cười thỏa mãn.

Nếu như ba ngày không gặp, Diệp Tử nhất định sẽ phi thường muốn gặp Thỏ. Vào lúc ấy, anh sẽ nhìn điện thoại nhiều hơn, dù có đang dùng máy tính làm chính sự, cũng sẽ mở QQ ra. Lúc đi lên sân thượng nghỉ ngơi, anh sẽ không nhịn được mà nhìn xuống; lúc đi nhà ăn ăn cơm, anh sẽ không nhịn được liếc trái ngó phải xem thử; đến khi chạng vạng, anh cũng sẽ không nhịn được đi ra cổng trường nhìn thử.

Anh có lúc cảm thấy thật thần kỳ. Bởi vì mỗi khi anh phi thường phi thường muốn gặp Thỏ, đối phương sẽ xuất hiện, như làm phép vậy. Tỷ như có một lần, buổi chiều anh có nghĩ đến Thỏ. Sau đó di động anh reo lên, anh chạy đến sân thượng, nhìn xuống dưới, quả nhiên, Thỏ đang đứng bên dưới sân thượng, dưới ánh nắng loang lổ mỉm cười gọi tên anh;

Lại có một lần, anh phỏng vấn cho một công ty lớn thất bại, đặc biệt rất nhớ Thỏ. Kết quả mới vừa gửi cho Thỏ một tin nhắn “Tôi muốn gặp cậu”, không lâu sau, Thỏ liền thở hồng hộc chạy đến trước mặt anh...

Đương nhiên, bây giờ không phải chỉ có mỗi Thỏ là chủ động đến tìm Diệp Tử, Diệp Tử cũng sẽ có lúc đến tìm hắn. Căn bản không cần phải hỏi thăm người khác, Diệp Tử rất dễ dàng đến khu khối 12 tìm được Thỏ.

Lúc anh đến, Thỏ đang trong phòng làm bài thi.

Diệp Tử dán vào kính cửa sổ, quan sát hắn.

Thỏ ngồi phía sau gần cạnh cửa sổ, tay trái chống cằm, tay phải cầm bút. Hai gò má hắn tuần mỹ trắng nõn, những sợi tóc nhạt màu dán vào bên mặt cùng sau gáy.

Chuông tan học vừa vang lên, hắn nộp bài, chuẩn bị ra về. Lập tức liền có đồng học vây quanh hắn, còn có nữ sinh đến tìm hắn hỏi bài.

Mà hắn vừa liếc mắt qua điện thoại liền lập tức đứng dậy, nhanh chân ra khỏi phòng học, kinh ngạc nhìn Diệp Tử đứng dựa vào vách tường.

“... A Tử... Anh làm sao...”

Diệp Tử cười: “Muốn gặp cậu, làm sao, không hoan nghênh à?”

“Sao không hoan nghênh được!”

Thỏ nói vậy, kéo tay Diệp Tử lại, xuyên qua đám người, đi lên lầu.

Diệp Tử nghi hoặc: “Này, đi đâu đó? Các cậu tự học xong chưa?”

“Lên sân thượng, chỗ đó không có ai. Sau là tiết tự học, không đi cũng không sao.”

“Tự học thì bỏ qua? Thành tích cho dù tốt cách mấy cũng không thể tự tin vậy a, giáo viên của cậu sẽ khóc...”

“Anh tới gặp em, em cũng đang cao hứng sắp khóc rồi đây.”

“Anh bạn nhỏ, cậu nói phô trương... A!”

Kết quả còn chưa đi lên sân thượng, Thỏ đã nắm lấy vai Diệp Tử, cúi đầu hôn lên miệng anh.

Diệp Tử từ trong nụ hôn cười khê: “Đừng nóng vội vậy chứ anh bạn nhỏ...”

“Em không phải anh bạn nhỏ...”

Toàn bộ lời nói phía sau của Thỏ đều bị bọn họ nuốt vào trong cổ họng.

Hai người từ trên hành lang, hôn lên đến tận sân thượng. Diệp Tử men theo vách tường ngồi xuống, Thỏ mở cúc áo anh ra, theo cầm anh hôn xuống.

Ở thời khắc này, tựa hồ cuộc sống phồn hoa đô thị dưới ánh đèn đường, đoàn người huyền ảo này nọ đều biến mất.

Dường như cả thế giới chỉ còn sót lại hai người bọn họ.

Dường như hai người bọn họ đã hóa thành hai thiên thể trên trời kia, thiêu đốt, lóe sáng, mãi đến khi thời gian lụi tàn.

23. Chương 23: Khiếp Sợ (đã Bổ Sung Đoạn Thiếu)

Đêm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học phổ thông, Thỏ thỉnh thoảng sẽ đến nhà trọ Diệp Tử nghỉ ngơi chốc lát. Ngày đó chạng vạng, hai người dùng cơm nước xong, sóng vai nhau đứng trên ban công thưởng thức phong cảnh thành phố. Chuông cửa đột nhiên vang lên, Diệp Tử đi mở, là mẹ.

Hàn Dao đứng ngay cửa, nhìn chằm chằm vào bóng dáng cao gầy đứng ở ban công, hai mắt tròn to.

Diệp Tử vội vã giới thiệu: “Mẹ, cậu ấy là...”

Còn chưa nói hết, liền bị Hàn Dao kinh sợ ngắt lời: “Cậu... Cậu là Thành Tịch sao?”

Thỏ gật gật đầu: “Tôi là Thành Tịch, dì Dao.”

Hàn Dao rõ ràng rất ngạc nhiên, đi qua sờ sờ đầu hắn: “Đã cao như vậy rồi, thời gian trôi qua thật nhanh. Học đại học hả?”

“Lớp 12, sắp tốt nghiệp rồi.”

“Muốn thi lên đại học sao, có lòng tin chứ?”

“A Tử giúp tôi rất nhiều, có lòng tin.” Thỏ cười nói.

Nhân lúc mẹ đi vào nhà bếp, Diệp Tử đem đồ lót vứt trên ghế sofa giấu vào nhà vệ sinh. Thỏ nhìn anh, ý tứ xấu xa cười trêu, bắt lấy tay anh, ở sau gáy anh hôn trộm một cái. Diệp Tử đẩy anh ra, dùng ánh mắt cảnh cáo đối phương không được có voi đòi tiên, sau đó còn cài cúc áo lên cao, sợ bị mẹ phát hiện dấu hôn đỏ đỏ trên xương quai xanh.

Buổi tối, một mình Diệp Tử đưa mẹ đến nhà ga.

Dọc đường đi, vẻ mặt Hàn Dao có chút nghiêm nghị. Diệp Tử hỏi rất nhiều chuyện liên quan đến em gái Yên nhi, còn nói đã đặt một con búp bê cực lớn cho em trên mạng, bà cũng không đáp lời.

Qua một lúc, bà mới đột nhiên nói lên một câu: “Quả nhiên hai đứa lại gặp mặt.”

“Hả?”

“Thành Tịch giờ sống tốt không? Mẹ hần sao rồi?”

“Cậu ấy sống một mình, mẹ cậu ấy không được tốt lắm, nghe bảo thân thể không tốt. Mẹ, khi con còn nhỏ, quan hệ với cậu ấy như thế nào?”

Hàn Dao nhìn đèn đường xa xa, nói: “Quan hệ của hai đứa mẹ không nói được, con đại khái không quá thích nó. Thế nhưng đứa trẻ đó lại rất dính con, từ nhỏ đã yêu thích con. Ngày ấy mang con đi, hần mới sáu tuổi đã khóc rất thảm thương, từ trên lầu hai chạy xuống, vẫn đứng ở cửa nhà đóng chặt cùng cửa sổ, gọi to tên của con, mẹ nhìn mà còn xót.”

“... Mẹ nói vậy, con hình như có nhớ ra chút chút.”

“A, A Tử...”

Hàn Dao nhìn Diệp Tử muốn nói lại thôi.

Diệp Tử nghi hoặc hỏi bà: “Gì vậy?”

Vào lúc này xe bus đến rồi, Hàn Dao lắc lắc đầu, cùng Diệp Tử nói lời tạm biệt, lên xe rời đi.

※ ※ ※

Hai người từ sau khi tốt nghiệp, liền bắt đầu sống chung, tại trong biệt thự của Thỏ.

Hai người ở chung, Thỏ làm cơm, dọn dẹp, Diệp Tử thỉnh thoảng phụ giúp.

Sau khi tốt nghiệp là nghỉ hè, cho nên hai người đều có thời gian nghỉ ngơi, mỗi ngày sống chung một chỗ, có thể nói tương đối (?) hạnh phúc.

Một lần nào đó, Diệp Tử nhìn thấy Thỏ trải một lớp nilong mỏng lên giường, liền hỏi: “Lót cái này làm gì?”

Đương nhiên anh vừa hỏi liền hối hận. Bởi vì giây sau anh đã hiểu ra.

Thỏ liếc mắt nhìn anh, gò má ửng đỏ: “Mỗi lần đều có rất nhiều... Có lúc còn... Ừm, tẩy rửa không sạch được, cho nên... Ừm...”

Má Diệp Tử sắp bốc cháy, nhả mặt nói: “Là tôi sai à...”

Thỏ cười đến hên lên má anh: “Là em sai.”

Diệp Tử hừ một tiếng: “Biết là tốt.”

Một buổi tối nào đó, Diệp Tử thân thể trần trụi nhìn chính mình trong gương, mặt khó chịu nói với Thỏ: “Sau này, không được mút chỗ này của tôi!”

Thỏ mới vừa tắm xong mặc một thân đồ ngủ đi đến, đứng sau lưng anh, nghi ngờ hỏi: “Nơi nào?”

Diệp Tử đỏ mặt chỉ chỉ đầu vú: “Nhìn tên khốn cậu đã làm gì với tôi này?”

Trong gương, hai đầu vú Diệp Tử vừa hồng vừa sưng, màu sắc đỏ sậm, so với nam nhân bình thường to hơn không ít, phía bên trái quần vú còn có một dấu răng nhỏ nhỏ.

Thỏ nghiêng đầu nhìn anh, bàn tay từ bụng anh trượt dần xuống, để ngay bụng anh, mặt đầy hạnh phúc: “Nếu như nơi này cũng nhô lên, coi như là anh đang mang thai nhỉ.”

“Con mẹ nó cậu mới mang thai... Đây! ... Không phải mới vừa làm sao?”

Cổ họng Thỏ trở nên khô rát, hần mò lên vạt áo tắm, dùng vật cứng rần rần ma sát cái mông Diệp Tử: “Vẫn muốn làm.”

Thân thể mất cảm của Diệp Tử lập tức có phản ứng, khi hông thịt bị đẩy ra, lồi vào chỗ bồng nhanh chóng co giãn, từng giọt bạch dịch còn sót lại thuận theo thẳng tắp chảy xuống hai chân, đó là chất lỏng nửa giờ trước Thỏ mới bắn vào.

Anh rõ ràng muốn tránh né, nhưng thân thể lại nghênh tiếp hưởng ứng, anh run rẩy buồn bực nói: “Đồ vô lại! Cậu đến cùng đã làm gì với tôi... Thật kỳ quái.. Cơ thể tôi lại bị cậu cải tạo!”

Thỏ hạ mi mắt, khoe mắt ửng đỏ, thời điểm hần tiến vào Diệp Tử, ngón tay nhào nặn đầu vú sưng đỏ của anh, giọng nói trầm khàn gợi cảm: “Đúng đấy, anh đã bị em cải tạo rồi, là người của em rồi.”

“A ~ Tôi đã nói không được bóp chỗ đó...”

“A Tử, chỗ này sẽ có sữa sao?”

“Đồ vô lại! Nói thêm câu nữa tôi lập tức thiến cậu... A ~ Ừm... A...ha...”

.... Lúc ấy, hai người có bao nhiêu hạnh phúc, đều có thể tưởng tượng ra được.

Đương nhiên, hai người cũng không thể ngày ngày đêm đêm ngốc trên giường được, thực ra, bọn họ phóng túng nửa tháng, sau đó sinh hoạt lại theo quy luật. Buổi sáng cùng nhau đi mua thức ăn, ăn điểm tâm, Thỏ nấu ăn, làm việc nhà, Diệp Tử đôi lúc vào hỗ trợ. Giống một đôi chồng-chồng trẻ, sinh hoạt hạnh phúc, yên ả. Vào lúc này, Diệp Tử đã không còn nhìn thấy những ảo giác kỳ quái kia nữa, cũng không bị ù tai choáng đầu.

Nếu như có thể tiếp tục an yên trải qua như vậy, thật tốt. Mỗi ngày bình thản trôi qua, hưởng thụ sự lãng mạn thuộc về riêng hai người, thật là tốt.

Thế nhưng, lại phát sinh ra một chuyện, như một tảng đá ngầm va vào mặt nước yên tĩnh, đánh vỡ yên ổn của hai người, trở thành mầm họa khó có thể tiêu trừ.

Ngày ấy, tâm tình Diệp Tử không tệ, một mình trong biệt thự quét dọn vệ sinh. Anh dự định quét tước mỗi góc nhà, bao gồm cả gầm giường, nhất định phải đem từng con gián một ra đuổi tận giết tuyệt.

Anh ở dưới gầm giường, phát hiện ra một cái rương lớn, có đặt mật mã.

Cái rương này hoàn toàn khơi dậy lòng hiếu kỳ của anh, đoán mấy lần mật mã đều thất bại, cuối cùng anh đánh thử ngày tháng sinh nhật của mình, không ngờ rương liền mở ra.

Trong rương bày vài hộp lớn, bên cạnh toàn bộ đều là sản phẩm điện tử.

Vật thể hình vuông màu đen, ngay chính giữa có máy thu hình; điện thoại di động anten kiểu cũ, khá giống với ống nói điện thoại; một hộp nhỏ bên trong hình dạng giống như viên thuốc, đều được làm bằng kim loại...

Đồ gì đây?

Diệp Tử lần lượt mở hết mấy hộp lớn, máu nóng trong người dần dần nguội đi, tim đập thành thịch.

Mở chiếc hộp màu đen ra, bên trong có chứa súng lục, viên đạn, cùng với một loạt các lưỡi dao lớn bé khác nhau, ánh bạc lấp lánh. Diệp Tử nhớ tới lời Khương Văn muốn nói, nhớ đến lời miêu tả tên tội phạm của anh em, nhớ đến Khương Văn hoảng sợ Thỏ thể nào, con người anh co rút lại;

Mở chiếc hộp màu trắng ra, bên trong, toàn bộ, toàn bộ đều là hình của anh. Có cái mờ nhạt không rõ, có cái rõ ràng cực kỳ, đi, đứng, ngồi, cười, khóc, khi còn bé, khi lớn lên, ăn mặc quần áo, cởi quần áo, thanh thuần, dâm loạn,... Không có tấm nào từ chính diện, hay chụp gần, vậy có nghĩa là, hết thấy, đều là chụp trộm.

Mặt Diệp Tử lúc thì đỏ, lúc thì trắng, tay run rẩy.

Anh lấy chiếc hộp dưới đáy laptop, mở nó ra.

Tựa hồ ở nơi xa xôi nào đó, có một nguồn sức mạnh dẫn dắt anh. Tóm lại, anh thuận lợi tìm được một cặp văn kiện, lần lượt mở ra, sau đó, khiếp sợ, buồn nôn đến mức không cách nào dùng từ ngữ diễn tả được.

Trong cặp văn kiện, toàn bộ đều là video cùng bản ghi âm có liên quan đến anh.

Đoạn ghi âm, là cuộc nói chuyện giữa Diệp Tử với người nhà, với bạn bè.

Về video...

Diệp Tử trần truồng tắm rửa trong nhà vệ sinh; Diệp Tử đi toilet; Diệp Tử trần trụi ngồi chờ ra trên giường; Diệp Tử ngồi trước máy tính thủ dâm;

Còn có cả cảnh Nhiếp Hải Hà mặc áo ngủ ngồi trên người Diệp Tử;

Cảnh Diệp Tử mặc bộ đồ dài, mang mũ, che kín mặt, nắm lấy tóc Giang Duy, tay phải cầm dao nhọn, điên cuồng đâm xuyên, máu tươi tung tóe;

Diệp Tử ngồi trên bàn kính, mở rộng hai chân, ôm gáy Thỏ. Thỏ điên cuồng đâm vào anh, hai người quần quýt hôn môi;

Diệp Tử cả người chỉ chít dậu hôn nằm trên giường, ngực, bụng, cầm đều là chất lỏng sền sệt, miệng há to thở dốc, vẻ mặt thỏa mãn...

Diệp Tử đột nhiên đứng lên, vọt vào phòng vệ sinh, nôn khan hơn mười phút.

Sau đó anh lần thứ hai có cảm giác cả người mình đều không ổn. Tai anh lại bắt đầu u đi, ù đến lợi hại.

Anh muốn gọi điện thoại cầu cứu bằng hữu, nhưng nghĩ đến điện thoại của anh đã bị nghe lén, làm sao anh có thể hại người khác được chứ. Anh rất muốn khóc, cực kỳ muốn khóc, nhưng trên thực tế, anh một giọt nước mắt cũng không rơi được. Anh mở tất cả đèn lên, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra vị trí camera. Anh tìm thử, chỉ mỗi trong phòng ngủ, đã phát hiện tám cái.

Anh không thu dọn đồ đạc của Thỏ.

Buổi tối cũng không ăn cơm, cả người ngồi trong phòng khách, không bật đèn, ngồi trong bóng tối suy nghĩ, không phát ra tiếng động nào.

Qua 9 giờ tối, Thỏ mới về.

Hắn mở đèn, nhìn thấy Diệp Tử ngồi yên trên ghế sofa, cau mày: “A Tử, sao không bật đèn lên?”

Diệp Tử không ngẩng đầu, thấp giọng hỏi: “Rốt cục cậu có ý đồ gì?”

Thỏ cười: “Anh sao vậy? Đang nói gì thế? Ăn cơm chưa? Chưa ăn thì chúng ta cùng ra ngoài ăn ha?”

Diệp Tử lại như không nghe thấy, tiếp tục nói, giọng lạnh lẽo: “Cậu đến cùng là muốn tôi làm sao? Công cụ chơi game của cậu? Vật thí nghiệm trong lòng của cậu? Nhìn thấy bản thân từng bước từng bước hủy diệt tôi như thế, có phải thấy rất thỏa mãn không?”

“A Tử?”

“Chụp trộm coi như không tính, cậu cũng thật là biến thái, ngay cả lúc tôi đi cầu cũng muốn theo dõi, cùng Hải Hà làm tình cũng muốn nhìn, cậu không buông tha tôi, tôi con mẹ nó một chút riêng tư cũng không có. Vả lại, nói tôi biết, rốt cục cậu theo dõi tôi từ lúc nào? Những khẩu súng lúc kia, những con dao găm kia là thế nào? Chém lên miệng Khương Văn, là cậu sao? Súng lục lấy từ chỗ nào? Cậu quay lại cảnh tôi giết Giang Duy, là muốn gì? Hả?”

“A Tử anh...”

Diệp Tử ngẩng đầu, mạch máu trên trán lộ ra, con mắt đỏ lên, quả thật như một con sư tử đang nổi giận, giọng tựa hồ sắp chấn động đến vỡ cửa kính: “Còn giả bộ cái gì? Nói, nói nhanh! Con mẹ nó cậu đến cùng muốn thế nào? Cậu rốt cục muốn gì? Yêu tôi? Cậu lại sắp nói vì yêu tôi? Ha ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha ha ha...”

Diệp Tử bỗng nhiên cười không ngừng nghỉ. Tiếng cười rầu rĩ chôn dưới cuồng hộng, đứt quãng. Anh ngửa đầu cười, nụ cười rất khó coi. Mắt anh căng lên, nước mắt rốt cục vẫn chảy xuống, từng giọt từng giọt chảy xuống áo.

Thỏ sợ đến luống cuống tay chân, bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Diệp Tử, nắm lấy hai tay không ngừng run rẩy của anh, thấp giọng nói: “Xin lỗi... Xin lỗi... Là em sai... Đừng khóc nữa có được hay không? Anh đánh em đi, đánh thế nào cũng được, đừng khóc nữa có được không? Đừng khóc mà... Xin lỗi...”

“Khóc?” Diệp Tử nín bật, hai mắt trợn lên. Nước mắt vẫn không ngừng chảy trên mặt anh, nhưng anh một chút tự giác cũng không có, cười lạnh, “Ai khóc? Đừng nói nhảm, nói tôi biết, tại sao lại theo dõi mấy cái buồn nôn kia?”

“... Em quá yêu anh, cái gì cũng muốn biết, cho nên...”

“Cho nên đặt máy quay lên tôi? Cho nên mỗi ngày, mỗi giờ mỗi khắc đều chụp trộm tôi?”

“...”

“Cho nên cảnh tôi giết Giang Duy, cũng cẩn thận tỉ mỉ quay lại? Để thưởng thức? Bởi vì yêu tôi, cho nên cắt môi của anh em tôi?”

Thỏ mới vừa gật đầu, Diệp Tử liền tát hấn một cái, má phải Thỏ xuất hiện một vết máu bầm, cũng trong nháy mắt sưng lên.

Diệp Tử cười nói: “Cậu cho rằng đang lừa tên ngốc sao? Cậu lên kế hoạch mọi thứ, tỷ như, quay lại cảnh tôi giết Giang Duy để làm nhục điểm, dùng để uy hiếp tôi chứ gì? Vậy nói thẳng ra đi, cậu muốn gì? Hoặc, cậu kỳ thực muốn đem cái video này cho cảnh sát? A, hay, cậu chính là gián ngầm của cảnh sát? Thế giới này thật kỳ diệu ha?”

“A Tử!!!”

Thỏ gấp đến độ ôm hai chân anh, mặc cho Diệp Tử đấm đá hấn, hấn cũng không buông ra: “Không phải vậy, anh phải tin em! Em không hề muốn đem cái video ấy giao cho cảnh sát... Em lúc đó quay lại, xác thực muốn dùng để uy hiếp anh, uy hiếp anh đến với em... Nhưng sau này sự tình so với tưởng tượng thuận lợi hơn nhiều, em không còn muốn dùng đến nó nữa! Cho đến khi Khương Văn... Vì hấn dám hôn anh.... Anh làm sao có thể để cho người ta thân mật vậy... Anh là của em, rõ ràng anh là của mình em!!”

“Cậu cái kẻ điên này!”

Diệp Tử lại cho Thỏ một cái tát, máu mũi hấn chảy xuống, men theo cằm nhỏ xuống, nhìn thấy mà kinh hãi.

Hấn quỳ trên mặt đất, như một đứa trẻ mắc lỗi, thương tâm, sợ sệt, lo lắng, mắt hấn đỏ lên, khàn giọng nói: “A Tử, em đem hết thấy video cùng đồ vật anh chán ghét xóa đi hết nhé, cho nên tha thứ cho em, có được không anh?”

Diệp Tử không nói gì.

Thỏ liền cho rằng anh đã đồng ý. Hấn lập tức chạy vào phòng ngủ, đem cái rương đẩy ra ngoài, lấy laptop ra, ngay trước mặt Diệp Tử, xóa bỏ hết video, lấy hết mấy thư mục con dự trữ ra xóa hết, đem ném hết mấy cái camera trong phòng vào thùng rác.

Sau đó hấn đi lên sân thượng, lấy một cái thau nhôm ra nhóm một ngọn lửa, đem những tấm hình xấu hổ bỏ vào, chỉ chớp lát sau khói đen bay mù mịt, tàn tro vương vãi, theo gió bay lên xa, rất xa.

Diệp Tử ngồi trong phòng, nhìn ánh lửa trên ban công, như là ngóng nhìn ngọn lửa đến từ Địa Ngục, trong miệng lẩm bẩm, hai mắt thất thần: “Tại sao lại như vậy... Tôi có lỗi với Khương Văn biết bao... Có lỗi với Nhiếp Hải Hà biết bao... Sai rồi... Đã sớm sai rồi... Quá không hợp lí...”

Thỏ làm xong những chuyện này, cũng đã qua 12 giờ đêm.

Diệp Tử nửa tỉnh nửa mê. Anh nằm nghiêng trên ghế sofa, trên mặt còn vương đầy nước mắt.

Thỏ cẩn thận từng chút một đi tới, quỳ gối trước mặt Diệp Tử, đem đầu đặt lên đầu gối Diệp Tử, áp mặt lên mu bàn tay anh, nhẹ nhàng cọ cọ, âm thanh trầm thấp, không ngừng lặp lại: “Em đem hết mấy thứ đó xóa rồi... Em bảo đảm... Sau này sẽ không có lần thứ hai... Vì vậy, đừng chán ghét em, có được không? Đừng chán ghét em... Ván anh tha thứ cho em... Em không thể sống thiếu anh...”

Qua rất lâu sau, tựa như đã trôi qua cả vài thế kỷ.

Diệp Tử rút cục giật giật, nâng thân thể dậy, vuốt ve gò má sưng đỏ của Thỏ, thấp giọng hỏi: “Đau không?”

Thỏ lập tức ngừng đầu, máu mũi đã sắp đông lại, má phải sưng vù, nước mắt tèm lem, trông rất chật vật. Câu hỏi này của Diệp Tử như là lời của đấng cứu thế, hẩn lắc lắc đầu: “Không đau, không đau chút nào, chỉ cần anh có thể hạ giận, đánh em thế nào cũng không sao.”

Diệp Tử nhìn một chút ống quần mình, nhìn vết máu trên vạt áo: “Đều đem đồ của tôi bán hết rồi.”

“Em giúp anh giặt! Nhất định sẽ làm nó sạch bong...”

Diệp Tử ngồi trên ghế sofa nhìn người đang quỳ dưới mặt đất, hai mắt chìm đắm trong bóng tối, không nhìn ra được nét mặt.

“A Tử?” Thỏ lo âu hỏi.

Diệp Tử thở dài một tiếng, lấy một tờ khăn giấy, giúp Thỏ lau chùi mũi, vẽ mặt phúc tạp: “Ừ, cậu nói xem, tôi đến cùng là nên bắt cậu phải làm gì bây giờ?”

“...”

24. Chương 24: Mưa Xối Xả

Diệp Tử tha thứ cho Thỏ. Bọn họ không nhắc lại chuyện phát sinh ngày đó, rất nhanh, sinh hoạt lại trở về với thường ngày.

Thời gian Diệp Tử đi làm, từ 9 giờ sáng đến 6 giờ tối. CƠM ĐỀU DO THỎ NẤU, nếu như Thỏ có tiết, không cách nào làm cơm, thời điểm như thế này, hẩn sẽ cùng Diệp Tử đi ra ngoài ăn. Hiện tại Yên nhi đã một tuổi, đã có thể phát ra âm thanh “khúc khích”, Diệp Tử đặc biệt yêu thích đứa em gái này, khi nào rảnh rỗi liền đem bé ôm đi, buổi tối cùng Thỏ dẫn em đi tản bộ, để Yên nhi cười trên cổ anh chơi trò “nhong nhong nhong anh là con ngựa”. Đương nhiên chuyện này dẫn đến một số chuyện khôi hài, ví dụ Yên nhi vừa ngồi lên liền khóc lớn không ngừng, Diệp Tử nửa ngày cũng không biết xảy ra chuyện gì, mãi đến tận khi cảm giác cổ mình ướt ướt, hôi hôi, mới hiểu ra con bé nó tè...

Thỏ vừa mới thành niên liền đi lấy bằng lái xe, có thời gian rảnh hẩn sẽ lái xe hơi màu trắng chở Diệp Tử đi hóng gió khắp nơi. Có xe quả thực rất thuận tiện, mùa xuân, lái xe đi ngắm hoa anh đào, hoa đào cùng hoa lê; mùa hè, đi lên núi nghe ếch kêu (lạ -_-), ngắm sao trời, nhìn hoa sen nở rộ, thưởng thức mùi hương thoang thoảng của những bông hoa; trời thu, cùng nhau đi tản dạo dưới rừng phong lá đỏ; đông lạnh, đi tắm suối nước nóng, thưởng mai trắng.

Diệp Tử có lẽ sẽ vĩnh viễn khắc cốt mùa hè này.

Anh cùng Thỏ đi lên khu biệt thự trên núi nghỉ hè, đi dạo trong cỏ trăn, đồng thời ngồi xổm ở ven hồ lắng nghe tiếng ếch kêu “ộp ộp” đáng yêu vang lên. Nửa vầng trăng đang lấp ló sau những rặng cây, cối xay gió dưới ánh sáng đỏ đỏ hồng hồng xoay chậm chậm, ngàn vạn cây cối bị bóng đêm nhuộm thành màu xanh lục, màu vàng đậm, cây cúc Ba Tư năm màu trong bụi cỏ dập dờn theo gió.

Bọn họ đi theo con đường nhỏ uốn lượn, thẳng đến trạm nghỉ chân nhỏ, dựa trên ghế ngồi, ngẩng đầu ngắm trời sao.

Đó giờ Diệp Tử sống trên thành phố, nên không biết ánh sao ánh trăng là như thế nào. Còn nơi này, chúng lấp lánh cả một bầu trời.

Bầu trời như một mâm ngọc to lớn, còn những vì sao, chính là những bảo thạch đếm mãi không hết.

Ngắm thật lâu, lại có cảm giác như những tinh tú trên trời kia là những sinh vật phát sáng, có sự sống của riêng mình. Chúng nó trôi nổi trên không trung, chơi đùa, nếu như không cẩn thận, sẽ hóa thành sao băng,

rơi xuống dưới đây. Mà mặt trăng cũng không phải thứ yên tĩnh, mặt trăng đang ca bài ca của riêng mình. Tiếng ca của nàng hóa thành gió, hóa thành tiếng kêu của những côn trùng, khiến cho tâm linh con người trở nên bình tâm.

Vào một buổi đêm như vậy, Diệp Tử cùng Thỏ sánh vai một chỗ, tay nắm tay, cảm thụ bóng đêm, gió đêm, lắng nghe giai điệu của bóng đêm, mãi đến khi mắt không mở lên nổi nữa, mới cùng nhau đi về biệt thự ngủ.

※ ※ ※

Diệp Tử rất nỗ lực trong công việc của mình, cho nên không lâu sau, liền tiến lên vị trí bộ phận tiêu thụ trong công ty. Bình quân tiền lương của bộ phận tiêu thụ rất cao, nhưng thời gian làm việc đương nhiên cũng sẽ cao gấp đôi, thường xuyên bởi vì tiếp khách hàng, mười một mười hai giờ tối mới có thể trở về nhà. Liên quan đến loại công việc này, Thỏ đương nhiên phản đối. Nhưng tính cách Diệp Tử luôn luôn bướng bỉnh, không thể chỉ vì phản đối của Thỏ, mà liền từ bỏ công việc.

Thủ trưởng của anh là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, cao khoảng 1m7, hơi mập, tính cách luôn cởi mở khéo đưa đẩy, gọi là Trương Đào.

Mới vừa gia nhập vào nhóm của Trương Đào, Diệp Tử rất cao hứng, dù sao nhóm Trương Đào hàng năm công tác đều xếp hạng ở ba vị trí đầu trong công ty. Nhưng mà, ngốc nghếch cỡ nào, anh cũng dần dần phát hiện ra một ít điểm không đúng lắm.

Trương Đào luôn động tay động chân với anh. Mỗi lần đến chỉ bảo Diệp Tử, gã gần như đều dùng phương thức “ôm ấp”, nói chuyện ở khoảng cách gần sát, hơi thở nồng mùi thuốc lá khi nói của gã cứ phả vào mặt Diệp Tử khiến anh rất khó chịu.

Khi Diệp Tử đi theo Trương Đào đi tiếp khách hàng thì, gã lại càng được nước làm tới hơn. Cảm tưởng như, mục tiêu của gã không phải là thuyết phục khách hàng, mà là ăn thịt Diệp Tử.

Có một ngày, lúc từ trong quán ăn đi ra, đã sắp 10 giờ tối.

Diệp Tử có chút khó chịu, nói phải về nhà, lại bị Trương Đào kéo vào trong taxi, thời điểm anh tỉnh táo lại, thể nhưng đã nằm trong khách sạn! Diệp Tử đẩy đối phương ra, kiên trì nói mình phải về nhà. Trương Đào liền nắm lấy hông Diệp Tử, nói: “Đừng giả bộ, anh biết em là gay mà. Hừ, anh thấy em cũng thèm khát lắm đấy chứ? Anh chưa từng cùng đồng tính luyện ái làm, đêm nay chúng ta cùng nhau thoải mái được không?”

“Tôi có bạn trai rồi.” Diệp Tử hất tay gã ra, kiềm nén giận dữ nói.

“Bạn trai? Gay mà cũng có trình tiết nữa à? Mấy người khác có cả tá bạn trai kia kìa, đừng nói nhảm... Hôm nay em cho anh thoải mái, anh thăng tiến thêm đơn đặt hàng cho em, thế nào? Em phải biết một khi lấy được đơn đặt hàng đó, em đủ mua một chiếc xe!”

Tối hôm đó, Diệp Tử chạy trốn. Chuyện này làm anh phần nộ không thôi, nhưng thật ra không thể trách cứ được, càng không thể nói cho Thỏ người có thể bạo phát bất kì lúc nào được. Nên anh liền nhân cơ hội thuận lợi, nỗ lực tăng cao thành tích, tranh thủ thay đổi nhóm làm việc. Sau đó, anh tận lực tách ra khỏi công tác với Trương Đào.

Thế nhưng, Trương Đào làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy được chứ?

Đại khái qua một tuần, đến đầu tháng bảy.

Diệp Tử tiếp đón một khách hàng, lúc trở về đã là chạng vạng. Khí trời âm u, mây đen dày đặc, tiếng sấm rền rĩ, có lẽ sắp bão đến nơi rồi.

Anh đi vào nhà vệ sinh, trở về ngồi lại vào vị trí cũ, uống mấy ngụm nước, xuyên qua cửa kính nhìn mấy giọt nước mưa ngày càng nặng trĩu, dòng người trên đường hối hả vội bước, những cây dù xuất hiện nhấp nhô, không lâu sau, mưa lớn trút xuống ào ào.

Đầu có chút choáng, anh cảm giác càng lúc càng mệt mỏi.

Sau đó, có một người ngồi xuống trước mặt Diệp Tử, là Trương Đào.

Người kia cười nói gì đó, anh nghe không rõ lắm, cảm thấy gã nói chuyện rất bần, rất buồn nôn.

Hắn hướng tới mặt Diệp Tử, cách mặt anh càng ngày càng gần, trong cặp mắt đó chứa đầy tơ máu, miêng vừa mới mở ra, liền tràn đầy mùi thuốc, thật buồn nôn.

Mà gã đàn ông buồn nôn này lại là lưỡi, liềm liềm một hồi bên mặt Diệp Tử.

Diệp Tử bắt đầu giãy dụa, nhưng cả người hư không vô lực.

Anh lúc này mới có chút hoảng sợ, phát hiện mình hình như bị hạ thuốc rồi — trong lúc anh đi WC, có lẽ Trương Đào đã đem thuốc bỏ vào nước của anh.

Trương Đào còn đang tập kích anh, anh giãy dụa, xuyên qua cửa kính, anh thấy Thỏ.

Nước mưa tí tách trên cửa kính, theo trọng lực trượt xuống, đọng thành một vũng nước.

Diệp Tử không hiểu mình vì sao có thể nhìn thấy rõ như vậy, chỉ là, anh có thể thấy rõ bóng dáng của Thỏ.

Trên đường phố, Thỏ cầm dù đen, đứng dưới mưa, nhìn hai người bọn họ, hai mắt bao phủ trong bóng tối, không tỏ vẻ gì.

Sau đó, Diệp Tử bị mất ý thức.

...

Diệp Tử bị tiếng sấm đánh thức.

Sau khi anh tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong phòng khách của biệt thự, nằm trên ghế sofa mềm mại. Cuồng phong va đập vào cửa sổ, bên ngoài mưa trút xối xả.

Tiếng mưa rơi bộp bộp bên ngoài, còn ở trong nhà Diệp Tử nghe được khúc dương cầm đang lưu loát du dương. Đây là khúc anh thuộc nhất, là bản “The Tempest” (*) của Beethoven.

(*) The Tempest: Piano Sonata no.17 in D minor, được sáng tác vào tháng 2/1801 bởi Ludwig van Beethoven. Nhưng nó thường được biết đến dưới cái tên “The Tempest” (hoặc “Der Sturm” theo ngôn ngữ Đức của Beethoven) – Theo Google.

Là Thỏ.

Thỏ đang ngồi trên đàn dương cầm tam giác đen, diên cuồng diễn tấu.

Đúng, là diên cuồng.

Hắn ở trong bóng tối đánh đàn, gần như là ngược đãi phím đàn, phóng thích sự cuồng nộ của hắn.

Giai điệu của hắn không có chút dịu dàng nào, mà cực kỳ giống bão táp, mãnh liệt cuốn sạch tất cả, hận không thể đem hết thủy sinh linh trên mặt đất đoạt đi, cọ rửa tất cả dấu vết hắn chán ghét. Những phù âm kia lao nhanh, không biết tiết chế bắn ra, giọng hắn trầm thấp cực kỳ nặng nề, trọng âm là người ta chấn động. Cho dù không nhìn thấy, anh đại khái cũng có thể tưởng tượng ra, hắn dùng cường độ thể nào để đánh đàn, dường như muốn đánh đến khi tay chảy máu mới thôi.

Diệp Tử bị âm nhạc của hắn hấp dẫn, chân trần hướng hắn đi tới.

Anh phát hiện Thỏ không ngừng chơi một bài. Giai điệu của hắn pha lẫn giữa Impromptu Fantasia của Chopin, và bản hùng ca Polonaise. Đặc biệt khi hắn chơi bài Polonaise, dường như cả căn phòng chuyển động theo giai điệu vũ khúc.

Vũ khúc Polonaise chân chính chấn động lòng người, nhưng của hắn lại không vậy.

Đại khái hắn chen lẫn vào đó quá nhiều cảm tính của hắn, cho nên âm nhạc mang theo cực đại phá hoại, cùng với cảm giác tuyệt vọng.

Không lâu sau, Diệp Tử rốt cục đứng cạnh hắn, trong ánh sáng thỉnh thoảng chớp tắt của tia sét, anh rốt cục nhìn thấy.

Áo sơ mi trắng của Thỏ, dính đầy máu tươi.

Tóc của hắn ướt đầm, hỗn hợp của nước mưa và máu tươi chảy xuôi xuống, lướt qua cái trán vốn dĩ trắng nõn của hắn. Giờ khắc này, trên mặt hắn, cánh tay, bàn tay, tất cả đều nhuốm đầy chất lỏng đỏ sẫm. Phím đàn trắng đen đã sớm bị hắn làm bẩn, bẩn đến mức nát bét.

Cơ thể Diệp Tử rất lạnh, rất lạnh.

Mà tim anh nhưng lại đập thình thịch, hô hấp cũng có chút bất ổn.

Qua hồi lâu, anh mới hỏi: “Cậu giết gã sao?”

Bài diễn tấu của Thỏ im bật đi.

Hắn nâng lông mi, nhìn về phía Diệp Tử, trên mặt mang theo nụ cười.

Mà loại cười này, không hẳn là cười. Hai mắt hắn híp lại, trông đen trong đó nhạt màu đến mức giống như đang phát sáng. Nửa gương mặt hắn đều bị máu che kín, trông thấy khá đáng sợ. Còn ngữ điệu của hắn lại nhu hòa, nói chậm chậm, như đang kể một câu chuyện thiếu nhi: “Đúng vậy. Em đem nó đến hẻm nhỏ, móc thuốc trong túi nó ra, chuốc nó uống. Sau đó thì sao ta, a. Em tháo móng tay nó xuống, chém đứt tay nó, xé da nó ra, móc đồng lòng buồn nôn của nó ra... Thằng đó không biết đã hút bao nhiêu thuốc nữa, phổi đen thui hết... Có lẽ là do thuốc của nó, nên cho dù chân tay nó không còn, nội tạng cũng bị móc ra, mà nó vẫn van xin em, a, thật đáng thương, giống con cá nhử, bị móc ruột rồi mà còn nhảy nhót tưng bừng như vậy. Có điều nó âm ỉ quá, la hét chói cả tai, em mệt quá nên cắt đứt đầu lưỡi nó luôn.”

Diệp Tử nghe thấy kinh hồn bạt vía, nhưng không có cắt ngang lời Thỏ. Trên thực tế, tương đối vi diệu, anh thể nhưng lại cảm thấy được một loại cảm giác ưu việt, cái cảm giác này khiến lòng người thoải mái không thôi.

Thỏ nói xong, giơ tay lên, dùng bàn tay lạnh lẽo vuốt má Diệp Tử, hơi nghiêng đầu, như là đứa trẻ ngây thơ hoàn mỹ: “A Tử, nó liếm chỗ nào của anh, là chỗ này sao?”

Diệp Tử sửng sốt một chút, rồi gật đầu.

Thỏ một phát đem đầu Diệp Tử kéo xuống, đưa lưỡi ra, tàn nhẫn liếm lên.

Mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mũi, Diệp Tử cau mày, muốn đẩy hắn ra.

Lại bị Thỏ dùng tay ngăn lại.

Thỏ dùng sức liếm láp, một lần rồi một lần. Đầu lưỡi nóng bỏng, ướt át làm hô hấp Diệp Tử dồn dập, nhưng, sau một khắc anh lơ là, đột nhiên cảm giác được một trận đau đớn!

Anh bỗng đẩy Thỏ ra, sờ má mình. Trời ạ, Thỏ tên điên này, vậy mà lại thật sự cắn anh, mặt anh đang chảy đầy máu.

Diệp Tử vẻ mặt khó tin: “Con mẹ nó cậu bị điên cái gì đấy?!”

Mặt Thỏ lập tức thay đổi. Hắn trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn chằm chằm máu từ trên mặt Diệp Tử nhỏ xuống, dường như không thể tin đây là do hắn làm.

“Xin lỗi... Em không phải là cố ý...”

Diệp Tử xoa người muốn rời khỏi.

Thỏ từ phía sau ôm lấy anh, giọng nói khàn khàn, như sắp khóc: “Xin lỗi, em sẽ không bao giờ làm như vậy nữa... Là em sai... Là em sai... Xin lỗi! A Tử! Em xin lỗi...”

Thỏ vừa nói xin lỗi, vừa nâng mặt Diệp Tử lên, tinh tế hôn lên vết thương hắn vừa tạo ra.

Giờ phút này hắn không hề cau mày, động tác của hắn rất nhẹ, cực kỳ cẩn thận.

Diệp Tử tuy không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế anh đối với nước mắt thấm thương của Thỏ không cách nào phớt lờ được. Mỗi lần nghe Thỏ khóc nức nở, nhìn thấy Thỏ rơi nước mắt, anh liền không nhịn được nhẹ dạ nghe lời hắn.

Kỳ thực vết thương trên mặt anh không sâu, chảy máu chỉ vì bị rách da. Loại đau đớn này lại được phương thức ôn nhu đối đãi, nên trở nên rất kỳ quái. Máu dần dần tê, thân thể như nhũn ra. Một loại dòng điện nóng rực từ trên đầu, trượt xuống sống lưng, rất nhanh, Diệp Tử không kịp chế được kẹp chặt hai chân.

Thỏ mỉm cười: “Có thể không, A Tử.”

Diệp Tử dùng hành động trả lời.

Anh ôm lấy cổ Thỏ, nghiêng đầu, hôn thật sâu lên môi hắn.

Thỏ cởi cúc áo Diệp Tử ra, từng chút từng chút cởi bỏ quần áo anh.

Hắn ôm Diệp Tử lên đàn dương cầm, theo mắt cá chân Diệp Tử, hôn từ bắp đùi đến gần dương vật anh.

Dưới những tia sấm sét chớp nhoáng, bọn họ lần thứ hai hòa làm một.

...

Ngoài cửa sổ ló nhit những hạt mưa đọng lại, như là một dạ khúc.

Có mối quan hệ tươi sáng, có mối quan hệ chết chóc, có mối quan hệ tuyệt vọng, có mối quan hệ tựa như giai điệu của bóng đêm.

Hai người họ, dùng linh hồn nhau để biểu diễn khúc dạ khúc này.

Dù cho vết thương chấp vá chẳng chặt, dù cho cả người nhuộm máu đỏ tươi, vẫn muốn được tiếp tục bước cùng nhau.

...

...

Đêm khuya, trong phòng tắm, hai người ngâm mình trong bồn nước nóng.

Thỏ ôm Diệp Tử đang buồn ngủ, nhẹ giọng hỏi: “Mai này, anh có rời khỏi em không? Anh sẽ phản bội em?”

“Chuyện tương lai ai biết trước được?”

“Nếu như có một ngày như vậy, em tình nguyện bản thân chết đi.”

Diệp Tử ngáp một cái: “Tôi nói này, cậu làm sao lại bi quan như vậy? Còn có những chuyện có ý nghĩa khác mà, cậu cũng thật là cậu bé nhỏ.”

Thỏ ôn nhu hôn lên sau gáy Diệp Tử, như không nghe thấy lời khinh bỉ của Diệp Tử, giọng nói tiếp tục khàn khàn: “A Tử, anh biết không, ở trên thế giới này, không có bất kỳ một ai có thể yêu anh hơn em.”

“...Cậu cũng thật tự tin.”

“Nếu anh yêu em, dù chỉ có một phần ngàn thôi, em cũng thấy đã đủ rồi.”

“...”

“A Tử, anh có yêu em không?”

Diệp Tử khó chịu mười mấy giây, nhỏ giọng nói: “... Yêu.”

“Anh yêu em sao?”

Diệp Tử chần chừ, anh suy nghĩ hồi lâu, mới đỏ mặt nói: “Cậu nghĩ tại sao tôi lại sống chung với cậu, dựa vào cái gì mà chịu đựng đủ loại hành vi điên cuồng của cậu hả?”

Diệp Tử cho rằng Thỏ sẽ cao hứng nhảy lên, dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh dùng ngôn ngữ hàm súc biểu đạt tình yêu với hắn.

Thế nhưng, Thỏ lại không có động tĩnh gì.

Qua một hồi lâu, hắn mới thấp giọng hỏi: “Nhưng, phải chứng minh thế nào đây?”

Diệp Tử nghi hoặc: “A?”

“A Tử, kỳ thực anh cũng không biết rõ em. Chờ đến khi anh biết rõ mọi chuyện của em, anh còn có thể yêu em sao? Còn có thể chịu đựng em sao?”

Diệp Tử cảm tức: “Thật phiền, nói đi, cậu muốn tôi chứng minh như thế nào?”

“Anh có thể giết một người vì em chứ?”

“...”

“Em vẫn còn muốn giết một người, kẻ em hận nhất, hận đến xương tủy.”

“Ai?”

“Cha của em.”

=====

Thật ra, những kẻ chết trong truyện đều là những kẻ đáng chết.

25. Chương 25: Cha

Diệp Tử hỏi, vì sao hắn lại hận như vậy, dù sao cũng là cha hắn cơ mà?

Thỏ trả lời: Cha? Chỉ sợ bản thân ông ta cũng không tin ông ta là cha em đi. Từ năm 8 tuổi, ông ta đã hận em, hoài nghi em, đánh đập em, hơn nửa đêm còn đem em vứt trên đường cái, dùng bình hoa đập đầu em, trước mặt mọi người mắng là thằng ăn trộm, bắt em quỳ ở ngoài đường một ngày một đêm, chỉ bởi vì em nói thay mẹ em. Mấy cái đó thật ra không đáng nói, cái em không nhịn được nhất, chính là chuyện ông ta từng làm với mẹ em. Ông ta đã từng đem mẹ em đưa cho đám hồ bằng cầu hữu của ông ta, bọn nó trước mặt ông ta làm ra những chuyện buồn nôn với mẹ em, mà ông ta giả mù không thấy. Mẹ em sau ấy tính thần xảy ra vấn đề, bị con đàn bà mới của ông ta bắt nạt, ông ta cũng mặc kệ... Mẹ em đối với lão mà nói, chỉ là cái khăn lau cũ, ha ha, chỉ sợ cả cái khăn lau cũ không bằng.

Diệp Tử: Giết cha cậu không phải chuyện dễ, tôi nhớ, cha cậu là một đại gia đúng không? Bên cạnh ông ta có nhiều bảo vệ chứ?

Thỏ: Làm theo cách của em, giết lão sẽ rất dễ.

Đêm hôm ấy, Diệp Tử trắng đêm không ngủ. Anh nhiều lần mở điện thoại xem tư liệu. Trong tài liệu không có bức hình của người đàn ông đó, cũng không có tên tuổi, thế nhưng nơi ở của lão, cả cách thức giết người đều được viết rõ. Người này đang nằm trong bệnh viện tốt nhất thành phố, khoa trực tràng, phòng bệnh số 33, ông ta bị bệnh ung thư ruột. Mà cách thức giết lão vô cùng đơn giản. Đầu tiên, cổ họng ông ta có một ống dẫn, thỉnh thoảng khử đàm hơi mới thông được. Chỉ cần đem ống dẫn lấp kín, mấy phút sau, ông ta sẽ nghẹt thở mà chết; cách hai, trên ống truyền dịch gian lận, khiến lượng lớn không khí nhanh chóng tiến vào mạch máu, gây nên khí thể tắc máu, hoặc nghiêm trọng hơn là cản trở công năng của tim, ông ta sẽ khó thở, suy tim, nhanh chóng tử vong...

Hai người bạn họ bạn đầu giao dịch, chính là trao đổi giết người. Cho đến bây giờ, Diệp Tử đã giết Giang Duy cũng bà lão. Còn Thỏ giết thằng bắt nạt mẹ anh, Nhiếp Hải Hà cùng Trương Đào. Dựa theo logic, xác thực Diệp Tử nên giết thêm một người nữa. Thế nhưng, giao dịch trao đổi giết người đã không còn tồn tại. Lần này, ý của Thỏ, là dùng cách thức giết cha của hắn, để minh chứng cho tình cảm của anh... Nghĩ như thế nào cũng không thể làm, tại sao giết người thì có thể chứng minh? Lẽ nào, còn có ẩn tình gì...

Hơn nữa... Người này rõ ràng mắc bệnh ung thư ruột, tuổi tác cũng cao, coi như mặc kệ, phỏng chừng cũng không sống nổi thêm mấy năm, cần gì làm vậy chứ.

Tuy rằng nghĩ vậy, nhưng qua ngày thứ hai, Diệp Tử vẫn đi bệnh viện, đi lên khoa trực tràng, ở lầu bốn. Anh đương nhiên sẽ không lập tức ra tay giết người, anh chỉ là tò mò mà thôi, đi xem thử tình hình thế nào.

Sàn bệnh viện màu xanh thẫm, vách tường màu xanh nhạt. Các y tá trắng đẩy xe lui tới, trên xe để đầy nước thuốc, băng gạc, ống tiêm,... Mấy người thân của bệnh nhân ngồi bên hành lang nói chuyện, một hai người bệnh mặc đồ bệnh viện ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn Diệp Tử, hai mắt vô hồn.

Diệp Tử cứ đi tới đi tới, trong lòng hiện ra một loại dị cảm.

Tựa hồ xung quanh có rất nhiều bóng dáng, rất nhiều con mắt đều đang nhìn chằm chằm anh. Anh chán ghét cảm giác này.

Sau đó, anh nhìn thấy phòng bệnh 33.

Một người đàn ông cao gầy mặc áo đen đứng trước cửa, ghế để một bên, ngồi trên nó là một người phụ nữ tóc xoăn dị thường gầy gò.

Diệp Tử còn chưa đi đến, liền thấy người phụ nữ ngẩng đầu.

Sống mũi bà hẹp mà cao, hốc mắt trũng xuống, con ngươi màu nâu. Dù cho sắc mặt không được tốt, khóe mắt khóe miệng đều có nếp nhăn, nhưng có thể nhìn ra bà đã từng là một mỹ nhân. Bà xem ra, là một mỹ nhân ngoại quốc.

Người phụ nữ nhìn Diệp Tử, vẻ mặt nhú lại, tay không ngừng vuốt tóc, vai cũng run run lên. Bà đang sợ hãi.

Người này, chính là mẹ của Thỏ sao? Diệp Tử nghĩ nghĩ. Sống mũi cao cùng với làn da trắng của Thỏ, chắc là di truyền từ bà rồi.

Nói chứ, tướng mạo của người phụ nữ này, cũng thật quen thuộc. Đầu Diệp Tử có chút đau, cảm giác giống như là sắp nhớ ra một chuyện gì đó. Vẫn chưa nghĩ kĩ, anh đã mở miệng: “Chào cô.”

Có vẻ thần kinh bà ấy chuyển dịch mấy lần, rồi cúi đầu, không lên tiếng.

Người đàn ông cao gầy bên cạnh nói chuyện: “Xin hỏi tìm ai?”

Diệp Tử lời đều nói không ra, đột nhiên liếc về phía giường bệnh bệnh nhân, bó hoa trong tay rơi xuống đất.

Người đàn ông kia đang nói cái gì anh cũng không quan tâm, anh đẩy hẳn ra, bước vào phòng.

Rất dễ nhận thấy, người bệnh đang nằm trên giường cũng thấy anh.

Ông ta trên đỉnh đầu đã không còn vài cọng tóc, sắc mặt trắng xám, tương đối già nua. Mà giờ khắc này, hai mắt của lão trợn to như chuông đồng, miệng mở ra, thở mấy hơi, khí quản phát sinh tiếng khọt khẹt.

Lão run run chỉ vào Diệp Tử, miệng nhếch lên, cái gì cũng không nói được. Hết cách rồi, khí quản đã bị ống dẫn xuyên vào, có muốn nói cũng không được.

Cô gái trẻ bên cạnh ông ta nghi hoặc nhìn Diệp Tử, sau đó đứng lên, cả giận nói: “Cậu là ai? Ai cho cậu tùy tiện vào đây?”

Diệp Tử đứng đấy, hai tay nắm chặt.

Ông ta liên tục phất tay, miệng liên tục động.

Tuy rằng không nghe được, nhưng Diệp Tử biết lão muốn nói điều gì. Vào lúc này, mũi anh nóng rát, hai mắt nóng nóng, ẩm ướt. Sợ rằng đã hơn mười năm không gặp rồi nhỉ? Vốn những tưởng mối qua hệ giữa hai người bọn họ đã đoạn tuyệt, không nghĩ đến ngày hôm nay, không nghĩ đến ngày hôm nay còn có thể thấy lão bức thiết nhìn anh chằm chằm, liên tiếp không ngừng nói hai chữ: Con trai!

Cho dù hiện tại, Diệp Tử vẫn nhớ như in lúc anh còn rất nhỏ, người đàn ông tên Diệp Thành này, cùng với Hàn Dao, từ trên chiếc xe sang trọng bước xuống, trong lồng con nít nhí nhố thì chọn mình. Lão mặc đồ tây đứng trước mặt anh, cười nói: Sau này, ta chính là ba của con.

Còn nhớ trong căn biệt thự xa hoa đó, Diệp Thành mời vô số giáo sư dạy kèm cho anh làm bài tập. Từ Địa lý đến Toán học rồi Ngữ văn, cả lễ nghi, vũ đạo và nhạc khí nữa. Lão ngồi trên ghế dựa mềm, nghe mình tụng bài thơ cổ Tống, nếu đọc tốt, sẽ được bánh, còn nếu không đọc được, lão sẽ cười sớ sớ đầu anh, đồng thời buổi tối sẽ không được xem thể giới động vật;

Còn nhớ Diệp Thành từng mang anh tham gia vào mấy loại hoạt động lớn nhỏ đủ kiểu. Trước mặt nhiều bạn bè như vậy, lão kiêu ngạo tuyên bố: Nó là con trai của tôi;

Đương nhiên, nếu nhớ những điều tốt đẹp này, tất cũng sẽ nhớ đến, sau này lão không nhìn nhận anh ra sao, cuối cùng, anh cùng mẹ, lại lẻ loi cô độc thế nào mà bước ra khỏi căn nhà ấy.

Diệp Tử cảm giác đầu mình càng lúc càng đau, như sắp vỡ tung ra.

Anh giây phút này, có sự xúc động, nhưng nhiều hơn nữa, là hỗn loạn.

Bây giờ anh hiểu rồi, Thỏ muốn giết người, là cha của hắn. Nhưng người này cũng là cha của Thỏ ư... Trời ạ... Mình rốt cục đã quên đi điều gì rồi... Thỏ là đang đùa giỡn sao?!

Anh xoay người muốn rời đi, lại nghe phịch một tiếng, sau đó là tiếng nữ nhân gào thét.

Diệp Thành thể mà từ trên giường lăn xuống.

Bụng lão có gắn túi bài tiết, có ống dẫn, bây giờ chỗ đó đã bắt đầu thấm máu.

Mà lão chỉ nắm chặt lấy ống quần Diệp Tử, miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó, con mắt đỏ lên.

Chỉ chốc lát sau, mấy người y tá, cùng một vị bảo vệ chạy vào, người bảo vệ đem Diệp Thành ôm lên giường, giúp lão thanh lý vết thương, thanh tẩy cái túi bài tiết.

Cô gái trẻ tuổi ở một bên lo lắng gọi: “Lão gia, không sao chứ? Không có chuyện gì chứ lão gia?”

Sau đó rốt cục hiểu ra cái gì, cầm lên một tấm băng trắng, cùng một cây bút, để trước mặt Diệp Thành.

Diệp Tử viết trên băng: “Con trai, con đến thăm ba sao? Ta còn tưởng trước khi chết cũng không được gặp con, không nghĩ con đến thật!”

Diệp Tử không hé răng.

Diệp Thành: “Khoảng thời gian này, ta thường mơ thấy con. Lúc trước ta vẫn hay nằm trong phòng giám hộ gọi tên con, con không tin thì hỏi dì Phương này. Con đúng là lớn rồi, tốt nghiệp đại học rồi chứ? Ta có sai người tìm con, nhưng nhà trọ con không có ai, sau đó...”

Diệp Tử ngẩng đầu, nắm chặt tay, ngắt lời Diệp Thành: “Tại sao tìm tôi?”

Diệp Thành: “Cha tìm con trai, là chuyện rất kỳ quái?”

“...”

“Ta có lỗi với con, ta biết, nhiều năm như vậy, ta không làm hết trách nhiệm của một người cha, ta không nên làm vậy. Lần này bệnh, chính là báo ứng, khi ta biết mình không còn sống được bao lâu, liền hối hận những chuyện bản thân đã làm. Ta có lỗi với con, có lỗi với mẹ con, ta có lỗi với hai người...”

Diệp Thành viết viết, nét chữ biến loạn, hai hàng nước mắt rơi xuống trên mặt.

Diệp Tử thật sự có chút không chịu được, vội vàng nói: “Ông không có lỗi với tôi, vốn tôi chỉ là người do ông thu nuôi, đến lúc lớn như vậy, không lo ăn không lo mặc, đã đủ hạnh phúc lắm rồi!”

Cô gái được gọi là dì Phương đứng sát bên cầm băng, nói: “Hóa ra cậu chính là con cả Diệp Tử à, đã sớm được nghe về cậu, nhưng vẫn chưa diện kiến. Chiều cao không tồi, là công tử văn nhả.”

Tâm tình Diệp Tử không có chút nào là thoải mái, anh hỏi vấn đề giờ khắc này anh muốn hỏi nhất: “Em trai tôi đâu, có đến xem ông không?”

Nét mặt Diệp Thành trong nháy mắt trở nên âm trầm, dì Phương bên cạnh cũng lắc đầu.

Qua hồi lâu, Diệp Thành mới viết trên băng trắng: “Jason là ác ma.”

Diệp Tử cảm giác thế giới của mình như sụp đổ.

Thực ra, từ lúc nhìn thấy Diệp Thành, thì anh đã sụp đổ, chẳng qua là anh muốn trốn tránh mà thôi.

Vào lúc này, anh chợt nhớ ra một cảnh tượng nào đó từng xảy ra.

Người nhà đang quây quần ăn tối, cha mới hỏi người con trai mới năm tuổi: “Thành Tịch, con đã nghĩ ra tên tiếng Anh của mình chưa?”

Bé trai ngẩng đầu lên, cười đến xán lạn: “Nghĩ rồi!”

“Ừm, là gì vậy?”

“Jason!”

“Tại sao lại là tên đó?”

Bé trai chỉ vào cái áo thun Diệp Tử đang mặc, trên áo có in dòng chữ tiếng anh lớn có chữ “Jason”.

...

Dì Phương thấy ông vẫn không động bút viết, liền tiếp lời ông: “Jason hạ độc lão gia, hại người hôn mê hai ngày, suýt chút nữa chết. Quả thực không nghĩ đến đứa nhỏ này lại ác độc như vậy. Lão gia đối với nó triệt để thất vọng rồi, vốn muốn đưa nó vào trại quản lý, nhưng nể tình cha con, nên cũng chỉ đuổi nó ra ngoài mà thôi.”

Diệp Thành gật gật đầu, lại tiếp tục viết: “Jason đã triệt để thay đổi rồi, chúng ta đã sớm từ bỏ nó. Thế nhưng con, A Tử, con là con trai duy nhất của ta. Đáp ứng ta, sau này, không được cùng nó quan hệ.”

Dì Phương gật đầu: “Nó thật sự rất đáng sợ, vốn là một người điên. Nó luôn mang nụ cười âm trầm sau lưng người khác, quả thực không biết nó đang suy tính cái gì. Con đi với nó, sẽ bị lây nhiễm thói xấu của nó.”

Diệp Thành: “Chỉ cần con không quan hệ với nó, con chính là con trai ngoan của ta, sau này ta nhất định sẽ bồi thường thỏa đáng cho mẹ con con. Con cũng biết ta sống không được bao lâu, tài sản của ta, cổ phần của tập đoàn Diệp thị, sau này đều sẽ là của con.”

Diệp Tử trầm mặc hồi lâu, như là xác nhận, hỏi lại lần nữa: “Em trai ấy, tại sao tên nó lại là, Cố Thành Tịch?”

Dì Phương thở dài một hơi: “Bởi vì nó thấy đã thoát khỏi Diệp gia rồi, cho nên liền đổi họ, lấy họ mẹ. Chỉ tiếc mẹ nó cũng điên mất rồi, đổi họ thực ra cũng không có tác dụng gì.”

Diệp Thành rõ ràng không vui, dì Phương liền cầm miệng.

Ngày hôm nay, Diệp Tử ở phòng bệnh sững sờ cả một buổi trưa, mới trở về, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Đầu anh vẫn đau nhức, hỗn loạn, như là cảm mạo. Anh có thể cảm thấy, trí nhớ anh đang nhanh chóng thức tỉnh, mỗi một bước đi, đều đang dần thức tỉnh.

Jason, Diệp Thành Tịch, là em trai anh. Là con trai ruột của Diệp Thành.

Còn anh, Diệp Tử, so với Diệp Thành Tịch lớn hơn năm tuổi, chỉ là đứa trẻ được Diệp Thành cùng Hàn Dao bao dưỡng, còn nghĩ rằng mình là con ruột suốt mười một năm.

Thế nhưng, Diệp Thành dành cho anh tất cả sự sủng ái, cho đến khi ông có đứa con trai ruột Diệp Thành Tịch, thì anh hoàn toàn biến mất. Đương nhiên, trong chuyện này còn có ẩn tình. Tỷ như, tình cảm của Diệp Thành cùng Hàn Dao vỡ tan.

Diệp Thành Tịch được sinh ra ở nước ngoài, đến khi hấn khoảng bốn tuổi, mọi người liền đem hấn đến gia tộc. Cho nên hấn cùng Diệp Tử đồng thời sinh hoạt cùng nhau trong hơn hai năm.

Diệp Thành Tịch rất dính Diệp Tử, nguyên nhân rất đơn giản, hấn không có đi nhà trẻ, không có bạn bè cùng trang lứa, ở trong lòng hấn, Diệp Tử có lẽ là người duy nhất có thể cùng hấn chơi đùa.

Mà nguyên nhân Diệp Tử chán ghét Diệp Thành Tịch cũng rất đơn giản, dù sao ở trong lòng anh, Diệp Thành Tịch xuất hiện, cướp đi tất cả của anh.

Vì vậy cho nên mới xuất hiện chuyện Diệp Tử đẩy mạnh Diệp Thành Tịch xuống vũng bùn, hay mặt nạ thổ.

Nhưng, cho dù nhớ lại mấy chuyện này, Diệp Tử vẫn không hiểu.

Anh hoàn toàn không hiểu nổi ý đồ của Thỏ.

Vừa mới bắt đầu, hẳn vì sao phải tìm anh thực hiện giao dịch, vì sao phải uy hiếp anh, hẳn biết rõ anh chính là anh trai của hẳn, vì sao còn muốn...

Anh mở cửa phòng ra, Thỏ đang đứng bên cửa sổ, áo sơ mi thuần trắng rung động trong gió.

Ánh mặt trời nhàn nhạt từ cửa sổ tràn vào phòng, rèm cửa nhẹ nhàng dập dờn.

“Anh đã về rồi.” Thỏ nhẹ giọng nói.

Diệp Tử đứng ở cửa, giọng nói mang theo chút mệt mỏi: “Đây chính là kinh hỉ cậu tặng cho tôi sao? Được rồi, hiện tại tôi đã biết đến cùng chúng ta có quan hệ gì, chỉ ít cậu cũng phải nói cho tôi biết, cậu làm hết thấy những chuyện này, rốt cục là vì cái gì?”

Thỏ quay đầu lại, tay vươn đến vuốt ve bông hồng trắng: “Muốn em nói lý do sao, ừm, đại khái là vì, chỉ có một người đi vào địa ngục, thực sự là quá — cô đơn, cho nên không nhịn được, muốn tìm bạn đi cùng.”

Diệp Tử cúi đầu: “Chỉ bởi vì như vậy thôi sao, vậy còn những cái cậu gọi là tình cảm, chỉ để lừa tôi thôi sao?”

Thỏ cau mày: “Làm sao như vậy được, em yêu anh mà.”

Diệp Tử ngẩng đầu, giọng nói cao lên, hai mắt đỏ: “Tôi là anh trai của cậu! Anh trai cậu! Cậu đến cùng là đang suy nghĩ cái gì hả? Diệp, Thành, Tịch?”

“Anh rốt cục cũng nhớ ra tên em, thật vui quá.” Giọng Thỏ chất chứa kinh hỉ, sau đó, lại trầm xuống, “Cũng không phải anh em ruột, lại nói, mấy cái này không phải vấn đề trọng yếu.”

“...”

Hoa hồng đã bị xé nát vương vãi trên mặt đất. Thỏ hướng Diệp Tử đi tới, chân trần dẫm lên những cánh hoa hồng: “A Tử, em chỉ là muốn đi cùng anh mà thôi, không từ bất kỳ thủ đoạn nào chỉ để ở cùng anh mà thôi, như vậy cũng có lỗi sao?”

“Tại sao không nói sớm hơn một chút cho tôi, tại sao vẫn giấu diếm đến bây giờ?”

“Em hi vọng anh tự mình nhớ ra, nhớ đến hết thấy chuyện liên quan đến em, em hi vọng anh yêu em, em hi vọng, sau khi anh biết rõ mọi chuyện, vẫn lựa chọn em.”

“...” Diệp Tử cảm giác đầu mình choáng váng, đã không thể nào hiểu được ngôn ngữ của Thỏ.

Anh ngồi trên băng ghế của đàn dương cầm, nhắm mắt dưỡng thần.

Thỏ thì lại ở phía sau ôm lấy anh, giống như trước đây, đưa tay ra, trên phím trắng đen đàn ra những giai điệu kỳ ảo.

Miệng môi hẳn kề sát trên tai Diệp Tử, nhẹ giọng thì thầm. Hẳn tựa như ma quỷ đang đầu độc con mồi của mình: “A Tử, anh đã quên anh có bao nhiêu hận lão rồi sao? Lão không làm tròn trách nhiệm của một người cha, không thèm nhìn đến anh, vứt bỏ anh cùng với dì, anh không nhớ sao? Bọn họ ở trong phòng cãi nhau, ném rơi bao nhiêu đồ sứ, nửa đêm dì Dao còn đánh thức anh, một buổi sáng liền đem anh đi, anh không nhớ sao? Anh đã quên qua nhiều năm như vậy, anh một phân tiền cũng không nhận được sao? Anh đã quên khi tình cờ gặp được lão trên đường, lão thờ ơ không liếc mắt một cái sao? Anh đã quên khi anh chạy theo lớn tiếng gọi cha, lại bị lão sai người xua đuổi sao?”

“Anh đã quên anh đã từng thề qua, muốn làm cho lão phải hối hận sao? Anh đã quên đã từng hận không thể băm thây lão sao?”

“Huống hồ... Ngày hôm nay, lão có phải bảo anh rời xa em không? Có phải nói, em là ác ma không? Ha ha. Anh xem, lão đang ngăn cách chúng ta đó, trở ngại chúng ta đến với nhau, thật chướng mắt nhỉ.”

Tay trái của Thỏ nhẹ nhàng nâng mặt Diệp Tử lên, nghiêng đầu, đặt môi in lên khóe miệng Diệp Tử.

Mặt trời ngã về phía tây, một vùng ánh sáng dần dần thu nhỏ lại bằng mảnh nhỏ vụn vặt, rơi vào vị trí của hai người.

Ánh mặt trời nhảy nhót trên lông mi run run của Thỏ.

Tay phải của Thỏ còn đang hoạt tấu trên đàn dương cầm, giọng nói của hắn như một khúc nhạc tươi đẹp: “Cho anh một tuần nhé? Giết lão đi.”

=====

Cách chết của từng người trong truyện tương ứng với mức độ đáng chết của người đó. Cho đến giờ, chỉ có Nhiếp Hải Hà và Trương Đào là chết thảm nhất.

26. Chương 26: Mâu Thuẫn

Diệp Tử đứng trước cánh cổng lớn, xuyên qua cửa sắt chạm trổ, nhìn vào phong cảnh hoa lệ bên trong, một tòa kiến trúc phục cổ khổng lồ. Tâm tình anh đang rất phức tạp.

Không lâu sau, có người ra tiếp đón anh, gọi anh một tiếng “Thiếu gia”, giống như trước đây vậy. Bọn họ băng qua vườn cây xanh tốt, đi dọc theo hồ nước, trải qua hòn non bộ được điêu khắc tỉ mỉ, rốt cục đi vào đại sảnh, nương theo cầu thang xoay tròn đi lên —

Tuy đã qua mười năm, bài bố trong phòng đã thay đổi rất nhiều, nhưng mỗi khi nhìn thấy một chỗ nào đấy, Diệp Tử vẫn như cũ có thể nhớ đến hồi ức lúc bé của anh. Anh từng ở song cửa sắt đất vôi vờn bầy bọ; anh từng ở phòng khách to lớn dựng lên một pháo đài nhỏ của mình; anh từng ngồi trên ghế sofa mềm mại, được cha biểu dương; anh từng xoay tròn trên cầu thang đến sắp ngã xuống; anh từng trốn sau rèm cửa, nhìn cha cùng mẹ cãi nhau kịch liệt; anh cũng từng đứng sau lưng ghế sofa, nhìn cha dẫn Diệp Thành Tịch vào nhà.

Sau khi cùng mẹ rời khỏi nơi này, anh từng tự mình trà trộn vào, đứng ở đại sảnh gọi lớn “ba ba, ba ba”. Sau đó bị một đám người lớn kéo ra ngoài, đẩy đến ngoài cửa sắt, cả người rơi xuống vũng bùn, như vứt bỏ một con mèo hoang nào đó.

Anh từng vô số lần suy nghĩ, tại sao cha lại không lựa chọn mình, tại sao lại không chọn anh? Rõ ràng anh cố gắng như vậy, chăm chỉ như vậy, ưu tú như vậy... Tại sao anh không phải con ruột của bọn họ?

Nghĩ tới nghĩ lui, anh đã đứng trước cửa phòng của cha, bèn gõ cửa.

“Vào đi.”

Nghe được giọng ông, anh mở cửa phòng ra, tia sáng chiếu đến chói mắt. Thích ứng vài giây, anh nhìn thấy một nam nhân đang ngồi trên xe lăn, mỉm cười nhìn anh. Nụ cười kia hiền lành như vậy, ôn hòa như vậy, mũi Diệp Tử lại bắt đầu cay cay. Về mặt như vậy, đã bao lâu rồi chưa thấy đây?

Bây giờ Diệp Thành đã có thể nói chuyện, có điều giọng nói vẫn còn rất khàn, cũng rất nhỏ. Hai chân bởi vì nằm trên giường bệnh lâu ngày, nên giờ vẫn chưa khôi phục được, hoàn toàn vô lực, như một vật trang trí buông thõng trên xe lăn.

“Lại đây, để ta nhìn một chút.” Diệp Thành hướng Diệp Tử vẫy tay.

Diệp Tử đi tới.

Diệp Thành dùng bàn tay khô héo thô ráp của lão nắm chặt tay Diệp Tử, hỏi: “Cao bao nhiêu?”

“1m75.”

“Cao như vậy à, ta nhớ lúc con còn nhỏ, mới đứng đến ngực ta. Thời gian trôi qua thật nhanh, đã trưởng thành rồi.”

“... Vàng.”

“Còn nhớ không, lúc con còn nhỏ, rất thích ở trong thư phòng này đọc sách. Có lúc ta không biết con chạy đi đâu, tức giận tìm quần gia hởi, kết quả phát hiện, con đang ôm một quyển sách, cuộn mình nằm dưới gầm bàn của ta ngủ.”

“Còn nhớ...”

“Con lần đầu tiên học được cách viết tên, cũng là ở trong gian phòng này. Lúc đó ta đang ngủ, thì nghe thấy con ở bên cạnh lớn tiếng gọi ‘Ba ba’ ‘Ba ba’, thời điểm nhìn thấy con viết ra mấy nét xiêu xiêu vẹo vẹo đó, ta còn tưởng mình đang nằm mơ.”

“Sau đó cha còn đưa mấy cái chữ viết đó cho bạn bè của cha nhìn.”

“Ha ha, nhìn không được nên cầm đi khoe chút ấy mà. Dù sao khi đó con cũng chỉ mới hai tuổi.”

Diệp Tử nghe lời ông nói, tâm tình hỗn loạn.

Thỏ nói đúng, anh hận người đàn ông này. Là người đàn ông này không nhìn nhận anh, vứt bỏ anh, làm mẹ anh bị bắt nạt, anh hận ông ta đến thấu xương. Có thể thực tại bây giờ, ông rất ôn nhu dịu dàng, vẫn có thể làm anh xúc động như trước. Nhưng sau khi cảm động, còn có chút do dự. Nhưng những do dự này đến khi anh nghe được lời ông ta nói “Ta tin tưởng con, vì vậy ta muốn lựa chọn con làm người thừa kế”, thì hoàn toàn biến mất không thấy hình bóng.

Tâm tình Diệp Tử càng ngày càng tốt, anh cảm thấy thế giới của mình đang tỏa sáng.

Có một câu nói, vẫn luôn lặp lại trong đầu anh: Cha lựa chọn mình! Cha lựa chọn mình! Cha lựa chọn mình!

Diệp Tử rất vui vẻ, anh phi thường hài lòng. Dần dần, theo lời Diệp Thành nói, anh cũng bắt đầu ảo tưởng về rất nhiều thứ tốt đẹp sẽ diễn ra.

Tương lai, anh có cơ hội được trở thành phụ tá đắc lực của Diệp Thành, cũng có thể gia nhập vào giới kinh doanh học tập thêm, rồi có thể tiếp quản công ty Diệp Thành. Mấy năm sau, anh sẽ bận rộn đi công tác, tham gia đủ loại hoạt động lớn nhỏ khác nhau, anh sẽ giao thiệp càng ngày càng rộng, địa vị xã hội cũng sẽ được củng cố cao hơn... Anh, Diệp Tử, sẽ trở thành một con người hoàn toàn khác, tương lai của anh, cuối cùng sẽ trở nên rộng mở rực sáng...

Anh vui vẻ như vậy, hài lòng đến mức đem viên thuốc nằm trong túi quần Thỏ đã đưa cho anh, ném vào trong bồn cầu. Đem kế hoạch giết người xóa sạch không để tâm đến.

Hôm ấy, hai người họ nói chuyện với nhau cho đến chạng vạng. Diệp Thành rất muốn Diệp Tử ở lại, Diệp Tử đành từ chối một cách uyển chuyển. Lúc anh gần về, Diệp Thành cứng rắn ngậm đưa cho anh một cái notebook apple, nói bên trong có nhiều bí mật về phương diện quản lý kinh tế, một ít phương thức trọng yếu để liên lạc với người khác, và một ít chuyện gần đây của công ty, hi vọng Diệp Tử có thể về nhà xem kỹ lại, lần sau gặp lại có thể trình bày lại cảm xúc của bản thân.

Đem notebook về, anh mới phát hiện bên trong túi notebook còn có một tấm thẻ ngân hàng, trên thẻ có dính một tờ giấy, viết “Mật mã chính là sinh nhật của con — cha.”

Chuyện này, Diệp Tử ngay lập tức nói cho mẹ biết.

Hàn Dao trong điện thoại trực tiếp khóc to, bà nói: Ông ta cuối cùng cũng nhận con rồi, A Tử. Cuối cùng sau bao đắng cay, mẹ mừng cho con.

Khi Diệp Tử nói đến vấn đề, Diệp Thành không muốn anh tiếp xúc với Thành Tịch, nói Thành Tịch là ác ma, Hàn Dao có vẻ thoáng kích động.

Hàn Dao: Điều này cha con nói đúng đó! Mẹ đã sớm muốn nói cho con, đừng cùng đứa bé kia gặp mặt... Tuy nói vậy, cũng có lỗi với nó, dù sao biến nó thành như giờ, là do gia đình, là do hoàn cảnh làm nó thành vậy. Nhưng, nó thật sự có gì đó không đúng lắm, ánh mắt nó nhìn người ta, lúc đầu thì là ôn hòa, nhưng thực ra, bên trong ấy một chút ý cười cũng không có, thực sự rất đáng sợ. Không biết là trong lòng rốt cục u ám đến thế nào, mới có cái loại ánh mắt kinh khủng như thế. Còn nữa, nó khi còn nhỏ rất đáng sợ, đem

đồ chơi bẻ gãy, giết chết động vật nhỏ, hơn nữa, có một lần con dẫn bạn học về nhà, nó liền không nói lời nào. Còn nhớ không, nó đem quần áo của bạn con cắt nát bét ấy?

Diệp Tử: Có chút ấn tượng.

Hàn Dao: ... Đúng rồi, A Tử, có một chuyện, mẹ đã sớm muốn hỏi.

Diệp Tử: Làm sao?

Hàn Dao: Con giờ đang ở đâu? Có phải là, con đang sống cùng một chỗ với đứa bé kia?

Diệp Tử: ...

Hàn Dao: Chẳng lẽ mẹ nói đúng? A Tử! Dọn ra ngoài nhanh lên! Mẹ vẫn nghĩ con chỉ là vô tình gặp nó, gần đèn thì rạng, gần mực thì đen, đạo lý này lẽ nào con chưa hiểu! Ấy da, con vì sao lại sống chung với nó chứ?

Diệp Tử: ... Biệt thự cậu ấy rất lớn, nói không ai sống cùng, cho nên con...

Hàn Dao: Trời ơi, nhanh dọn ra đi. Phải nghe lời cha mẹ, chúng ta không bao giờ hại con.

Diệp Tử: ... Vâng, con biết rồi.

...

Ngày ấy, lúc Diệp Tử trở về biệt thự, đã 11 giờ đêm.

Trong phòng tối đen, ánh sáng nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ le lói qua khe hở, chui vào căn phòng, trên tấm thảm vàng nhạt mềm mại khiêu vũ. Rèm cửa như cổ động cho chúng nó, trong phòng lại có hương thơm thoang thoảng vương vấn.

Còn chưa kịp mở đèn, Diệp Tử đã nhìn thấy trên ghế sofa có bóng người ngồi.

Thở dựa trên đó, không nhúc nhích, tựa như một bộ thi thể.

Diệp Tử bật đèn lên, Thở mới thoáng giật mình, khàn giọng nói: “Anh đã về rồi.”

“Làm sao không vào phòng ngủ?”

“Chờ anh.”

Thở nói như vậy, liền đứng lên.

Diệp Tử vào đúng lúc này, tim đập thành thịch không ngừng. Anh bắt đầu căng thẳng. Thực ra, anh có chút sợ Thở hỏi anh có bỏ thuốc hay không, hỏi anh có giết người hay không. Vì để che giấu nỗi lo trong người, anh trực tiếp đi vào nhà bếp.

“Đói bụng sao, em nấu cho anh bát cháo nhé?” Thở đi tới, nhẹ giọng hỏi.

“Không đói bụng, tôi chỉ muốn uống ngụm nước.”

“Như vậy à.” Thở bước đến, từ phía sau ôm lấy Diệp Tử, để cảm lên vai anh, hơi thở hắt lạnh lẽo, ôm ấp của hắn làm cho Diệp Tử bất an, “Bữa tối có gì?”

“Sắp được ăn rồi đó...”

“Vậy có ngon không?”

“Cũng không tệ.”

“Ha ha, như vậy à.”

Tim Diệp Tử đập càng lúc càng nhanh. Anh rất chột dạ, thậm chí ngay cả mồ hôi lạnh cũng đều túa ra.

Vào đúng lúc này, anh bỗng cảm thấy mình có lỗi rất nhiều với Thở. Rõ ràng tối hôm qua anh không có từ chối lời đề nghị của Thở, nhưng đến hôm nay, anh cùng cha nói chuyện một buổi trưa, bởi vì sự lựa chọn của cha mà mừng rỡ, đem viên thuốc ném vào WC, tiếp nhận lễ vật của cha, đem tất cả mọi chuyện nói cho mẹ biết... Anh... Anh làm tất cả... Đều là hành động phản bội lại Thở, không phải sao?

Nếu như Thỏ biết những chuyện này, hắn sẽ làm thế nào đây? Hắn có tức giận không? Phẫn nộ không? Có khóc không? Hắn...

Tuy nhiên, Thỏ cũng không hỏi thăm đến vấn đề đó. Hắn buông anh ra.

“Vây em đi ngủ trước, ngủ ngon, A Tử.”

Nói xong, Thỏ liền rời đi.

Nghे tiếng bước chân càng ngày càng xa của Thỏ, Diệp Tử rốt cục bình tĩnh lại.

Anh không thể hiểu nổi vì sao mình lại lo lắng đến vậy.

Thời gian hạn định Thỏ cho là bảy ngày, giờ mới là ngày đầu tiên... A, không đúng, nếu như anh không muốn giết cha, cứ nói cho hắn là không giết, hắn sẽ tha thứ cho anh chứ? Hắn sẽ chấp nhận chứ?

Sau đó... Sau đó anh liền dọn ra ngoài, theo lời của mẹ... Rời khỏi hắn.

Thế nhưng, Thỏ sẽ đồng ý sao? Hay không đồng ý?

Chuyện sau này ai nói trước được, ngược lại, anh trước tiên nên nói cho Thỏ biết, anh không muốn giết cha không nhỉ??

Diệp Tử vừa nghĩ, vừa tắm rửa.

Từ trong phòng tắm bước ra, anh quyết định lập tức nói cho Thỏ biết quyết định của mình.

Nhưng, Thỏ đã ngủ.

Hắn nằm nghiêng trên giường lớn, không động đậy, hô hấp đều đều, liền ngay cả lông mi cũng không có động tĩnh gì.

Diệp Tử ngồi trên giường nhìn hắn, cuối cùng vẫn nằm xuống ngủ, không hề nói gì.

※ ※ ※

Một tuần, trôi qua rất nhanh.

Trong suốt một tuần này, Diệp Tử hầu như mỗi ngày đều đến tòa nhà chính.

Anh nhận thức một số trợ thủ đắc lực của cha, mấy người tình anh này nọ trong giới thương mại, anh đi theo người anh họ mười mấy năm không gặp mặt đến những cuộc giao lưu âm nhạc quy mô lớn, tiếp nhận sự gột rửa của nghệ thuật. Anh họ còn hẹn anh tuần sau đi đánh golf, cha bảo mấy người thợ cắt may cho anh vài bộ âu phục, lại kêu một người bằng hữu mang Diệp Tử đi xem xe, nói muốn mua một chiếc nào có thể phù hợp với thân phận Diệp gia của Diệp Tử.

Cuộc sống mỗi ngày của anh, thật sự so với trước đây, khác biệt hoàn toàn. Tựa hồ mỗi ngày đều tràn ngập hi vọng, mỗi ngày, đều là ánh sáng rực rỡ.

Còn chuyện phải nói rõ với Thỏ như thế nào, anh đã từng nghĩ qua vô số lần. Nhưng mỗi lần phải đối diện với Thỏ, anh đều không nói ra được. Bởi vì anh luôn có cảm giác, một khi anh nói ra, liền coi như anh đứng về phía cha. Thỏ sẽ triệt để phát điên, quan hệ của hai người bọn họ cũng sẽ triệt để kết thúc. Anh sợ sự thật trần trụi này, nên anh trở nên do dự thiếu quyết đoán, cứ lần lữa dây dưa.

Hồi mới bắt đầu, mỗi đêm anh về nhà, đều sẽ rất hồi hộp, chỉ sợ Thỏ sẽ mở miệng hỏi tiến triển thế nào rồi. Nhưng Thỏ cũng không hỏi điều gì, như là triệt để quên đi đề nghị giết người của mình. Sau đó, Diệp Tử mong rằng Thỏ thật sự không thềm đề ý đến chuyện này nữa, đặc biệt là lúc đến kỳ hạn cuối tuần, Thỏ vẫn như trước không hề hỏi thăm gì cả, Diệp Tử rốt cục thoát khỏi gánh nặng trong lòng.

Đương nhiên, tất cả những cái này, chỉ là mong muốn đơn phương của Diệp Tử.

Tối ngày 15 tháng 8 hôm ấy, Diệp Tử sau khi tan làm, thì về nhà. Anh đã cùng với chú Vương bạn cha hẹn trước, sáng ngày 16 đi xem xe. Anh thật ra cũng rất mong chờ vào chuyện này. Có người đàn ông nào không muốn có một chiếc xe cho riêng mình? Diệp Tử nghĩ mình cũng nên từ chức công việc này, sau khi từ chức, thì sang bên công ty cha học tập thêm, rồi thi lấy bằng lái xe nữa, mọi chuyện thật tốt.

Tuy nhiên, ngày 16 tháng 8, anh lại ngủ quên mất.

Anh ngủ đến tận tối, khi tỉnh lại, còn thấy choáng váng, thậm chí có chút buồn nôn.

Tỉnh lại chuyện đầu tiên anh là kiểm tra điện thoại, quả nhiên, dòng thông báo tràn đầy tin nhắn cùng cuộc gọi nhỡ.

Chú Vương nhắn cho anh ba tin, cùng với bốn cuộc gọi nhỡ.

Ngoài ra, còn có khoảng mười cuộc gọi nhỡ khác, là mẹ gọi.

Diệp Tử quả thực thấy khó mà tin nổi, giờ giấc sinh hoạt của anh luôn rất quy luật, đúng bảy giờ sáng mỗi ngày đều sẽ thức dậy, làm sao có khả năng nằm ngủ đến tối cơ chứ?!

Anh trước tiên bấm số của chú Vương, lại phát hiện, hoàn toàn không gọi được!

Kiểm tra một lúc, mới nhận ra, không có cột tín hiệu.

Làm sao lại không có tín hiệu??

Diệp Tử bật đèn lên, đứng dậy, đầu choáng váng, thật sự có chút không thoải mái. Trên tủ đầu giường, đặt đầy các loại hoa quả, chắc là Thỏ chuẩn bị cho anh. Diệp Tử suy nghĩ một chút, chẳng lẽ hôm nay anh phát sốt, cho nên đầu mê man không tỉnh táo?

Anh đi đến cửa phòng, vặn cửa mở.

Lại phát hiện, không cách nào mở cửa được.

Cửa hỏng rồi?

Diệp Tử đang lúc xoắn xuýt, thì thấy Thỏ đi đến.

Trên người hắn mặc một cái áo ngủ màu lam đậm, vóc người cao gầy, da dẻ trắng bệch, tóc nhạt màu để dài, che khuất nửa bên mắt hắn.

Hắn tựa trên vách tường tối đen, nghiêng cổ, nhìn chăm chú gương mặt buồn bực của Diệp Tử. Trong tay hắn, là một con dao xếp nhỏ. Hắn thường thức con dao, thỉnh thoảng gấp nó lại, rồi lại kéo ra. Ánh bạc lấp lánh.

“Tỉnh rồi hả, A Tử.” Giọng nói của hắn nhu hòa.

“Cái cửa này hình như hỏng rồi, mở không ra.”

“Ồ? Không mở ra được sao, thật kỳ quái, mới vừa rồi còn dùng tốt mà.”

“Cậu tại sao lại không gọi tôi, đến tối mới tỉnh lại, làm lỡ quá trời chuyện!”

“Xin lỗi, nhìn anh ngủ ngon như vậy, không nỡ đánh thức.”

“Mau mở cửa cho tôi.”

Thỏ bỗng nhiên lấy ngón trỏ đặt lên giữa môi, nhẹ giọng “Xuyt” một tiếng, nói: “Có người đến.”

Diệp Tử lắng nghe, quả nhiên, có người ở bên ngoài gõ cửa, càng gõ âm thanh càng lớn.

Sau đó tiếng gõ cửa dừng lại, người kia đứng ở bên ngoài gọi, giọng nói rất vang dội, ngay cả Diệp Tử cũng có thể nghe rõ.

Không thể tin nổi, người kia, thế nhưng lại là mẹ của Diệp Tử, Hàn Dao!

Bà vì sao lại đến chỗ này? Bà làm sao biết chỗ này?

“Diệp Tử? Diệp Tử? Con ở đó không? Có ở đó không? Mở cửa nhanh đi! Mẹ đây, mở cửa đi!!”

Diệp Tử lo lắng nói: “Nhanh đi mở cửa cho bà ấy!”

Thỏ nghe xong, mặt lại đầy nghi hoặc: “Tại sao?”

Diệp Tử cố gắng kéo cửa, lên giọng: “Cậu không mở thì để tôi! Cái cửa này rốt cục bị cái gì, có phải bị kẹt gì không? Mở giúp tôi.”

Thỏ thông thả hướng Diệp Tử đi tới, nắm đồ vặn cửa. Nhưng, hắn cũng không có đẩy cửa ra, chỉ là dùng đôi mắt nhạt màu kia của mình nhìn Diệp Tử, như đã sớm nhìn thấu tất cả: “A Tử, tháng này, anh gặp bà ta hai lần, hay là ba lần đây? Hừm?”

Diệp Tử có chút tức giận: “Cậu có ý gì!”

“Thật tò mò nha, hai người nói chuyện gì với nhau vậy? A, em biết rồi, bà ta kêu anh rời khỏi em, có phải không. Ừm, bà ta nói em không bình thường, em rất đáng sợ, có phải không, bà ta còn bảo anh dọn ra ngoài, có phải không?”

Diệp Tử trừng lớn hai mắt: “Cậu lại theo dõi tôi?! Con mẹ nó cậu lại đặt máy nghe lén với tôi?!”

“Làm sao như vậy được?”

Nhưng vào lúc này, tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn. Làm người nghe thấy phát hoảng trong lòng.

Diệp Tử bắt đầu dùng sức đẩy cửa, nhưng bất luận thế nào, cũng đều đẩy không ra. Hô hấp của anh từ từ trở nên dồn dập, con mắt cũng đỏ lên, anh gầm nhẹ nói: “Là cậu làm à? Là cậu cố ý kẹt cửa lại à, cậu đến cùng muốn sao? Con mẹ nó cậu rốt cục muốn cái quái gì?”

Thỏ hạ mi mắt xuống, tay trái còn đang thuận thực đùa giỡn con dao nhỏ, khóe miệng mang theo nét cười lạnh: “Em muốn thế nào? Rất đơn giản, em nói rồi, thanh trừ hết thấy vật cản trở mà thôi.Ồi ôi, người phụ nữ đó, cũng thật là âm ỉ.”

Diệp Tử bắt đầu sợ hãi, vừa rồi anh còn muốn Thỏ ra mở cửa, còn bây giờ, anh sợ Thỏ mở cửa rồi, hắn sẽ tổn thương mẹ anh!

Giọng nói của anh thoáng run: “Coi như tôi cầu cậu, mẹ tôi cái gì cũng không biết, cậu đừng...”

Tiếng gõ cửa quá lớn, lớn đến mức lấn át cả giọng nói của Diệp Tử.

Thỏ không nhịn được gấp lưỡi dao lại, phát sinh ra tiếng “Bộp”.

Hắn giương mắt, dùng đôi con ngươi nhạt màu, khiến cho người ta khiếp sợ của mình nhìn chằm chằm Diệp Tử, giọng nói trầm thấp:

“Ai bảo bà ta ngăn cách chúng ta, không còn cách nào khác, để em đi giải quyết bà ta.”

Nói xong, “Cạch” một tiếng, cửa phòng Diệp Tử đột nhiên bị đóng kín lại.

Tiếng gõ cửa kịch liệt của Hàn Dao trở nên mơ mơ hồ hồ, trở nên hư không không chân thực.

Diệp Tử quỳ ngồi trên mặt đất, toàn thân vô lực.

Khi tiếng mở cửa vang lên, ngón tay Diệp Tử co chặt lại.

Môi anh không chút huyết sắc mở ra khép lại, không ngừng lặp lại:

Diệp Thành Tịch, không nên ép tôi hận cậu.

27. Chương 27: Điên Cuồng

Diệp Tử quỳ ngồi trên mặt sàn, suy nghĩ lộn xộn, tim đập hỗn loạn.

Anh để tai kề sát trên cửa gỗ, nhưng anh vẫn không nghe được gì. Anh đứng dậy, ở trong phòng lưỡng lự một chút, rồi lấy điện thoại ra bấm số của mẹ, lặp lại mấy lần, vẫn không gọi được.

Anh gõ cửa, không ai nghe thấy. Anh kêu gào, không người đáp trả. Tựa hồ trên thế giới này chỉ còn lại mỗi anh, không ai có thể nghe thấy giọng anh, không ai có thể phát hiện ra anh, không ai thấu hiểu cho nỗi thống khổ của anh...

Anh lại bắt đầu ù tai, tiếng ong ong cứ văng vẳng bên tai phải, chẳng mấy chốc truyền qua bên tai trái.

Anh bắt đầu nhìn thấy những hình ảnh kỳ lạ, ngũ sắc rực rỡ, hỗn độn. Những hình ảnh như được biên tập trên những bộ phim truyền hình nương theo tiếng ù tai thoảng qua trước mắt anh — Giang Duy đang kêu la, gào khóc, máu tươi của cô ta văng tung tóe lên người anh, lên trên vách tường u ám; ngồi ở dưới ánh nắng chiều, nhìn mẹ tiều tụy ngoài cửa sổ; máu tươi tràn lan trên ghế sofa, giọng nữ nhân cao vút rồi trở nên cứng ngắt như cương thi; Trương Đào không có tứ chi bò lại phía anh, một bên phun máu, một bên kêu gào cứu mạng...

Anh nhắm hai mắt lại, nhưng nhận ra dù có nhắm mắt cũng không có tác dụng gì. Thế giới khi anh nhắm mắt lại, còn đáng sợ hơn nữa — Hắc ám vô tận, máu tươi tràn ngập, hoảng sợ đầy rẫy. Bên trong vòng xoáy màu đen như vậy, người anh yêu nhất, người anh thương nhất, mẹ của anh, đang gào khóc, máu đỏ theo quần áo bà thấm tràn ra....

Không!!!

Không ai có thể làm thương tổn mẹ anh!

Anh năm mười một tuổi đã phát ra lời thề, bất luận phát sinh chuyện gì, anh cũng đều phải bảo vệ cho mẹ;

Mẹ sau khi dẫn anh rời khỏi nhà, anh đã tường tận, gia đình này không còn người nam nhân chân chính nào, nên anh phải cố gắng trở thành một nam tử hán, một người đàn ông mà mẹ anh có thể dựa dẫm ý lại, nếu có thể, anh muốn thay thế cả cha;

Anh hi vọng mẹ, hi vọng người phụ nữ đã nuôi nấng anh hơn hai mươi năm cuộc đời được sống một cuộc sống hạnh phúc. Hi vọng bà có thể nắm giữ một gia đình toàn vẹn, nắm giữ giấc mơ của bà, hoàn thành nguyện vọng của bà...

Vì vậy, bà không thể bỏ mạng ở đây!

Tuyệt đối không thể chết!!!

Sự phấn nỗ chiến thắng sợ hãi, Diệp Tử đứng bật dậy, liềm linh đá cửa, đập cửa, thậm chí nâng bàn lên, dùng sức phá cửa ra.

Anh thành công, cửa gỗ triệt để bị làm hư, bị anh một cước đá văng ra.

Anh đổ mắt xông ra ngoài, mặt bị sự cấm phần làm cho vắn vẹo, thân thể vẫn đang run lên.

Sau đó, anh nhìn thấy.

Mẹ của anh, nằm nghiêng trên ghế sofa, tóc dài bung xòa trên mặt, da trắng bệch, môi không chút huyết sắc khê nhếch lên. Bà không hề biểu hiện hỉ nộ ái ố, như một thi thể đang nằm trong quan tài.

Anh chạy đến, nâng người bà dậy, cẩn thận lay gọi: “Mẹ! Mẹ!”

Nhưng mẹ anh không đáp lại. Cơ thể bà rất lạnh, hô hấp yếu ớt, trên người có một tầng mồ hôi mỏng vẩy quanh.

Thở ngồi trên ghế sofa, đang dùng thanh dao xếp sắc bén gọt trái táo. Vỏ táo đẹp đẽ cuộn một vòng buông xuống, treo lơ lửng trên không trung, trông hần như đang chế tác một tác phẩm nghệ thuật.

Diệp Tử nhìn hần như vậy, nội tâm dấy lên sự căm thù cùng cực. Anh bước đến cướp phắt đi “tác phẩm nghệ thuật” trong tay hần, tàn nhẫn ném xuống đất, hỏi: “Cậu làm gì bà ấy?”

Thở vô cùng nghi hoặc ngẩng đầu lên: “Không hề làm gì cả mà, chỉ là nói chuyện một chút thôi. Yên tâm đi, bà ấy —”

Còn chưa nói xong, Diệp Tử liền cho hần một đấm.

Cú đấm này rất nặng, gò má Thở trong nháy mắt sưng lên, vài tia máu từ miệng mũi chảy xuống.

Hai mắt Thỏ lập tức trở nên mơ hồ, miệng môi giật giật, rõ ràng là vẻ mặt rất oan ức. Nếu là trước đây, e rằng Diệp Tử sẽ mềm lòng, nhưng lần này, Diệp Tử ngay cả liếc mắt cũng không thèm.

Anh ôm Hàn Dao lên, chạy ra ngoài, gọi một chiếc taxi, thẳng đến bệnh viện.

Cả một đêm này, Diệp Tử không ngủ.

Hàn Dao được cứu trị đúng lúc, sáng sớm ngày hôm sau đã có thể ở trên giường bệnh vừa hàn huyên vừa truyền dịch.

Bác sĩ chẩn đoán nói là thần kinh bà bị sốc. Cụ thể hơn, bởi vì tinh thần chịu đả kích quá lớn, tỷ như kinh hãi, nên dẫn đến sốc. Cũng may Diệp Tử ra tay nhanh, đồng thời cũng coi như là có tỷ kiến thức, cởi áo ra cho bà mặc, ở trên taxi lót đầu bà ngửa ra sau, nếu anh không làm vậy, chỉ sợ bà không qua khỏi.

Diệp Tử trước cổng bệnh viện mua đồ ăn sáng, ngồi bên giường mẹ bồi bà ăn.

Sau khi Hàn Dao tỉnh lại, Diệp Tử vội vàng hỏi thăm bà, hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Mà Hàn Dao thể nhưng lại vô cùng thắc mắc ngơ ngác, chuyện hôm qua bà đến biệt thự bà đã không còn chút ký ức nào.

Nhưng, cho dù có quên, bà vẫn như trước không quên chất vấn Diệp Tử có sống chung với Thành Tịch hay không, còn năn nỉ anh dọn ra ngoài ở.

Diệp Tử gật đầu. Lần này, anh không phải làm qua loa. Anh thật sự quyết định, muốn tạm biệt Thỏ để dọn ra khỏi biệt thự.

Thực ra, trước đó, cha mẹ anh cũng đã nói về vấn đề này với anh rất nhiều lần, “Chớ có tiếp xúc với Thỏ”. Anh tuy mở miệng đáp ứng, nhưng thực ra chẳng làm theo. Anh không thể không thừa nhận, anh không nỡ.

Cho tới tận bây giờ, anh vẫn phải đối mặt với lựa chọn tiến thoái lưỡng nan.

Một bên là người cha ảnh hưởng sâu sắc nhất với anh, là người mẹ anh luôn yêu nhất, là tương lai tươi sáng rực rỡ; một bên là, em trai của anh, là người anh thích. Đồng thời, cũng là một kẻ điên cuồng hết thuốc chữa, bị tất cả những người khác ruồng bỏ, và là tình nhân của anh.

Cha mang đến hi vọng, tựa hồ có thể cho Diệp Tử một cuộc sống mới. Còn quan hệ với Thỏ, là hắc ám, là một tương lai không hi vọng. Chưa cần bàn đến mối quan hệ loạn luân của bọn họ vĩnh viễn không thấy được ánh sáng, chỉ cần nói đến tội ác của bọn họ, cũng đủ làm người tuyệt vọng. Dù sao, bí mật của bọn họ một khi bị vạch trần, ghênh đón bọn họ, chính là triệt để tử vong.

Chỉ cần hơi lý trí một chút thôi, liền biết nên chọn bên nào để đi. Nhưng Diệp Tử không nỡ, anh sợ hãi. Anh thật sự không muốn nhìn Thỏ bởi vì lựa chọn của anh mà phát điên, mà gào khóc. Nếu được, anh muốn chọn cả hai con đường.

Nhưng lần này, Thỏ thật sự sai sót.

Hắn động vào đồ vật hắn tuyệt đối không thể động vào, Hàn Dao.

Diệp Tử có thể giết người vì Hàn Dao, đương nhiên cũng có thể vì Hàn Dao mà bỏ qua đoạn tình cảm hoang đường này.

※ ※ ※

Chạng vạng ngày 17, Diệp Tử hướng biệt thự đi đến. Suốt đêm qua, kỳ lạ là, tinh thần của anh cũng không suy sụp lắm.

Thực ra, mỗi bước đi, anh cảm giác mình đang tái sinh. Ánh tà dương mang theo màu đỏ hồng bao phủ, tai nghe mở nhạc âm lượng lớn, bóng anh phản chiếu lúc dài lúc ngắn, làm cho người ta có cảm giác như hoạt cảnh của một bộ phim điện ảnh nào đó. Đường như, lúc này anh là diễn viên chính, mặc khôi giáp, cầm thanh kiếm lợi hại trong tay. Anh không phải là đi dọn hành lý, mà là đi chặt đứt quá khứ hắc ám, chặt đứt những đoạn tình cảm dị dạng kia.

Anh dùng chìa mở khóa, đi vào phòng khách quen thuộc.

Phòng khách tối đen, tựa hồ không có ai.

Diệp Tử cũng không thèm để ý Thỏ có trong nhà không, anh trực tiếp đi vào phòng mình, lấy vali ra, đem quần áo, thư tịch, văn kiện quan trọng bỏ vào vali. Chỉ nửa tiếng sau, anh thu dọn xong đồ đạc của bản thân. Đơn giản là vì đồ anh thật sự không nhiều, dù sao có rất nhiều thứ đều là Thỏ mua cho anh.

Khi anh đi ra khỏi phòng, thì phát hiện phòng khách sáng đèn.

Trên thực tế, tất cả đèn đều được bật.

Đèn gắn trần, đèn bàn, đèn treo tường, hết thảy, thậm chí cả giá cắm nến cổ điển.

Sắc vàng hôn ám, sắc trắng thuần khiết, vàng sáng ửng đỏ giao hòa vào nhau, rõ ràng là buổi tối, nhưng tựa như ban ngày.

Ánh sáng quá mức cường liệt như vậy, làm Diệp Tử nảy sinh ảo giác, dường như máu thịt, xương cốt, gân mạch, tất cả mọi thứ của anh, đều bại lộ bên dưới ánh đèn này. Dường như anh không còn chỗ nào để ẩn giấu. Nhưng điều này cũng không làm anh bận tâm.

Anh tiếp tục đi về phía trước, sau đó, anh nhìn thấy Thỏ.

Thỏ mặc cái áo sơ mi Diệp Tử thích nhất. Thuần trắng, cổ áo theo phong cách Pháp lãng mạn, nửa bên có màu bạc tinh tế. Hắn ngồi trên ghế sofa, trên tay cầm một quyển sách màu lam đậm được bao bì cẩn thận, [Tiếng chim hót trong bụi mận gai]. Tóc hắn dưới ánh đèn trắng sáng, so với bình thường màu sắc càng nhạt màu hơn.

Diệp Tử vốn không muốn nói chuyện, nhưng thấy dù sao cũng sắp ly biệt, anh cũng không muốn cãi nhau to tiếng.

Cho nên liền mở miệng nói: “Tôi về nhà.”

Thỏ hơi nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc: “A Tử, nơi này không phải nhà của anh sao?”

“Chúng ta chia tay đi.”

“Tại sao?”

“Lý do cậu biết rõ nhất, đừng vờ vịt — “

“A, A Tử, hôm nay em đọc lại [Tiếng chim hót trong bụi mận gai], có một tình tiết, đặc biệt thú vị nha. Em nói cho anh nghe có được không?”

Diệp Tử cau mày: “Không có hứng thú.”

Thỏ đã mở miệng: “Anh nói xem, giữa 13 triệu bảng Anh, cùng với tình yêu, thì nên chọn cái nào cho phải đây?”

“...”

“Cha xứ Ralph vì 13 triệu bảng Anh, mà rời khỏi Meggie, trở thành Hồng Y Giáo Chủ.”

Diệp Tử không có đọc [Tiếng chim hót trong bụi mận gai], nên căn bản không hiểu hắn đang nói gì.

Thỏ cũng không để ý. Hắn một bên lộ ra vẻ mặt vui mừng, một bên dùng ngón tay trắng nõn của mình lật trang sách, tiếp theo cầm lấy quyển sách, chất chứa tình cảm đọc: “Hoa hồng hóa tro tàn rồi, hoa hồng tàn lụi rồi. Meggie của ta, em đã đem ta vứt bỏ. Thế nhưng, lẽ nào em không hiểu, em đã trở thành một loại uy hiếp sao? Bởi vì vậy, ta đem em nghiền nát dưới gót giày tham vọng của mình, em đối với ta cũng chỉ là một đóa hoa hồng bị nghiền nát trên thảo nguyên mà thôi (1).”

Thỏ đọc đến đây, ngừng đầu lên, sáng mắt lưu chuyển.

Diệp Tử không có nhìn hắn, anh nhìn chăm chăm vào bông hoa hồng dưới chân hắn, hoa đã vụn nát. Những cánh hoa kia bị Thỏ giẫm nát, bị Thỏ nghiền thành bùn. Rõ ràng chỉ là vật vô tri, nhưng Diệp Tử lúc này lại sản sinh một loại ác cảm tội ác mãnh liệt. Anh hiểu rõ ý Thỏ.

Ý của Thổ là, hắn bị Diệp Tử vứt bỏ, chỉ bởi vì Diệp Tử lựa chọn tiền bạc. Diệp Tử muốn biện giải, nhưng anh một chữ cũng không thốt ra được.

Thổ hướng anh đi tới, hương hoa hồng ngào ngạt xông vào mũi.

“A Tử, tại sao lại không giết chết Diệp Thành?”

Trong khoảnh khắc này, Diệp Tử không cách nào trả lời. Anh không đành lòng được lùi về sau.

Thổ tựa hồ với câu trả lời của anh cũng không có hứng thú, hắn tiếp tục hướng Diệp Tử đi tới, khẽ nhủ thầm, nét mặt như một vị thần đang ban phát sự thương hại: “Rõ ràng chỉ cần giết lão là tốt rồi. Chỉ cần giết lão, em liền tin vào tình cảm của anh dành cho em, sau đấy, chúng ta có thể hạnh phúc sống cùng nhau, anh vì sao lại không giết lão ta? Tại sao lại như vậy? Hửm?”

“...”

“A, em biết rồi. Bởi vì, lão giống như Mary Carson (2), chính là mục nhện độc đó đấy, lão dùng tiền tài, dùng của cải mê hoặc anh à. Không đúng, lão không phải Mary Carson. Mary yêu tha thiết Ralph, nhưng lão thì không, lão không hề yêu anh, lão chỉ có chính lão. Vào lúc lão bận rộn, lão không hề nhìn nhận anh, vứt bỏ anh, chỉ có lúc tuyệt vọng lão mới nhớ đến anh! Anh cảm thấy trong tương lai, lão thật sự sẽ nâng đỡ anh sao, anh phải biết, cho dù hiện tại, lão già đó vẫn đang cố gắng sinh con đấy thôi? Ha ha ha...”

“Cậu câm miệng cho tôi!!” Diệp Tử rống lớn, sau đó ép mình phải tỉnh táo lại, “Đây là sự lựa chọn của tôi, không có quan hệ gì với cậu.”

“Không quan hệ gì với em?” Thổ trợn mắt lên, tựa hồ đang nghe đến câu chuyện hài nào đó, cười đến mức vai run rẩy, “Em bị anh vứt bỏ, em bị anh chà đạp dưới chân, sao lại không quan hệ gì với em? Ha, anh có phải cho rằng, em là đứa vô tri không? Đúng rồi, nói đến lựa chọn... Anh đến cùng có bao nhiêu hi vọng lão già sẽ lựa chọn anh vậy? Anh có bao nhiêu yêu bà ta vậy? Vì bà ấy mà lần đầu tiên đi giết người? Vì bà ấy mà từ bỏ cuộc đời của mình? Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy chứ? Tại sao bắt luận bọn họ tổn thương anh thế nào, bắt luận bọn họ phản bội anh ra sao, anh đều có thể tha thứ cho họ? Tại sao lại như vậy?”

Giọng Thổ càng lúc càng lớn, sắc mặt đỏ lên, thân thể cũng phát run, giống như muốn phát điên: “Nhưng tại sao... Anh không lựa chọn em? Tại sao từ đầu đến cuối, anh chán ghét em như thế? Anh không thèm nhìn về phía em? Anh không yêu em? Anh phản bội em? Rõ ràng... Em vẫn luôn yêu anh, vẫn luôn yêu anh, dành hết tình cảm cho anh, từ nhỏ đến lớn, chỉ yêu mỗi anh, chỉ có em yêu anh như thế, chỉ có em đồng ý vì anh làm tất cả, chỉ có em, cái gì cũng đồng ý, rõ ràng chỉ có em, chỉ có em vĩnh viễn không phản bội anh... Tại sao tại sao... Tại sao anh vẫn cứ luôn lựa chọn người khác như thế, tại sao lại không chọn em... Không lựa chọn em... A a a a a a a a —“

Thổ triệt để cuồng loạn.

Sách rơi xuống đất, Thổ ngửa cổ rít gào, giọng nói của hắn từ vang vọng đến khàn khàn, tựa hồ đồ vật trong phòng đều rung động, cùng nhau reo lên. Hắn hai tay ôm đầu, từ từ quỳ gối trên đất, như ngọn lửa ma quỷ đang rực cháy, cả người run rẩy.

Diệp Tử bị hắn dọa sợ, có chút cẩn thận đi lại chỗ hắn: “Diệp Thành Tịch, cậu làm sao vậy? Cậu... Cậu đừng dọa tôi...”

Nửa phút sau, Thổ đột nhiên đứng phắt dậy. Rung động cùng điên cuồng trên người bỗng biến mất, thật giống như kẻ phát rồ lúc này không phải là hắn. Mặt hắn trắng bệch nhìn Diệp Tử, trên mặt mất đi tất cả biểu tình.

Mà một khuôn mặt như vậy, mới chính là thứ kinh khủng nhất — Kiều ngạo nhìn xuống con mồi, lãnh huyết mà tàn khốc. Hắn hiếm khi lộ ra nét mặt này trước mặt Diệp Tử, dù sao, khi hắn lộ ra nét mặt này, thì đều thuộc vào loại trạng thái phá hoại, giết chóc.

Diệp Tử hít vào một ngụm khí lạnh, lôi kéo vali lùi ra sau, sống lưng kề sát với cửa sắt. Anh vừa đưa tay ra tìm chốt cửa, vừa như sợ kích thích đến Thổ nên nhẹ giọng nói: “Tình huống của cậu không tốt lắm, chúng ta tạm thời nên tách nhau ra thì hơn. Chờ đến khi chúng ta bình tĩnh, sau đó lại...”

Âm thanh Diệp Tử nín bật.

Bởi vì cửa sắt, không mở ra được.

Anh lập tức xoay người, cố gắng di chuyển cánh cửa, nhưng vẫn không mở ra được.

Lại một lần nữa, cửa bị Thỏ khóa lại, dùng phương pháp anh không biết, khóa nó lại.

Dưới ánh đèn mãnh liệt, Diệp Tử cảm thấy quái vật bóng tối phía sau lưng, từ từ bao phủ lên anh.

Tim anh đập thịch thịch, mồ hôi lạnh sống lưng chảy xuống, rất nhanh, liền thấm ướt quần áo.

Anh thừa nhận, anh sợ hãi. Thỏ quá mức điên cuồng, hết thấy hành vi của hắn, anh đều không đoán trước được. Hiện tại, Diệp Tử không cách nào xác định, anh không biết Thỏ có làm tổn thương anh không.

Một bàn tay cực kỳ lạnh lẽo, chạm vào phía sau anh, sau đó chậm rãi, như rắn trườn lên trên, trượt về phía trước, mãi đến khi thân thể lạnh lẽo mang theo khí tức thơm ngát, kề sát vào người anh, từ phía sau ôm lấy anh.

Thỏ hô hấp nhẹ nhàng ở đằng sau Diệp Tử, giọng nói hần ôn nhu: “Em sẽ không để cho anh đi, A Tử.”

Diệp Tử ảm nhĩn cùng hoảng sợ, thấp giọng nói: “Cậu có biết cậu làm vậy sẽ có hậu quả gì không? Rất nhiều người biết hành tung của tôi, chẳng mấy chốc sẽ tìm ra được tôi thôi. Cậu sẽ trở thành tội phạm.”

“Tội phạm? Em đã sớm phạm tội.”

Bàn tay lạnh lẽo của Thỏ di động trên cổ Diệp Tử, từ từ, bao trùm lên mũi miệng anh.

Ngửi thấy được mùi kì lạ, Diệp Tử mới ý thức được trên tay Thỏ có thuốc, nhưng đã chậm.

Một trận buồn ngủ mãnh liệt kéo đến, anh cả người nhũn ra, nói không nên lời.

Thỏ tiếp đó đỡ cơ thể anh hạ thấp xuống, như đang vỗ về một đứa trẻ, ôn nhu xoa gò má anh, lưng anh.

Thỏ quỳ gối dưới đất, cực kỳ ôn nhu ôm ấp Diệp Tử đang dần rơi vào giấc ngủ, trong giọng nói mang theo hưng phấn quỷ dị, cùng thích ý đáng sợ: “Em đã sớm muốn làm như vậy rồi, A Tử. Đem anh thành chim hoàng yến nhốt vào trong lồng, chỉ thuộc về mỗi em... Như vậy, sẽ không ai cướp anh đi, không ai có thể cướp anh, thật tốt rồi.”

Lời tác giả: (1) Tuyển tập [Tiếng chim hót trong bụi mận gai] phần 2, 1921 – 1928, hồi Ralph. (2) Một lão bà phú quý, đối với khi Ralph mới chừng 13 tuổi đã ôm ấp tình cảm. Lúc bà 70 cho đến sau khi tạ thế, lưu lại di sản 13 triệu bảng Anh cho Cha xứ Ralph, dù ông vứt bỏ Meggie bé bỏng (nữ chính, khoảng chừng 10 tuổi, tương tự cũng nắm quyền thừa kế, mà bản di chúc mới lại làm nàng mất đi quyền lợi), là loại người dùng tiền tài thu được tiền đồ. Di chúc của bà, đại khái chính là khởi nguồn cho tấn bi kịch của nam chính nữ chính.

28. Chương 28: Lồng Sắt

Mở hai mắt ra, một vùng tối tăm.

Diệp Tử có chút khó khăn nâng thân thể dậy. Đầu anh nặng trĩu, mạch đập trong lỗ tai đang nhảy nhót, mỗi một lần nhảy, là một lần đau đớn nhói lên.

Qua hồi lâu, anh mới ý thức được mình đang ngồi trên một tấm đệm của một cái giường nhỏ. Quá tối, cái gì cũng không nhìn thấy. Anh xuống giường, đứng trên mặt sàn xi măng lạnh lẽo, mò mẫm đi về phía trước. Anh sờ thấy một vật cứng rắn, bằng sứ trơn nhẵn, như là bồn tắm. Qua bên cạnh, hình như là bồn cầu.

Vách tường ở chỗ nào? Công tắc đèn ở đâu?

Đi được mấy bước, Diệp Tử liền đụng phải một thứ gì đấy lạnh ngắt, dài nhỏ bằng sắt. Là gì vậy?

Anh theo bản năng sờ soạn độ dài, số lượng của song sắt ấy... Từ từ, anh nhớ đến trước khi hôn mê, Thỏ đã nói những lời quý dị kia. Anh có thể tưởng tượng những thanh sắt này rốt cục là thứ gì, sống lưng rét run từng đợt.

Anh đi chân trần theo song sắt loay hoay một hồi, không sai, đây chính là cái lồng sắt.

Đây là nằm mơ sao? Làm sao có thể có một cái lồng sắt lớn như vậy?

Cho dù có là lồng sắt thật, cũng phải có cửa chứ?

Diệp Tử nỗ lực mò mẫm, rốt cục tìm được nơi giao nhau của những thanh sắt, tương tự với cửa ra vào. Nhưng, nơi đó móc đầy xích sắt, còn có thêm hai ổ khóa to lớn kèm theo!

Diệp Tử dùng sức kéo cửa, cố gắng vươn tay ra, lôi kéo chỗ chốt cửa, thế nhưng, căn bản không cách nào mở ra được. Bên người lại không có đồ vật nhọn nhọn nào, anh cũng không phải mấy người thần kì trên tivi chỉ cần một cây kim nhỏ đã có thể mở khóa!

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Thỏ thật sự muốn nhốt anh tại đây? Đùa gì thế?!

Anh bắt đầu kêu gào: “Diệp Thành Tịch, cậu ra đây cho tôi! Con mẹ nó cậu rốt cục muốn làm cái gì? Đem tôi xích lại đây? Đi ra cho tôi!”

Tiếng kêu gào của anh có hiệu quả.

Không tới một phút, “cạch” một tiếng, cửa phòng được mở ra.

Bởi vì căn phòng bị đóng kín đã lâu, bóng đen phủ đầy phòng, nên ngay cả ánh nến cũng biến thành thứ ánh sáng chói mắt dị thường.

Diệp Tử dùng tay che mắt lại, mấy giây sau, mới nhìn rõ từ ngoài cửa đi vào là Thỏ.

Thỏ cầm trong tay giá cắm nến màu trắng ngọc cổ xưa, tay để phía dưới ánh nến, trông có vẻ khá trắng nhợt. Ông tay áo trắng rộng rãi không cài cúc, quần áo nhẵn nhúm dưới ánh nến dần dần bị lây nhiễm, lộ ra một bên hoa văn màu bạc.

Ngọn nến trên giá cắm theo chuyển động của hần nhẹ lay động, ánh toàn bộ hình ảnh của cái lồng sắt lên vách tường, Diệp Tử lúc này mới nhìn rõ —

Lồng sắt cỡ 15m2, cao 3m, mái vòm nửa cung tròn, bất kể là dưới đế, hay trên đỉnh chóp, đều được khắc những đường viền hoa phức tạp. Cái này căn bản là bản phóng to của một cái lồng chim.

“Cậu có ý gì?” Diệp Tử lạnh giọng hỏi.

Tâm tình Thỏ tựa hồ không tệ, hần bước tới, nhẹ nhàng xoa xoa hoa văn trên thanh sắt của lồng, nói: “A Tử, anh biết không? Vì chế tạo cái lồng này, em đã bỏ ra ba năm ròng rã đấy. Đốt cháy, hun lửa, tẩy trừ bằng axit, kéo rút,... Em mặc kệ tốn bao nhiêu nước sơn, đối chiếu hàng ngàn bức ảnh, mới có thể vẽ ra hoa văn Rococo (*). Anh nhìn đi, đây chính là hoa hồng trong bụi gai, đã nở rộ rồi, những nụ hoa sắp bung nở...”

(*) Phong cách Rococo: Kiến trúc Rococo là một phong cách nghệ thuật và thiết kế nội thất của Pháp thế kỷ 18. Đây là phong cách kiến trúc được sử dụng phổ biến ở thời của hoàng hậu Marie Antoinette. Từ Rococo là sự kết hợp của từ rocaille (vỏ) trong tiếng Pháp và từ barocco trong tiếng Ý. Đây là phong cách kiến trúc thường có các đường cong trang trí dạng vỏ và thường tập trung vào những đường nét họa tiết trang trí. Rococo thể hiện đầy đủ nhất phong cách trang nhã của nó tại những công trình trang trí đồ gỗ, tường nhà của những biệt thự, nhà riêng của cư dân Paris. – Theo google.

Giọng Thỏ bị Diệp Tử không thể chịu nổi nữa cắt ngang: “Tôi hỏi cậu có ý gì? Cậu định đem tôi nhốt trong này?... Điện thoại của tôi đâu?”

“À, không cẩn thận nên làm rơi mất rồi. Vả lại, chỗ này cũng không có tín hiệu đâu.”

“Giờ mẹ tôi đang ở đâu?!”

Thỏ híp mắt lại, con mắt nhợt màu tựa như nước, hơi dập dờn.

Hắn cứ như vậy đứng nhìn Diệp Tử đứng trong lồng, bên môi vẽ ra nụ cười quỷ dị: “Ồ chỗ nào đây ta? A Tử, anh không chút nào cảm giác được sự dao động sao?”

Diệp Tử cau mày, anh hoàn toàn không hiểu Thỏ đang nói cái gì.

Thỏ kiên nhẫn nhìn Diệp Tử, đưa tay kề sát sau tai, nhẹ giọng nói: “Anh không nghe thấy sao? Thanh âm của sóng biển, từng đợt, ào ào, còn có thêm tiếng hải âu réo gọi.”

“...” Diệp Tử tựa hồ như nghe thấy thật.

Thỏ thích ý đem tay phải dút vào túi quần, nói: “Vì vậy, hiểu rồi ha. Chúng ta đang ở trên một chiếc thuyền nhỏ, du dương giữa thế giới đại dương bao la rộng lớn. Hôm nay gió lớn quá, cánh buồm trên boong thuyền sắp bị thổi hư luôn rồi, không chừng đêm nay, chúng ta sẽ bị sóng biển nuốt chửng ấy chứ? À, hay là, có khi chúng ta dạt vào một hòn đảo hoang nào đó... A Tử, chúng ta không thể trở về nữa đâu, sẽ không còn phải gặp lại những con ruồi đáng ghét ấy nữa, tốt quá.”

Thỏ làm cho Diệp Tử chính thức phát điên.

Anh muốn cầm lấy cái gì đó để đánh Thỏ, tiếc rằng không có thứ gì bên cạnh anh cả. Anh dựa theo bản năng, xuyên qua khe hở giữa những song sắt đánh ra một quyền về phía Thỏ.

Ánh nền tùy ý lay động, Thỏ dễ dàng né ra.

Những song sắt hoàn toàn ngăn cản hành động của Diệp Tử, trên thực tế, anh vì dùng sức quá nhiều để đánh nên tự mình làm thương mình. Thế nhưng giờ khắc này, anh đã hoàn toàn không để ý đến đau đớn, anh rống to: “Đồ điên! Con mẹ nó mày là một thằng điên! Tao rốt cục có lỗi với mày lúc nào? Tao rốt cục đã làm bao nhiêu chuyện có lỗi với mày?? Lẽ nào yêu mày, là tao có thể tha thứ cho chuyện mày giết mẹ tao? Là có thể khoan dung cho chuyện mày nhốt tao? Lẽ nào yêu mày, tao nhất định phải hi sinh tất cả?! Ở trong mắt mày, tao có phải là một con người không?? Có là con người không??”

Diệp Tử càng ngày càng không có cách nào không chế chính mình, như là ức chế cùng phần nộ tích tụ bao lâu cuối cùng cũng bạo phát. Anh chân trần đá cửa, dùng tay đâm vào song sắt, lôi kéo chúng, dẫn đến hậu quả, chính là máu tươi cùng vết thương.

Thỏ tựa hồ đang lo lắng kêu tên anh, nhưng Diệp Tử chẳng còn bận tâm.

Tai anh bỗng nhiên ừ đến lợi hại, lấn át tất cả. Anh dùng hai tay che kín lỗ tai, đầu đau như búa bổ.

Sau đó, đầu tối sầm lại, anh liền mất đi ý thức.

Rồi, anh lại như đang nằm mơ.

Anh mơ thấy mình nằm trong một bồn tắm, xung quanh là những ánh nền bập bùng, hoặc cao hoặc thấp, trông như đom đóm.

Có người đang ôn nhu tắm rửa cho anh, cả người thơm ngát mùi xà phòng. Thời điểm người kia cúi người lau chùi thân thể cho anh, sợi tóc nhạt màu từ sau tai trượt xuống, lông mi hắt khá dài mảnh.

Sau khi tắm xong, hắn đem anh ôm lên giường, tỉ mỉ xoa thuốc. Từ lòng bàn tay, đến sống lưng tay, rồi tới những ngón chân. Vừa dịu dàng vừa nhẹ nhàng. Thuốc tuy lạnh lẽo, nhưng nhờ hắn xoa bóp, dần dần trở nên ấm áp.

Sau ấy, chính là một quãng thời gian dài dành cho việc ăn cơm.

Sau khi kết thúc tất cả, hắn vì anh mà đắp chăn bông lên, như đối xử với một người bạn nhỏ, ở trên trán mình lưu lại một nụ hôn.

Con người trong mộng ấy, ngồi trên giường nói chuyện với anh.

Hắn nói: “A Tử, em từ nhỏ đã yêu anh.”

“Em từ rất nhỏ đã bắt đầu viết nhật ký, nên em nhận ra, cuộc sống của em, chính là Địa Ngục. Mỗi ngày mẹ đều mang một người nam nhân khác nhau về nhà, bà nói với bọn họ, em là em trai của bà. Nhưng bọn họ không tin, cho nên bà liền đem em nhốt lại. Em biết, bà ấy chán ghét em, chỉ có lúc bà ta đau khổ, bà

ta mới nhớ đến em. Có lẽ, nếu cho bà được lựa chọn, giữa việc chọn em hay cái váy mới, bà sẽ không chút do dự mà chọn cái váy mới.”

“Nhưng mà, có một ngày, có rất nhiều người đi đến nhà em. Em không biết bọn họ định làm gì. Em bị bọn họ lôi ra sân bay, bay tới dinh thự nào đó. Khi ấy, không ai muốn nói chuyện với em cả. Những người hầu kia đều chán ghét nói em là ‘con riêng’ của ‘con điểm’ ‘lôi thôi’, trừ anh ra, chẳng ai nói chuyện với em cả.”

Hắn nở nụ cười: “Em đứng ngây ở cửa, không dám đi vào phòng. Đám người đứng quanh đều xì xào bàn tán, không có ai đến giúp em. Rồi anh đi tới, mở cửa phòng ra. Khi ấy, em cảm thấy anh thật cao lớn, rất chói mắt, giống như người hùng vậy. Tuy rằng, anh chỉ nói với em có một câu ‘Đừng có làm bẩn cửa’, nhưng em vẫn cảm thấy, có một người anh trai như vậy, thật tốt quá.”

“Đương nhiên, em biết. Anh cũng ghét bỏ em. Anh xưa nay không liếc nhìn em, không dạy em đánh đàn, không chơi với em, thậm chí còn không muốn ăn cơm với em.”

“Thế nhưng ấy, tuy anh không thèm liếc mắt nhìn em, nhưng anh sẽ dạy dỗ hầu gái đánh em; lúc em oa oa khóc lớn, anh vẫn sẽ đi về phía em, không nói lời nào đem em kéo về nhà; năm 6 tuổi, em một mình chạy vào rừng, kết quả lại có một trận gió bão to. Buổi tối ngày hôm ấy, em thật sự nghĩ rằng mình không qua khỏi. Nào ngờ anh đến cứu em, chỉ có mỗi anh đến cứu em!”

“Lúc đó, anh ngược mưa gió ôm em vào căn phòng này... Đúng, chính là căn phòng này. Lúc ấy, căn phòng này chẳng có gì cả, em lại bị sốt cao quá trời. Anh bèn kiếm cây nhóm lửa, vẫn luôn ôm em, đây là buổi tối em hạnh phúc nhất.”

“Đại khái từ buổi tối hôm ấy, em bắt đầu thích anh.”

“Em mỗi ngày đều muốn đi cùng anh, em bảo hầu gái mang em đến trường học tìm anh. Nhưng mà, khi ấy em mới ý thức được, hóa ra anh không phải chỉ có mình em. Anh có rất nhiều bạn bè, anh với bọn nó bá vai choàng cổ, các anh cùng một chị nào đó cùng nhau về nhà, chị ấy đỏ mặt nói chuyện với anh... Em chán ghét bọn nó, thật sự chán ghét bọn nó.”

“Không chỉ có chán ghét bọn nó, mà em chán ghét từng kẻ tiếp xúc với anh. Chán ghét luôn người hầu nói chuyện với anh, quần gia, kể cả mẹ anh...”

“Khi ấy em liền nghĩ, tại sao em không phải là người duy nhất của anh? Phải làm thế nào, anh mới có thể trở thành người của em đây?”

“Có lẽ, chính là bắt đầu từ lúc ấy. Em mơ mơ hồ hồ hi vọng, hi vọng nhốt anh lại, hi vọng anh chỉ thuộc về mỗi em.”

“...Ây, đã ngủ rồi sao? Vậy thì ngủ ngon, anh hai.”

...

Lần thứ hai tỉnh lại, xung quanh lại một vùng tăm tối. Hết thấy trước mắt đều như mộng cảnh, Diệp Tử lại quên mình đang ở chỗ nào. Giống như lần đầu tiên vậy, theo lòng sắt sờ soạng, anh mới biết bản thân bị giam vào một cái lồng chim.

Có điều lần này, anh không hề nháo loạn. Suy nghĩ của anh từ từ trở nên rành mạch.

Anh nhớ đến những lời kẻ Thổ ghé sát vào tai anh nói, men theo những lời kẻ ấy, anh hồi tưởng lại.

Anh suy nghĩ đến mối quan hệ với Thổ, đến cùng là bắt đầu từ lúc nào, lại trở nên vụn vụn, trở thành tình huống như ngày hôm nay.

Anh đến cùng phải sửa chữa cái nào, mới có thể tự giải thoát?

Đến cùng phải làm sao, Thổ mới có thể thả anh ra ngoài.

Phải làm thế nào, anh mới có thể trở về với thế giới hiện thực —

A a, rõ ràng đã được hứa hẹn cẩn thận, hẹn xem xe, hẹn bãi phóng những nhân vật có tên tuổi, rõ ràng còn có nhiều thư mời muốn đọc như vậy, rõ ràng... Nắm giữ một tương lai tươi sáng như vậy!

Chỉ sợ bây giờ, sẽ có rất nhiều người đi tìm anh? Mẹ có lẽ sẽ lo lắng đến phát điên mất?

Lẽ nào tất cả cứ như vậy kết thúc?

Nên làm như thế nào, làm thế nào đây?

Khi bản thân tỉnh táo, Diệp Tử sẽ suy xét những chuyện này cẩn thận.

Kỳ thực cũng không mất bao lâu, anh liền rõ bản thân nên làm gì. Anh bắt đầu khẩn thiết được gặp Thỏ, anh muốn nói chuyện với hắn, cứ đứng gọi tên hắn, lặp đi lặp lại tên hắn.

Nhưng, lần này, Thỏ vậy mà chưa từng xuất hiện.

Diệp Tử đứng trong lòng chờ đợi, Thỏ chưa từng xuất hiện.

Diệp Tử lần thứ hai kêu gào, dùng ly súc miệng đập vào cửa sắt, Thỏ vẫn không xuất hiện.

Diệp Tử ngã nằm xuống, nửa mê nửa tỉnh.

Mỗi lần đều mơ thấy Thỏ đi đến. Mỗi lần đều mơ thấy anh cãi nhau với hắn, mơ thấy anh đánh nhau với hắn. Nhưng những giấc mơ kế tiếp, lại trở nên mềm dịu cực kỳ. Mơ thấy giữa quảng trường đông đúc náo nhiệt hắn ôm chặt lấy anh, mơ thấy hắn không ngừng nói “Anh chọn em” “Anh chọn em!”

Mỗi lần anh tỉnh dậy, trước mắt đều là bóng tối mịt mù, Thỏ vẫn không tăm hơi.

Bóng tối chính là thứ đáng sợ nhất. Dường như kéo thời gian dài vô tận. Bóng tối khiến người ta không phân biệt đầu ngày đầu đêm, chìm trong bóng tối, tựa như kẻ mù lòa, tựa như đã chết rồi!

Vào thời khắc như vậy, Diệp Tử quên tất cả.

Quên anh mong chờ tương lai triển vọng như thế nào, quên anh oán hận Thỏ như thế nào, quên đi kế hoạch của bản thân.

Anh chẳng qua cảm thấy, thật khó chịu, thật cô độc.

Thật vô vị!

Quái vật cũng được, ma quỷ cũng chẳng sao...

Lại điên cuồng, lại đáng hận hơn nữa cũng chẳng sao...

Vào giờ phút này, anh chỉ hi vọng Thỏ đến bên cạnh anh, hi vọng hắn gỡ bỏ đi bóng đêm kinh khủng này, hi vọng, hắn có thể ngồi bên cạnh anh!

Vì vậy, khi Thỏ lần thứ hai cầm giá cắm nên đi đến trước mặt anh, Diệp Tử không nháo, không mắng.

Anh ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn ánh nến, hai mắt mê man, giọng nói cực kỳ khàn khàn: “Diệp Thành Tịch.”

Thỏ hỏi: “Sao vậy? Đói bụng?”

Hầu kết Diệp Tử giật giật, chậm chậm hướng về phía ánh nến bò đến: “Lại đây.”

Thỏ để giá cắm nên ở một bên, ngồi xổm dựa vào lòng sắt.

Diệp Tử nửa quỳ trước mặt Thỏ, đem hai tay vươn ra khỏi lòng sắt. Ngón tay nhợt nhạt, mặt trên còn chẳng chút thương tích cũ.

“A Tử?”

Diệp Tử nắm lấy quần áo Thỏ kéo đến, sau đó khó khăn vòng tay ôm hắn.

Thỏ khá giật mình, cơ thể cứng ngắc: “A Tử? Anh làm sao? Không thoải mái sao?”

Diệp Tử cố gắng dán lên người Thỏ, tựa hồ muốn cảm thụ một chút nhiệt độ con người. Chỉ có điều, lòng sắt đem anh ngăn lại, có thể cảm nhận thân nhiệt của Thỏ, chỉ có hai lòng bàn tay anh mà thôi.

“Cậu không phải nói, yêu tôi sao?”

“... Đúng vậy, em yêu anh.”

“Vậy tại sao, bất luận tôi có gọi cậu thế nào, cậu cũng không tới đây?” Diệp Tử nói câu này xong, giọng nói đau xót, con mắt cũng mờ lung.

“Xin lỗi, tôi qua còn phải xử lý một ít chuyện...”. Khuôn mặt tái nhợt của Thỏ dần dần trở nên hồng hào, hai con mắt cũng có thần hơn, “A Tử? Anh rốt cục đã hiểu em rồi sao? Anh thay đổi tâm ý, rốt cục cũng thấy cứ như này đi cùng em, là rất tốt, có phải hay không?”

Diệp Tử nghe Thỏ nói, bình tĩnh lại.

Không đúng, chỉ là do anh chờ ra trong bóng tối quá lâu, cho nên mới vô điều kiện hi vọng có người bên cạnh mà thôi.

Nhưng mà lẽ nào, bởi vì quá cô độc, mà có thể dung túng cho hành vi điên cuồng của Thỏ? Mà chấp nhận hẳn? Mà cam tâm tình nguyện từ bỏ tất cả? Làm sao có khả năng!! Làm sao như thế được!!

Ở giây phút Thỏ mừng rỡ như điên này, Diệp Tử mới sắp xếp lại dòng suy nghĩ, nói: “Mở cửa đi, Thỏ. Tôi không cách nào chịu được bị nhốt lẻ loi trong lồng, cô độc như vậy thật sự rất đáng sợ. Hơn nữa bây giờ cũng đang lênh đênh trên biển, tôi nơi nào cũng không chạy được, cậu thả tôi ra đi.”

Thỏ cười đến ngai ngùng: “Kỳ thực em lừa anh đấy, chúng ta không ở trên biển, chỉ là... một vùng ngoại thành mà thôi.”

“Có đúng không, nhưng đều giống nhau cả thôi, tôi sẽ không rời khỏi cậu, tin tưởng tôi.”

“Ừm, em tin anh.”

Thỏ mở cửa.

Mỗi vừa mở cửa, hai người liền ôm nhau.

Dưới ánh nến lắt lự, Diệp Tử đem Thỏ đè xuống, cúi đầu hôn cầm hân.

Tình cảnh lãng mạn như vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác quen thuộc.

Như trở lại thời điểm bọn họ lưu luyến cuồng nhiệt, trở lại thời gian bọn họ ngọt ngào sống chung.

Đương nhiên, cảm giác như vậy, chỉ là ảo giác thôi.

Bằng chứng đơn giản nhất, chính là ánh mắt cùng hành vi của Diệp Tử.

Hắn đã từng như vậy, anh còn có thể bình tĩnh cùng Thỏ hôn môi sao?

Sẽ có thể bình tĩnh mà tìm tòi vị trí chìa khóa, quan sát phản ứng của Thỏ sao?

29. Chương 29: Sát Ý

Thỏ cũng chưa hoàn toàn cho Diệp Tử tự do. Diệp Tử quả thực có thể tự do đi lại trong phòng, nhưng anh không cách nào ra ngoài — hai chân bị xích lại. Xích sắt ràng buộc hai chân anh, hai chân không cách nào bước đi nhanh, nếu không sẽ phát sinh ra tiếng vang, giữa xích sắt, còn có một sợi xích tương đối dài trực tiếp gắn lên lồng chim, mang ý nghĩa, nếu như không loại bỏ được cái dây xích này, Diệp Tử không thể chạy thoát.

Một tháng sau khi được thả ra khỏi lồng chim, Diệp Tử từ từ tìm ra được một số cơ hội tốt để chạy trốn —

Thỏ từng nói, chính mình năm mười lăm tuổi ấy, đã cứu hắn ra khỏi trận bão táp, cũng đem hắn mang tới căn phòng này. Thực ra, đối với chuyện này, anh ấn tượng không sâu, chỉ nhớ lúc đó trên con đường lầy lội chạy cực xa. Nếu anh nhớ không lầm, nơi này ở sâu trong núi, chạy đến dưới chân núi, chắc khoảng chỉ hơn hai tiếng.

Hiện tại chuyện cấp bách nhất, chính là điện thoại. Nơi này thực ra cũng không phải địa phương cực kỳ hoang vu, nói không chừng chạy không bao xa, liền có thể gặp được những người khác. Chúng cứ có thể xác minh nằm ở chỗ: Thỏ cách hai ngày sẽ đi ra ngoài một chuyến, hai ba tiếng sau sẽ trở về, trong tay cầm theo nguyên liệu nấu ăn. Điều này nói rõ, cách đây không xa có cửa hàng, không chừng còn có một thị trấn nhỏ.

Về vấn đề chìa khóa, không khó. Chìa khóa của lồng sắt, ngay trong túi quần Thỏ. Chìa khóa xích chân cùng cửa phòng, được hắc đeo trên cổ. Bình thường Thỏ ngủ rất nông, e sợ không thể thành công. Nhưng khi trải qua kích tình kịch liệt, hắc sẽ ngủ rất say, đây là lúc thích hợp nhất để hành động.

Ngày Diệp Tử quyết định đào tẩu, đã là đầu thu.

Đó là một buổi sớm. Anh thành công tháo được xích chân, mở cửa phòng ra.

Khi anh cảm nhận được một trận gió se lạnh thổi vào mặt, cả người kích động đến run rẩy. Anh liền lĩnh chạy về phía trước, nhưng có chút kinh ngạc phát hiện, anh không chạy nổi: Cả người anh khá nặng nề, chạy không được vài bước, liền thở dốc. Anh hơi nghi ngờ nhìn hai tay của mình, liếc nhìn hồ nước bên kia, anh đến xem thử hình dáng của bản thân.

Anh đã quá lâu rồi chưa soi gương.

Cho nên khi anh thấy bóng dáng mình, quả thực sợ hết hồn.

Làn da của anh trắng bệch, mà quầng mắt đen thui, trong mắt tràn đầy tơ máu đỏ. Anh đã không còn là hình dạng của con người, bắp thịt, bởi vì bị ràng buộc lâu dài, nằm một chỗ trên giường lâu dài, cho nên hai chân có chút thoái hóa, cực kỳ vô lực, bên trên mắt cá chân, còn có hồng ấn tụ huyết.

Điều làm cho anh không chịu nổi nhất, chính là đồ vật chảy tràn ra từ trong cơ thể anh...

Anh cảm giác mình căn bản không phải là một người đàn ông, mà là một tên yêu quái!

Tâm phế rồi, tâm chết rồi!

Buồn nôn chết mất!!!

Anh cởi quần áo, nhảy xuống nước, thanh tẩy sạch sẽ cơ thể của mình. Đương nhiên, bất kể thanh tẩy thế nào, cũng đều vô dụng. Thực ra, dù cho bị nhốt trong căn phòng ấy, anh vẫn thường xuyên tắm rửa sạch sẽ. Anh biết, chân chính dơ bẩn không phải là bề ngoài, mà anh đã hủ bại từ tận bên trong rồi. Vì vậy bất kể tẩy như thế nào, những bộ phận dơ bẩn kia vẫn tồn tại như cũ...

Sau đó lý trí nói cho anh biết, hiện tại điều quan trọng không phải là tắm rửa cho sạch, mà là chạy trốn, là tìm người cho anh mượn điện thoại!

Anh mặc quần áo vào, tiếp tục chạy về phía trước.

Xuyên qua rừng cây, bò qua bụi gai, nhiều lần rêu xanh trên mỏm đá làm anh trượt chân té ngã.

Không biết đã chạy bao lâu, anh rốt cục nhìn thấy một người.

Đó là một ông lão lớn tuổi, sau lưng là con chó.

Diệp Tử chỉ hơi do dự một chút, rồi hướng lão đi tới.

Quá trình rất thuận lợi, ông lão nghe Diệp Tử nói xong, vội vã đem Diệp Tử về nhà.

Ngôi nhà làm bằng đá, vợ ông lão nhiệt tình cho Diệp Tử một ly nước ấm, nghe xong sự tình của Diệp Tử, nhanh chóng từ trong phòng lấy ra một cái điện thoại đời cũ, để cho anh gọi điện cho người thân.

Diệp Tử bấm số của mẹ.

Tít... Tít.... Tít....

Tim Diệp Tử đập thành thịch, rốt cục, anh cũng nghe được tiếng “Alo” của mẹ, nước mắt anh đã tràn mi.

“Mẹ! Là con!”

Anh gầm nhẹ, nhưng phát hiện giọng mình khàn khàn đến gần như không ra tiếng.

Đầu bên kia mẹ anh lập tức lên tiếng hỏi, rõ ràng vô cùng lo lắng, kinh hãi: “A Tử? Là con sao? Con của mẹ, con đang ở đâu? Trời ạ... Hai tháng rồi... Bọn họ đều nói con... Đều nói con...”

Mẹ anh đầu kia đã khóc rồi, giọng nói đứt quãng.

“Con không có chuyện gì! Con ở... Trong một ngọn núi, chắc là ngoại ô phía Bắc...”

Diệp Tử còn chưa nói xong, liền nghe một trận vang động kịch liệt, sau đó, là tiếng chó sủa liên tiếp.

Tiếp đến, điện thoại bị ngắt, tín hiệu cũng không còn.

Cụ ông cau mày: “Bên ngoài có chuyện gì sao?”

Bà lão nói: “Ra ngoài xem một chút.”

“Đừng!”

Diệp Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì, liền từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài.

Quả nhiên! Anh nhìn thấy!

Giờ khắc này, tên ma vương kia đang đứng ở trong sân. Mấy chú chó đất vây xung quanh hắn, nằm sấp trên mặt đất, tuy suả inh ỏi nhưng bộ dáng không dám làm gì. Mà hắn chỉ nhẹ nhàng nhìn vào cửa phòng, chậm rãi bước tới.

Hắn làm sao biết mình ở đây? Lẽ nào, trên người mình bị hắn gắn vật gì?

Nhưng lúc này đã không còn chỗ cho những thắc mắc.

Vừa nãy nghe xong câu chuyện của Diệp Tử hai ông bà lão đã đoán ra được người bên ngoài là ai, mặt phần nộ: “Cậu nói tên nhóc đó chính là người ở bên ngoài phải không! Quá không coi ai ra gì, tụi ta đi ra ngoài nói chuyện với hắn.”

Diệp Tử vội vã ngăn cản bọn họ: “Đừng đi! Hắn rất đáng sợ... Con không biết hắn sẽ làm cái gì...”

“Nó có thể làm gì tụi ta chứ!”

Ông lão vừa nói như thế, đã mở cửa đi ra ngoài. Bà lão cũng đi theo ra ngoài, gân cổ lên nói: “Mày muốn làm gì?”

Thở nhìn hai ông bà lão, khẽ mỉm cười, nụ cười thật nhu hòa, làm cho người ta cảm nhận được gió xuân ấm áp. Mà thực ra, Thỏ không hề phù hợp với nơi này. Hắn trên người mặc một cái áo gió mỏng màu nâu nhạt, áo len màu bạc, đôi giày đen không dính một hạt bụi, sợi tóc màu trà nhân nhạt bị gió thổi rối loạn, khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, nhìn thôi là biết đây là quý công tử cao cao tại thượng.

“Tôi tới mang A Tử về nhà, xin đem anh ấy trả lại cho tôi.” Hắn nói như vậy.

Giọng nói trong vắt, còn mang theo từ tính nhân nhạt. Người có được giọng nói như vậy, phải là người dịu dàng mới đúng.

Ông lão tương đối nghi hoặc. Dù sao một người như vậy, so với kẻ Diệp Tử miêu tả chênh lệch rất lớn. Bọn họ lại hỏi: “Cậu... Cậu với nó có quan hệ gì?”

“Anh ấy là anh trai của tôi.”

“Vậy vì sao nó phải chạy trốn?”

“Đúng vậy, tại sao chứ?” Thỏ lộ vẻ mặt nghi hoặc, “Tôi cho anh ấy ngủ trên cái giường mềm mại nhất, mỗi ngày tặng cho anh ấy bó hoa tươi nhất; mỗi ngày, đều vì anh mà hâm sữa bò, làm bánh mì nhân dừa, điểm tâm socola, đều tận tâm vì anh ấy mà nấu ăn như vậy; tôi biết anh ấy thích tắm rửa, nên mỗi buổi tối, tôi đều vì anh ấy mà pha nước ấm, còn bỏ thêm một ít hương liệu anh thích vào nước; tôi vì anh ấy chuẩn bị rượu vang, tối khi anh ấy gặp ác mộng, tôi sẽ ôm lấy anh ấy... Vì vậy, tôi nghĩ mãi không thông, rõ ràng tối qua anh ấy còn nhiệt tình nằm trong lòng ngực tôi rên rĩ mà, sao hôm nay lại muốn chạy trốn, tại sao vậy? Anh, trai.”

Hai chữ cuối cùng của hắn, nói rất chậm, rất vang, mang theo một ít trào phúng châm biếm. Mà ánh mắt của hắn, đã chuyển đến phía sau hai ông bà lão, đến trên người Diệp Tử.

Diệp Tử thấy máu trên người như chảy ngược, cảm giác khá mất mặt.

Hai ông bà lão mặt dần đỏ, bà lão hỏi: “Các người đến cùng là... Quan hệ kiểu gì...”

Diệp Tử nhanh chân tiến lên, lạnh lùng nói: “Cậu đi đi, tôi sẽ không cùng cậu trở lại.”

“Tại sao?”

“Tại sao??” Diệp Tử không biết mình nên bày ra vẻ mặt gì, “Diệp Thành Tịch, bất cứ người nào, cùng cần có tôn nghiêm và tự do của riêng mình. Cậu không thể chỉ vì yêu người đó, mà cướp đi tất cả của người đó, làm cho người đó mất đi tất cả. Cậu không thể nhân danh tình yêu của bản thân, mà giết người đứng cạnh người đó, mà xích hai chân người đó lại, cướp đi tương lai của người đó, nuôi người đó như nuôi thú cưng, ở trên người người đó tiết dục, dần dần đem người đó biến thành một kẻ tàn phế thuộc về cậu... Diệp Thành Tịch, cậu không thể làm như thế, tình cảm của cậu căn bản không phải là yêu! Còn tôi... Tôi thật sự chịu đủ lắm rồi... Tôi chịu đủ lắm rồi... Nếu còn tiếp tục như này, thì có khác gì so với chết đi chứ? Bất tôi trở lại cùng cậu, còn không bằng để tôi chết đi!!!”

Diệp Tử đột nhiên rống lên, tiếng rống này làm những người xung quanh sợ hãi. Từng mảng lá cây đỏ tươi mùa thu rung lên, tựa hồ như bị tiếng rống của Diệp Tử làm cho chấn động mà hạ xuống.

Nửa phút sau, thanh âm nhẹ nhàng của Thỏ lại vang lên: “Một kết cục như thế nào thì tuyệt vời nhất cho câu chuyện đây? À, có lẽ, chính là cái chết nhỉ. Giống như Poe (1) từng nói, điều xinh đẹp nhất trên thế gian này, không gì sánh bằng cái chết của mỹ nhân. Đối với em mà nói, có thể cùng người mình yêu chết đi, là chuyện lãng mạn nhất trên đời này.”

Diệp Tử nghe xong, sống lưng đổ mồ hôi lạnh: “... Cậu đang nói cái gì vậy?”

Thỏ vẫn như cũ ôn nhu cười, nhẹ giọng nói, như đang ngâm một bài thơ: “A Tử, em sẽ không để anh chết trong thống khổ, dù có chết, anh vẫn sẽ là người đẹp nhất như trước đây. Chờ anh chết đi rồi, em sẽ dùng dòng nước sạch nhất tắm rửa cho anh, vì anh mà xoa lên loại nhũ dịch thơm ngát, chỉnh lại từng sợi tóc một. Em sẽ cho anh mặc bộ quần áo anh thích nhất, rồi để anh nằm giữa mười ngàn đóa hoa hồng...”

Nhiệt độ cả người Diệp Tử ngày càng thấp, sau đó, đầu của anh căng cứng, hô hấp dồn dập, như bị chìm vào trong nước, sắp nghẹt thở mà chết.

Bởi vì lúc này anh phát hiện, trong tay Thỏ có súng.

Thỏ vừa nói xong, liền giơ lên khẩu súng lúc đen tuyền, nòng súng đối diện với trán Diệp Tử.

Hai ông bà lão phía sau cũng bị dọa sợ, bây giờ không nói được tiếng nào.

Diệp Tử giả vờ trấn tĩnh: “Cậu làm gì vậy... Tôi...”

Thỏ hơi nghiêng đầu, mỉm cười: “Bởi vì A Tử không muốn cùng em trở về, đã như vậy thì...”

“Tôi về với cậu!” Diệp Tử gấp đến độ rống lên.

Về mặt Thỏ thế nhưng từ từ âm u dần, hai mắt mang theo trào phúng: “Cơ mà, anh muốn em làm sao tin tưởng đây? Anh trai? Theo em trở về, làm bộ vui vẻ ở cạnh em, sau đó, lần thứ hai đào tẩu? Lần sau anh định tìm ai cầu cứu đây?”

Diệp Tử gấp đến hai mắt đỏ ngầu, như sắp khóc đến nơi: “Đừng như vậy...”

Về mù mịt ban nãy trên mặt Thỏ biến mất, giọng nói trở nên dè dặt, như chỉ sợ đem người bạn nhỏ trên đến khóc to: “A, sao lại lộ ra vẻ mặt như thế? Em không hề muốn bắt nạt anh nha, chỉ là, nếu như em không làm như vậy, anh sẽ muốn rời đi... Anh biết mà, em không thể không có anh...”

“Bỏ súng xuống, buông nó ra... Chúng ta... Tôi... Không thể chết.... A a...”

Đùng — đùng —

Liên tiếp hai tiếng súng vang lên làm rung động đến đàn chim trên cây, cũng đem đám chó đang nằm trên đất hoảng sợ sủa tán loạn.

Diệp Tử há to miệng, cả người co giật.

Thế nhưng, không hề thấy có chút đau đớn nào cả, đúng là có gì đó phun lên sau lưng anh.

Sau đó, anh nghe được âm thanh hai thân thể ngã xuống.

Diệp Tử xoay người.

Hai ông bà lão vẫn đang yên lành vừa nãy, giờ đã hai mắt trợn to ngã trên đất, đầu đập chảy máu. Trên vách tường, máu tươi phun tung tóe, như đồ án được nhuộm bằng máu đỏ.

Diệp Tử muốn la lên, nhưng không nói nổi.

Anh muốn nôn, nhưng nôn không ra.

Anh ngã trên đất, dưới thân ẩm ướt, anh sợ đến không thể khống chế bản thân, không còn cảm giác xấu hổ gì nữa.

Anh cảm thấy thế giới của mình triệt để sụp đổ, ngay cả tia hi vọng cuối cùng cũng không còn.

Rất lâu sau đó, anh mới hỏi: “Tại sao lại giết bọn họ? Chỉ là hai người già yếu vô tội thôi mà, có làm được gì đâu?”

“Là anh khiến bọn họ chết.”

Diệp Tử sững sốt vài giây, cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, là tôi hại chết bọn họ. Không ngờ lại liên lụy đến người khác, cho nên, giết tôi luôn đi.”

Thỏ hướng anh đi tới, cởi áo khoác, cho anh mặc vào, sau đó ôm ngang anh lên: “Em làm sao cam lòng.”

Thỏ nói vậy xong, thậm chí còn như bình thường, lưu lại trên trán Diệp Tử một nụ hôn khê như chuồn chuồn lướt.

Sau tất cả, đều trở nên mơ hồ.

Diệp Tử dường như ngất đi, lại giống như đang ngủ hơn, nói chung, hết thấy đều mơ mơ hồ hồ, không chân thực, không có ý nghĩa.

Anh mơ một giấc mộng, mộng thấy thời điểm bọn họ còn ân ái nồng thắm.

Mơ thấy Thỏ công anh ở sau lưng, lắc lư bước đi. Diệp Tử không hề khách khí ngồi như một con ếch, đem cả trọng lượng bản thân để trên lưng hắn, ôm cổ hắn, ở phía sau hắn chiêm chiếp nói liên tiếp, nếu Thỏ không chú ý đến anh, anh sẽ cố ý dùng chân đá hắn, hoặc là gãi nhẹ người hắn, nhiều lần, Thỏ trực tiếp đem anh đặt lên ghế ngồi ven đường, cúi đầu dùng sức hôn anh;

Mộng thấy bọn họ tay nắm tay, ngồi dưới ánh trăng, dựa vào đối phương ngủ thiếp đi;

Mộng thấy Thỏ dưới ánh trăng quay qua nhìn anh cười, mơ thấy anh đưa tay vò vò mái tóc mềm mại của Thỏ;

Mộng thấy anh điên cuồng đánh Thỏ, đánh Thỏ đến sưng mặt sưng mũi, sau đó lại càng thêm điên cuồng ôm lấy hắn, khóc lóc hôn môi hắn;

Mộng thấy anh liên tục không ngừng hỏi hắn: “Tại sao chúng ta lại biến thành như vậy? Tại sao lại biến thành như vậy? Tại sao luôn như vậy, luôn như vậy, luôn như vậy???”

Sau đó liền nghe hắn ở bên tai anh nói khẽ: “Đừng khóc, đừng khóc, xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi...”

Diệp Tử trở về như vậy, liền ngủ rờn rã ba ngày ba đêm.

Sau khi tỉnh lại, suốt một tháng trời, anh không nói gì cả, cũng không ăn cơm.

Anh biết Thỏ rất lo lắng, thậm chí thường vì anh mà khóc, nhưng giờ khắc này, mối quan hệ của bọn họ đã vận vẹo. Trên thực tế, Diệp Tử có thể mang đến sự thống khổ cho Thỏ, là chuyện vui của Diệp Tử.

Anh biết thân thể mình càng ngày càng sa sút, ù tai cùng ảo giác rất nghiêm trọng, mơ nhiều, chất lượng giấc ngủ cực kỳ tệ. Anh thường xuyên không phân biệt được mình đang ở đâu, có lúc anh còn tin tưởng mình đang sống trong thế giới mộng ảo, nơi đó có cây xanh, có rèm cửa thuần trắng. Anh một mực chờ người đến cứu anh, anh vẫn tin tưởng cái thông báo kia sẽ giúp mẹ tìm ra anh. Nào ngờ, chẳng có ai đến cứu anh cả. Hoặc là bọn họ tìm lộn địa chỉ, Diệp Tử nghĩ thế.

Lúc hết sức tuyệt vọng, anh nghĩ đến chuyện tự sát. Nhưng anh không làm, anh không thể từ bỏ hết thấy như vậy được.

Anh bắt đầu len lén viết nhật kí, sau khi viết xong, liền bỏ vào trong hộp, vùi trong lòng đất. Cách mấy ngày, anh sẽ viết một lần. Anh có đôi lúc tự giễu mình một hồi, cảm thấy loại hành vi này không khác gì so với Robinson ghi trên đá, chí ít, nó có thể cho anh một chút hi vọng.

Nhật kí của anh không dài, thông thường chỉ có mấy câu.

Ngày 15 tháng 11

Ngày hôm nay nhìn thấy một con chim sẻ chết, hình như là bị đông chết. Thật ngốc mà, tại sao lại không bay đến chỗ ấm chứ?

Ngày 21 tháng 11

Ngày hôm qua chúng ta đi tản bộ. Lúc tản bộ, ta đột nhiên có một loại kích động, nhân lúc hấn không chú ý, thì bỏ chạy, rồi trượt xuống sườn núi, nhảy vào trong hồ nước. Nhưng ta không làm như vậy, bởi vì, nước quá lạnh, ta sợ lạnh.

Ngày 22 tháng 11

Ta tự cầu cứu.

Ngày 25 tháng 11

Thất bại. Ta đến cùng là bị làm sao, chuyện đơn giản như vậy, vì sao lại thất bại. Ta đến cùng đã nhu nhược đến mức nào rồi?

Ngày 28 tháng 11

Lại thất bại.

Ngày 5 tháng 12

Ta phát hiện, mình không dám. Ta cầm dao, đứng sau lưng hấn. Hấn quay lưng lại với ta ngủ, ta biết hấn đã ngủ. Chỉ cần một dao, hấn liền mất mạng, ta sẽ tự do. Rõ ràng chuyện cần làm đơn giản đến vậy... Thế nhưng, thế nhưng ta một chút khí lực cũng không có, ta vậy mà không dám! Hơn nữa ta luôn cảm thấy, hấn biết tất cả mọi chuyện, hấn vẫn luôn nhìn ta! Hấn luôn nhìn ta!

(Có rất nhiều đoạn viết xuống lại bị xóa đi, trông rất lộn xộn)

Ngày 8 tháng 12

Quả nhiên! Hấn nhìn thấy... Hấn nhìn thấy!

Dao găm vẫn chưa chạm đến hấn, hấn thế nhưng đã lên tiếng. Hấn quay lưng hỏi ta ‘Anh đang làm gì vậy’, giọng nói kia thật đáng sợ.

Hấn rõ ràng đang ngủ mà... Tại sao... Tại sao... Lẽ nào hấn vẫn luôn giả bộ ngủ?!

Ta bắt đầu hoài nghi hấn rốt cục là người hay là quỷ, hoặc hấn thật sự là ác ma? Gần đây ta cũng không có nhìn thấy bóng hấn, mặt hấn cũng trắng bệch như quỷ hút máu! Đúng rồi, ta phát hiện trong phòng này có sinh vật nhỏ kỳ quái, chúng nó đều ở chỗ u ám nhìn ta, tình cờ còn nói chuyện với ta. Chúng nó là bạn của ta.

Chúng nó nói cho ta, ta nhất định phải lấy được khẩu súng của hấn, ta phải làm sao ở bên ngoài giết được hấn. Dù sao hấn so với ta còn hiểu rõ căn phòng này hơn, ở đây hấn cũng trữ nhiều vũ khí hơn, còn ở bên ngoài, độ khả thi ta được cứu cũng cao hơn, đúng vậy, ta nên thử một lần...

Ngày 21 tháng 12

Thời cơ rất cục chín muồi. Hẳn đáp ứng ngày mai mang ta ra ngoài đi săn, ta có cơ hội làm hắn bị thương rồi.

Diệp Thành Tịch, chờ xem, ngày mai, ta sẽ giết ngươi.

=====

Tác giả có lời muốn nói: (1) Poe, ý nói Edgar Allan Poe, là một tác gia nước Mỹ theo chủ nghĩa lãng mạn, một tiểu thuyết gia, nhà thi nhân cùng nhà phê bình. Là người tương đối nổi tiếng trong dòng tiểu thuyết trinh thám, tiểu thuyết kinh dị. Tác phẩm tiêu biểu “The Fall of the House of Usher”, “The Raven”. Tác phẩm của ông, hầu như đều liên quan đến chết chóc, ông nghĩ rằng điều đẹp nhất trên thế gian này, không gì sánh bằng cái chết của mỹ nữ (Nothing was more beautiful than the death of a beautiful woman.)

30. Chương 30: Đi Săn

Buổi tối ngày 21, Diệp Tử ở trong đầu đem kế hoạch vạch lại rõ ràng một lần nữa, tinh thần quá mức hưng phấn, dẫn đến mất ngủ cả đêm.

Ngày 22, tuyết rơi lớn. Bên ngoài mù mịt như buổi tối, gió lạnh thấu xương thổi vào cửa kính, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cành cây bị bẻ gãy.

Ngày ấy, Diệp Tử đôi lúc sẽ đến phía trước cửa sổ, lau sương mù đọng trên cửa sổ, qua song cửa hướng nhìn ra ngoài, trong lòng thầm khẩn cầu tuyết đừng rơi nữa. Nhưng tuyết không những không dừng lại, mà còn càng lúc càng lớn, quả thực như là muốn biến thành cơn bão tuyết.

Sau cơm trưa, Thỏ ngồi trên ghế sofa, gọt một quả táo, chia làm hai phần nhỏ, đặt vào đĩa thủy tinh trong suốt, để trước mặt Diệp Tử. Diệp Tử ngoan ngoãn cầm cây tăm nhỏ gắp vào một phần, đưa vào miệng ăn, hàm răng mới chạm vào phần thịt quả, liền nghe được tiếng vang lạnh lạnh, dòng nước tươi mát ngọt ngào ủa tràn ra cổ họng anh.

Thỏ nhấp một ngụm sữa bò, nghiêng đầu chăm chú nhìn dáng vẻ Diệp Tử ăn táo. Tròng mắt đen nhạt màu của hắn, đập dờn trong ánh sáng. Hoàn toàn không biết được hắn đang suy nghĩ gì.

Diệp Tử có chút sững sờ nhìn hai mắt Thỏ. Sau đó trong nháy mắt rời đi tầm mắt, trái tim đập thành thịch. Rõ ràng bọn họ mỗi ngày đều trải qua cảnh tượng như này, rõ ràng anh biết, Thỏ luôn thích nhìn anh như vậy. Tựa như đối với Thỏ mà nói, mỗi một động tác của anh, đều rất thú vị. Nhưng ngày hôm nay không giống vậy... Anh sợ Thỏ biết kế hoạch của mình, sợ Thỏ phát hiện được đầu mối nào đó.

Cũng may Thỏ không có làm khó dễ anh, mấy phút sau, Thỏ từ trên bàn lấy ra một tập thơ, lật xem. Hắn nói: “Tuyết lớn như vậy, xem ra hôm nay không thể đi săn thú...”

Diệp Tử nói: “Tuyết sẽ ngừng.”

Mắt Thỏ cong cong: “Anh muốn cứ như thế mà đi săn? Trời lạnh như vậy, động vật có khi sẽ không đi ra đâu.”

“Tuyết ngừng, động vật sẽ xuất hiện.”

“A Tử muốn săn con gì hửm?”

“Thỏ.”

“Thỏ à.”

Thỏ chế giễu: “Em vừa nhìn thấy một bài thơ, cứ gọi là [Thỏ] đi ha. Do nữ thi nhân Nhật Bản Toshiko Hiraki viết. Rất nhiều năm trước em đã đọc qua, viết thực sự không tồi.”

“Ồ.”

“A Tử không có hứng thú sao?”

“... Nói về cái gì?”

“Chỉ là cuộc đi săn bình thường mà thôi, là câu chuyện hồ ly đi săn thỏ. Nào, đọc đi.”

Thỏ nói xong, liền đem tập thơ đưa cho Diệp Tử đọc, chính mình gấp một cái, vươn mình từ trong ngăn kéo tìm ra một cái đĩa, phát lên. Là một bài nhạc Diệp Tử rất quen thuộc, cũng như phi thường yêu thích. Khi giai điệu này bắt đầu vang lên, liền bao trùm hết thảy âm thanh xung quanh. Đây là lần đầu tiên Thỏ mở ca khúc này.

Giai điệu duy mỹ tràn vào tai, càng khiến người ta có cảm giác muốn rơi lệ.

Dường như vào giờ khắc này, căn phòng ẩm ướt, chật hẹp, âm u biến thành một giáo đường, những âm thanh ồn ã ngoài kia bị âm nhạc nhấn chìm, hết thảy những khổ sở, những kinh tâm động phách những năm này đều hóa thành giấc mộng mờ nhạt, hết thảy mù mịt, đều sáng rõ dưới ánh sáng thiêng liêng vụn vặt, sắc đỏ hồng trôi nổi trong ánh bình minh, hóa thành tro tàn...

Diệp Tử biết, âm nhạc như vậy, tượng trưng cho điều gì.

Tái sinh, hi vọng cùng chúc phúc cho kiếp sau.

Thuần khiết cỡ nào, âm nhạc tươi đẹp cỡ nào.

Diệp Tử nhìn về phía người bên cạnh, càng lộ ra sự trào phúng.

Diệp Thành Tịch, con người người đáng sợ như vậy, làm sao có tư cách yêu thích một loại âm nhạc thánh khiết như thế này chứ?

Thỏ dường như cũng biết nỗi căm phẫn của Diệp Tử, nhẹ giọng hỏi: “Thích không?”

Diệp Tử không hề trả lời.

Thỏ tựa hồ cũng không mong chờ đáp án, chỉ là khẽ nói: “Em buồn ngủ quá, có thể gối lên người anh không?”

Diệp Tử vẫn chưa trả lời, Thỏ đã ngã xuống, để đầu gối lên đùi Diệp Tử, đắp thêm một chăn lông lên người.

“Em vẫn luôn muốn được một lần ngủ như vậy, quả nhiên thật thoải mái.” Đầu tóc xù xù mềm mại của Thỏ dụi dụi vào đùi Thỏ, cười như một đứa bé. Loay hoay nửa buổi, cuối cùng cũng tìm được chỗ thích hợp nhất. Hắn nằm ngửa trên đùi Diệp Tử, thân thể nghiêng dựa vào ghế sofa, rốt cục nhắm hai mắt lại, “A Tử, tuyệt vời rồi gọi em.”

Thỏ cứ như vậy, ngủ cả một buổi trưa.

Diệp Tử cũng không ngừng hòa theo tiếng nhạc, rồi ngủ thiếp đi, và nằm mơ.

Anh mơ thấy rất nhiều, rất nhiều giấc mộng ngọt ngào, trong mộng, anh không ngừng truy đuổi một người, thế nhưng vĩnh viễn, đều không đuổi kịp.

Anh không hiểu vì sao rất thống khổ, tim đau đớn đến tận cùng, anh ở trong mộng, khóc nức nở, thanh âm nghẹn ngào đến mức đánh thức chính anh.

Thời điểm anh tỉnh lại, anh khó có thể tin mình đã rơi lệ đầy mặt.

Nhìn thời gian, đã quá bốn giờ chiều, hô hấp của Thỏ vẫn vững vàng như trước, còn đang ngủ rất say.

Anh khát nước, uống một chút nước, nghĩ xem phải đi coi thử tuyết đã ngừng rơi chưa, nhưng không muốn động.

Diệp Tử cảm giác chính mình rất kỳ quái, thực ra ngay cả anh cũng không thể hiểu rõ bản thân.

Rõ ràng anh căm hận Thỏ như vậy.

Nhưng khi Thỏ nằm trên đùi anh ngủ thì, anh lại trong nháy mắt, cảm nhận được cảm giác hạnh phúc?!

Rõ ràng anh đã nhìn mặt Thỏ, vô số lần, vô số lần.

Nhưng giờ khắc này, anh thế nhưng lại tuôn tràn ra một số loại kích động, anh muốn yên yên tĩnh tĩnh ngắm nhìn gương mặt này, nhớ kỹ mỗi vẻ mặt của hắn, nhớ kỹ nhiệt độ hơi thở của hắn, nhớ kỹ trọng lượng của hắn, nhớ kỹ dáng vẻ lông mi rung động của hắn...

Rõ ràng mới trưa nay anh còn hi vọng tuyết ngừng rơi đến thế...

Mà hiện tại, anh bắt đầu sợ tuyết sẽ ngừng... Phi thường sợ...

Từ tận nơi đáy lòng, tựa hồ có một giọng nói với anh —

Sai rồi! Sai rồi!

Dừng lại!

Dừng lại!!

Lưu lại thời khắc này!!!

Quên đi những cừu hận không chút ý nghĩa nào đi, hãy để tất cả ngưng đọng trong thời khắc này, như vậy không tốt sao? Như vậy chẳng tốt sao??

...

... Không đúng...

Không đúng!!

Diệp Tử đem Thỏ dời đi, đứng dậy, ngón tay bấu chặt.

Anh đi qua đi lại, môi run run, mơ hồ lăm lăm lăm lăm.

‘Diệp Tử, mày bị sao vậy?’

‘Mày đã quên hôm nay mày phải làm gì rồi à?’

‘Mày không muốn tự do sao?’

‘Mày đã quên ngày đó đôi vợ chồng già chết ra sao rồi sao? Đã quên mấy câu nói của nó? Còn tiếp tục như vậy, mày có thể bị nó giết chết đấy?’

‘Gia đình mày, tương lai mày, mày không muốn à? Mày muốn vĩnh viễn bị giam cầm ở đây sao?’

‘Mày cứ như vậy bị hạ gục??’

Mười mấy phút trôi qua, Diệp Tử lần thứ hai bình tĩnh lại.

Anh đi tới bên cửa sổ, mở hé ra, nhìn ra ngoài, khóe miệng từ từ nhếch lên.

Tuyết ngừng, mặt trời mọc.

※ ※ ※

Hai người đi sẵn vào lúc hoàng hôn.

Ánh chiều tà từ trong những kẽ mây đen chiếu xuống. Hoa tuyết bé nhỏ dưới ánh sáng dịu dịu dập dềnh trên không. Trần bì mang theo ánh vàng nhạt, dần dần nở rộ, không mất bao lâu, liền tô điểm toàn bộ thế giới đang chìm trong sắc trắng này.

Thỏ dắt một con ngựa đen đến trước Diệp Tử, trên mặt mang theo nụ cười.

Diệp Tử có chút choáng váng nhìn Thỏ đi về phía anh.

Thỏ mặc một thân trang phục nhung đen, khăn quàng cổ màu xám bạc, áo len màu trắng tinh, cộng thêm cái quần xám nhạt, cùng với đôi ủng màu cây đay. Hắn vốn trắng nõn, thân hình cao lớn, đứng dưới ánh chiều tà, tạo ra loại ảo giác như da hắn màu vàng.

Ngựa hí mấy tiếng, hắn cười vỗ vỗ nó, ngẩng đầu nhìn Diệp Tử: “A Tử, lạnh không?”

Diệp Tử lắc đầu.

“Mùi đều lạnh đỏ.”

Hắn nói như vậy, không chút do dự mà gỡ xuống khăn quàng cổ, lại quần lên cho Diệp Tử. Diệp Tử trong khoảnh khắc này, thể nhưng xúc động rất lớn. Rõ ràng anh đã sớm mất cảm giác chuyện này, nhưng anh lại nhớ đến, bình thường Thỏ cũng không chút do dự mà đem hết thủy đồ ngon vật lạ cho anh, cái gì cũng không nói, cứ đem tất cả mọi thứ của anh giặt sạch, ngày ngày nấu cơm, không oán hận một tiếng.

“Sao cứ nhìn em?” Thỏ nghi hoặc hỏi.

Diệp Tử cúi đầu, vừa vặn nhìn thấy Thỏ đeo một khẩu súng săn kiểu cũ, liền nói lảng đi: “Tôi còn chưa biết dùng súng sao.”

“Đơn giản lắm, để em chỉ cho.” Thỏ nhảy một phát lên lưng ngựa, sau đó như hiệp sĩ đưa tay ra với Diệp Tử.

Hai người cưỡi ngựa, trên mặt tuyết chạy như bay.

Vì để không té xuống, Diệp tử không thể không ôm Thỏ thật chặt.

Mùi hương trên người Thỏ quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức làm anh choáng váng, quen thuộc đến mức mắt anh chua xót.

Ít nhất có ba lần như vậy, anh quên đi mục đích của mình, quên đi anh đang ở nơi nào;

Có năm lần, anh muốn từ bỏ, muốn nói cùng Thỏ: Chúng ta trở về thôi;

Có mười lần, anh muốn nói với Thỏ, xin lỗi, xin lỗi;

Có một trăm lần, anh muốn triệt để, đem hết sức mình ôm chặt người này vào lồng ngực, muốn hôn người này, đã lâu rồi, anh chưa thực sự hôn người này;

Nhưng, khi tiếng súng của Thỏ bất ngờ vang lên, anh trong nháy mắt thức tỉnh.

Vào lúc ấy, ngựa đã dừng lại, Diệp Tử lại như bị chấn kinh, lập tức buông Thỏ ra.

Nửa phút sau, anh mới nhẹ giọng hỏi: “Có bắn được không?”

“Chạy mất rồi. Chúng ta sẵn ở đây đi, nơi này nhiều thỏ rừng.”

“Được.”

Diệp Tử xuống ngựa, hướng phía trước đi vài bước.

Đúng như dự đoán, anh nhìn thấy cách đó không xa dưới gốc cây đại thụ, có một con thỏ xám, vừa lớn vừa mập.

Thỏ đem súng đưa cho Diệp Tử.

Diệp Tử không cầm lấy, không biết tại sao, anh thậm chí có chút sợ sệt chạm vào cái vật đó.

“Quên đi, cậu bắn đi, tôi không biết.” Anh nói như vậy.

“Em dạy cho anh.”

Thỏ nói xong, một tay cầm súng, một tay nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Diệp Tử, để anh cầm khẩu súng.

So với Diệp Tử Thỏ cao to đứng phía sau, làm cho người ta có một loại uy hiếp cảm giác. Mà giọng Thỏ lại rất ôn nhu, mới vừa cất lên liền hòa vào ngày đông, mang theo chút hơi ấm.

Hắn nói: “Đối với người mới học, đứng nổ súng có hơi khó, ngồi xổm xuống, A Tử.”

Diệp Tử nghe lời ngồi xổm xuống.

“Chân trái đưa về phía trước một chút, như vậy đó. Tiếp theo, ngón trỏ tay phải giữ ở trên cò súng, trọng tâm khẩu súng đặt ở khuỷu tay trái, để khỏi bị rung giữa trái phải. Nắm thật chặt băng đạn, để phần sau đặt vào hõm vai... Rất tốt.” Thỏ là dùng hơi thở nói chuyện, mỗi một câu một chữ hắn nói ra, tai Diệp Tử

liền bị hơi thở nóng bỏng lượn lơ, làm cho cả người anh nóng lên, phía sau Thỏ còn nói đến vấn đề liên quan đến sức giết, nhưng Diệp Tử căn bản không nghe được chữ nào.

Kỳ thực, Diệp Tử làm sao có thể sẽ không nổ súng?

Sinh ra ở một gia đình đặc thù như vậy, thời điểm anh lần đầu tiên tò mò về súng, là năm lớp 2, năm lớp 5 gì đấy, cho nên tư thế nổ súng phi thường tiêu chuẩn. Cho dù nhiều năm như vậy, anh không còn chạm qua nữa, nhưng cảm giác đối với súng, anh vẫn còn.

Lại một luồng gió lạnh thổi đến, Thỏ bỗng nhiên nói bên tai Diệp Tử: “Nổ súng.”

Diệp Tử bóp cò.

Súng sẵn sức giết rất lớn, chấn động đến mức cả người đau nhức.

Tiếng nổ ấy cũng rất lớn, phảng phất tuyệt trên cây đều bị chấn động đến rớt xuống.

Thỏ chạy về phía trước, nhắc con thỏ lên, cười: “Chúc mừng anh, A Tử, thành công rồi.”

Diệp Tử nhìn hắn, gật gật đầu, nhưng không hề cười.

Thỏ cẩn thận nắm con thỏ, nói với Diệp Tử: “Phát tiếp theo, anh tự làm đi.”

“... Ừm.”

Thỏ nói xong, liền đi về phía trước, để cho Diệp Tử một vệt bóng lưng.

Hình bóng của hắn ở trên mặt tuyết nhấp nhô lên xuống, mỗi bước hắn đi, đều sẽ lưu lại một dấu chân rất sâu trên tuyết.

Thời điểm gió lạnh thổi đến, tóc của hắn tung lên, sau gáy trắng bệch.

Một lát sau, Thỏ quay lại vẫy vẫy tay với Diệp Tử, có vẻ, hắn lại nhìn thấy một con thỏ.

Diệp Tử cũng có thể nhìn thấy, đó là một con thỏ rất trắng, rất đẹp. Con thỏ đó ngồi trên tuyết, miệng nhai cái gì đó, tựa hồ hoàn toàn không phát hiện người đi săn hướng đến nó.

Thỏ cẩn thận từng li từng tí đến gần con thỏ.

Diệp Tử chậm rãi nâng súng lên —

Tim của anh đập nhanh như vậy, nhanh đến mức làm anh muốn nôn ra. Anh như bị thiếu máu, hai mắt không nhìn rõ được. Bên tai anh vang lên tiếng vo ve, khiến anh bức bối.

Nòng súng của anh không có nhắm vào con thỏ trên mặt tuyết.

Anh nhắm vào nam tử cao gầy kia, Thỏ, anh nhắm vào trái tim của hắn.

Lúc này, Thỏ quay lưng lại với anh, mỉm cười đứng trên tuyết nhìn động vật nhỏ.

Ngón tay Diệp Tử co lại trên cò súng, toàn thân bắt đầu run rẩy kịch liệt, mắt cùng mũi lại bắt đầu chua xót, vào lúc anh hoàn toàn không nhận thức được, nước mắt đã tràn mi.

Anh muốn từ bỏ, muốn tiếp tục nhắm vào con thỏ trắng kia.

Lại phát hiện, xung quanh tựa hồ có một nguồn sức mạnh vô hình nào đấy đang bức bách anh, giống như sẵn giết Thỏ, là điều chắc chắn, là vận mệnh anh không cách nào thay đổi.

Vào lúc anh đang tranh đấu, thống khổ, Thỏ thể nhưng lại quay người lại.

Thỏ cứ như vậy, nhìn Diệp Tử, nhìn nòng súng đối diện hắn.

Nụ cười trên mặt, trng nháy mắt biến mất.

Đôi mắt mỹ lệ kia, chậm rãi mở lớn...

Bị phát hiện... Bị phát hiện... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Dùng — ”

Diệp Tử nghe được một tiếng gào lên.

Không phải Thỏ phát ra.

Con thỏ trắng ấy vẫn ngồi trên mặt đất, càng như là, do chính anh phát ra, từ sâu thẳm trái tim của anh phát ra, xé rách, tuyệt vọng.

Thỏ dùng sức che bụng. Chất lỏng đỏ tươi, sền sệt từ vết thương tuôn ra, rất nhanh nhuộm đỏ vạt áo len trắng của hắn, cùng với quần nhạt màu.

Mà vẻ mặt của hắn, không còn vẻ khiếp sợ như vừa nãy, lúc này, hắn trông rất bình tĩnh. Như kết cục này từ lâu hắn đã nghĩ đến. Như hắn đã sớm siêu thoát tất cả rồi.

“Rốt cục nổ súng, A Tử, anh biết, em chờ bao lâu rồi không?”

Đầu óc Diệp Tử trống rỗng, hoàn toàn không biết hắn đang nói cái gì.

“Mỗi ngày, em đều suy nghĩ, anh cũng thật quá đáng yêu, rõ ràng cảm hận em như vậy, hận không thể lập tức chém em thành nghìn mảnh, nhưng mà, lại vẫn nhẹ dạ không nở... Ha ha... Kỳ thực kết cục như này, cũng không tệ a, nếu như... Anh không yêu... Em lúc sống, như vậy liền... Tự tay... Giết em đi... Giống như cái bài thơ kia viết ấy... Anh đã đọc rồi đúng không, cái bài thơ kia ấy, a...”

Thỏ nôn ra một bãi máu, mà hắn không chút để ý dùng tay áo lau.

Hắn có chút khó khăn lùi về sau, dùng đôi mắt trong vắt, hơi hé mở chạy về trước. Hắn đã cởi áo khoác màu đen ra, lúc này chỉ mặc một cái áo len màu trắng. Hắn như vậy, không khác gì một con thỏ, một con thỏ đang bị thương.

Từ lúc đầu đến giờ, Diệp Tử không cách nào suy nghĩ, đầu óc anh trống rỗng.

Anh mất đi hết thấy tư duy.

Anh không biết mình nên làm gì.

Anh chỉ có thể dựa vào bản năng.

Anh cảm sung, từng bước từng bước đi, theo vệt máu chạy về trước.

Thỏ chạy trốn nhanh hơn anh nhiều, mà anh cũng không vội, bởi vì anh biết, Thỏ sẽ quay đầu lại nhìn anh, sẽ chờ anh, chờ anh đuổi theo. Thực ra, cho dù Thỏ chạy xa, anh vẫn có thể nghe được giọng nói của Thỏ, vắng vắng bên tai anh đọc bài thơ kia.

“Ta trốn chạy, là để người truy tìm; Thỉnh thoảng ta quay đầu lại, là để xác nhận hình dáng người.”

“Nhẹ nhàng nhảy lên, nhẹ nhàng nhảy lên, trái tim đập thành thịch.”

“Lỡ tai dựng đứng lên, lòng ta tràn đầy hân hoan.”

Máu đọng trên mặt tuyết, càng ngày càng nhiều.

Như hoa sen nở rộ giữa tuyết trắng, một đóa rồi một đóa, cứ thiêu đốt đến tận chân trời.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bóng người lảo đảo của Thỏ. Thân ảnh kia từ trong rừng cây, chạy đến khu đất rộng rãi trống vắng.

Mặt trời ban chiều ngã về phía tây, ở trên núi cao, xuất hiện cầu vồng. Cầu vồng thật đẹp, cảnh tượng thật đẹp.

Diệp Tử thỉnh thoảng sẽ kêu gào, gọi Thỏ dừng lại.

Anh cũng không biết mình kêu Thỏ dừng lại là để giết hắn, hay là muốn cứu hắn, hay là khát vọng cái gì, hay là bởi vì điều gì mà tuyệt vọng.

Có phải nên dừng lại rồi không? Có phải nên quay đầu lại rồi không?

Bây giờ có hay không vẫn còn quay lại kịp? Có hay không vẫn có thể bắt đầu lại từ đầu?

Có phải đã mệt mỏi rồi không? Nếu tiếp tục như bây giờ, có phải là, đã không còn ý nghĩa?

Anh vô thức khóc, rồi lại cười, như người điên.

Giọng Thỏ vẫn vang lên bên tai, ngâm bài thơ kia, cái bài thơ đáng sợ nhất ấy.

“Người tuyệt đối không được từ bỏ.”

“Chân bị cào rách cũng được, té ngã đến tàn phế cũng không sao, hãy phấn chấn lên mà truy ta.”

“Hãy nghĩ đến thịt ta tươi ngon cỡ nào, nghĩ đến chuyện sau ba ngày cách trở có thể nhắm nháp vị thịt ta. Thịt của ta thơm ngon dị thường.”

“Mùa đông trên núi, tuyết trắng phủ đầy.”

“Triệt triệt để để chỉ còn lại hai chúng ta.”

“Chỉ còn hai chúng ta.”

“Ta vẫn luôn chờ đợi thời khắc này.”

“Cho dù ta biết, người chưa bao giờ thật lòng yêu ta.”

Giọng thơ biến đổi.

Diệp Tử chịu đựng đến kinh hãi.

Hô hấp anh ngày càng gấp gáp, đầu đau khó nhin, anh ném súng đi, rống lên: “Đừng nói!”

Nhưng âm thanh vẫn vang lên: “Người từ bỏ ta, cũng giống như bọn họ, không nhìn ta, không chọn ta, phản bội ta.”

Đừng nói...

“Nhưng này thì có sao. Chỉ ít hiện tại, chỉ có hai người chúng ta.”

Đừng nói!

“Chỉ ít hiện tại, ta vẫn có thể giả vờ, người chỉ nhìn mỗi ta, chỉ yêu mỗi ta.”

Câm miệng!!

“Yêu ta, yêu ta, yêu ta, yêu ta.”

Câm miệng!!!

“Chỉ yêu ta.”

Không được!!! ... Câm miệng, cậu câm miệng cho tôi!!!

“Chỉ yêu ta.”

A a a a a a a a a a —

Diệp Tử rất cục bùng phát, mắt đỏ lên, mặt đầy nước mắt rống to lên, anh cuồng loạn.

Mà trận cuồng loạn của anh rất nhanh kết thúc, bởi vì, anh lại nghe được tiếng súng.

Anh tan vỡ quay đầu lại, thế nhưng lại nhìn thấy một người, đang giơ súng nhắm vào anh.

Người kia, là Thỏ sao??

Xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì?

Thỏ vừa nãy không phải bị thương sao? Tại sao cái người giơ súng này, lại không hề có chút vết thương nào? Một chút vết máu nào?

Nhưng không còn thời gian để suy nghĩ, Diệp Tử đứng lên, điên cuồng chạy về phía trước, liều mạng mà chạy...

Mặt trời đỏ rực rồi cực chìm dần sau chân núi, toàn bộ thế giới đã biến thành hương vị lạnh lẽo, càng lúc càng lạnh.

Diệp Tử bỏ chạy rất nhanh rất nhanh, không lâu sau, người phía sau biến mất.

Diệp Tử đang hoài nghi lúc này có phải là ảo giác không, lại nhìn thấy vết máu trên đất.

Anh men theo vết máu, rồi cực, tìm thấy Thỏ.

Thỏ dựa vào một cây đại thụ, áo len trắng đã hoàn toàn bị nhuộm đỏ, mà mặt trắng bệch cực kỳ đáng sợ, lông mi cùng mái tóc dính đầy băng tuyết, dường như hắn đã biến thành một bộ thi thể trong tuyết.

Cảm giác được Diệp Tử chạm vào gò má mình, Thỏ có chút khó khăn mở mắt ra, nhìn Diệp Tử cười: “Rất cực cũng bắt được em à... Như vậy, cuối cùng, chỉ còn thiếu chút nữa thôi, giết em đi. Có như thế, nguyện vọng của em mới được thực hiện, anh cũng nên tỉnh rồi. Chỉ là, vẫn có chút đáng tiếc... Rõ ràng, ngày mùng 1 tháng 2 mới là thời gian kết thúc, em còn muốn, được ở cạnh anh lâu thêm chút nữa.”

Quá nhiều tâm trạng tuôn trào, hình ảnh và ký ức vào giờ khắc này ùa vào đầu Diệp Tử.

Cuối cùng, anh đã biết rõ.

Anh cúi đầu, ngón tay trượt xuống mặt Thỏ, nắm lấy vai Thỏ.

Sau đó cả người anh run lên, run đến lợi hại, từng giọt từng giọt chất lỏng nóng rực trượt xuống gò má anh, hòa vào trong tuyết, ngưng kết thành băng.

Thỏ nhìn anh, có chút mệt mỏi hỏi: “Đoán ra rồi sao, A Tử?”

Diệp Tử nghe câu này, rồi cực khóc rống lên, khóc đến gần như tan vỡ.

Con mắt Thỏ đỏ ngầu, hắn cố gắng đưa tay, ôm lấy Diệp Tử, cảm thán: “Xem ra anh đoán ra rồi, đoán ra rồi... Tất cả những thứ này, đều chỉ là giấc mộng của anh mà thôi... Được rồi, A Tử của em, nên nói tạm biệt rồi.”

Vừa mới dứt lời, cả người Thỏ liền bắt đầu tỏa ra ánh sáng.

Diệp Tử hoảng sợ ngẩn đầu, phát hiện thân thể Thỏ biến thành trong suốt. Anh muốn nắm lấy Thỏ, muốn ôm chặt hắn, nhưng Thỏ vẫn nhanh chóng biến mất...

Thỏ nói: “Không sao, không cần phải sợ, chúng ta còn có thể gặp lại nhau mà, giống như trước đây vậy, chỉ cần anh không ngại em chỉ là ảo ảnh, tất cả vẫn có thể bắt đầu lại từ đầu, cho nên đừng khóc...”

Mà Diệp Tử cái gì cũng không nghe được, anh liều mạng nắm lấy cánh tay Thỏ, như là nắm lấy cọng rơm cuối cùng, anh tan vỡ mà thét lên: “Không!!! Không muốn... Cầu cậu... Đừng làm như vậy... Là tôi sai... Tôi sai.... Xin lỗi, xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi!!!! Đừng bỏ tôi... Đừng rời bỏ tôi... Tôi chỉ có cậu... Chỉ có mình cậu...!!!”

Thống khổ tận cùng, như xương cốt bị chém đứt, như tim bị đâm xuyên. Hai mắt anh đen kịt, cả người anh đều điên mất rồi. Bất luận anh có gọi thế nào, bất luận anh giãy dụa thế nào, gào khóc ra sao, đều chỉ phí công.

Thỏ biến mất rồi.

Cùng với tuyết trắng đầy đất, ngàn vạn cây cối, chân trời rộng khắp.

Cùng với những hạnh phúc hư cấu kia, đau khổ hư cấu kia, tàn nhẫn hư cấu kia, sự chiếm hữu hư cấu kia, ái tình hư cấu kia.

Rất cực mộng tàn rồi.

Vì vậy, toàn bộ thế giới mộng cảnh đau thương ấy, rồi cực, biến mất rồi.

31. Chương 31: Hiện Thực

Diệp Tử mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà màu xám, có đôi chỗ đã bị nứt nẻ. Bóng đèn đầy bụi đen thui, như con chuột chết bị treo lơ lửng, tựa như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Anh ngủ trên giường, chật hẹp, không co giãn được. Chăn cũng bốc lên một luồng ẩm mốc. Trong phòng rất lộn xộn, rất bừa bãi, khắp nơi đều là thư tín, hộp cơm, quần áo, cũng may bây giờ đang là mùa lạnh, cho nên mới không thấy mấy sinh vật buồn nôn kia.

Khát. Vậy thì đi nấu nước.

Diệp Tử chậm chậm rời giường, đi chân trần đến phòng bếp, dùng ấm sắt nấu nước.

Chờ nước sôi, anh đi đến phòng khách chỉ có mấy mét vuông, đánh giá cách bài trí trong phòng, cảm giác quen thuộc mà xa lạ. Trong phòng chỉ có một cái sofa rách tồi tàn, một cái bàn chất rất nhiều thứ, một tivi nhỏ kiểu cũ, và một cái tủ.

Đồ vật có giá trị nhất trong căn phòng này, chắc là cái tủ đó. Đó là điều hiển nhiên, cái này là đồ từng được dọn ra từ trong nhà mà.

Phía trên ngăn tủ, đặt mẹ anh.

Ha, nói như vậy, có hơi lạ. Phải nói là, phía trên ngăn tủ, đặt tro cốt của Hàn Dao, tấm ảnh trắng đen, cùng với lon bia và lưu hương có cắm nhang đang tàn dần.

Đúng vậy, bà chết rồi. Suýt nữa xem quên mất điều này.

Cũng thật là một người phụ nữ đáng thương, rõ ràng đã tái hôn thành công, còn mang thai, mỗi ngày đều nói với anh, bà muốn có một đứa con gái, ngay cả tên đều đã đặt sẵn rồi, tên là Lưu Nhược Yên.

Nhưng bà lại bị bệnh. Vì chữa bệnh, mà bán nhà, nhưng bà vẫn chết.

Nấu nước xong, Diệp Tử vừa uống, vừa mở điện thoại lên.

Sau khi mở máy, anh nhận được rất nhiều tin nhắn, đương nhiên, đừng hiểu lầm, sẽ không có ai thân quen gửi tin nhắn cho anh cả. Anh không có bạn bè. Những tin nhắn ấy, đều là tin thông báo nợ tiền, nào là tiền điện thoại, nào là tiền thuê nhà.

Mà, ít nhất, anh cũng nhìn thấy được một tin có ích, ngày 1 tháng 2 năm 2016.

Nói như vậy, hôm nay không phải sinh nhật anh sao?

Ừm, cho nên hôm nay nên tự thưởng cho bản thân, đi mua một cái bánh kem thôi.

Thì ra, trong mộng anh sống ở năm 2012. Vậy bây giờ, anh rốt cục là 27 tuổi, hay là, 28 tuổi đây? Quên đi, không quan trọng.

Lâu rồi chưa đi dạo, anh mặc áo len, khoác cái áo lông nhún nhún ra ngoài.

Trời bên ngoài đang rất rất lạnh, người vô cùng đông đúc. Đường chật kín người, họ nói, họ cười, họ chạy, họ nhảy, giống như mỗi một trong số họ đều trải qua chuyện hạnh phúc.

Đi chưa được mấy bước, Diệp Tử vừa vặn nhìn thấy một khối có thể xem như tấm kính thủy tinh. Anh bước tới, nhìn mình một chút, nghĩ thầm bản thân nhìn như này thì có bị nhầm thành quỷ cũng không phải là điều khó hiểu. Người trong gương, tóc lộn xộn, da dễ gây gò, quầng thâm mắt rất đen, cằm còn lưa thưa vài sợi râu. Quên đi, không nhìn là được.

Diệp Tử đập trên mặt tuyết, bước đi giữa biển người.

Anh đi vào tiệm bánh gần nhất, nhìn một vòng, Vốn muốn mua một cái bánh thật lớn, đáng tiếc anh quá nghèo, mua cái lớn, chẳng còn tiền mà ăn cơm. Không thể làm gì khác hơn là mua một cái nhỏ loại đặc biệt.

Trên đường về nhà, anh nhìn thấy Giang Duy bên kia đường. Vẫn như cũ, mặc quần áo hoa lệ, thân hình đẹp đẽ.

Mà Diệp Tử không hề may mắn kinh ngạc, sau khi thoáng gặp được cô, anh theo bản năng mà nhìn về phía trạm dừng, quả nhiên, anh lại nhìn thấy một bà cụ lom khom. Nhưng đến khi anh nhìn lại lần thứ hai, hai người ấy lại biến mất.

Không có gì kì lạ cả, đều chỉ là ảo giác mà thôi.

Ảo giác mà thôi.

Chính vào lúc anh đang nghĩ như thế, anh nhìn thấy phía trước cách đó không xa, có một nam tử vóc người cao gầy đang đứng đấy.

Người ấy mặc một cái áo len màu trắng, quần dài màu đen có hoạt tiết trắng cùng một đôi giày. Mái tóc người ấy rất nhạt màu, tựa như là màu trà.

Hắn ta cứ như thế bước về phía trước, hai tay xách đầy nguyên liệu nấu ăn.

Người này đối với Diệp Tử, quen thuộc vô cùng. Bởi vì Thỏ luôn như vậy, một mình đi mua nguyên liệu nấu ăn, sau đó về nhà, chuẩn bị mấy tiếng, cuối cùng dâng một bàn ăn thịnh soạn đến trước mặt Diệp Tử, cười tươi hỏi: Ăn ngon không?

Diệp Tử nhìn thấy hắn như vậy, bánh kem lập tức rơi xuống đất.

Mà anh hoàn toàn không để ý đến cái bánh kem, anh nhanh chân chạy về phía trước, rõ ràng anh biết đây chỉ là ảo giác, nhưng anh vẫn như người điên chạy hướng đến Thỏ, lớn tiếng gọi: “Diệp Thành Tịch! Diệp Thành Tịch!”

Sau đó, anh mới chú ý thấy, bên người Thỏ, hóa ra còn có một cô gái.

Cô gái có một mái tóc thật đen dài, mặc một chiếc váy đỏ xinh đẹp.

Cô ấy kéo tay Thỏ, cười đến ngọt ngào.

Diệp Tử dừng lại, nước mắt vừa nãy lúc anh kích động mà chảy ra, tựa hồ đã ngưng đọng thành băng.

Anh như con robot, từ từ xoay đầu lại, đi về phía khối bánh kem đáng thương lúc nãy. Bánh kem rơi xuống đất cho dù có hộp giấy bảo vệ, cũng đã nát bét. Nhưng không sao cả, không sao cả.

Hình như mấy người xung quanh ai cũng nhìn anh, nhìn cái gì vậy, chưa từng nhìn thấy ai thích ăn bánh kem, thích khóc sao?

Diệp Tử dùng tốc độ nhanh nhất trở về nhà, đóng kín cửa chính, ngay cả cửa sổ cũng đóng lại.

Sau đấy vừa ăn bánh kem, vừa xem TV.

Bánh kem tuy đã nát vụn, nhưng vẫn ăn rất ngon.

TV cũng vậy, tiết mục hài kịch thật thú vị, buồn cười quá.

Nhưng thật kỳ quái, tại sao anh lại chảy nước mắt, có phải là quá lâu chưa đi ra ngoài, cho nên, bị gió thổi lạnh đến phát khóc? Chẳng lẽ mình thật sự đa biến thành một kẻ mít ướt sao?

Tất cả trước mắt trở nên mơ hồ, Diệp Tử không ngừng dùng mu bàn tay mình lau mắt.

Khi anh lần thứ hai nhìn về TV, thì phát hiện tiết mục đã thay đổi.

Đã từng là hình ảnh quen thuộc không thể quen thuộc hơn, đã từng là, ký ức chân thật của anh, mối liên hệ giữa anh và Diệp Thành Tịch —

Diệp Tử cùng Diệp Thành Tịch, là anh em. Diệp Tử là đứa trẻ được thu nuôi, còn Diệp Thành Tịch mới là con ruột.

Ban đầu Diệp Tử rất ghét Diệp Thành Tịch, dù sao, anh nghĩ rằng Diệp Thành Tịch chính là người cướp đi người cha yêu quý của anh. Nhưng sau đó, bởi vì một loạt các hành động của Diệp Thành Tịch làm cho anh cảm động, ví dụ như Thành Tịch từng mang mặt nạ thổ đến mua vui cho Diệp Tử, Diệp Tử nhẹ dạ, nên anh dần dần yêu thích người em trai này. Đặc biệt là sau năm anh 11 tuổi, anh đã phải trải qua quá

nhiều chuyện, ánh mặt trời của anh, người em trai đáng yêu của anh, từ từ biến thành nơi anh gửi gắm tình thân.

Muốn biết anh đến cùng đã xảy ra chuyện gì sao, đầu tiên, chính là gia đình tan vỡ; thứ hai, là chuyện anh vĩnh viễn không bao giờ muốn nhớ đến – quấy rối tình dục.

Diệp Thành cùng Hàn Dao tình cảm tan vỡ, là do Giang Duy giở trò quỷ. Cùng không biết Giang Duy xuất phát từ suy nghĩ gì, cô ta chụp bức ảnh Hàn Dao lúc ngồi với đám bạn học, bà hôn môi với bạn trai của bà. Bức ảnh này sau đó đã tra được đã qua xử lý, nhưng chuyện này, là ngòi nổ cho tình cảm vỡ tan sau này.

Còn quấy rối tình dục, là những việc làm của bạn trai Hàn Dao. Sau hơn một năm Hàn Dao rời khỏi Diệp gia, một đồng nghiệp nam theo đuổi bà, rất nhanh, bọn họ bắt đầu quen nhau, bạn trai bà thường đến nhà Diệp Tử. Nhưng người đàn ông này, là điển hình cho kẻ có sở thích luyến đồng. Ban đầu hắn chỉ là táy máy tay chân với Diệp Tử, Diệp Tử nhỏ tuổi nên cũng không hiểu gì. Sau đó hành vi của hắn ngày càng trầm trọng, chỉ cần Hàn Dao vừa rời đi, hắn liền cởi quần áo Diệp Tử, xoa lên mỗi một chỗ trên thân thể anh...

Cụ thể đã trải qua những gì, Diệp Tử cả đời này không muốn hồi tưởng lại.

Khi đó, anh muốn nói cho mẹ biết, nhưng lại bị hắn uy hiếp, anh sợ mẹ mất đi hạnh phúc của mình, cho nên cái gì cũng không dám nói. Đến năm anh 13 tuổi, tinh thần anh từng chút một tan vỡ. Bị thầy giáo cấp hai phát hiện, Diệp Tử mới được giải thoát.

Hàn Dao cùng người đàn ông kia chia tay, tâm Diệp Tử cũng dần dần khép lại. Anh không muốn yêu đương, cảm thấy đây là chuyện cực kỳ buồn nôn, tâm lý càng thêm u ám.

Bắt đầu từ đó, anh liền sợ hãi cùng người khác tiếp xúc, bất luận là nam, hay là nữ.

Ngoại trừ một người, em trai của anh, Diệp Thành Tịch.

Anh cảm thấy Diệp Thành Tịch đúng là người duy nhất trên thế giới này thích anh. Em trai hồi học tiểu học, liền thường xuyên ngồi xe đến tìm anh, chạy đến cổng trường học chờ anh, đến khi anh đem em trai về nhà, sau khi rời đi, anh thường theo thói quen quay đầu lại. Bởi vì anh biết, em trai anh, nhất định đang đứng trước cửa sổ bằng kính, khóc lóc lớn tiếng gọi: A Tử, A Tử, A Tử, đừng đi, đừng đi!

Mỗi lần anh đi, em trai đều sẽ khóc; mỗi một cái sinh nhật của anh, em trai anh đều biết; mỗi một câu nói anh nói với em trai, em trai anh đều nghe; em trai anh nói: A Tử, em thích anh nhất. Sau này lớn lên em muốn chúng ta sống cùng nhau!

Mỗi lần nhớ đến cái “Tổ tình” này của em trai, Diệp Tử đều cảm thấy hạnh phúc. Chỉ ít, anh còn có mẹ cùng em trai, cho nên anh vẫn sẽ sống tốt.

Nhưng mà, bắt đầu từ khi Diệp Thành Tịch học cấp hai, nó liền bị đưa ra nước ngoài học. Lần đi này, ròng rã năm năm trời.

Bởi các loại nguyên nhân, hai người liên lạc càng ngày càng ít, sau đó thì bật vô âm tín.

Mất liên lạc với em trai, Diệp Tử hoàn toàn mất hết ý chí.

Học đại học, Diệp Tử lần đầu tiên được nữ sinh tỏ tình, Nhiếp Hải Hà. Anh bắt đầu thử cùng nữ sinh giao du, kỳ vọng chính mình có thể như một sinh viên đại học bình thường, trải qua một cuộc sống bình thường.

Thế nhưng, anh căn bản không cách nào nắm tay Nhiếp Hải Hà, chứ đừng nói là tiếp xúc khác!

Khi anh buồn phiền, anh lại gặp được Diệp Thành Tịch đã về nước.

Diệp Thành Tịch đứng trước cổng trường chờ anh, thời điểm nhìn thấy anh, lớn tiếng gọi “A Tử, em đã về rồi!”

Năm năm, hoàn toàn thay đổi Diệp Thành Tịch. Diệp Tử có chút choáng váng mà nhìn nam tử tuấn mỹ cao gầy, trêu chọc hắn, nhưng không hề có lấy một chút tâm trạng vui vẻ.

Bởi vì Diệp Thành Tịch càng tỏa sáng, càng ưu tú, liền càng làm nổi bật thêm sự âm u cùng dơ bẩn của anh. Nhìn Diệp Thành Tịch cười đến xán lạn, Diệp Tử liền cảm thấy chờ đợi thống khổ của mình càng thêm đáng thương.

Vì vậy anh không để ý đến Diệp Thành Tịch. Anh băng qua đường, ở chỗ ăn vặt mua bữa tối cho Nhiếp Hải Hà.

Nhưng, Diệp Thành Tịch mặt dày đứng sau lưng anh nói: A Tử, em nhớ anh, em rất nhớ anh!

Diệp Tử cũng thật là một người nhẹ dạ dễ tin người mà.

Nói chung, Diệp Thành Tịch cứ như vậy đi qua đi lại dây dưa giải thích với anh, anh liền tha thứ cho hắn. Hai người liên lạc càng ngày càng nhiều, so với anh em, bọn họ ngược lại càng giống bạn bè hơn. Diệp Tử thường để Diệp Thành Tịch đến nhà trọ anh ngủ trưa, lâu lâu anh cũng sẽ đến biệt thự của Diệp Thành Tịch dùng cơm. Diệp Thành Tịch rất hay làm cơm, mỗi lần làm đều khá ngon miệng.

Dưới tình huống như vậy, Diệp Tử nói phiền muộn của mình cho Diệp Thành Tịch biết — anh không cách nào cùng làm tình với phụ nữ. Trên thực tế, anh tựa hồ không thể cùng bất kì người nào làm, anh không có cảm giác.

Diệp Thành Tịch không tin, lập tức tìm ra một đĩa phim đen, mở lên, cho Diệp Tử xem.

Diệp Tử quả thực một chút phản ứng cũng không có.

Diệp Thành Tịch nói: A Tử, em giúp anh kiểm tra.

Diệp Tử đồng ý.

Sau đó, Diệp Thành Tịch thò tay luồn vào trong quần Diệp Tử...

Diệp Tử rất nhanh, liền phát hiện ra một việc khiến anh khiếp sợ. Anh thể nhưng, lại có cảm giác. Đó là thứ cảm giác anh chưa từng trải qua.

Cao trào qua, anh đặc biệt xấu hổ. Anh đẩy Diệp Thành Tịch ra, muốn rời khỏi đây.

Diệp Thành Tịch lại bị khuôn mặt ửng đỏ kia của anh mê muội, cúi đầu, hôn anh, đây còn là nụ hôn đầu của Diệp Tử.

Có lần đầu tiên, ắt có lần thứ hai. Mới bắt đầu đều là chống cự, nhưng không lâu sau đó, sẽ dần lún vào. Mà Diệp Tử chính là như vậy, ban đầu, anh đối với chuyện này còn có mâu thuẫn, nhưng, anh càng ngày càng trở nên không thể rời bỏ Diệp Thành Tịch, cả người anh đều thay đổi, từ lạnh lùng thành nhiệt tình, trở thành ỷ lại với đối phương, anh triệt để yêu Diệp Thành Tịch.

Cùng không lâu sau, Diệp Tử chia tay với Nhiếp Hải Hà, bắt đầu len lén giao du với Diệp Thành Tịch.

Mối quan hệ của bọn họ trong lúc ấy thật lãng mạn. Diệp Tử giúp Diệp Thành Tịch học phụ đạo, Diệp Thành Tịch giặt giũ quần áo cho Diệp Tử. Bọn họ thường đến chỗ rất xa để chơi, ở địa phương âm u nắm tay hôn môi, dưới ánh mắt trời thì vẫn duy trì một khoảng cách, âm thầm cười trộm với nhau.

Diệp Tử sau khi tốt nghiệp, bọn họ chuyển qua sống chung, giống như một cặp vợ chồng mới cưới, hai người trải qua rất hạnh phúc.

Khi đó nguyện vọng duy nhất của Diệp Tử, chính là có thể cùng Diệp Thành Tịch như vậy sống cùng nhau, cả đời.

Mà niềm hạnh phúc này, từ lúc nào bắt đầu xảy ra vấn đề đây?

Vấn đề xuất hiện, ở trên người bà lão góa phụ kia. Bà lão ấy là người hầu Diệp Thành Tịch tín nhiệm, mà bà, tận mắt nhìn thấy cảnh Diệp Tử cùng Diệp Thành Tịch hôn môi, bà đem chuyện này nói với Diệp Thành, Diệp Thành tức giận, nửa đêm gọi điện bắt Diệp Thành Tịch quay trở về, chửi mắng một trận, còn bắt buộc hắn phải đuổi Diệp Tử ra ngoài.

Diệp Tử không phải kẻ ngốc, anh đương nhiên biết mình nên làm gì.

Diệp Thành Tịch mới vừa khéo léo mở miệng “Chúng ta trước hết nên tạm tách ra” câu này, Diệp Tử đã kéo vali hành lý, rời khỏi biệt thự của Diệp Thành Tịch.

Chuyện này âm ỉ rất lớn, lan đến cả trên internet. Cũng không biết ai chụp được tấm ảnh Diệp Tử cùng Diệp Thành Tịch thân mật, liền ở trên internet bàn tán sôi nổi. Mẹ Diệp Tử biết, chịu đả kích đến cường liệt, có lẽ cái này có liên quan rất lớn đến căn bệnh ung thư ruột sau này của bà.

Công ty Diệp Tử đương nhiên cũng biết tin này, Diệp Tử phải chịu rất nhiều đả kích, nghiêm trọng nhất, chính là thủ trưởng của anh, Trương Đào. Trương Đào trực tiếp bỏ thuốc anh, đem anh kéo vào khách sạn.

Buổi tối ngày hôm ấy, Diệp Tử gọi cho Diệp Thành Tịch vô số lần, nhưng Diệp Thành Tịch đều không bắt máy.

Diệp Tử tuyệt vọng đập bình rượu vào đầu Trương Đào, loạng choạng chạy đi.

Đương nhiên, nghênh đón anh, chính là qua ngày thứ hai, anh liền bị kêu vào đồn công an, sau đó Diệp Thành Tịch tìm người cứu anh ra.

Sau đấy Diệp Tử sốt cao, vốn còn tưởng rằng Diệp Thành Tịch sẽ giống như trước đây không quản ngày đêm chăm sóc cho anh, nhưng anh sai rồi. Diệp Thành Tịch chỉ mua một ít thuốc đến cho anh, rồi vội vã rời đi. Nguyên nhân là, hiện tại chuyện này đã âm ỉ rất lớn, hẳn không muốn gây ra thêm hiểu lầm nào cho người khác.

Vẫn là mẹ của Diệp Tử tới chăm sóc cho anh. Anh nằm nằm, nằm cả một tuần.

Sau đó, anh đổi công tác, tạm thời không cùng Diệp Thành Tịch liên lạc.

Mà trong một lần vô tình, anh nghe đồng nghiệp nói đến một số chuyện của người thừa kế nào đó của Diệp gia, một cách rành mạch nói Diệp Thành Tịch đang đi học đại học, còn có vị hôn thê của hắn.

Sau này Diệp Tử mới phát hiện, vị hôn thê của Diệp Thành Tịch, thế nhưng chính là Nhiếp Hải Hà!

Gia cảnh Nhiếp Hải Hà vô cùng tốt, dung mạo xinh đẹp, cùng Diệp Thành Tịch chính là điển hình cho tình chị em, phi thường xứng đôi.

Ngoại trừ đến nhà hai bên, bọn họ còn thường đi đến những nơi mấy cô gái hay đến. Tỷ như, công viên, đi thủy cung, hay dạo ven biển.

Thời điểm như vậy, Nhiếp Hải Hà thường như chim nhỏ nép vào người Diệp Thành Tịch, cười đến ngọt ngào vui vẻ.

Muốn hỏi tại sao Diệp Tử biết những chuyện này sao, rất đơn giản, bởi vì anh theo dõi bọn họ. Anh như một kẻ biến thái, mỗi ngày, mỗi ngày đi theo dõi bọn họ, thậm chí vì theo dõi bọn họ, mà công việc cũng làm mất.

Rất cực, anh cảm thấy phong ba đã lắng lại, nên cho rằng, mình lại có thể cùng Diệp Thành Tịch như trước. Dù sao trước đấy Diệp Thành Tịch nói là “Chúng ta trước hết nên tạm tách ra” mà.

Anh lạc quan, làm ra một chuyện cực kỳ mất mặt. Nhân ngày tình nhân, anh mặc vào bộ quần áo thổ, như một con thổ lớn, cầm một bó hoa chạy đến trước mặt Diệp Thành Tịch. Muốn biết vì sao anh lại làm vậy sao, bởi vì đối với anh mà nói, thổ, là một linh vật phi thường kỳ diệu mang đến hạnh phúc. Khi còn bé, Diệp Thành Tịch hay dùng mặt nạ thổ để làm anh vui, sau này lớn lên, Diệp Thành Tịch cũng thường mua bong bóng hình thổ cho anh, mua cho anh tranh hoạt hình về thổ.

Đương nhiên, thực tế chứng minh, anh lại sai rồi.

Bởi vì đây mặt Diệp Thành Tịch, chỉ hiện ra nét lúng túng.

Hoa còn chưa kịp tặng, Diệp Thành Tịch nhận được một cuộc gọi, nói có việc gấp cần xử lý. Sau đó hắn liền vội vã rời đi.

Diệp Tử khi đó còn tự an ủi mình, nhất định là do mình hóa trang khoa trương quá, nên làm Diệp Thành Tịch cảm thấy mất mặt.

Sau đó của sau đó, anh lại gặp lại Diệp Thành Tịch.

Diệp Thành Tịch có vẻ phi thường hỏ thẹn, nói ra một đồng câu, mà ý tứ rất rõ ràng: Em tuy rằng rất yêu anh, nhưng em không thể đi cùng anh. Chúng ta vẫn nên làm anh em tốt thôi, công ty em vừa vận có một vị trí tiêu thụ rất thích hợp với anh, anh có muốn đến làm không?

Diệp Tử cúi đầu từ chối ân huệ của Diệp Thành Tịch.

Anh không có khóc, không có nháo.

Bởi vì anh biết, anh là một người anh trai, nếu như anh khóc anh nháo, sợ rằng sẽ làm người khác cười to mắt.

Anh về đến nhà, đem hết thấy đồ vật có liên quan đến thổ thu dọn, ném vào rương, kéo ra ngoài đốt. Anh xóa tất cả phương thức liên lạc với hắn. Anh vui đầu ngủ ba ngày.

Những tưởng rằng vận xui của anh đến đây là kết thúc, nào ngờ, anh chỉ có càng ngày càng xui xẻo.

Trong một năm này, mẹ của anh bị chẩn đoán ung thư ruột.

Phòng giám hộ ung thư ruột một ngày mười ngàn, tùy tiện mua một loại thuốc, cũng mất bảy, tám ngàn. Hết cách rồi, anh đành bán nhà chữa bệnh cho mẹ.

Cuối cùng, bà vẫn chết.

Ngày mẹ mất, Diệp Tử lại gọi cho Diệp Thành Tịch, lúc đó anh đã nghỉ, chỉ cần nghe thấy Diệp Thành Tịch nói với anh “Không sao, còn có em” là được. Có điều thực tế lại chứng minh anh hoang tưởng quá rồi, anh gọi ba lần, Diệp Thành Tịch đều không bắt lần nào.

Đương nhiên sau này anh mới biết, nguyên nhân là do Diệp Thành Tịch thay đổi số điện thoại, dãy số cũng thay đổi.

Nhưng như vậy thì thế nào chứ? Đã không còn ý nghĩa gì.

Chôn cất cho mẹ xong, Diệp Tử đi thuê căn nhà hiện tại anh đang ở, vừa nhỏ vừa nát.

Diệp Thành Tịch sau đó biết được chuyện này, đặc biệt đến tìm Diệp Tử, nhưng Diệp Tử không mở cửa cho hắn.

Kế đó tài khoản không một đồng của Diệp Tử vô cớ xuất hiện thêm năm mươi vạn, Diệp Tử trực tiếp đem thẻ rút đi.

Anh cái gì cũng đều không có, trái lại so với trước đây lại càng vui vẻ hơn. Anh đi thật nhiều công ty phỏng vấn, sau đó anh đến một cơ quan đào tạo làm cố vấn. Không biết làm sao, anh làm việc cũng không tệ lắm, ông chủ đối với anh cũng rất hài lòng.

Công việc này mỗi tuần có hai ngày nghỉ, nếu như không có chuyện gì làm, Diệp Tử sẽ dễ suy nghĩ vớ vẩn, anh hi vọng cuộc sống của mình có thể trở nên phong phú hơn, nên liền đi đăng ký một khóa học Taekwondo.

Rõ ràng anh thấy rõ cục mình cũng đổi vận được, thế mà, có lẽ là do anh nhất định không thể có cuộc sống hạnh phúc được.

Một buổi tối, anh trực đêm, tám giờ rưỡi mới về nhà. Kết quả, anh vừa đi tới một khu hơi âm u một chút, thì bị người đánh ngất.

Thời điểm anh tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trên một khu đất trống, đứng trước mặt là vài tên đầu trâu mặt ngựa. Đây đây là mấy chai bia cùng tàn thuốc lá. Một cô gái mặc váy ngắn, mang giày cao gót, đứng giữa bọn chúng.

Chính là Nhiếp Hải Hà.

Diệp Tử không hiểu Nhiếp Hải Hà là muốn làm gì.

Nhiếp Hải Hà đầu tiên ra hiệu, để những người kia đem quần áo Diệp Tử xé rách.

Ả nói: Tao muốn nhìn thử coi lúc mày bị đàn ông đè, thì có loại hình dạng buồn nôn gì, mà có thể khiến cho Thành Tịch mỗi ngày đều kêu tên mày!

Những kẻ kia vì chơi thuốc nên rất hưng phấn, nhanh chóng lao đến chỗ Diệp Tử.

Cũng may lần này Diệp Tử không xui xẻo như vậy, anh đã học được thuật phòng thân bảo vệ cho bản thân.

Anh tháo được dây thừng, thành công trốn thoát.

Thế nhưng, đây chỉ là khúc dạo đầu cho tấn bi kịch.

Qua hai ngày sau, cũng chính là ngày mừng 1 tháng 2, Diệp Thành Tịch mang anh đến biệt thự. Anh cho rằng Diệp Thành Tịch muốn chúc mừng sinh nhật mình, đương nhiên, làm sao có chuyện ấy.

Diệp Thành Tịch tiều tụy nói cho Diệp Tử biết, Nhiếp Hải Hà bị tên vô lại cưỡng dâm, ngày hôm qua đã tự sát.

Diệp Tử nghe xong liền vui vẻ, nghĩ đây là một chuyện tốt, ai kêu người phụ nữ ấy muốn hại anh.

Mà bi kịch ở chỗ, Diệp Thành Tịch căn bản không nghe Diệp Tử giải thích, hắn cho rằng Diệp Tử tìm người cưỡng dâm Nhiếp Hải Hà, buộc cô phải tự sát. Ai bảo Nhiếp Hải Hà trước giờ ở trước mặt hắn, đều là bộ dáng của gái nhà lành. Chỉ sợ rằng hắn cảm thấy Nhiếp Hải Hà chính là người chân thuần (chân chất đơn thuần) nhất trên thế giới này, là cô gái hiền lành ngây thơ nhất?

Còn Diệp Tử thì sao? Chỉ là đứa vừa được sinh ra liền bị cha mẹ vứt bỏ, là đứa mới 11 tuổi đã bị cha nuôi vứt đi, là đứa mới 13 tuổi thân thể đã dơ bẩn, là kẻ hết thuốc chữa đi yêu em trai của mình, là kẻ 20 tuổi đã mất mẹ nuôi, là người vừa đáng thương vừa đáng trách, một người đã quen với việc có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào, một kẻ không biết xấu hổ, xấu xí, một tên dơ bẩn, đê tiện, buồn nôn!

Nếu như nói, khi Diệp Thành vứt bỏ Diệp Tử, Diệp Tử còn có thể chịu đựng;

Nếu như nói, khi Diệp Thành Tịch vứt bỏ Diệp Tử, Diệp Tử còn có thể tiếp tục chịu đựng;

Nếu như nói, khi Hàn Dao tạ thế buổi tối hôm ấy, Diệp Tử vẫn có thể chịu đựng tiếp;

Nếu như nói, khi Diệp Tử mất đi công việc, không còn tiền ăn cơm, anh vẫn còn tiếp tục chịu đựng được...

Nhưng hiện tại, ranh giới cuối cùng của anh, cũng triệt để sụp đổ.

Anh điên rồi.

Vì vậy anh bắt đầu cười to, anh nói: Đúng vậy, chính tôi thuê những kẻ ấy cưỡng bạo ả. Kỳ thực tôi còn muốn trực tiếp giết chết ả! Ai bảo ả dám đem cậu cướp đi? Ai bảo cậu chọn ả? Ai bảo cậu không chọn tôi??

Như trong dự liệu, anh chọc giận Diệp Thành Tịch.

Diệp Thành Tịch cầm lấy dao, hướng anh đâm tới.

Nhưng anh sao có thể chết dễ dàng vậy được? Chỉ ít, anh cũng phải chết một cách thật nghệ thuật chứ, giống như bài thơ anh thích nhất kia, anh muốn trước tiên cảm nhận một cuộc truy đuổi chỉ thuộc về riêng anh, rồi mới chết đi, như vậy chẳng phải mới tốt sao?

Vì vậy anh chạy ra khỏi biệt thự, chạy đến vùng ngoại ô, anh thỉnh thoảng quay đầu lại xác nhận xem Diệp Thành Tịch có còn truy anh hay không, anh thỉnh thoảng chậm bước chân lại, chờ người muốn giết anh đuổi kịp đến.

Mỗi khi anh nhìn thấy dáng vẻ Diệp Thành Tịch truy anh, anh liền cảm thấy rất kích động, rất hạnh phúc.

Mỗi lần anh nghe thấy Diệp Thành Tịch gào thét tên anh, anh liền cảm động đến rơi nước mắt.

Dẫu sao vào thời khắc này, Diệp Thành Tịch chỉ có thể nhìn mỗi anh.

Vào thời khắc này, ở trên thế giới này, tựa hồ chỉ còn lại hai bọn họ.

Anh vừa chạy vừa cười, vừa chạy vừa khóc.

Anh ảo tưởng vào lúc hoàng hôn mỹ lệ này, bản thân có thể chết dưới dao của Diệp Thành Tịch.

Tưởng tượng ra khung cảnh Diệp Thành Tịch ở giữa biển máu gào khóc. Khuôn mặt khi gào khóc của Diệp Thành Tịch, nhất định rất đẹp.

Nào ngờ, hy vọng cuối cùng của anh cũng bị hủy diệt.

Bởi vì — Diệp Thành Tịch thế nhưng không có giết anh.

Dao của hắn, không cắt vào cổ Diệp Tử, mà chỉ đứng dậy, rời đi.

...

...

Diệp Tử tắt TV, nằm trên ghế sofa cũ nát.

Anh lật đồ vật đặt trên bàn, là bản sao chép tập thơ kinh điển, ngoài bìa là một cái lồng chim đẹp đẽ, còn có những tấm hình đêm không hết, là hình Diệp Thành Tịch, từ khi hắn còn bé, đến khi hắn đã lớn...

Anh bắt đầu cười, cười đến toàn thân run rẩy, hô hấp không thông. Anh cảm thấy toàn bộ cuộc đời anh chính là một câu chuyện cười, giờ khắc này lại vẫn có thể kéo dài hơi tàn, cũng coi như là một sinh mệnh kỳ tích. Anh có phải nên cảm tạ ông trời, cảm tạ Chúa không?

Khoảng năm, sáu phút sau, anh ngừng cười.

Còn nữa cái bánh kem, giờ anh cũng không còn thấy ngon miệng.

Nhìn đồng hồ, đã 9 giờ tối.

Tuy rằng không buồn ngủ, nhưng nên đi ngủ rồi.

Anh lại trở nên hưng phấn, như một đứa trẻ sắp được chơi game.

Uống một ly sữa bò nóng, sau đó đánh răng súc miệng. Thay áo ngủ, nằm lên giường, đeo tai nghe, tiếng nhạc thánh khiết truyền đến. Anh nuốt một viên thuốc ngủ, cảm thấy chưa đủ, lại nuốt thêm một viên nữa. Sau đó anh mỉm cười nhắm hai mắt lại, lằm bằm:

“Không biết lần này, sẽ bắt đầu từ giai đoạn nào đây?”

“Xem thử coi, là lúc em còn bé, hay lúc em lớn rồi nhỉ?”

“Anh vẫn muốn đi cùng với em.” Nói đến câu này, giọng Diệp Tử đột nhiên nín bặt.

Sau ấy, đôi mắt của anh đỏ lên, miệng cũng méo đi.

Qua vài giây sau, anh mới dứt quãng nói: “... Thỏ, tôi... Muốn gặp cậu... Tôi muốn gặp cậu!”

=====

Tác giả có lời muốn nói: Học thuyết Freud nói: “Giấc mộng là để thỏa mãn dục vọng.”

Giấc mộng của Diệp Tử cũng chính là vậy, giết những kẻ chà đạp anh, thương tổn anh, trở ngại anh với Thỏ, và trong giấc mộng ấy, anh được Thỏ yêu.

Mà bởi vì giấc mộng của anh quá hoàn chỉnh, hình tượng Thỏ ở trong đấy mặc ý anh thao túng, cho nên thật ra đã hình thành ra một cá thể hoàn chỉnh, lý tưởng, cùng với cá thể “Diệp Thành Tịch” hiện thực, hoàn toàn trái ngược lại. Điểm này mọi người nhìn kỹ phản ứng của Thỏ, là có thể phát hiện ra được.

Ấy dà, tui không tiết lộ thêm đâu -.-

Học thuyết Freud: Trạng thái ý thức xảy ra khi chúng ta có nhận thức về những diễn biến xảy ra từ xung quanh qua cách nhìn, trí nhớ, nhận thức, tư tưởng, cùng với những ảo tưởng và cảm giác. Freud cho rằng tiềm thức là một trợ tá đắc lực của ý thức; ông cho rằng đây là một cửa trạng thái trí nhớ sẵn sàng hoạt động vốn là trung tâm lưu trữ được ý thức sử dụng để truy cập dữ kiện khi cần thiết.

Theo ông, đây là một bộ phận vô thức, một khu vực lưu trữ không dễ dàng truy cập khi cần thiết bởi ý thức, bao gồm những xung động và nội lực tồn tại, chẳng hạn như bản năng hay những tâm thức cảm xúc có cường độ quá mạnh mà con người né tránh vì những tâm thức cảm xúc này liên quan đến những điều đau đớn khó chịu. Theo Freud, vô thức là nơi tập trung những động cơ. Những động cơ này có thể là đơn giản như muốn được tin trong khi đói hay nhu cầu thỏa mãn tính dục, hoặc những xung động thần kinh tự động. Vô thức còn chứa trong nó những động cơ cao hơn, phức tạp hơn như vẫn thấy trong sáng tạo nghệ thuật và tìm tòi khoa học

32. Chương 32: Chương Cuối

Diệp Tử mở mắt ra, nhìn thấy một không gian nhỏ bé, âm u. Ánh sáng mờ ảo từ hai bên cửa nhỏ chiếu vào, đan xen ở chính giữa, tựa hồ có thể nhìn thấy bóng người chìm nổi bay lượn.

Bên ngoài đã là buổi tối, rất náo nhiệt, tiếng con nít cười vang lên không ngừng.

Diệp Tử đương nhiên biết chỗ này là chỗ nào, anh đối với nơi này rất quen thuộc. Dù sao năm 11 tuổi ấy, mỗi lần cha mẹ ở nhà cãi nhau, anh toàn đeo balo đi tới công viên nhỏ, ngồi ở dưới chỗ thang trượt lớn hình con voi. Nơi này rất yên tĩnh, không ồn, có thể che nắng tránh mưa, rất tốt.

Anh nhấc hai tay mình lên, quả nhiên, anh bây giờ, đại khái chính là anh năm 11 tuổi. Vào lúc ấy, anh đã biết mình không phải là con ruột của mẹ, mà tình cảm của cha mẹ cũng tan vỡ.

À, lần mơ này thế nhưng bản thân không bị mất trí nhớ sao? Cũng thật thuận tiện.

Diệp Tử nghĩ như vậy, vừa định chui ra, liền nghe thấy âm thanh phi thường non nớt, tinh khiết vang lên bên tai mình:

“A Tử! A Tử!”

Diệp Tử ngẩn người, lập tức chui ra, suýt nữa bị đụng đầu.

Sau đó anh nhìn thấy một đứa trẻ khoảng chừng 6 tuổi như con hamster hùng hục chạy về phía anh, sợi tóc nhạt màu bay loạn trong gió, dưới ánh sáng mờ ảo hiện ra mềm mại đến mức dị thường. Nó cầm trong tay một dây pháo bông, cười đến cực kỳ xán lạn.

Chỉ thấy nó giơ lên dây pháo bông kia, nói: “A Tử, anh xem, pháo bông anh thích nhất này! Đẹp không?”

Lần đầu tiên Diệp Thành Tịch đưa pháo bông cho anh, vừa mới qua 5 tuổi.

Lúc đó Diệp Tử nói thế nào nhỉ? À, lúc đó Diệp Tử nói với hắn: Cút ngay! Đừng lại đây!

Cảnh tượng này, có chăng nó cũng chỉ là đơn giản nhìn pháo bông đốt, không có làm ra phản ứng gì.

Nhưng lần này, tầm mắt Diệp Tử trong nháy mắt trở nên mờ hồ.

Anh cúi đầu nhìn đứa em trai chỉ mới đứng ngang bụng anh, gật gật đầu: “Đẹp...”

Tiểu hamster cực kỳ cao hứng, kích động nói: “A Tử, sinh nhật vui vẻ... Á, nguy hiểm!”

Khói hoa rơi trên mặt đất, thiêu đốt bùm bùm.

Mà Diệp Tử đã không cách nào tự kiềm chế. Anh hô hấp run lên, ngũ quan vặn vẹo, còn chưa kịp phản ứng gì, đã đem người em trai ôm thật chặt vào ngực. Mũi chua xót đến lợi hại, toàn bộ mặt, toàn bộ yết hầu đều nóng lên, đều rất khó chịu, thật khó chịu...

Tiểu hamster mặt lập tức đỏ ửng, nó có chút không biết làm sao hỏi: “A Tử... Sao vậy?”

Sau đó rất nhanh, nó lại có chút bận tâm hỏi: “Ai bắt nạt anh sao? Sao lại khóc?”

Diệp Tử lặng lẽ dùng tay áo xoa xoa mắt, buông em trai ra, có chút mờ mịt bước về phía trước.

Tiểu hamster lại chạy theo phía sau anh.

Diệp Tử quay đầu lại nhìn nó, sau đó hướng nó đưa tay ra.

Tiểu hamster thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà lo sợ) đưa tay đặt lên tay Diệp Tử, khá kinh ngạc: “Anh hai, Thành Tịch là đang nằm mơ sao?”

Diệp Tử cười khỏ một cái: “Có thể là, quả thực đang nằm mơ.”

“Ồ? Nhưng vẫn chưa có nằm ngủ mà, chưa ngủ thì sao mơ được.”

“Thật ra tỉnh táo, cũng có thể nằm mơ, a, những điều này không quan trọng, quan trọng chính là, Thành Tịch, cậu có biết, phần sau giấc mộng, sẽ xuất hiện tình tiết gì không?”

“Anh hai định kể chuyện cho em sao?”

Buổi tối rất yên tĩnh, cho dù giọng nói Diệp Tử rất nhỏ, nhưng tựa như có thể bay đến chỗ rất xa: “Coi như thành một câu chuyện mà nghe đi.”

Diệp Tử 11 tuổi nắm tay em trai 6 tuổi, đi trên con đường uốn lượn. Ánh sáng mơ hồ làm thân ảnh bọn họ kéo ra thật dài, nhìn xem, giống như đã lớn rồi vậy.

“Mười năm sau này, cậu đã lớn rồi. Ngoại hình cậu rất đẹp, cao lớn.”

Tiểu hamster mặt đầy hi vọng: “Có thật không? Em sẽ còn cao hơn cả A Tử sao?”

Diệp Tử hồi tưởng, trên mặt mang theo ý cười: “Ừm, cao hơn tôi nửa cái đầu.”

“Thật sự?”

“Không lừa cậu. Cậu học ở một trường tốt nhất, cậu rất được hoan nghênh, rất nhiều người yêu thích cậu. Ba ba để cậu làm người thừa kế cho ông ta, mẹ cậu vì cậu mà kiêu ngạo, bạn học của cậu đều chen lấn để chúc cậu...”

“A Tử anh sẽ thích em như vậy chứ?”

“Thích, đương nhiên thích, phi thường yêu thích, phi thường yêu thích.” Diệp Tử cười đến nhu hòa, “Thích đến mức ngày nào cũng muốn đi cạnh cậu, thích đến mức muốn cùng cậu ở một chỗ, thích đến mức không muốn cùng cậu tách ra.”

“... A Tử, em cũng thích anh.” Tiểu hamster mặt lại đỏ.

Diệp Tử sửa lại: “Không, khi ấy, cậu đã không còn thích tôi nữa rồi.”

Tiểu hamster cau mày: “Làm sao có thể...”

“Là sự thật. Vào lúc ấy, cậu sẽ thích một nữ sinh rất xinh đẹp, tóc của cô ấy dài, thích mặc váy, trên móng tay thường hay vẽ những hoa văn đặc biệt đẹp. Cô tuy rằng có chút tùy hứng, nhưng gia cảnh cực kỳ tốt, cử chỉ lại văn nhã. Cô thích gọi cậu là “Thành Tịch ca”, tới chỗ nào cũng kéo tay cậu, các người đi đến rất nhiều nơi, rất nhiều nơi...”

“Nhưng mà em thích anh hai hơn...”

“Vào lúc ấy, cậu liền xem thường tôi. Ha ha, bởi vì tôi chỉ là kẻ không tiền không gia thế không phải phụ nữ, lại còn là anh trai của cậu, người nhà không cách nào tiếp nhận chuyện này, tấm ảnh tôi với cậu làm cho cậu bị chói, tôi tỏ tình với cậu làm cậu hổ thẹn.”

“...”

“Cậu không thích tôi, nằm mơ cũng muốn rời khỏi tôi.”

“Cậu không nhận điện thoại của tôi, bất luận gọi bao nhiêu cuộc, cậu cũng đều không tiếp.”

“Cậu từ chối tôi, rời khỏi tôi.”

“Cậu chọn Nhiếp Hải Hà, không chọn tôi; cậu chọn nhà cửa xe hơi của cậu, không chọn tôi; cậu muốn tương lai của cậu, không muốn tôi...”

“Cậu không yêu tôi, không yêu tôi, không yêu tôi, không yêu tôi, không yêu tôi, không yêu tôi...”

“Không yêu tôi.”

“Không yêu tôi.”

“Không yêu tôi.”

“Không yêu tôi.”

Tiểu Thành Tịch có chút sợ hãi, nó đứng trước mặt Diệp Tử, lo lắng gọi tên anh, mà Diệp Tử đã không thể khống chế tâm tình mình nữa rồi. Hai tay anh nắm chặt tóc, không ngừng lùi lại, mãi đến khi sống lưng chạm vào tường, ngồi xuống.

Mãi đến tận khi trời bắt đầu mưa, rốt cục anh mới ngẩng đầu lên, hai mắt mê man vô thần.

Tiểu Thành Tịch vỗ vỗ vào trên mặt Diệp Tử, hỏi: “A Tử, anh bị sao vậy? Em rất sợ...”

Diệp Tử nhưng như không nghe thấy, cứ như vậy nhìn nó, nghẹn họng nói: “A, Thành Tịch, nói cho tôi, phải làm sao, mới có thể làm cho cậu vĩnh viễn ở bên cạnh tôi?”

“Phải làm sao, cậu mới không đi thích người khác?”

“Phải làm sao, cậu mới chỉ yêu mỗi tôi?”

“Phải làm sao, cậu mới chỉ thuộc về mỗi tôi?”

“Hả? Phải làm sao đây? Nói tôi biết đi?”

Diệp Tử vừa nói, hai tay vừa xoa xoa hai bên cổ non nớt của tiểu Thành Tịch.

Anh cảm thụ mạch đập thịch thịch của đối phương, trong lòng dâng lên một nỗi vui như điên.

Đột nhiên, anh như trúng tà, giao hoát cười nói: “Tôi biết nên làm thế nào rồi!”

“A Tử?...”

“Giết cậu! Giết cậu!”

Diệp Tử vừa mới nói xong, hai tay đã chụp lấy cái cổ bé nhỏ của Diệp Thành Tịch, tàn nhẫn dùng sức —

Anh dùng khí lực lớn như vậy, dường như khí lực lớn như vậy căn bản không phải của một đứa trẻ 11 tuổi, mà là của một người trưởng thành, tiểu hamster, tiểu Thành Tịch đáng thương giấy dựa trong tay anh, vụn vụn...

Vô số âm thanh rống lên trong đầu anh, bọn họ đang rống lên, không nên như vậy...

Nhưng anh không dừng được, không dừng được...

Bởi vì tất cả những thứ này đều đã định trước.

Bởi vì tất cả những thứ này, nhất định sẽ kết thúc vào ngày mừng 1 tháng 2, kết thúc vào sinh nhật của anh...

Thật sự rất buồn cười, dù cho có đang ở trong mơ, bọn họ cũng không cách nào sống cùng nhau.

...

...

“Diệp tiên sinh!”

“Diệp tiên sinh!”

“Diệp tiên sinh! Tỉnh dậy! Tỉnh dậy!”

Diệp Tử choàng mở mắt.

Ít nhất hai, ba phút sau anh mới dần dần tỉnh táo lại.

Một người phụ nữ mặc áo trắng nâng anh dậy, khắp khuôn mặt là sự kinh hãi: “Rốt cục tỉnh rồi, Diệp tiên sinh, xem ra lần này thuốc mới có hiệu quả rồi.”

Diệp Tử không để ý đến cô, có chút mê man nhìn xung quanh.

Giường trắng tinh, rèm cửa trắng tinh, tường xanh nhạt, sàn nhà xanh sẫm, ở góc có cây xanh, còn có đầu giường chất đầy thư báo. Còn bản thân, trên người đang mặc một bộ áo ngủ.

A, làm sao lại quên chứ, nơi này là viện dưỡng lão. Đã ở đây, sinh hoạt bao nhiêu năm rồi cơ chứ?

“Tôi lần này ngủ trong bao lâu?” Diệp Tử hỏi.

“Đứt quãng, chắc hơn một tháng. Lần này so với lần trước ổn hơn, bình thường ngài sẽ tự xuống giường, không có ý thức gì, như người mộng du. Có điều nếu lần này tỉnh như vậy, chính là có hi vọng rồi. Diệp tiên sinh cũng phải có lòng tin với bản thân mới được.”

“...”

“A, em trai ngài nói xế chiều khoảng 4 giờ sẽ đến đây! Giờ chắc cũng sắp tới rồi.”

“Ai?”

“Em trai ngài, Diệp Thành Tịch tiên sinh! Anh ấy đối với ngài rất tốt, rõ ràng công việc bận rộn như vậy, nhưng mỗi tháng đều dành thời gian đến thăm ngài mấy lần, mười năm nay đều như vậy, thật sự hiếm thấy nha! Ngài phải nhanh nhanh khỏe lên, nếu không sẽ rất có lỗi với em trai ngài!”

“Mười năm? Hiện tại là năm bao nhiêu?”

“Năm 2023. Đúng rồi, mỗi lần ngài tỉnh dậy, ngài đều hỏi tôi câu này.”

Hội sĩ nói xong, liền đi ra ngoài.

Một lát sau, cửa bị đẩy ra, một thanh niên cao lớn trẻ tuổi đi vào.

Tóc nhạt màu, hai mắt nhỏ dài, trông đen lợt lạt, đường nét tinh xảo, da thịt trắng nõn.

Nhưng so với trong trí nhớ có đôi chút khác biệt. Hắn bây giờ, đường nét góc cạnh càng thành thực hơn, mà trong trí nhớ, hắn là đứa trẻ ngây ngô, đẹp đẽ.

“Anh tỉnh rồi, anh trai.”

A, liền ngay cả giọng nói cũng xưng hô, cũng không giống.

Giọng nói người kia, càng thêm ôn nhu. Hắn sẽ gọi mình là “A Tử” hoặc là “Anh hai”. Giọng nói của hắn mềm như kẹo đường, lúc nói chuyện, hai mắt đều cất giấu tình cảm sâu đậm.

“Bác sĩ nói, dùng thuốc xong, tình hình tốt lên, sang năm là có thể đón anh về.”

Diệp Tử vẽ mặt mê man: “Trở về? Về đâu?”

“Nhà của chúng ta chứ đâu, em sẽ đặc biệt mời một bảo mẫu đến chăm sóc cho anh.”

Diệp Tử liếc mắt đến bé gái đang nấp sau cánh cửa. Bé gái mới chỉ 4, 5 tuổi, lớn lên phi thường đáng yêu, cùng cha nó da dẻ trắng nõn như nhau, tóc cũng nhạt màu.

Diệp Tử lạnh nhạt nói: “Nhưng cậu kết hôn rồi, không tiện.”

“Năm trước ly hôn rồi, em quả nhiên... Vẫn không cách nào đối với nữ nhân...”

Diệp Tử ngắt lời hắn: “Tôi không thể đi theo cậu.”

Diệp Thành Tịch rất kinh ngạc: “Tại sao?”

Diệp Tử hạ hai mắt xuống: “Bởi vì cậu không phải hắn.”

“Hắn? Ai?”

“Cậu không phải Thỏ.”

Diệp Thành Tịch đương nhiên biết Thổ là ai. Thổ cho đến nay, chính là huyền ảnh quần quýt lấy Diệp Tử. Tám phần mười nhân vật chính trong mộng cảnh của Diệp Tử, chính là tên Thổ kia!

“Diệp Tử, anh nhìn cho rõ ràng, em mới là người thật, tên Thổ kia chỉ là giả.”

Diệp Tử không hề bị lay động: “Trên thế giới có bao nhiêu thật thật giả giả? Thật giả có gì khác biệt đâu, chỉ khác nhau ở chỗ, bản thân có tin hay không thôi.”

Diệp Thành Tịch sốt ruột, tóm lấy vai Diệp Tử: “Nhưng em mới là thật! Anh! Anh không phải thích em nhất sao? Em cũng thích anh, nếu không phải vậy sẽ không chờ anh...”

Diệp Tử giương mắt nhìn Diệp Thành Tịch, không khóc, cũng không nháo.

Về mặt anh khá bình tĩnh, giọng nói cũng nhẹ nhàng: “Không, cậu không phải. Thổ của tôi, là người yêu tôi nhất trên đời này, hắn chỉ yêu tôi, từ nhỏ đến lớn, vẫn yêu tôi, vì tôi, hắn có thể trả giá tất cả, ở trong mắt hắn, chỉ có tôi, chỉ sẽ chọn tôi... Còn cậu, cậu không yêu tôi, không hề yêu tôi, cậu sẽ không chọn tôi, dù có đi theo cậu, cậu sớm muộn gì cũng sẽ vứt bỏ tôi.”

Diệp Thành Tịch cuống lên: “Tin tưởng em, em sẽ không lại...”

Diệp Tử giống như không nghe thấy, nhìn về phía cửa sổ đóng chặt, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt: “Cậu biết không, Thổ, hắn là sự tồn tại chỉ thuộc về tôi. Tôi cùng hắn, tôi xem pháo bông rực rỡ, ngắm trời sao lấp lánh, nhìn biển rộng lớn, còn đi tham quan thế giới, thậm chí xuyên qua quá khứ đến tương lai. Tết đến, chúng tôi cùng làm cơm, cùng vẽ tranh, cùng viết chữ, cùng đánh đàn, mỗi ngày trôi qua đều như vậy. Bất luận ở trong mộng như thế nào, hắn đều nói, hắn yêu tôi, hắn yêu tôi, nói vô số lần, vô số lần. Thế nhưng... Tôi đã làm rất nhiều, rất nhiều chuyện có lỗi với hắn.”

“...”

“Tôi thật sự, phi thường hối hận, phi thường tự trách. Tôi thế mà lại, ở trong mơ, một lần rồi một lần giết hắn, giết chết hắn. Vì sao lại như vậy? Diệp Thành Tịch? Tại sao thậm chí ngay cả trong mơ, chúng tôi cuối cùng, cũng gần như phải nhận lấy phần kết cục bi thảm này?”

“...”

“Tôi muốn gặp hắn. Dù chỉ một lần thôi cũng được. Tôi muốn nói với hắn, lời xin lỗi. Nói với hắn, tôi cũng yêu hắn. Tôi không muốn lại tổn thương hắn, tôi muốn cùng hắn, vĩnh viễn ở bên nhau...”

Diệp Thành Tịch nhìn chằm chằm Diệp Tử, thân thể hơi run rẩy. Hắn muốn nói gì đó, rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều chuyện muốn xin lỗi, muốn nắm giữ cái gì đó, nhưng còn chưa kịp nói ra, liền nghe thấy giọng bé gái vang lên: “Ba ba! Ba ba! Còn bao lâu nữa, con đói rồi!”

Diệp Thành Tịch thở dài một hơi, nói: “Suy nghĩ thật kĩ đi, mai em quay lại.”

Nói xong, liền đứng lên, mang theo con gái rời đi.

...

...

Đến hoàng hôn, toàn bộ viện dưỡng lão trở nên yên tĩnh.

Đến bữa tối, viện dưỡng lão vì các bệnh nhân mà mở lên âm nhạc du dương. Bởi viện trưởng là tín đồ cơ đốc, nên âm nhạc cũng là loại nhạc thánh ca, giọng hát trẻ con khuếch tán trong không khí, tựa hồ toàn bộ kiến trúc màu trắng đều bị ánh tà dương nhuộm thành màu vàng nhạt.

Nữ hộ sĩ cùng đồng nghiệp trò chuyện, cười hướng phòng bệnh Diệp Tử đi đến.

Nói đến Diệp Thành Tịch, mấy cô gái ở đây đều rất hưng phấn, sau đó lại cùng nhau thở dài, nam nhân chất lượng tốt như thế vì sao lại kết hôn rồi.

Cùng với mấy cô nó bye bye xong, nữ hộ sĩ đẩy cửa phòng Diệp Tử ra.

Sau đó, lạch cạch một tiếng.

Đồ vật trong tay cô rơi xuống.

Trên giường trắng tinh không có một bóng người, mà cửa sổ vốn dĩ đóng chặt, giờ khắc này lại rộng mở, rèm cửa trắng tinh lay động trong gió, như đôi cánh bướm dập dờn, uyển chuyển nhảy múa trong gió.

※ ※ ※

Đó là một buổi chiều hoàng hôn.

Một mình Diệp Tử, đi trên bờ cát, phóng tầm mắt ra nước biển đỏ au.

Ngàn vạn hải âu chao lượn trên trời, vô biên vô hạn, trần bì sóng gợn dập dờn. Cảnh sắc như vậy, như một bức tranh sơn dầu được đặc tả lại.

Vốn cho rằng chỉ có một mình mình, nhưng Diệp Tử thấy cách đó không xa, là Thỏ.

Thỏ trên người mặc một cái áo sơ mi trắng, quần dài đen. Hắn đi chân trần đứng tại nơi nước biển cùng bãi cát giao nhau, phóng tầm mắt ra phương xa, sợi tóc nhạt màu phát phơ trong gió.

Diệp Tử cũng không kinh sợ, anh nở nụ cười.

Anh một bước một bước đi về phía Thỏ, ở trên bãi cát lưu lại liên tiếp dấu chân.

“Thỏ.” Anh nhẹ nhàng gọi lên.

Thỏ quay đầu lại nhìn anh.

A, thật là gương mặt quen thuộc.

Mỗi một đường nét, mỗi một vẻ mặt, đều quen thuộc như vậy, đều khiến người ta yêu thích như vậy, khiến người ta động tâm như vậy.

“Anh rốt cục đến rồi. Em vẫn luôn đứng đây chờ anh, A Tử.” Hắn nói như vậy.

Diệp Tử cười đến ngọt ngào, sau đó, mặt có chút ửng đỏ, “Này, tôi vẫn muốn nói với cậu...”

“Nói cái gì?”

“Xin lỗi, tôi... Luôn làm chuyện có lỗi với cậu. Còn nữa... Tôi yêu cậu.”

“Em biết.” Thỏ nở nụ cười.

Diệp Tử ngẩng đầu, nét mặt chăm chú: “Tôi yêu cậu, so với bất luận người nào đều yêu cậu hơn.”

“Em biết mà.”

“Tôi muốn đi cùng cậu. Tôi... tôi hiện tại, muốn hôn cậu!”

Khóe miệng Thỏ cong cong, nắm sau gáy Diệp Tử, cúi đầu, ôn nhu hôn anh.

Xúc cảm rung động vẫn quen thuộc như cũ.

Cảm động đến khiến người ta rơi nước mắt, khiến trái tim người ta đau đớn, tuyệt vọng, nhưng cũng cực kỳ hạnh phúc.

Tà dương phác họa ra đường nét của hai người, trong nháy mắt, mỗi một động tác đều như biến chậm, tựa hồ, hóa thành vĩnh cửu.

Môi hai người tách ra, Thỏ nắm chặt tay Diệp Tử, nhìn về phía biển mênh mông: “Biển rộng đang khẩn thiết hô gọi chúng ta tới đây, tới đây đi, tới đây đi, tới đây đi. A Tử, anh có nghe thấy không?”

Diệp Tử nắm chặt tay Thỏ. Đương nhiên, anh nghe thấy. Anh đã sớm nghe thấy.

Tim anh đập thành thịch.

“Sợ sao?”

Diệp Tử lắc đầu: “Không sợ. Vì chỉ cần hòa làm một với thiên nhiên, chúng ta liền có thể vĩnh viễn ở cùng nhau. Chỉ cần có thể ở cùng cậu, tôi cái gì cũng không sợ.”

“Em cũng vậy, đi thôi.”

“Ừm.”

— The End —

33. Chương 33: Phân Tích Và Lời Cuối Sách

Một, phân tích tình tiết “Người Điên”.

(1) Nguyên nhân giết người trong mộng.

Freud nói: “Giấc mơ là để thỏa mãn dục vọng”. Giấc mơ của Diệp Tử cũng chính là như vậy, bù đắp vào sinh hoạt thiếu hụt, giết chết những kẻ sỉ nhục anh, những người ngăn cản anh, được Thổ yêu, và thêm một chút âm ỉ trả thù trong lòng.

Người Thổ giết đầu tiên, ở trong mơ, là kẻ sỉ nhục mẹ của Diệp Tử. Mà trên thực tế, người này lúc Diệp Tử 13 tuổi, đã tiến hành hành vi quấy rối tình dục với Diệp Tử. Anh muốn giết người này là chuyện bình thường, nhưng tại sao, lại đem tội ác người này thực hiện dời qua người của mẹ anh? Đó là bởi vì anh luôn oán giận bà: Người đàn ông ấy là bà tìm; anh rõ ràng bị bắt nạt, nhưng không có cách nào cứu mẹ;

Giang Duy. Nguyên nhân muốn giết người phụ nữ này rất đơn giản, bởi vì cô ta là người nổ phá hoại tình cảm của cha mẹ Diệp Tử;

Nhiếp Hải Hà. Người này chính là then chốt, trên thực tế, ả từng tỏ tình với Diệp Tử, cũng giao du với nhau một khoảng thời gian. Sau đó ả lại trở thành bạn gái của Diệp Thành Tịch, Diệp Thành Tịch lựa chọn ả, vứt bỏ Diệp Tử. Vì vậy trong giấc mộng của mình, Diệp Tử luôn mãnh liệt hi vọng Diệp Thành Tịch tự tay giết chết người phụ nữ này. Trong lúc giết ả, cho dù chỉ là trong mộng, Diệp Tử cũng thấy vui sướng (Ổ);

Còn về bà lão, trên thực tế, bà là người làm lộ ra mối quan hệ của hai người, từ đó Diệp Tử cùng Diệp Thành Tịch mới tách ra. Cho nên Diệp Tử hận bà;

Thủ trưởng của Diệp Tử, Trương Đào. Người đàn ông này trên thực tế đã từng quát mắng Diệp Tử, còn ép buộc anh đi khách sạn. Ở trên thực tế, Diệp Tử gọi điện thoại cho Diệp Thành Tịch, hi vọng người ấy có thể đến cứu anh. Nhưng hắn không đến, không hề đến. Vì vậy trong giấc mộng, Thổ tự tay giết chết Trương Đào;

(Đậu: Mình bắt chợt nghĩ, nếu ngày đó Diệp Tử không thoát được, anh vô vọng gọi cho Diệp Thành Tịch nhưng hắn không thèm bắt máy, rồi anh bị Trương Đào giữ trở, ... Chỉ nghĩ thôi mà mình đã muốn băm Diệp Thành Tịch ra trăm mảnh.)

Đọc tới đây, các bạn liền có thể nhận thấy, giấc mộng của Diệp Tử tồn tại hiện tượng “sai trí” đúng không. Ví dụ, rõ ràng mắc bệnh ung thư ruột là Hàn Dao, nhưng trong mộng lại biến thành của Diệp Thành; rõ ràng lựa chọn tiền tài danh vọng cùng tương lai là Diệp Thành Tịch, nhưng trong mộng lại biến thành là anh chọn. Tại sao lại như vậy chứ? Kỳ thực, hai người này (ý chỉ Diệp Thành và Diệp Thành Tịch), đều là do tiềm thức “Tâm lý trả thù” của anh đang quấy phá.

(2) Người chết sống lại?

Trong giấc mộng của Diệp Tử có tình tiết như vậy, rõ ràng Giang Duy, Nhiếp Hải Hà, bà lão đã chết rồi vẫn cứ xuất hiện bất ngờ, kinh động đến Diệp Tử, tại sao lại như vậy?

Trên thực tế, loại “Người chết sống lại” này, là do tư duy lý tính của Diệp Tử nhắc nhở, đột ngột xuất hiện ở trong giấc mộng hoàn chỉnh của anh, chính là để nhắc nhở anh: Cái gọi là giết người của anh chỉ là giấc mộng, chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Tương tự, giấc mộng Diệp Tử trong mộng hay mơ thấy cũng thế. Ví dụ, mơ thấy cảnh tượng phòng bệnh chân thực (những đoạn tả cảnh mình in nghiêng), mơ thấy đủ loại hình dáng của Thỏ, những thứ này, đều là tư duy lý tính nhắc nhở cùng cảnh cáo Diệp Tử.

(3) Tượng trưng.

Có chứa ý nghĩa biểu tượng, thật ra xuất hiện rất nhiều. Ví dụ, trước cái bài thơ kia, thì Diệp Tử cùng Thỏ đều có nickname riêng, và cái gọi là Thỏ – biểu tượng ý nghĩa.

Trước tiên nói đến nickname, Diệp Tử gọi là “Predator”, ý là người săn đuổi; còn Thỏ mới là con mồi. Điểm này, trực tiếp nhìn lại

Nói đến biểu tượng ý nghĩa – “Thỏ”. Thỏ xem như là tín vật của hai người, đại diện cho tình cảm của hai người. Diệp Thành Tịch từng đeo mặt nạ thỏ lấy lòng Diệp Tử, sau đó hai người ở cùng nhau, Diệp Thành Tịch lại còn vẽ những chú thỏ cho Diệp Tử, mua các loại bong bóng hình thỏ. Vào lúc này, thỏ tượng trưng cho tình cảm ngọt ngào của hai người. Nhưng sau đấy, dù cho Diệp Tử có mặc bộ đồ thỏ đến tỏ tình với Diệp Thành Tịch, Diệp Thành Tịch cũng không thêm để ý đến anh, còn bỏ chạy đi. Lúc này hình tượng thỏ liền vụn vỡ. Thỏ bấy giờ tượng trưng cho tình cảm không được hồi đáp, tình cảm vụn vỡ. Các bạn còn nhớ lúc Diệp Tử mơ thấy đủ loại thỏ: Thỏ to, thỏ nhỏ, thỏ khóc, thỏ cười,... không? Trên thực tế con thỏ chân chính gào khóc ấy không phải Diệp Thành Tịch, mà là Diệp Tử.

(4) Diệp Tử đến cùng mơ bao nhiêu giấc mộng? Thỏ có tồn tại hay không? Nó khác Diệp Thành Tịch chỗ nào?

Mơ bao nhiêu giấc mộng, ai biết được. Nhưng, anh đứt quãng mơ một giấc mộng suốt mười năm. Từ ngày anh bị Diệp Thành Tịch cầm dao truy đuổi, anh liền sống trong giấc mộng của riêng mình;

Thỏ có tồn tại không? Ban đầu, Thỏ không tồn tại, hần chỉ là mô hình từ Diệp Thành Tịch nguyên mẫu, là một hình tượng trong giấc mộng mà thôi. Rồi sau đó không vậy nữa. Khi Diệp Tử chìm đắm trong giấc mộng của riêng mình, Thỏ liên tục xuất hiện trong giấc mộng của anh, thỏa mãn nguyện vọng của anh, làm bạn, bảo vệ anh, cùng anh trải qua quá khứ và tương lai, Thỏ lúc này đã không chỉ là một huyền ảnh. Nhưng trên thực tế, Thỏ chỉ là một cá thể có tư duy, tình cảm xuất hiện trong giấc mộng của Diệp Tử. Có nghĩa là, trong giấc mộng ban đầu hần là do tư duy của Diệp Tử điều khiển, còn giờ giống với “vận mệnh” chúng ta hay nói đến, Thỏ vẫn như cũ hành động tự do, nhưng tình cảm của hần không phải thứ giả tạo. Hần cố chấp, hần điên cuồng yêu, hần dịu dàng, đều là sự thật. Có thể nói, Thỏ có ba phần mười là những hi vọng của Diệp Tử, hoặc bảy phần mười, chính là bản thân anh ngoài đời.

Thỏ khác với Diệp Thành Tịch ở chỗ nào? Diệp Thành Tịch là người trưởng thành, là người ở thế giới thực, nên sẽ cân nhắc được mất hơn, biết cái nào có lợi cho bản thân hơn. Tỷ như hần sẽ chọn tương lai của hần, lựa chọn cùng phụ nữ kết hôn, lựa chọn vứt bỏ Diệp Tử. Thực ra, cách làm của hần không hề sai. Ngẫm lại, ở thế giới thực tại, một người em trai sẽ có thể vì anh trai mình mà vứt bỏ tất cả sao? Không bàn đến đồng tính, này còn là anh em, nếu sống cùng nhau, toàn bộ tương lai đều sẽ mất đi, tôi nghĩ người bình thường đều sẽ chọn cách tạm thời buông tay nhau ra. Mà hần đối với Diệp Tử thật sự có cảm tình, nếu không phải vậy sẽ không chờ anh. Còn Thỏ, là một người hoàn toàn vì Diệp Tử mà tồn tại. Hần đã từng ngâm tha thiết bài thơ kia, “Và bằng uy lực của tên người – Ta giành lấy nguồn sức sống mới – Sinh tử của ta là vì em – Thấm thiết gọi vang tên của người.”, hần là kẻ như thế, trong thế giới của hần chỉ có Diệp Tử. Tình yêu của hần đơn thuần nhất, lý tưởng nhất. Hình tượng của hần so với Diệp Thành Tịch, trẻ hơn, dịu dàng hơn rất nhiều, này chủ yếu cũng do bản thân Diệp Tử tác động. Dù sao, Diệp Tử dùng mười năm chỉ để mơ một giấc mộng, Diệp Thành Tịch trong lòng anh, chỉ dừng lại ở độ tuổi khoảng 17 đến 20.

(5) Cho dù ở trong mơ cũng không cách nào sống cùng nhau.

Có thể các bạn đã phát hiện, bất luận là giấc mộng nào, đều sẽ kết thúc vào ngày mùng 1 tháng 2 (sinh nhật Diệp Tử). Đương nhiên cũng có những lúc ngoài ý muốn, ví như

Bởi vì trên thực tế, Diệp Thành Tịch cầm dao muốn đâm Diệp Tử, là vào ngày mùng 1 tháng 2. Ngày đó, Diệp Tử triệt để diễn mất rồi. Vết thương lần ấy, không cách nào khép lại được. Dẫn đến bất luận là giấc mộng nào, đều sẽ lấy hình thức bi kịch kết thúc vào ngày đó. Giống như vận mệnh, không cách nào thay đổi.

(6) Liên quan đến kết cục.

Kết cục này thuộc kiểu nửa OE chứ không hoàn toàn là OE. Tôi cảm thấy viết ra kết cục như này, cũng ngọt ngào được thêm một chút đi.

Suy nghĩ của các bạn khác tôi, cũng không nên bị tôi hạn chế, cái này coi như nửa OE, vẫn có lựa chọn khác. Tựa như cái cửa sổ mở rộng kia có rất nhiều hàm nghĩa, Diệp Tử có thể chỉ là rời đi, đi dạo đâu đó, rồi tùy ý mở cửa thôi.

Còn khuynh hướng kết cục của tôi là:

Diệp Tử từ chối Diệp Thành Tịch, lựa chọn Thỏ trong mộng. Đây đối với Thỏ mà nói, là kinh hỉ cùng hạnh phúc. Dù sao, hắn cũng chỉ là bản sao không trọn vẹn của Diệp Thành Tịch. Nhưng Diệp Tử lại muốn vĩnh viễn đi cùng hắn, sẽ không tiếp tục làm tổn thương lẫn nhau nữa, bất luận là hiện thực hay là giấc mộng, đều không có cách nào thỏa mãn bọn họ. Bởi vì nếu là mộng thì nhất định là giấc mộng bị kịch, còn nếu là hiện thực thì sẽ là thế giới mà Thỏ không tồn tại được.

Bọn họ ở trong mơ đã vượt qua khoảng thời rất đủ đầy, đã cùng nhau đi xem phong cảnh, ngắm sao,... Cho nên bọn họ lựa chọn cái chết — ở trong mộng, cùng nhau đi về biển sâu, chìm vào đáy biển.

Nhưng thực ra, khi Diệp Thành vừa rời khỏi, Diệp Tử liền nhảy lầu.

Cảnh tượng lần cuối cùng dắt tay nhau đi xuống biển ấy, e rằng cũng chỉ là giấc mộng mấy chục giây của Diệp Tử, trước khi lụi tàn.

Ở trong thế giới của anh, đã không còn cái gì gọi là chân thực hay giả tạo. Giống như anh đã nói, chân thực chỉ khác giả tạo ở một chỗ duy nhất, đó chính là bản thân có tin hay không mà thôi.

Vì vậy đối với anh cùng Thỏ mà nói, thật ra là bọn họ sắp được vĩnh cửu cạnh nhau.

※ ※ ※

Hai, lời cuối sách.

Linh cảm cho câu chuyện này đến từ đâu? Đầu tiên, đương nhiên là bởi vì tôi mê luyến bệnh kiều. Làm sao lại mê luyến thì quên rồi, chỉ là cảm thấy bệnh kiều thật moe, rồi lại đi coi phim về bệnh kiều, xem mấy cái anime về bệnh kiều, tranh biếm họa gì gì đó, mỗi lần đều thấy moe muốn chết; sau đó vào một ngày đẹp trời đi dạo chơi trên mạng, thấy thủ pháp giết người, đột nhiên nhìn thấy dòng chữ “Trao đổi giết người”, cảm thấy rất thú vị, cho nên liền coi kĩ thử cách thực hiện. Cảm nhận là: Có vẻ rất moe; Sau này lại nhìn thấy bài thơ của Toshiko Hirata, bài thơ này kinh động đến tôi, cho nên liền bất luận thế nào cũng muốn miêu tả lại cảnh tượng truy đuổi trong ấy; quan trọng nhất chính là, có một ngày xem một bộ phim, [Mulholland Drive]. Rất nhiều người nói, xem không hiểu gì cả, rất nhiều người bảo, bộ phim này chỉ làm ra vẻ thôi. Nhưng tôi thật sự cảm thấy, nó rất kinh điển, rất rung động, nó cho tôi linh cảm về giấc mộng, đề cử mọi người xem nha. Có điều chỉ bộ phim này thôi cũng không đủ, phương diện tình cảm của nó vẫn chưa đủ để đánh động lòng người. Rốt cục là vì cái gì, thời điểm viết áng văn này, tôi lại mất công sức vẽ ra đoạn tình cảm nồng nhiệt của Diệp Tử với Thỏ đến vậy.

[Mulholland Drive (2001) là một phim kinh dị, tâm lý của đạo diễn David Lynch, bộ phim được hoan nghênh bởi nhiều nhà phê bình và được coi là một trong những bộ phim tốt nhất của đạo diễn David Lynch. Mulholland Drive khám phá những bí ẩn, tâm tư sâu lắng, thầm kín nhất của con người. Những cảm xúc chất chứa mộng mị, thực hư, mơ hồ như một sự chối bỏ sự thực mà chính chúng ta không thể nhận biết được. Và khi sự thật được vạch ra một cách trần trụi thì ta choáng váng đến ngơ ngàng. – Google.)

Liên quan đến bộ truyện này, cảm giác quả thật là đến một cách rất tự nhiên. Tôi lần đầu tiên viết bản nháp thử, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, rất nhanh đã viết xong. Còn về kết cục của câu chuyện này, là biến hóa không ngừng phát triển. Kết cục hiện tại, so với ban đầu nghĩ đến, đã hoàn toàn khác nhau.

Lần đầu nghĩ đến kết cục như bây giờ, tôi thật sự phi thường kích động. Kích động đến mức chạy lòng vòng, ngủ không được, thậm chí còn nói bậy. Là sự thật đó nha. Hướng đi của nó, trong đầu tôi đã vẽ ra vô số lần, vì vậy có lúc không viết trong nhiều ngày rồi, thậm chí tình tiết trong bản nháp không hề có, tôi vẫn viết rất thuận lợi, cảm giác tình tiết đã ăn sâu vào tận não.

Bên trong câu chuyện này, nhân vật tôi thích nhất, là Diệp Tử. Anh ấy là một người rất chân thực, hoàn chỉnh, đối với tình yêu chấp nhất đến mức hình thành chấp niệm, chung tình đến mức vẽ ra cả một giấc mơ, hiểu thuận mà kiên cường, lẫn vào ấy, là sự tự ti, nhu nhược, do dự thiếu quyết đoán, nhưng vào thời khắc mấu chốt, lại rất quả quyết. Ví như sự lựa chọn sau cùng của anh. Mỗi khi nhớ đến tất cả chuyện anh làm, vị thế bị động của anh, rồi được yêu trong mộng, tôi liền đau lòng vì anh. Đương nhiên, tôi cũng thích Thỏ. Bị một người như Thỏ yêu, có thể người bình thường sẽ không thể chịu được, nhưng tình yêu như thế của hắn, lại chính là khuyết thiếu mà Diệp Tử cần nhất.

Không chú ý lại nói nhiều lời thừa rồi, ôi, cuối cùng cũng viết xong, tung bông thôi.

...

Tiểu Yêu Tử.

34. Chương 34: Một Chút Suy Nghĩ Về “” Của Đậu

Ban đầu, tôi muốn lựa một truyện thật ngược, thật u ám, OE hay BE gì cũng được, vì khoảng thời gian ấy tâm trạng không được tốt. Và rồi, trong quá trình lùng sục, tôi bắt gặp “Người Điên”. Chưa đọc gì cả, nhưng nó gây ấn tượng với tôi bởi cái tag, đã niên hạ rồi mà còn “thần bí tâm cơ bệnh kiều công X lòng dạ ác độc thẳng nam thụ”, hai cái này kích thích tôi ghê gớm. Nên tôi quyết định nhảy hố.

Mở đầu truyện là không khí dữ dội truy đuổi, nó vẽ ra khung cảnh của một thợ săn và con mồi đang khiêu khích người thợ săn. Lúc đầu, tôi tưởng Thỏ là thụ, và Thỏ đang khiêu khích người thợ săn – là công đến ăn mình. Những dòng cuối cùng, đã giúp tôi nhận ra, cái kết truyện sẽ không thể nào tươi đẹp được. =)))

Xuyên suốt câu chuyện, là những mong muốn và khao khát của Diệp Tử, cả những dằn vặt trong anh. Anh muốn được yêu thương, anh muốn mẹ anh được sống hạnh phúc, anh muốn được sống trong một gia đình sum vầy, anh muốn cuộc sống anh có ánh sáng hơn. Và anh cũng luôn tự dằn vặt bản thân, vì sao anh luôn là người không được lựa chọn? Vì sao khi Diệp Thành dẫn một đứa em trai về, anh lại không được lựa chọn dù anh đã cố gắng làm rất tốt? Vì sao khi yêu Nhiếp Hải Hà, dù anh luôn cố đáp ứng và dành sự yêu thương cho cô, nhưng cô vẫn chọn ngoại tình với kẻ khác? Vì sao anh yêu Diệp Thành Tịch như thế, cái kết chờ anh lại tàn nhẫn đến vậy? Mong muốn của Diệp Tử không hề xa vời, anh muốn có một gia đình, nơi anh thuộc về; anh muốn có một người, có thể đáp lại tình yêu thương của anh; anh muốn cuộc sống của mình, có một tí ánh sáng rực rỡ hơn. Thế nhưng, tác giả đã cho chúng ta thấy, những ước vọng ấy của Diệp Tử chỉ là điều-không-thể.

Còn Thỏ, đây là nhân vật làm mình day dứt nhất. Tình yêu của người này mãnh liệt nhưng ôn nhu, độc chiếm nhưng nhẫn nại, dù đến cao trào, Thỏ có nhốt Diệp Tử vào lồng giam, thì những lúc Diệp Tử cô độc nhất cậu đều xuất hiện, trò chuyện cùng anh; khi Diệp Tử tuyệt vọng đến cùng cực, cậu lại ngồi tâm tình thủ thỉ chuyện xưa cùng anh. Thỏ làm tôi có cảm tưởng như, cậu ấy sinh ra là vì Diệp Tử, bao nhiêu ôn nhu dịu dàng đều chỉ vì Diệp Tử. Đến’ cuối cùng, khoảnh khắc Thỏ ôm một thân đầy máu chờ Diệp Tử đuổi đến, rồi cử chỉ quan tâm cùng câu nói “Đã đến lúc phải tỉnh giấc rồi” của cậu làm tôi bật khóc. Tôi hiểu vì sao Thỏ chỉ là ảo giác, vì ở thực tế, chỉ sợ là không có được mấy người như cậu.

Đối với Diệp Thành Tịch, tôi vừa cảm thông vừa hận. Anh ta là con người thực tế đầy lý trí, nên lựa chọn của anh ta tôi có thể hiểu. Anh ta lựa chọn danh vọng tiền tài, bỏ rơi Diệp Tử, tôi hiểu. Anh ta lựa chọn con đường êm xuôi không u ám, nên lấy Nhiếp Hải Hà, mặc kệ Diệp Tử, tôi vẫn hiểu. Nhưng đến khi Diệp Tử sau 10 năm tỉnh dậy, chỉ một câu nói níu kéo anh thôi, Diệp Thành Tịch cũng bỏ lưng, chỉ bởi vì cô con gái bảo bối. Anh ta vốn dĩ có thể nán lại nói thêm một câu nữa, không mất bao nhiêu phút cả. Câu nói ấy, tôi không mong nó kéo được mạng sống của Diệp Tử, nhưng nó phần nào sẽ an ủi được tâm hồn vụn vỡ của anh. Cho nên, giây phút cuối, khi anh ta bỏ mặc Diệp Tử để đi với con, tôi không cách nào hiểu, không cách nào thông cảm được.

Ít nhất, thật may mắn, Diệp Tử cuối cùng lựa chọn Thỏ, phải không?

*****'

Thấy các bạn thích “Người Điên”, mình vui lắm T^T Còn sợ sẽ không ai thêm đọc nữa cơ T^T Đạo quanh mấy group về đam, thấy các bạn review có vẻ tích cực, bảo truyện hay, đáng đọc, miệng mình cười toe toét cơ =)))))) Các bạn đọc xong, nếu có lỗi chính tả nào, các bạn cứ cmt cho mình biết nhé, đôi lúc đọc nhiều quá mình hoa mắt, sẽ bỏ sót lỗi. Cảm ơn các bạn.

Nhờ có tác giả (và mình), thỏ từ một loài động vật dễ thương nhút nhát đã trở thành một nỗi ám ảnh khôn nguôi =)))) Thấy mấy bạn bị ám ảnh thỏ lắm =))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dien>